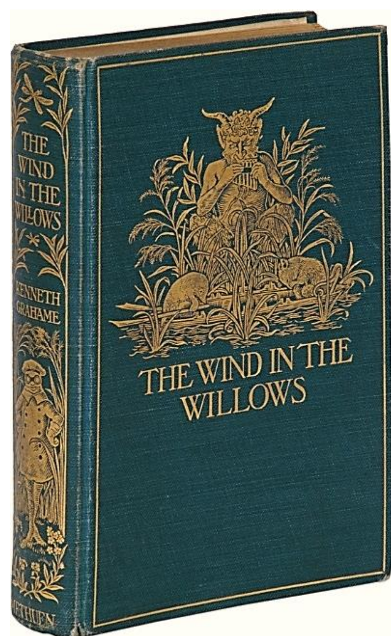

Kenneth Grahame

The Wind in the Willows

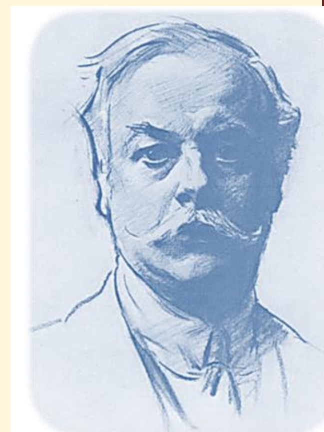
Vântul prin sălcii

1908

Parallel Texts

Translated into Romanian by
Gabriela Monica Rusu

Edited by
George Sandulescu and Lidia Vianu

Grownup Books for Children

Universul Copiilor

CONTEMPORARY LITERATURE PRESS

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

To Alastair Grahame
from his affectionate father
Kenneth Grahame
Cookham Dean,
Oct. 1908.

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
Contemporary Literature Press
The online Publishing House of the University of Bucharest
Editura pentru studiul limbii engleze prin literatură
Lidia Vianu
Director
George Sandulescu
Executive Advisor
Universitatea din București — Virtute et Sapientia
British Council
Ambasáid na hÉireann
Embassy of Ireland
Ambasada Irlandei
Institutul Cultural Român

ISBN 978-606-760-032-2

Cover Design and overall Layout by
Lidia Vianu

Subediting: Ana Maria Albu, Ioana Agafiței, Alexandra Velicu
Proofreading: Violeta Baroană, Cristian Vîjea, Lidia Vianu
IT Expertise: Cristian Vîjea, Simona Sămulescu
Header Design: Elena Ghercă
Public Relations Manager: Violeta Baroană

Acknowlegments

The present volume has used the English text of *The Wind in the Willows* as it was first published by Methuen in 1908.

The Romanian version was first published by Liternet, at
http://editura.liternet.ro/carte/276/Kenneth-Grahame/Vantul-prin-salcii.html
LiterNet.ro

Kenneth Grahame

The Wind in the Willows

Vântul prin sălcii

1908

Parallel Texts

Translated into Romanian by
Gabriela Monica Rusu

Edited by
George Sandulescu and Lidia Vianu

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

Contents

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

Lidia Vianu

Alone in front of their computers...

I found *The Wind in the Willows* in my mother's library. My mother had graduated from English shortly before the fall of the iron curtain in Romania. She had bought English books for quite a number of years before that, and, presumably, so had her parents, or I would not be now in the possession of the first edition of Kenneth Grahame's novel by Methuen, which was published in 1908.

I began reading in English some five years after I had begun reading French books, so I came to this particular story around the year 1960. By that time, I was old enough to have grasped the

meaning of double speak, censorship, and fear. The official discourse—radio, newspapers, communist books for communist children—made me a very lonely teenager.

Ten years later, I rediscovered Grahame when Taina, professor Dan Duțescu daughter, was using it to teach her students. And it found me again in 1996, when I received a sumptuous edition of the book—The Folio Society, London—which made me very happy at the time.

While editing *The Wind in the Willows* fifty years after first reading it, memories besiege me. To children all over the world, Kenneth Grahame's story has been for over a hundred years now a book about friendship. It falls under the same category as *Stalky & Co.* (Rudyard Kipling) and *Winnie the Pooh* (A. A. Milne), among others—many others. It shapes the character of young readers.

I would not have written this short introductory note unless I had something to add to that. What did I learn from Grahame when I was twelve years old? Why did I enjoy his book so much?

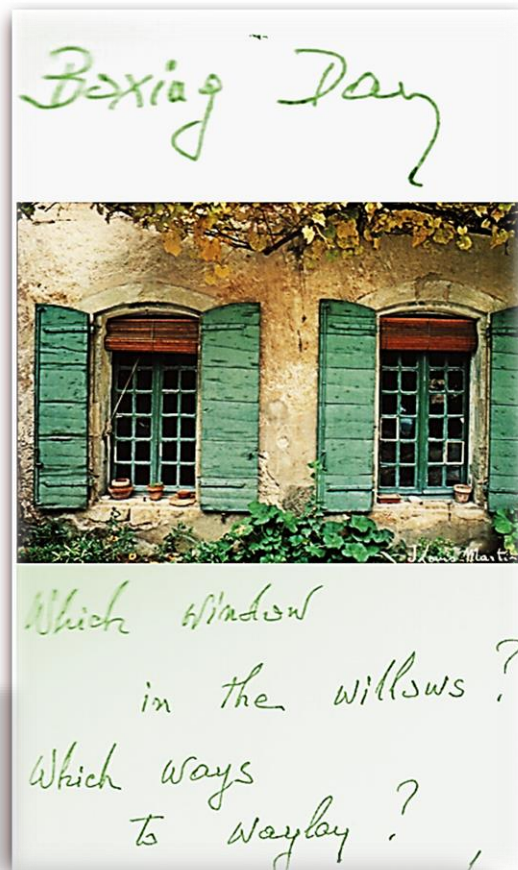
There is a very simple answer to that: an answer which most children growing up under communism would have given. Of course, Mole, Rat, Badger, Otter and Toad are funny and teach moral values—but this was not what the Romanian teenager I was in the 1960's would have praised the book for. To me, *The Wind in the Willows* was a refuge. It was a story in which five friends TRUSTED EACH OTHER.

I shall never forget that, while I was instinctively fighting the violent official discourse of communist ideology, this novel made me feel protected. I doubt the author of the book ever suspected the meaning his pages would acquire in the orwellian age of the iron curtain—but fact is that many teenagers like myself have to thank him for it. His book gave us the courage to go on.

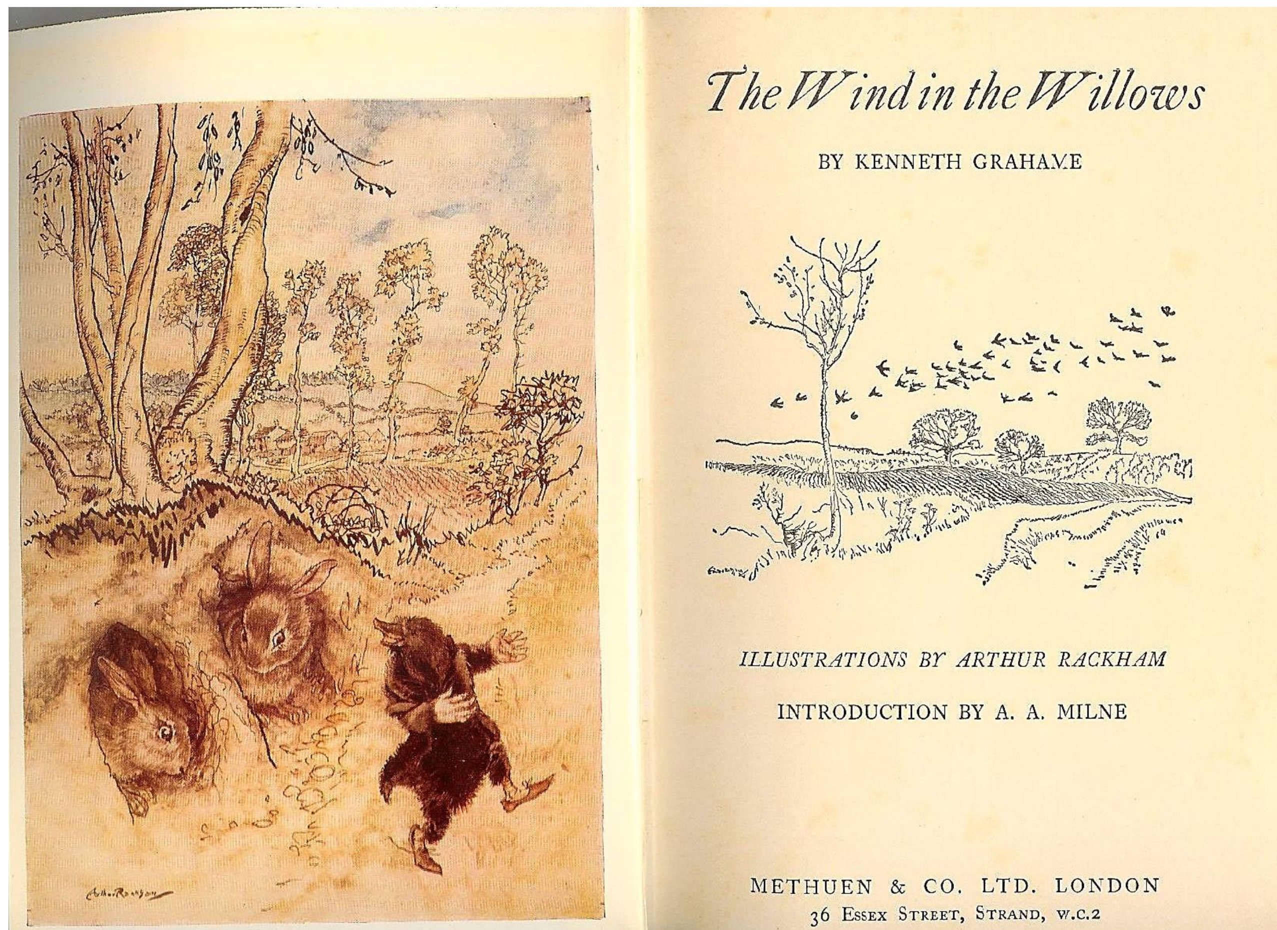
We are publishing this story of true friendship now, in 2015, as a "Grownup Book for Children", hoping to revive its core of human solidarity. Alone in front of their computers, the children of the third millennium play violent games, watch equally violent and cruel

cartoons, but long for a world of friendship and trust. This is the Christmas Carol brought by *Contemporary Literature Press* to the door of all our readers: Merry Christmas and "God bless us every one!"

Bucharest, 18 December 2015

Contemporary
Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

Contemporary
Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

I

The River Bank

The Mole had been working very hard all the morning, spring-cleaning his little home. First with brooms, then with dusters; then on ladders and steps and chairs, with a brush and

I

Malul Râului

Pentru că începuse curățenia de primăvară, Dl. Cârtiță muncise pe brânci toată dimineața. Mai întâi cu mătura, apoi cu cârpa de praf; mai apoi, cocoțat pe scări și pe scaune, cu o

a pail of whitewash; till he had dust in his throat and eyes, and splashes of whitewash all over his black fur, and an aching back and weary arms. Spring was moving in the air above and in the earth below and around him, penetrating even his dark and lowly little house with its spirit of divine discontent and longing. It was small wonder, then, that he suddenly flung down his brush on the floor, said "Bother!" and "O blow!" and also "Hang spring-cleaning!" and bolted out of the house without even waiting to put on his coat. Something up above was calling him imperiously, and he made for the steep little tunnel which answered in his case to the gravelled carriage-drive owned by animals whose residences are nearer to the sun and air. So he scraped and scratched and scrabbled and scrooged, and then he scrooged again and scrabbled and scratched and scraped, working busily with his little paws and muttering to himself, "Up we go! Up we go!" till at last, pop! his snout came out into the sunlight and he found himself rolling in the warm grass of a great meadow.

"This is fine!" he said to himself. "This is better than whitewashing!" The sunshine struck hot on his fur, soft breezes

bidinea şi cu o găleată de var, până i-a intrat praf în gât şi în ochi şi i-au sărit stropi de var pe toată blana cea neagră, şi până l-a apucat durerea de spate şi de mâini.

Primăvara se simţea plutind prin văzduh şi pătrunsese chiar şi în căsuţa lui întunecoasă şi joasă, cu spiritul ei de nelinişte şi de dor. Aşa că nu-i de mirare că aruncă deodată bidineaua pe podea, spuse „Da' ce-mi pasă mie?" şi „Da' mai dă-o-ncolo de curăţenie de primăvară!" şi o ţâşni afară din casă fără măcar să-şi pună haina pe el.

Ceva anume îl chema grabnic deasupra, aşa că o porni prin tunelul îngust şi abrupt care făcea legătura cu drumul de pietriş al animalelor ce locuiesc mai aproape de soare şi aer.

Aşa că râcâi şi săpă şi scormoni şi zgârie pământul, şi iar râcâi, şi săpă şi scormoni, muncind din greu cu toate cele patru lăbuţe şi spunându-şi „Acuş, acuş ajungem sus!", până când, hop! boticul lui ieşi la lumina soarelui, iar el se trezi rostogolindu-se în iarba călduţă a unei pajişti întinse.

„Ce frumos e!" îşi spuse el. „E mai bine decât să dai cu var!".

caressed his heated brow, and after the seclusion of the cellarage he had lived in so long the carol of happy birds fell on his dulled hearing almost like a shout. Jumping off all his four legs at once, in the joy of living and the delight of spring without its cleaning, he pursued his way across the meadow till he reached the hedge on the further side.

“Hold up!” said an elderly rabbit at the gap. “Sixpence for the privilege of passing by the private road!” He was bowled over in an instant by the impatient and contemptuous Mole, who trotted along the side of the hedge chaffing the other rabbits as they peeped hurriedly from their holes to see what the row was about. “Onion-sauce! Onion-sauce!” he remarked jeeringly, and was gone before they could think of a thoroughly satisfactory reply. Then they all started grumbling at each other. “How *stupid* you are! Why didn’t you tell him—” “Well, why didn’t *you* say—” “You might have reminded him—” and so on, in the usual way; but, of course, it was then much too late, as is always the case.

Soarele îi încălzea cu putere blana şi adieri uşoare îi mângâiau fruntea, iar după izolarea subterană în care trăise atâta timp, ciripitul vioi al păsărilor îi intra în urechile amorțite aproape ca un strigăt.

Şi sărind pe toate cele patru lăbuțe deodată, mânat de bucuria vieții şi de fericirea unei primăveri în care lăsase deoparte curățenia şi toate treburile casei, îşi continuă drumul peste pajişte până ajunse la tufărișul din celălalt capăt al ei.

—Stai pe loc!, spuse un iepure bătrâior din gaura lui. Șase bănuți pentru privilegiul de a trece pe un drum privat!

Dar fu doborât într-o clipită de Dl. Cârtiță cel nerăbdător şi disprețuitor care mergea în pas vioi pe lângă tufişuri făcându-le în ciudă altor iepuri ce se ițeau din vizuini ca să vadă şi ei ce-i cu zarva de-afară.

—Vedea-v-aş friptură! Vedea-v-aş friptură!, spuse Cârtiță în batjocură şi dispăru înainte ca iepurii să poată găsi o replică pe măsură. Atunci începură să se rățoiască unul la altul.

—Ce prost eşti! De ce nu i-ai spus una să-l usture...?

—Da’ de ce nu i-ai spus tu?

It all seemed too good to be true. Hither and thither through the meadows he rambled busily, along the hedgerows, across the copses, finding everywhere birds building, flowers budding, leaves thrusting—everything happy, and progressive, and occupied. And instead of having an uneasy conscience pricking him and whispering "whitewash!" he somehow could only feel how jolly it was to be the only idle dog among all these busy citizens. After all, the best part of a holiday is perhaps not so much to be resting yourself, as to see all the other fellows busy working.

He thought his happiness was complete when, as he meandered aimlessly along, suddenly he stood by the edge of a full-fed river. Never in his life had he seen a river before—this sleek, sinuous, full-bodied animal, chasing and chuckling, gripping things with a gurgle and leaving them with a laugh, to fling itself on fresh playmates that shook themselves free, and

—Ar fi trebuit să-i aduci aminte că...! Şi tot aşa; dar, ca de obicei, se treziseră când faptul era deja consumat.

Totul părea prea frumos ca să fie adevărat. Rătăcea încoace şi-ncolo pe pajişte, de-a lungul tufărişului, prin dumbravă, şi vedea pretutindeni păsări care construiau cuiburi, flori care îmboboceau, frunze care ţâşneau din muguri—toţi şi toate plesneau de fericire, într-un vârtej de agitaţie şi de neastâmpăr.

Şi în loc să-l mustre conştiinţa şi să-i şoptească „Văruieşte!", simţea doar cât de bine era să fii singurul pierde-vară printre toţi aceşti cetăţeni ocupaţi. Căci până la urmă, cea mai bună parte a unei zile libere este, poate, nu atât să te odihneşti tu însuţi, cât să-i vezi pe toţi ceilalţi din jurul tău muncind de zor.

Credea că e pe deplin fericit cum umbla aşa fără nici un ţel, când, deodată, se pomeni pe malul unui râu. Niciodată până acum nu mai văzuse un râu—un animal aşa de lucios, sinuos şi plin, alergând şi bucurându-se, înhăţând lucruri în calea lui cu un gâlgâit şi eliberându-le cu un hohot de râs, aruncându-se pe tovarăşii lui de joacă ce se zbenguiau liberi,

were caught and held again. All was a-shake and a-shiver—glints and gleams and sparkles, rustle and swirl, chatter and bubble. The Mole was bewitched, entranced, fascinated. By the side of the river he trotted as one trots, when very small, by the side of a man who holds one spellbound by exciting stories; and when tired at last, he sat on the bank, while the river still chattered on to him, a babbling procession of the best stories in the world, sent from the heart of the earth to be told at last to the insatiable sea.

As he sat on the grass and looked across the river, a dark hole in the bank opposite, just above the water's edge, caught his eye, and dreamily he fell to considering what a nice snug dwelling-place it would make for an animal with few wants and fond of a bijou riverside residence, above flood level and remote from noise and dust. As he gazed, something bright and small seemed to twinkle down in the heart of it, vanished, then twinkled once more like a tiny star. But it could hardly be a star in such an unlikely situation; and it was too glittering and small for a glow-worm. Then, as he looked, it winked at him, and so declared itself to be an eye; and a small face began gradually to

ca apoi să fie iarăşi prinşi.

Totul era un freamăt şi un tremur—licăriri, străluciri şi lumină, murmur şi învolburare, susur şi clipocit. Dl. Cârtiță era vrăjit, extaziat, fascinat. Alerga de mama focului pe malul râului, ca şi cum ar fi fost sub vraja cuiva care deapănă poveşti captivante; şi când în sfârşit obosi, se aşeză pe mal, în timp ce râul încă îi murmura istorii susurătoare, dintre cele mai frumoase din lume, aduse parcă din inima pământului, ca să fie spuse, în cele din urmă, nesățioasei mări.

Şi cum stătea pe iarbă şi se uita peste râu, o gaură întunecoasă de pe malul opus, chiar deasupra marginii apei, îi captă atenția, şi, visător, începu să-şi imagineze ce locuință comodă ar fi asta pentru un animal cu nevoi puține şi care şi-ar dori o casă mică şi atractivă pe mal, deasupra cotei de inundație şi departe de zgomot şi praf.

Cum se uita aşa, ceva mic şi strălucitor păru că licăreşte în adâncul ei, dispăru un moment, apoi licări încă o dată ca o steluță. Dar era puțin probabil să fie o stea într-un asemenea loc; şi era prea mică şi prea sclipitoare ca să fie un licurici. Şi, cum privea aşa, văzu că ea clipeşte spre el, şi descoperi că era

grow up round it, like a frame round a picture.

A brown little face, with whiskers.

A grave round face, with the same twinkle in its eye that had first attracted his notice.

Small neat ears and thick silky hair.

It was the Water Rat!

Then the two animals stood and regarded each other cautiously.

"Hullo, Mole!" said the Water Rat.

"Hullo, Rat!" said the Mole.

"Would you like to come over?" enquired the Rat presently.

"Oh, it's all very well to *talk*," said the Mole, rather pettishly, he being new to a river and riverside life and its ways.

The Rat said nothing, but stooped and unfastened a rope and hauled on it; then lightly stepped into a little boat which the Mole had not observed. It was painted blue outside and white within, and was just the size for two animals; and the Mole's

un ochi; şi o feţişoară începu să se contureze treptat în jurul lui, ca o ramă în jurul unui tablou.

O feţişoară maro cu mustăţi.

O faţă rotundă şi serioasă, cu aceeaşi licărire în ochi care îi atrăsese atenţia la început.

Nişte urechiuşe graţioase şi un păr des şi mătăsos.

Era Şobolanul de Apă!

Cele două animale se priviră un timp cu prudenţă.

—Salutare, Cârtiţă!, spuse Şobolanul de Apă.

—Salutare Şobolanule!, spuse Cârtiţă.

—N-ai vrea să vii încoace?, întrebă Şobolanul.

—Uşor de zis, greu de făcut, spuse Cârtiţă, oarecum bosumflat, din cauză că nu era obişnuit cu viaţa în preajma râului şi cu obiceiurile ei.

Şobolanul nu mai spuse nimic, dar se aplecă şi desfăcu o funie de care trase uşor; apoi se urcă într-o bărcuţă, pe care Cârtiţă nu o observase. Era vopsită cu albastru pe dinafară şi cu alb pe dinăuntru, şi era mare exact cât să încapă în ea două

whole heart went out to it at once, even though he did not yet fully understand its uses.

The Rat sculled smartly across and made fast. Then he held up his fore-paw as the Mole stepped gingerly down. "Lean on that!" he said. "Now then, step lively!" and the Mole to his surprise and rapture found himself actually seated in the stern of a real boat.

"This has been a wonderful day!" said he, as the Rat shoved off and took to the sculls again. "Do you know, I've never been in a boat before in all my life."

"What?" cried the Rat, open-mouthed: "Never been in a—you never—well I—what have you been doing, then?"

"Is it so nice as all that?" asked the Mole shyly, though he was quite prepared to believe it as he leant back in his seat and surveyed the cushions, the oars, the rowlocks, and all the fascinating fittings, and felt the boat sway lightly under him.

"Nice? It's the *only* thing," said the Water Rat solemnly,

animale; şi Cârtiță o îndrăgi pe dată, chiar dacă încă nu prea înțelegea la ce foloseşte.

Şobolanul vâsli cu pricepere până pe malul celălalt şi se opri. Apoi ridică laba din față în timp ce Cârtiță se apropie cu băgare de seamă.

—Sprijină-te!, spuse Şobolanul. Acum urcă iute!, şi Cârtiță, spre surprinderea şi încântarea lui, se văzu aşezat la pupa unei bărci adevărate.

—E o zi minunată! Spuse el, în timp ce Şobolanul îndepărtă barca de țărm şi luă din nou vâslele. Ştii, n-am mai fost până acum cu barca niciodată.

—Ce? strigă Şobolanul cu gura căscată: n-ai mai fost..., vrei să spui că n-ai mai fost..., şi adică ce-ai făcut până acum?

—E chiar aşa de frumos?, întrebă Cârtiță cu reținere, deşi începuse şi el să-şi dea seama cât de minunat este, de cum s-a aşezat comod pe locul lui şi s-a apucat să cerceteze cu atenție pernele, vâslele, furchetii şi toate accesoriile acelea nemaipomenite din jurul lui, şi de îndată ce a simțit barca legănându-se uşor sub el.

—Frumos? E cea mai grozavă distracție, spuse

as he leant forward for his stroke. "Believe me, my young friend, there is nothing—absolute *nothing*—half so much worth doing as simply messing about in boats. Simply messing," he went on dreamily: "messing—about—in—boats; messing—"

"Look ahead, Rat!" cried the Mole suddenly.

It was too late. The boat struck the bank full tilt. The dreamer, the joyous oarsman, lay on his back at the bottom of the boat, his heels in the air.

"—about in boats—or *with* boats," the Rat went on composedly, picking himself up with a pleasant laugh. "In or out of 'em, it doesn't matter. Nothing seems really to matter, that's the charm of it. Whether you get away, or whether you don't; whether you arrive at your destination or whether you reach somewhere else, or whether you never get anywhere at all, you're always busy, and you never do anything in particular; and when you've done it there's always something else to do, and you can do it if you like, but you'd much better not. Look here! If you've really nothing else on hand this morning, supposing we drop down the river together, and have

Şobolanul cu seriozitate, în timp ce se înclina în faţă pentru a vâsli. Crede-mă, prietene, nu există nimic, dar absolut nimic mai extraordinar pe lumea asta decât să lenevești în barcă. Pur şi simplu să lenevești, continuă el visător: doar să lenevești... în barcă; să lenevești...

—Fii atent, Şobolane!, strigă deodată Cârtiţă.

Era însă prea târziu. Barca se lovi de mal cu putere, iar vâslaşul cel voios şi visător stătea întins pe spate pe fundul bărcii, cu picioarele în sus.

—... să lenevești... în barcă... sau să dai de bucluc cu ea, continuă Şobolanul liniştit şi plin de voie bună în timp ce se ridica de pe jos. În barcă sau pe lângă barcă, n-are nici un fel de importanţă. De fapt, nimic n-are importanţă şi ăsta-i tot farmecul. Fie că pleci, fie că nu; fie că ajungi la destinaţie sau fie că ajungi în cu totul altă parte, sau nu ajungi nicăieri, eşti tot timpul ocupat, deşi nu faci nimic în mod special; şi când te saturi de atâta umblat, există întotdeauna altceva de făcut, şi dacă vrei, faci, iar dacă nu vrei, nu faci. Ia ascultă!

Dacă chiar n-ai nici o altă ocupaţie în dimineaţa asta, ce-ar fi s-o pornim amândoi pe râu în jos şi s-o ţinem aşa cât e

a long day of it?"

The Mole waggled his toes from sheer happiness, spread his chest with a sigh of full contentment, and leant back blissfully into the soft cushions. "*What* a day I'm having!" he said. "Let us start at once!"

"Hold hard a minute, then!" said the Rat. He looped the painter through a ring in his landing-stage, climbed up into his hole above, and after a short interval reappeared staggering under a fat, wicker luncheon-basket.

"Shove that under your feet," he observed to the Mole, as he passed it down into the boat. Then he untied the painter and took the sculls again.

"What's inside it?" asked the Mole, wriggling with curiosity.

"There's cold chicken inside it," replied the Rat briefly: "coldtonguecoldhamcoldbeefpickledgherkinssaladfrench Rollscresssandwichespottedmeatgingerbeerlemonadesoda water—"

"O stop, stop!" cried the Mole in ecstasies. "This is too much!"

ziulica de lungă?

Cârtiță își frecă lăbuțele de bucurie, se întinse cu un oftat de mulțumire și se rezemă încântat între pernele moi.

—Ce zi minunată!, spuse el. Să pornim atunci!

—Stai un pic!, zise Șobolanul. Legă barca de mal, urcă până în vizuina lui, și după scurt timp reapăru clătinându-se sub greutatea unui coș de răchită plin.

—Bagă-l sub picioare, îi spuse el lui Cârtiță, în timp ce se urca înapoi în barcă. Apoi dezlegă barca și apucă iarăși vâslele.

—Ce-i în el?, întrebă Cârtiță mort de curiozitate.

—Este pui rece în el, spuse Șobolanul scurt: "limbărreceșuncărecefripturărececastravețimurațisalatăfranze luțechi lecucresoncarnelaconservăberedeghimbirlimonadă...

—Stai, stai ! Cârtița în extaz. E prea mult !

"Do you really think so?" enquired the Rat seriously. "It's only what I always take on these little excursions; and the other animals are always telling me that I'm a mean beast and cut it *very* fine!"

The Mole never heard a word he was saying. Absorbed in the new life he was entering upon, intoxicated with the sparkle, the ripple, the scents and the sounds and the sunlight, he trailed a paw in the water and dreamed long waking dreams. The Water Rat, like the good little fellow he was, sculled steadily on and forbore to disturb him.

"I like your clothes awfully, old chap," he remarked after some half an hour or so had passed. "I'm going to get a black velvet smoking-suit myself some day, as soon as I can afford it."

"I beg your pardon," said the Mole, pulling himself together with an effort. "You must think me very rude; but all this is so new to me. So—this—is—a—River!"

"*The* River," corrected the Rat.

"And you really live by the river? What a jolly life!"

—Crezi ? întrebă serios Șobolanul. Asta iau de obicei în micile mele escapade ; și dacă ai ști că celelalte animale îmi spun mereu că sunt un zgârcit și-un zgârie brânză.

Dar Cârtiță nu auzea nimic din tot ce spunea Şobolanul. Absorbit de noua viață pe care tocmai o începuse, fascinat de lumină, de susur, de miresme, de toate sunetele şi de soare, îşi târa o lăbuță prin apă şi visa cu ochii deschişi. Iar Şobolanul, ca un bun prieten ce se găsea, vâslea liniştit, încercând să nu-l deranjeze.

—Îmi plac hainele tale la nebunie, amice!, remarcă el cam după vreo jumătate de oră, sau chiar mai bine. O să-mi cumpăr şi eu un costum din catifea neagră într-o bună zi, de îndată ce o să-mi pot permite.

—Poftim?, întrebă Cârtiță, încercând, cu oarecare efort, să se adune. Probabil mă consideri foarte necioplit, dar totul e aşa de nou pentru mine. Deci ... aşa arată un Râu!

—Nu un râu. Nu-i un râu oarecare. E Râul nostru!, îl corectă Şobolanul.

—Şi tu chiar trăieşti lângă râu? Ce viață minunată!

"By it and with it and on it and in it," said the Rat. "It's brother and sister to me, and aunts, and company, and food and drink, and (naturally) washing. It's my world, and I don't want any other. What it hasn't got is not worth having, and what it doesn't know is not worth knowing. Lord! the times we've had together! Whether in winter or summer, spring or autumn, it's always got its fun and its excitements. When the floods are on in February, and my cellars and basement are brimming with drink that's no good to me, and the brown water runs by my best bedroom window; or again when it all drops away and shows patches of mud that smells like plum-cake, and the rushes and weed clog the channels, and I can potter about dry shod over most of the bed of it and find fresh food to eat, and things careless people have dropped out of boats!"

"But isn't it a bit dull at times?" the Mole ventured to ask. "Just you and the river, and no one else to pass a word with?"

"No one else to—well, I mustn't be hard on you," said the Rat with forbearance. "You're new to it, and of course you

—Lângă el şi cu el şi pe el şi în el, spuse Şobolanul. Îmi e ca un frate şi ca o soră; şi mătuşă, şi toate rudele, şi mâncare, şi băutură, şi (desigur) şi loc de spălat. E lumea mea, şi alta nici nu-mi trebuie. Ce nu găsesc aici, n-are nici o importanţă pentru mine, şi ce nu cunosc, nici nu mă interesează. Doamne! Ce viaţă ducem împreună! Fie că e iarnă sau vară, primăvară sau toamnă, tot timpul găseşti motiv de distracţie. Când sunt inundaţiile din februarie, şi pivniţa şi subsolul îmi sunt pline ochi cu apă care nu-i bună de băut, şi când apa maronie îmi intră în dormitor pe fereastră; sau când apele se retrag şi rămân peste tot numai petice de noroi care miros ca şi tarta cu prune, şi când stuful şi algele înfundă canalele şi eu pot hoinări de colo-colo pe fundul râului, cu picioarele uscate şi găsesc hrană proaspătă şi lucruri pe care tot felul de indivizi neglijenţi le-au scăpat din bărci!

—Dar nu ţi se întâmplă să te şi plictiseşti?, îndrăzni să întrebe Cârtiţă. Doar tu şi râul şi nimeni altcineva cu care să schimbi o vorbă?

—Nimeni altcineva cu care... ei bine, n-o să mă supăr pe tine, că eşti nou pe-aici şi nu ştii, spuse Şobolanul plin de

don't know. The bank is so crowded nowadays that many people are moving away altogether. O no, it isn't what it used to be, at all. Otters, king-fishers, dabchicks, moorhens, all of them about all day long and always wanting you to *do* something—as if a fellow had no business of his own to attend to!"

"What lies over *there*?" asked the Mole, waving a paw towards a background of woodland that darkly framed the water-meadows on one side of the river.

"That? O, that's just the Wild Wood," said the Rat shortly. "We don't go there very much, we river-bankers."

"Aren't they—aren't they very *nice* people in there?" said the Mole a trifle nervously.

"W-e-ll," replied the Rat, "let me see. The squirrels are all right. *And* the rabbits—some of 'em, but rabbits are a mixed lot. And then there's Badger, of course. He lives right in the heart of it; wouldn't live anywhere else, either, if you paid him to do it. Dear old Badger! Nobody interferes with *him*. They'd better not," he added significantly.

îngăduință. Dar malul râului e aşa de aglomerat în ziua de azi, că mulți sunt nevoiți să se mute până la urmă. O, nu, nu mai e ce-a fost odată. Vidre, pescăruşi, cufundari, găinuşe de baltă, toți se-nvârt pe-aici cât e ziulica de lungă şi toți vor ceva de la tine, ca şi cum n-ar avea altă treabă!

—Ce-i aia de-acolo?, întrebă Cârtița, fluturând o lăbuță în direcția unei păduri, care încadra ca un guler întunecat lunca de pe o parte a râului.

—Aia? O, aia e Pădurea Sălbatică, spuse scurt Şobolanul. Nu prea mergem pe-acolo, noi, cei de pe malul râului.

—Da' de ce... lumea e rea pe-acolo?, întrebă Cârtița puțin agitat.

—Păi..., spuse Şobolan, stai să-ți explic. Veverițele sunt de treabă. Şi iepurii − unii dintre ei, dar iepurii sunt de mai multe feluri. Şi mai e şi Bursucul, desigur. El trăieşte chiar în inima pădurii; şi să-l plăteşti şi n-ar trăi în altă parte. Dragul de el! Nimeni n-are de-a face cu el. Şi bine ar fi nici să nu aibă, adăugă Şobolanul plin de importanță.

"Why, who *should* interfere with him?" asked the Mole.

"Well, of course—there—are others," explained the Rat in a hesitating sort of way. "Weasels—and stoats—and foxes—and so on. They're all right in a way—I'm very good friends with them—pass the time of day when we meet, and all that—but they break out sometimes, there's no denying it, and then—well, you can't really trust them, and that's the fact."

The Mole knew well that it is quite against animal-etiquette to dwell on possible trouble ahead, or even to allude to it; so he dropped the subject.

"And beyond the Wild Wood again?" he asked; "where it's all blue and dim, and one sees what may be hills or perhaps they mayn't, and something like the smoke of towns, or is it only cloud-drift?"

"Beyond the Wild Wood comes the Wide World," said the Rat. "And that's something that doesn't matter, either to you or me. I've never been there, and I'm never going, nor you either, if you've got any sense at all. Don't ever refer to it again, please. Now then! Here's our backwater at last, where we're

—Da' cine să aibă de-a face cu el?, întrebă Cârtiță.

—Ei... păi ar fi... unii, explică Şobolanul cu oarecare ezitare în glas. Nevăstuicile... şi herminele... şi vulpile... şi aşa mai departe. Într-un fel sunt de treabă şi ele... mă-nțeleg bine cu ele... ne salutăm când ne-ntâlnim... dar nu-ncape tăgadă că o cam iau razna uneori, şi-atunci... ei bine, nu prea te poți baza pe ele – asta-i realitatea.

Cârtiță ştia că a stărui sau chiar a face aluzie la eventualele neînțelegeri, contravine bunelor maniere în lumea animalelor; aşa că încheie subiectul.

—Şi dincolo de Pădurea Sălbatică?, întrebă el. E cerul albăstrui şi dealurile, sau poate nu, poate e fumul oraşelor, sau e doar văzduh?

—Dincolo de Pădurea Sălbatică e Lumea Largă, spuse Şobolanul. Adică ceva lipsit de importanță şi pentru mine şi pentru tine. N-am fost niciodată acolo, şi nici n-am de gând să merg, şi nici tu, dacă ai destulă minte. Şi te rog, nu mai vorbi despre ea de-acum înainte. Dar ia uite! Am ajuns în sfârşit la

going to lunch."

Leaving the main stream, they now passed into what seemed at first sight like a little landlocked lake. Green turf sloped down to either edge, brown snaky tree-roots gleamed below the surface of the quiet water, while ahead of them the silvery shoulder and foamy tumble of a weir, arm-in-arm with a restless dripping mill-wheel, that held up in its turn a grey-gabled mill-house, filled the air with a soothing murmur of sound, dull and smothery, yet with little clear voices speaking up cheerfully out of it at intervals. It was so very beautiful that the Mole could only hold up both fore-paws and gasp: "O my! O my! O my!"

The Rat brought the boat alongside the bank, made her fast, helped the still awkward Mole safely ashore, and swung out the luncheon-basket. The Mole begged as a favour to be allowed to unpack it all by himself; and the Rat was very pleased to indulge him, and to sprawl at full length on the grass and rest, while his excited friend shook out the table-cloth and spread it, took out all the mysterious packets one by one and

răstoacă, locul unde o să prânzim.

După ce părăsiră cursul principal, ajunseră la un fel de lac, cel puțin aşa părea la prima vedere. Pe malurile povârnite creştea iarbă verde, iar de sub suprafața liniştită de apă se vedeau lucind rădăcini maronii, şerpuitoare. În fața lor, coama argintie şi rostogolirea spumoasă a unui baraj, braț la braț cu o neobosită roată de moară de lângă însăşi moara cu fronton cenuşiu, umpleau aerul cu un murmur odihnitor, monoton şi înfundat, presărat totuşi cu glasuri limpezi şi vesele ce se auzeau în răstimpuri, venind de dincolo de şuvoi. Era atât de frumos, că Dl. Cârtiță nu făcea altceva decât să-şi ridice labele din față şi să spună cu răsuflarea întretăiată „O, Doamne! O, Doamne!"

Şobolanul aduse barca lângă mal, o legă, îl ajută pe amicul său încă stângaci să coboare cu bine şi luă coşul de picnic. Cârtiță îl rugă pe prietenul său să-l lase să despacheteze, iar Şobolanul fu foarte bucuros să-i facă pe plac şi el să se-ntindă cât era de lung pe iarbă ca să se odihnească. Plin de entuziasm, Cârtiță întinse fața de masă, scoase din coş, unul câte unul, toate acele pachete misterioase, şi aranjă cu

arranged their contents in due order, still gasping: "O my! O my!" at each fresh revelation. When all was ready, the Rat said, "Now, pitch in, old fellow!" and the Mole was indeed very glad to obey, for he had started his spring-cleaning at a very early hour that morning, as people *will* do, and had not paused for bite or sup; and he had been through a very great deal since that distant time which now seemed so many days ago.

grijă conținutul lor, încă suspinând la fiecare nouă descoperire: „O, Doamne! O, Doamne!".

Când totul fu gata, Șobolanul spuse:

—Acum dă-i bătaie, amice! Şi Cârtiță se supuse bucuros, mai ales că începuse curățenia la o oră foarte matinală, cum se face în atari situații de altfel, şi nu se oprise nici măcar pentru o gustare sau o îmbucătură; şi trecuse prin multe de când se apucase de treabă, şi părea că se scurseseră de atunci câteva zile.

"What are you looking at?" said the Rat presently, when the edge of their hunger was somewhat dulled, and the Mole's eyes were able to wander off the table-cloth a little.

"I am looking," said the Mole, "at a streak of bubbles that I see travelling along the surface of the water. That is a thing that strikes me as funny."

"Bubbles? Oho!" said the Rat, and chirruped cheerily in an inviting sort of way.

A broad glistening muzzle showed itself above the edge of the bank, and the Otter hauled himself out and shook the water from his coat.

—La ce te uiți?, întrebă Şobolanul, de îndată ce îşi mai astâmpăraseră foamea, iar ochii lui Cârtiță rătăceau dincolo de fața de masă.

—Mă uit, spuse Cârtiță, la un şirag de balonaşe pe care-l văd mişcându-se pe suprafața apei. Mi se pare foarte hazliu.

—Balonaşe? Iu-hu! zise Şobolanul şi chiui însuflețit de o bucurie molipsitoare.

Un bot mare şi lucios se ivi la marginea apei, şi Vidră îşi făcu apariția şi îşi scutură stropii de pe haine.

"Greedy beggars!" he observed, making for the provender. "Why didn't you invite me, Ratty?"

"This was an impromptu affair," explained the Rat. "By the way—my friend Mr Mole."

"Proud, I'm sure," said the Otter, and the two animals were friends forthwith.

"Such a rumpus everywhere!" continued the Otter. "All the world seems out on the river to-day. I came up this backwater to try and get a moment's peace, and then stumble upon you fellows!—At least—I beg pardon—I don't exactly mean that, you know."

There was a rustle behind them, proceeding from a hedge wherein last year's leaves still clung thick, and a stripy head, with high shoulders behind it, peered forth on them.

"Come on, old Badger!" shouted the Rat.

The Badger trotted forward a pace or two, then grunted, "H'm! Company," and turned his back and disappeared from view.

"That's *just* the sort of fellow he is!" observed the

—Calicilor! Spuse el, repezindu-se la mâncare. De ce nu m-ai invitat şi pe mine, Şobo?

—A fost ceva improvizat, explică Şobolanul. Apropo, prietenul meu, Dl. Cârtiţă.

—Precis că nu-ţi mai încapi în piele de bucurie, spuse Vidră, şi cele două animale se împrieteniră pe dată.

—Ce zarvă e pretutindeni! continuă Vidră. Parcă toată lumea s-a adunat astăzi pe râu. Am venit aici la răstoacă sperând să găsesc puţină linişte şi uite că am dat peste voi. Nu că voi m-aţi deranja, ştiţi ce vreau să spun.

În spatele lor se auzi un foşnet ce venea dintr-un tufiş în care frunzele din toamna trecută stăteau încă grămadă, şi un cap dungat, de după care se vedeau nişte umeri înalţi, îi cerceta cu atenţie.

—Hai încoace, bătrâne Bursuc, strigă Şobolanul.

Bursucul făcu vreo doi paşi; apoi mormăi, „Hm! Lume...", şi întoarse spatele şi dispăru.

—Aşa e el! spuse dezamăgit Şobolanul. Pur şi simplu

disappointed Rat. "Simply hates Society! Now we shan't see any more of him to-day. Well, tell us, *who's* out on the river?"

"Toad's out, for one," replied the Otter. "In his brand-new wager-boat; new togs, new everything!"

The two animals looked at each other and laughed.

"Once, it was nothing but sailing," said the Rat. "Then he tired of that and took to punting. Nothing would please him but to punt all day and every day, and a nice mess he made of it. Last year it was house-boating, and we all had to go and stay with him in his house-boat, and pretend we liked it. He was going to spend the rest of his life in a house-boat. It's all the same, whatever he takes up; he gets tired of it, and starts on something fresh."

"Such a good fellow, too," remarked the Otter reflectively; "but no stability—especially in a boat!"

From where they sat they could get a glimpse of the main stream across the island that separated them; and just then a wager-boat flashed into view, the rower—a short, stout figure—splashing badly and rolling a good deal, but working his

detestă societatea altora. E clar că azi n-o să-l mai vedem. Ei, ia spune, pe cine ai mai văzut pe râu?

—Păi în primul rând pe Broscoi, răspunse Vidră. În noua lui barcă de curse; şi haine noi, şi toate noi!

Cele două animale se uitară unul la altul şi râseră.

—La început a avut o barcă cu pânze, spuse Şobolanul. Apoi s-a plictisit şi şi-a luat o gabară. Nu mai voia nimic altceva, decât să se plimbe toată ziua cu gabara; şi în ce belele intra! Anul trecut şi-a cumpărat un iaht, şi toți trebuia să stăm cu el acolo şi să ne prefacem că ne place. Spunea că o să-şi petreacă tot restul vieții pe iaht. E mereu la fel, indiferent de ce se apucă; la un moment dat se plictiseşte şi o ia de la capăt cu altceva.

—Nu zic că nu-i băiat bun, spuse Vidră pe un ton meditativ, dar atâta instabilitate... şi în special când vine vorba de bărci!

De acolo de unde stăteau ei, puteau zări cursul principal, peste insulița ce-i separa de el; şi exact atunci, o barcă de curse apăru pe neaşteptate, cu vâslaşul—un tip scund şi trupeş—împroşcând şi bălăngănindu-se de mama focului,

hardest. The Rat stood up and hailed him, but Toad—for it was he—shook his head and settled sternly to his work.

“He’ll be out of the boat in a minute if he rolls like that,” said the Rat, sitting down again.

“Of course he will,” chuckled the Otter. “Did I ever tell you that good story about Toad and the lock-keeper? It happened this way. Toad....”

An errant May-fly swerved unsteadily athwart the current in the intoxicated fashion affected by young bloods of May-flies seeing life. A swirl of water and a “cloop!” and the May-fly was visible no more.

Neither was the Otter.

The Mole looked down. The voice was still in his ears, but the turf whereon he had sprawled was clearly vacant. Not an Otter to be seen, as far as the distant horizon.

But again there was a streak of bubbles on the surface of the river.

The Rat hummed a tune, and the Mole recollected that animal-etiquette forbade any sort of comment on the sudden

dar dându-şi toată silinţa să o scoată la capăt. Şobolanul se ridică şi îi făcu cu mâna, dar Broscoi, căci el era, dădu din cap şi se puse din nou, cu sârg, pe treabă.

—O să cadă din barcă într-o clipă dacă se mai bălăngăne aşa, spuse Şobolanul, aşezându-se iar.

—Normal că o să cadă, chicoti Vidră. Nu v-am spus întâmplarea aceea cu Broscoi şi paznicul ecluzei? Iată cum a fost. Broscoiul...

O musculiţă hoinară zbura şovăielnic contra curentului, ameţită de noutatea vieţii. Un bâldâbâc şi un „Haţ!” şi musculiţa dispăru.

La fel şi Vidră.

Cârtiţă privi în jos. Glasul îi suna încă în urechi, dar locul unde Vidră stătuse tolănit era gol. Nici urmă de Vidră cât vedeai cu ochii.

Dar din nou apăru un şirag de balonaşe la suprafaţa apei.

Şobolanul fredona o melodie, iar Cârtiţă îşi aminti că printre regulile de bună purtare ale animalelor se număra şi

disappearance of one's friends at any moment, for any reason or no reason whatever.

"Well, well," said the Rat, "I suppose we ought to be moving. I wonder which of us had better pack the luncheon-basket?" He did not speak as if he was frightfully eager for the treat.

"O, please let me," said the Mole. So, of course, the Rat let him.

Packing the basket was not quite such pleasant work as unpacking the basket. It never is. But the Mole was bent on enjoying everything, and although just when he had got the basket packed and strapped up tightly he saw a plate staring up at him from the grass, and when the job had been done again the Rat pointed out a fork which anybody ought to have seen, and last of all, behold! the mustard pot, which he had been sitting on without knowing it—still, somehow, the thing got finished at last, without much loss of temper.

The afternoon sun was getting low as the Rat sculled gently homewards in a dreamy mood, murmuring poetry-

aceea că era interzis orice comentariu cu privire la dispariția bruscă a unuia sau a altuia, fie că exista sau nu un motiv anume.

—Ei bine, spuse Şobolanul, cred că ar cam fi timpul de plecare. Cine se sacrifică să strângă coşul de picnic? După voce nu părea deloc nerăbdător să-şi facă sieşi această favoare.

—O, te rog, lasă-mă pe mine, spuse Cârtiță. Aşa că, bineînțeles, Şobolanul îl lăsă.

Împachetatul nu era o îndeletnicire tot aşa de plăcută ca şi despachetatul. Niciodată nu e, de altfel. Dar Cârtiță era dornic să se bucure de orice, şi, deşi taman când terminase de împachetat şi de legat strâns coşul, văzu o farfurie zgâindu-se la el din iarbă, şi, cu toate că după ce totul fusese iarăşi dus până la capăt, Şobolanul îi arătă o furculiță pe care orice novice s-ar fi cuvenit să o vadă, şi, în cele din urmă, păzea! găsi vasul cu muştar, pe care stătuse fără măcar să-şi dea seama—în final, treaba fu dusă la bun sfârşit fără prea mare consum nervos.

Soarele după-amiezii cobora tot mai mult spre apus pe măsură ce Şobolanul vâslea uşor spre casă, cuprins de o

things over to himself, and not paying much attention to Mole. But the Mole was very full of lunch, and self-satisfaction, and pride, and already quite at home in a boat (so he thought), and was getting a bit restless besides: and presently he said, "Ratty! Please, I want to row, now!"

The Rat shook his head with a smile. "Not yet, my young friend," he said; "wait till you've had a few lessons. It's not so easy as it looks."

The Mole was quiet for a minute or two. But he began to feel more and more jealous of Rat, sculling so strongly and so easily along, and his pride began to whisper that he could do it every bit as well. He jumped up and seized the sculls, so suddenly, that the Rat, who was gazing out over the water and saying more poetry-things to himself, was taken by surprise and fell backwards off his seat with his legs in the air for the second time, while the triumphant Mole took his place and grabbed the sculls with entire confidence.

"Stop it, you *silly* ass!" cried the Rat, from the bottom of the boat. "You can't do it! You'll have us over!"

dispoziție meditativă, murmurând versuri doar pentru sine şi nedându-i prea multă atenție lui Cârtiță. Dar Cârtiță se simțea ghiftuit şi foarte mulțumit şi plin de el, şi se simțea deja ca acasă în barcă (cel puțin aşa credea el). Începu să devină un pic agitat şi spuse:

—Şobo! Te rog, vreau şi eu să vâslesc puțin!

Şobolanul scutură din cap şi zâmbi.

—Nu încă, prietene, spuse el—aşteaptă să mai înveți. Nu e chiar aşa de simplu cum pare.

Cârtiță tăcu timp de vreo două minute. Dar simțea că e tot mai invidios pe Şobolan, care vâslea aşa de uşor şi cu atâta putere, şi mândria îi dădea ghes să creadă că şi el ar fi putut să vâslească cel puțin la fel de bine. Făcu un salt şi înşfăcă vâslele cu un gest aşa de brusc, încât Şobolanul, care admira peisajul într-o dispoziție poetică, fu luat prin surprindere şi pentru a doua oară căzu pe spate cu picioarele în sus. În acest timp, cu un aer triumfător, Cârtiță îi luă locul şi apucă vâslele plin de încredere.

—Stai, prostănacule!, țipă Şobolanul, de jos de pe fundul bărcii. Nu te pricepi! O să ne răstorni!

The Mole flung his sculls back with a flourish, and made a great dig at the water. He missed the surface altogether, his legs flew up above his head, and he found himself lying on the top of the prostrate Rat. Greatly alarmed, he made a grab at the side of the boat, and the next moment—Sploosh!

Over went the boat, and he found himself struggling in the river.

O my, how cold the water was, and O, how very wet it felt! How it sang in his ears as he went down, down, down! How bright and welcome the sun looked as he rose to the surface coughing and spluttering! How black was his despair when he felt himself sinking again! Then a firm paw gripped him by the back of his neck. It was the Rat, and he was evidently laughing—the Mole could *feel* him laughing, right down his arm and through his paw, and so into his—the Mole's—neck.

The Rat got hold of a scull and shoved it under the Mole's arm; then he did the same by the other side of him and, swimming behind, propelled the helpless animal to shore, hauled him out, and set him down on the bank, a squashy,

Dar Cârtiță azvârli vâslele spre înapoi cu o volută, şi apoi le afundă adânc în apă. Ratase cu totul suprafața apei, se răsturnase şi acum zăcea deasupra Şobolanului aflat în stare de şoc. Cuprins de panică, se agăță de partea laterală a bărcii, dar vai, în secunda următoare se auzi—Pleosc!

—şi barca se întoarse cu susul în jos, iar el se trezi în râu, dând din mâini şi din picioare.

O, Doamne, cât de rece era apa, şi vai, cât de udă. Cum îi susura în urechi în timp ce se ducea în jos, tot mai în jos! Cât de strălucitor şi de bun părea soarele în timp ce revenea la suprafață tuşind şi scuipând! Şi ce disperare neagră îl cuprinse când simți că se scufundă din nou! Apoi se trezi că cineva îl apucă cu putere de ceafă. Era Şobolanul, care evident râdea—Cârtiță îl simțea cum râde, cum îi râde în spate, cum îi râde de-a dreptul în ceafă.

Şobolanul prinse o vâslă şi o vârî sub unul dintre brațele lui Cârtiță; repetă operațiunea şi pentru celălalt braț şi, înotând înapoi, împinse neajutoratul animal spre marginea râului, îl trase afară şi îl aşeză pe mal, aşa cum era, un

pulpy lump of misery.

When the Rat had rubbed him down a bit, and wrung some of the wet out of him, he said, "Now then, old fellow! Trot up and down the towing-path as hard as you can, till you're warm and dry again, while I dive for the luncheon-basket."

So the dismal Mole, wet without and ashamed within, trotted about till he was fairly dry, while the Rat plunged into the water again, recovered the boat, righted her and made her fast, fetched his floating property to shore by degrees, and finally dived successfully for the luncheon-basket and struggled to land with it.

When all was ready for a start once more, the Mole, limp and dejected, took his seat in the stern of the boat; and as they set off, he said in a low voice, broken with emotion, "Ratty, my generous friend! I am very sorry indeed for my foolish and ungrateful conduct. My heart quite fails me when I think how I might have lost that beautiful luncheon-basket. Indeed, I have been a complete ass, and I know it. Will you overlook it this once

ghemotoc de blană moale şi pleoştită.

După ce Şobolanul îl frecă un pic pe spate şi stoarse ceva din apa cu care era îmbibat amicul lui, spuse:

—Ei, acuma, prietene, fă bine şi aleargă pe-aici până te-ncălzeşti şi te usuci şi până ce eu m-arunc în râu să caut coşul de picnic.

Aşadar, posomorâtul Cârtiţă, ud pe dinafară şi ruşinat pe dinăuntru, se puse pe ţopăit şi ţopăi aşa până ce se uscă aproape de tot, timp în care Şobolanul se aruncă din nou în apă, recuperă barca, o întoarse şi o fixă cum se cuvine, îşi trase încet, încet spre mal proprietatea plutitoare, şi, în final, mai făcu o scufundare ca să ia şi coşul de picnic pe care îl aduse cu bine pe uscat.

Când totul fu gata, Cârtiţă, amărât şi pleoştit cum era, se aşeză pe locul său de la pupa ambarcaţiunii; şi când porniră, spuse cu o voce slabă, înecată de emoţie:

—Şobo, prietenul meu cu inimă mare! Regret nespus comportarea mea nesăbuită şi lipsită de recunoştinţă. Mi se face inima cât un purice când mă gândesc cum aş fi putut să pierd acel frumos coş de picnic. Ştiu că m-am purtat ca un

and forgive me, and let things go on as before?”

“That’s all right, bless you!” responded the Rat cheerily. “What’s a little wet to a Water Rat? I’m more in the water than out of it most days. Don’t you think any more about it; and, look here! I really think you had better come and stop with me for a little time. It’s very plain and rough, you know—not like Toad’s house at all—but you haven’t seen that yet; still, I can make you comfortable. And I’ll teach you to row, and to swim, and you’ll soon be as handy on the water as any of us.”

The Mole was so touched by his kind manner of speaking that he could find no voice to answer him; and he had to brush away a tear or two with the back of his paw. But the Rat kindly looked in another direction, and presently the Mole’s spirits revived again, and he was even able to give some straight back-talk to a couple of moorhens who were sniggering to each other about his bedraggled appearance.

When they got home, the Rat made a bright fire in the parlour, and planted the Mole in an arm-chair in front of it,

idiot. N-ai vrea să treci totul cu vederea, de data asta, şi să mă ierţi, şi să laşi lucrurile să continue ca şi pân-acum?

—Nu-ţi face probleme, noi să fim sănătoşi, spuse Şobolanul cu voioşie. Ce mai contează un strop în plus pentru un Şobolan de Apă? Uneori stau mai mult în apă decât afară din ea. Aşa că nici să nu te mai gândeşti; şi ştii ceva? Cred că ar fi mai bine dacă ai veni şi-ai sta o vreme la mine. Locuinţa mea e simplă şi fără eleganţă—nu e deloc ca a Broscoiului—da’ oricum n-ai văzut cum e la el; mă rog, cred că o să te fac să te simţi bine. Şi o să te învăţ să vâsleşti, şi să-noţi, şi în curând o să fii la fel de priceput în apă ca oricare dintre noi.

Şi Cârtiţă se simţi atât de mişcat de amabilitatea prietenului său, că nici nu ştiu cum să-i răspundă; şi chiar fu nevoit să-şi şteargă o lacrimă cu dosul lăbuţei. Dar Şobolanul, amabil, se făcu că se uită în altă parte, iar Cârtiţă se înveseli din nou, ba chiar fu în stare să pună la punct nişte găinuşe de baltă care râdeau pe înfundate de înfăţişarea lui ponosită.

Când ajunseră acasă, Şobolanul făcu focul în salonaş şi-l invită pe Cârtiţă pe un fotoliu în faţa sobei; apoi îi aduse un

having fetched down a dressing-gown and slippers for him, and told him river stories till supper-time. Very thrilling stories they were, too, to an earth-dwelling animal like Mole. Stories about weirs, and sudden floods, and leaping pike, and *from* steamers that flung hard bottles — at least bottles were certainly flung, and from steamers, so presumably *by* them; and about herons, and how particular they were whom they spoke to; and about adventures down drains, and night-fishings with Otter, or excursions far a-field with Badger. Supper was a most cheerful meal; but very shortly afterwards a terribly sleepy Mole had to be escorted upstairs by his considerate host, to the best bedroom, where he soon laid his head on his pillow in great peace and contentment, knowing that his new-found friend, the River, was lapping the sill of his window.

This day was only the first of many similar ones for the emancipated Mole, each of them longer and full of interest as the ripening summer moved onward. He learnt to swim and to row, and entered into the joy of running water; and with his ear

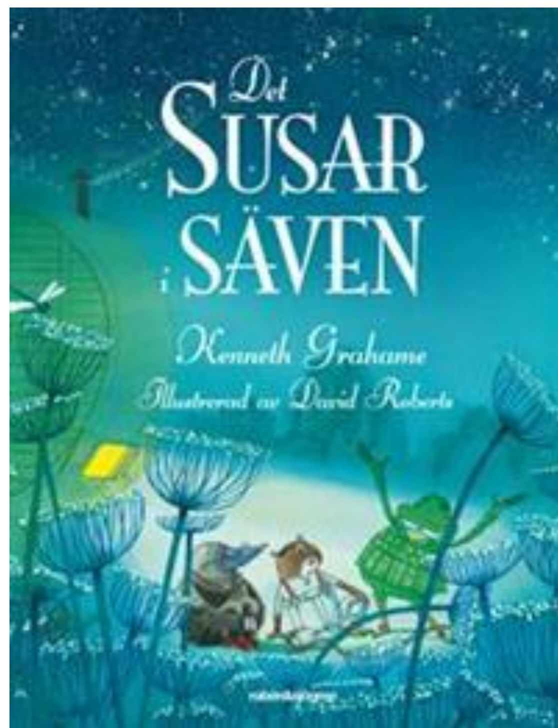
halat şi o pereche de papuci de casă, şi se apucă să-i depene poveşti şi întâmplări de pe râu până sosi ora cinei. Şi poveştile astea erau de-a dreptul palpitante pentru un animal subpământean, cum era Cârtiță.

Poveşti despre zăgazuri şi revărsări de apă, despre ştiuci săltărețe şi vapoare cu aburi care aruncau sticle grele — sticlele erau într-adevăr aruncate, şi erau aruncate de pe vapoare, deci probabil chiar de ele; şi despre bâtlani şi despre cât de exacți erau când vorbeau și cum intrau în detalii; şi despre aventuri la rigolă, şi despre cum pescuia noaptea cu Vidră, sau despre excursiile făcute cu Bursucul pe câmpuri, departe. Cina se dovedi o masă foarte veselă; dar curând după aceea, gazda cea respectuoasă se văzu nevoită să-şi însoțească somnorosul prieten la etaj, în cel mai bun dormitor, unde acesta adormi împăcat şi foarte mulțumit, cu siguranța că noul lui camarad, Râul, clipocea la pervazul ferestrei sale.

Şi pentru Cârtiță, aceasta a fost doar prima din multele zile de felul ăsta, zile lungi şi pline, tot mai lungi şi mai pline pe măsură ce vara se cocea şi se apropia de sfârşit. Învăță să înoate şi să vâslească, şi se obişnui cu plăcerile apei curgătoare;

to the reed-stems he caught, at intervals, something of what the wind went whispering so constantly among them.

şi cu urechea ciulită spre tulpinile de trestie, prindea, din când în când, câte ceva din ceea ce vântul tot şoptea mereu printre ele.

II

The Open Road

"Ratty," said the Mole suddenly, one bright summer morning, "if you please, I want to ask you a favour."

The Rat was sitting on the river bank, singing a little

II

La drumul mare

—Şobo, spuse Cârtiţă dintr-o dată, într-o dimineaţă luminoasă de vară, dacă nu te superi, aş vrea să te rog ceva.

Şobolanul şedea pe malul râului, fredonând un cântecel.

song. He had just composed it himself, so he was very taken up with it, and would not pay proper attention to Mole or anything else. Since early morning he had been swimming in the river, in company with his friends, the ducks. And when the ducks stood on their heads suddenly, as ducks will, he would dive down and tickle their necks, just under where their chins would be if ducks had chins, till they were forced to come to the surface again in a hurry, spluttering and angry and shaking their feathers at him, for it is impossible to say quite *all* you feel when your head is under water. At last they implored him to go away and attend to his own affairs and leave them to mind theirs. So the Rat went away, and sat on the river bank in the sun, and made up a song about them, which he called:

"Ducks' Ditty."

All along the backwater,
Through the rushes tall,
Ducks are a-dabbling,
Up tails all!

Tocmai îl compusese, aşa că era foarte absorbit, şi nu era prea atent nici la Cârtiță şi nici la altceva. Încă din zori, se distrase înotând în râu, în compania prietenilor lui, rățoii. Şi când rățoii îşi băgau capetele în apă, dintr-o dată, aşa cum fac rățoii întotdeauna, Şobolanul se scufunda şi el şi îi gâdila pe gât, chiar acolo sub cioc unde ar fi trebuit să fie bărbia, dacă rățoii ar fi avut bărbie, şi îi gâdila până erau nevoiți să iasă la suprafață repede-repede, înfoindu-se şi împroşcând furioşi şi rățoindu-se la el, pentru că e imposibil să spui chiar tot ce ai de spus atunci când eşti cu capul sub apă. În cele din urmă l-au implorat să plece şi să-şi vadă de treburile lui şi să-i lase pe ei să-şi vadă de ale lor. Aşa că Şobolanul a plecat, s-a aşezat pe malul râului, la soare, şi a compus un cântec despre ei, pe care l-a numit:

Cântecelul rățoilor

Pe aici pe la răstoacă
Printre trestie şi stuf
Toți rățoii se scufundă
Cu codița-n sus!

Ducks' tails, drakes' tails,
Yellow feet a-quiver,
Yellow bills all out of sight
Busy in the river!

Slushy green undergrowth
Where the roach swim—
Here we keep our larder,
Cool and full and dim.

Everyone for what he likes!
We like to be
Heads down, tails up,
Dabbling free!

High in the blue above
Swifts whirl and call—
We are down a-dabbling
Up tails all!

Se întorc cu coada-n sus
Şi dau din picioare
Când în apă îşi cufundă
Ciocurile gălbioare.

Jos, jos în mâlul gros
Jos printre țipari
Ni-i cămara plină ochi
De peşti mici şi mari.

Avem de toate, pe alese!
De aceea stăm
Cu capu-n jos şi coada-n sus
Mereu când înotăm.

Lăstunii ne cheamă-n zbor
La ei în văzduh
Dar noi jos ne bălăcim
Cu codița-n sus!

"I don't know that I think so *very* much of that little song, Rat, "observed the Mole cautiously. He was no poet himself and didn't care who knew it; and he had a candid nature.

"Nor don't the ducks neither," replied the Rat cheerfully. "They say, '*Why* can't fellows be allowed to do what they like *when* they like and *as* they like, instead of other fellows sitting on banks and watching them all the time and making remarks and poetry and things about them? What *nonsense* it all is!' That's what the ducks say."

"So it is, so it is," said the Mole, with great heartiness.

"No, it isn't!" cried the Rat indignantly.

"Well then, it isn't, it isn't," replied the Mole soothingly. "But what I wanted to ask you was, won't you take me to call on Mr Toad? I've heard so much about him, and I do so want to make his acquaintance."

"Why, certainly," said the good-natured Rat, jumping to his feet and dismissing poetry from his mind for the day. "Get

—Nu prea-mi face cine ştie ce impresie cântecul ăsta, Şobolane, zise Cârtiță cu reținere.

El nu era poet şi nu-i păsa dacă se află; şi era sincer din fire.

—Nici rățoilor nu le face, răspunse vesel Şobolanul. Ei spun, „De ce nu se poate ca fiecare să facă ce vrea, când vrea şi cum vrea, şi să nu mai fie alții care să stea pe mal şi să se uite toată ziua bună ziua la ce facem noi şi să comenteze şi să facă poezii pe seama noastră? Ce prostie!" Aşa spun rățoii.

—Au dreptate, au dreptate, spuse Cârtiță, cu mare însuflețire.

—Ba n-au!, țipă cu indignare Şobolanul.

—Bine, nu au, nu au, răspunse Cârtiță împăciuitor. Da' voiam să te rog ceva; nu ai vrea să mergem să-i facem o scurtă vizită Domnului Broscoi? Am auzit atâtea despre el, şi tare aş mai dori să-l cunosc.

—Cum să nu, spuse bunul Şobolan sărind în picioare şi lăsând la o parte arta versificației pentru tot restul zilei. Scoate

the boat out, and we'll paddle up there at once. It's never the wrong time to call on Toad. Early or late, he's always the same fellow. Always good-tempered, always glad to see you, always sorry when you go!"

"He must be a very nice animal," observed the Mole, as he got into the boat and took the sculls, while the Rat settled himself comfortably in the stern.

"He is indeed the best of animals," replied Rat. "So simple, so good-natured, and so affectionate. Perhaps he's not very clever—we can't all be geniuses; and it may be that he is both boastful and conceited. But he has got some great qualities, has Toady."

Rounding a bend in the river, they came in sight of a handsome, dignified old house of mellowed red brick, with well-kept lawns reaching down to the water's edge.

"There's Toad Hall," said the Rat; "and that creek on the left, where the notice-board says, 'Private. No landing allowed,' leads to his boat-house, where we'll leave the boat. The stables are over there to the right. That's the banqueting-hall you're looking at now—very old, that is. Toad is rather rich, you know,

barca şi pornim într-acolo pe dată. Niciodată nu-i un moment nepotrivit pentru o vizită la Broscoi. Broscoiul e mereu la fel, nu contează cât e ceasul. Întotdeauna-i în toane bune, bucuros că te vede şi necăjit când trebuie să pleci!

—Trebuie să fie un animal foarte de treabă, spuse Cârtiţă când se urcă în barcă şi luă vâslele, şi când Şobolanul se aşeză confortabil la pupa.

—Într-adevăr, e cel mai bun dintre animale, răspunse Şobolanul. E atât de simplu, de binevoitor şi de afectuos. N-o fi el prea deştept—că doar nu putem fi cu toţii genii; şi mai e şi lăudăros şi înfumurat. Dar în rest e plin de calităţi, dragul de el.

Şi făcând un viraj pe râu, se pomeniră în faţa unei case vechi din cărămidă roşie, foarte frumoasă şi impunătoare, cu o peluză bine îngrijită care cobora până jos, la marginea apei.

—Iată Conacul Broscoiului, spuse Şobolanul; iar golfuleţul acela din stânga, unde e o tăbliţă pe care scrie „Proprietate privată. Ancorarea interzisă", duce la garajul lui, şi aici o să ne lăsăm noi barca. Grajdurile sunt acolo, pe dreapta. Şi clădirea aia la care te uiţi tu acum e sala de banchet—foarte

and this is really one of the nicest houses in these parts, though we never admit as much to Toad."

They glided up the creek, and the Mole shipped his sculls as they passed into the shadow of a large boat-house. Here they saw many handsome boats, slung from the cross-beams or hauled up on a slip, but none in the water; and the place had an unused and a deserted air.

The Rat looked around him. "I understand," said he. "Boating is played out. He's tired of it, and done with it. I wonder what new fad he has taken up now? Come along and let's look him up. We shall hear all about it quite soon enough."

They disembarked, and strolled across the gay flower-decked lawns in search of Toad, whom they presently happened upon resting in a wicker garden-chair, with a pre-occupied expression of face, and a large map spread out on his knees.

"Hooray!" he cried, jumping up on seeing them, "this is splendid!" He shook the paws of both of them warmly, never waiting for an introduction to the Mole. "How *kind* of you!" he

veche de altfel. Broscoiul e destul de bogat, să ştii, şi asta e una dintre cele mai frumoase case de prin partea locului, deşi nu recunoaştem asta niciodată în fața lui.

Alunecară uşor prin golfuleț şi Cârtiță lăsă vâslele când ajunseră în dreptul unui garaj uriaş. Aici văzură mai multe bărci frumoase atârnate şi legate cu frânghii ce coborau din grinzile frontale sau ridicate pe cala de lansare, dar nici una în apă; de fapt, întregul loc părea părăsit şi nefolosit.

Şobolanul privi în jur.

—Înțeleg, spuse el. S-a săturat de bărci. A terminat cu ele. Dar mă-ntreb ce moft l-a mai apucat acum? Hai să mergem la el să vedem. O să ne povestească el de-a fir-a-păr imediat.

Se dădură jos din barcă şi începură să umble de colo-colo pe gazonul presărat cu flori multicolore, în căutarea Broscoiului, pe care îl găsiră în cele din urmă odihnindu-se pe un fotoliu de răchită, dar având o expresie preocupată şi o hartă mare întinsă pe genunchi.

—Ura!, strigă el şi sări în sus de bucurie că-i vede. Ce bine, ce bine! Le strânse amândurora lăbuțele cu căldură, fără să mai aştepte să-i fie prezentat lui Cârtiță. Ce drăguț din partea

went on, dancing round them. “I was just going to send a boat down the river for you, Ratty, with strict orders that you were to be fetched up here at once, whatever you were doing. I want you badly—both of you. Now what will you take? Come inside and have something! You don’t know how lucky it is, your turning up just now!”

“Let’s sit quiet a bit, Toady!” said the Rat, throwing himself into an easy chair, while the Mole took another by the side of him and made some civil remark about Toad’s “delightful residence.”

“Finest house on the whole river,” cried Toad boisterously. “Or anywhere else, for that matter,” he could not help adding.

Here the Rat nudged the Mole. Unfortunately the Toad saw him do it, and turned very red. There was a moment’s painful silence. Then Toad burst out laughing. “All right, Ratty,” he said. “It’s only my way, you know. And it’s not such a very bad house, is it? You know, you rather like it yourself. Now, look here. Let’s be sensible. You are the very animals I wanted. You’ve got to help me. It’s most important!”

voastră!, continuă el, țopăind şi dansând în jurul lor. Tocmai voiam să trimit o barcă după tine, Şobo, cu ordin strict să te aducă aici de îndată, indiferent ce făceai. Am mare nevoie de voi—de amândoi. Şi-acum ce mai aşteptați? Haideți înăuntru să gustați ceva! Nici nu ştiți ce noroc că ați apărut tocmai acum!

—Stai să ne tragem un pic sufletul, Broscoiule!, spuse Şobolanul, aruncându-se pe un scaun, în timp ce Cârtiță se aşeză şi el pe un altul, chiar lângă amicul său şi făcu o serie de remarci politicoase despre „încântătoarea locuință” a Broscoiului.

—Cea mai frumoasă casă de pe tot râul, strigă Broscoiul plin de infatuare. Şi de altfel din toată lumea, adăugă el fără să se poată abține.

Şobolanul îi dădu un ghiont lui Cârtiță. Din nefericire, Broscoiul îl văzu şi se înroşi foarte tare. Urmă un moment de tăcere stânjenitoare. Apoi Broscoiul izbucni în râs.

—Hai, măi, Şobo, spuse el, ştii că aşa sunt eu. Şi la urma urmei, nu-i o casă chiar aşa de urâtă, nu? Şi ție îți place, recunoaşte. Şi-acum ascultați aici. Vorbesc serios de data asta. Voi sunteți animalele de care am eu nevoie acum. Trebuie să mă

ajutați. E extrem de important!

"It's about your rowing, I suppose," said the Rat, with an innocent air. "You're getting on fairly well, though you splash a good bit still. With a great deal of patience and any quantity of coaching, you may—"

—Presupun că e vorba de bărci, de vâslit, nu?, spuse Şobolanul, cu un aer inocent. Te descurci destul de bine, chiar dacă stropeşti până la 10 metri distanță. Dar cu puțintică răbdare, şi ceva antrenament, poate că—

"O, pooh! boating!" interrupted the Toad, in great disgust. "Silly boyish amusement. I've given that up *long* ago. Sheer waste of time, that's what it is. It makes me downright sorry to see you fellows, who ought to know better, spending all your energies in that aimless manner. No, I've discovered the real thing, the only genuine occupation for a lifetime. I propose to devote the remainder of mine to it, and can only regret the wasted years that lie behind me, squandered in trivialities. Come with me, dear Ratty, and your amiable friend also, if he will be so very good, just as far as the stable-yard, and you shall see what you shall see!"

—Ei, na! Fâs! Nu-i vorba de bărci, îl întrerupse Broscoiul, vădit dezgustat. Copilării! M-am lăsat de de-astea cu mult timp în urmă. Timp pierdut, asta e, timp pierdut. Şi regret nespus, prieteni, că vă văd cum vă irosiți energia aşa fără rost. Nu, eu am făcut o adevărată descoperire, singurul lucru pentru care merită să trăieşti. M-am hotărât să-mi dedic restul vieții acestui lucru, şi nu pot decât să regret anii pierduți care au trecut pe lângă mine, ani duşi pe apa sâmbetei. Veniți cu mine, dragă Şobo, şi bunul tău prieten, dacă binevoieşte şi el, veniți, nu mai departe de grajd, şi-o să vedeți ce n-ați mai văzut!

He led the way to the stable-yard accordingly, the Rat following with a most mistrustful expression; and there, drawn out of the coach-house into the open, they saw a gipsy caravan,

Şi o luă înainte spre grajd, aşa cum spusese, iar Şobolanul mergea în urma lui, cu o expresie foarte neîncrezătoare pe față; şi acolo, se pomeniră în fața unei căruțe țigăneşti cu coviltir,

shining with newness, painted a canary-yellow picked out with green, and red wheels.

"There you are!" cried the Toad, straddling and expanding himself. "There's real life for you, embodied in that little cart. The open road, the dusty highway, the heath, the common, the hedgerows, the rolling downs! Camps, villages, towns, cities! Here to-day, up and off to somewhere else to-morrow! Travel, change, interest, excitement! The whole world before you, and a horizon that's always changing! And mind! This is the very finest cart of its sort that was ever built, without any exception. Come inside and look at the arrangements. Planned 'em all myself, I did!"

The Mole was tremendously interested and excited, and followed him eagerly up the steps and into the interior of the caravan. The Rat only snorted and thrust his hands deep into his pockets, remaining where he was.

It was indeed very compact and comfortable. Little sleeping bunks—a little table that folded up against the wall—a cooking-stove, lockers, book-shelves, a bird-cage with a bird in it; and pots, pans, jugs, and kettles of every size and variety.

nou-nouță, vopsită în galben-canar, cu tușe de verde şi cu roțile roşii.

—Ia priviți!, strigă Broscoiul, dând din mâini şi din picioare. Iată viața adevărată, întruchipată de cotiga aceea mică. Drumul mare, şoseaua prăfoasă, câmpul, islazul, arbuştii, pantele abrupte! Sălaşe, sate, oraşe şi capitale! Azi aici, mâine aiurea! Voiaje, lucruri noi şi o viață de plăceri! Toată lumea la picioarele tale şi un orizont în continuă schimbare! Şi fiți atenți aici, asta e cea mai tare căruță de felul ăsta care s-a construit vreodată, fără excepție. Haideți înăuntru să vedeți finisajele. Chiar eu le-am proiectat, pe cuvânt!

Cârtiță era extraordinar de captivat şi încântat, şi îl urmă în sus pe scară şi în interiorul căruței. Şobolanul doar fornăi, îşi vârî mâinile în buzunare, şi rămase pe loc.

Cotiga era într-adevăr foarte bine pusă la punct şi foarte confortabilă. Avea mici culcuşuri pentru dormit—o măsuță care se plia în sus pe perete—o sobă de gătit, dulăpioare, rafturi de cărți, o colivie cu o pasăre în ea; şi oale, cratițe, căni şi ibrice de

toate felurile şi mărimile.

“All complete!” said the Toad triumphantly, pulling open a locker. “You see—biscuits, potted lobster, sardines—everything you can possibly want. Soda-water here—baccy there—letter-paper, bacon, jam, cards, and dominoes—you'll find,” he continued, as they descended the steps again, “you'll find that nothing whatever has been forgotten, when we make our start this afternoon.”

—Totul e pregătit! spuse Broscoiul triumfător, deschizând un dulăpior. Uite—biscuiți, homar conservat, sardine—tot ce ți-ai putea dori. Aici e sifon—acolo tutun—hârtie de scrisori, şuncă, gem, cărți de joc şi domino—de toate, continuă el în timp ce coborau scările, o să vezi că n-am uitat nimic, o să vezi chiar astăzi după-masă, când noi trei pornim la drum.

“I beg your pardon,” said the Rat slowly, as he chewed a straw, “but did I overhear you say something about ‘*we*,’ and ‘*start*,’ and ‘*this afternoon*’?”

—Poftim?, spuse Şobolanul încet, în timp ce mesteca un pai. Am auzit bine? Ai spus cumva „noi”şi „o să pornim” şi „astăzi”?

“Now, you dear good old Ratty,” said Toad imploringly, “don't begin talking in that stiff and sniffy sort of way, because you know you've *got* to come. I can't possibly manage without you, so please consider it settled, and don't argue—it's the one thing I can't stand. You surely don't mean to stick to your dull fusty old river all your life, and just live in a hole in a bank, and *boat*? I want to show you the world! I'm going to make an *animal* of you, my boy!”

—Dragul meu Şobo, spuse Broscoiul pe un ton rugător, nu mai fi aşa de înțepat şi de țâfnos.

Trebuie să vii, nici nu-ncape vorbă. Nu mă pot descurca fără tine, aşa că ia lucrurile ca atare şi nu te burzului la mine—că doar ştii că ăsta e lucrul pe care-l detest cel mai mult. Păi n-o să stai să înțepeneşti şi să mucegăieşti toată viața pe râul ăsta plicticos şi vechi de când lumea, ca să trăieşti într-o gaură şi să te dai cu barca. Vreau să-ți arăt lumea! Am de gând să fac din tine un adevărat animal, amice!

"I don't care," said the Rat, doggedly. "I'm not coming, and that's flat. And I am going to stick to my old river, and live in a hole, and boat, as I've always done. And what's more, Mole's going to stick to me and do as I do, aren't you, Mole?"

"Of course I am," said the Mole, loyally. "I'll always stick to you, Rat, and what you say is to be—has got to be. All the same, it sounds as if it might have been—well, rather fun, you know!" he added, wistfully. Poor Mole! The Life Adventurous was so new a thing to him, and so thrilling; and this fresh aspect of it was so tempting; and he had fallen in love at first sight with the canary-coloured cart and all its little fitments.

The Rat saw what was passing in his mind, and wavered. He hated disappointing people, and he was fond of the Mole, and would do almost anything to oblige him. Toad was watching both of them closely.

"Come along in, and have some lunch," he said, diplomatically, "and we'll talk it over. We needn't decide anything in a hurry. Of course, *I* don't really care. I only want to give pleasure to you fellows. 'Live for others!' That's my

—Da' nu mă interesează, spuse Şobolanul cu încăpăţânare. Nu vin, şi cu asta basta. Şi chiar am de gând să înţepenesc pe râul ăsta vechi, şi să trăiesc într-o gaură, şi să mă dau cu barca, aşa ca-ntotdeauna. Şi mai mult de-atât, Cârtiţă o să rămână şi el cu mine şi-o să facă ce fac eu, nu-i aşa, Cârtiţă?

—Sigur că da, spuse Cârtiţă plin de loialitate. O să rămân mereu cu tine, Şobolane, şi toate o să fie exact aşa cum spui—trebuie să fie aşa. Totuşi, cred că ar fi fost o distracţie pe cinste, ştii?, adăugă el pe un ton melancolic. Bietul Cârtiţă! Aventuroasa Viaţă era ceva aşa de nou şi de palpitant pentru el; Şi noutatea asta era aşa de tentantă; şi se mai şi îndrăgostise pe loc de căruţa galben-canar cu toate acareturile ei.

Şobolanul înţelese ce se petrecea în mintea lui şi şovăi. Nu-i plăcea să-i dezamăgească pe ceilalţi, şi ţinea la Cârtiţă, şi ar fi făcut aproape orice pentru plăcerea lui. Broscoiul îi privea pe amândoi cu atenţie.

—Poftiţi înăuntru să mâncaţi ceva, spuse el cu diplomaţie, şi-o să mai vorbim. Să nu ne pripim. De fapt n-are nici un fel de importanţă. Doar că vreau să profitaţi de tot ce-i mai frumos.

motto in life.”

During luncheon—which was excellent, of course, as everything at Toad Hall always was—the Toad simply let himself go. Disregarding the Rat, he proceeded to play upon the inexperienced Mole as on a harp. Naturally a voluble animal, and always mastered by his imagination, he painted the prospects of the trip and the joys of the open life and the roadside in such glowing colours that the Mole could hardly sit in his chair for excitement. Somehow, it soon seemed taken for granted by all three of them that the trip was a settled thing; and the Rat, though still unconvinced in his mind, allowed his good-nature to over-ride his personal objections. He could not bear to disappoint his two friends, who were already deep in schemes and anticipations, planning out each day’s separate occupation for several weeks ahead.

When they were quite ready, the now triumphant Toad led his companions to the paddock and set them to capture the old grey horse, who, without having been consulted, and to his own extreme annoyance, had been told off by Toad for the

„Trăieşte pentru alții!”, ăsta-i motto-ul meu în viață.

În timpul prânzului—care, de altfel, fu excelent, cum erau toate la Conacul Broscoiului—Broscoiul se lăsă în voia cuvintelor. Făcându-se că nu-i pasă de Şobolan, se apucă să-i cânte în strună naivului Cârtiță. Animal volubil din fire, şi întotdeauna stăpânit de o imaginație bogată, îi înfățişă lui Cârtiță posibila călătorie şi bucuriile vieții în aer liber în culori atât de strălucitoare, încât Cârtiță abia mai putea sta pe scaun de exaltare.

Şi nu ştiu cum, dar foarte curând, voiajul era de la sine înțeles pentru toți cei trei amici; iar Şobolanul, deşi era încă destul de nehotărât în sinea sa, trecu plin de bunăvoință peste obiecțiile de natură personală. Nu suporta să-şi vadă cei doi prieteni dezamăgiți, mai ales că erau deja absorbiți de planuri şi scheme despre cum o să-şi ocupe fiecare zi de-acum înainte, timp de câteva săptămâni, cât avea să dureze călătoria.

Când fură gata, Broscoiul îşi conduse triumfător tovarăşii la padoc şi îi puse să prindă bătrânul cal sur, care, fără să fi fost consultat în prealabil, şi spre teribila lui enervare, fu repartizat de Broscoi la partea cea mai prăfoasă a acestei prăfoase

dustiest job in this dusty expedition. He frankly preferred the paddock, and took a deal of catching. Meantime Toad packed the lockers still tighter with necessaries, and hung nose-bags, nets of onions, bundles of hay, and baskets from the bottom of the cart. At last the horse was caught and harnessed, and they set off, all talking at once, each animal either trudging by the side of the cart or sitting on the shaft, as the humour took him. It was a golden afternoon. The smell of the dust they kicked up was rich and satisfying; out of thick orchards on either side the road, birds called and whistled to them cheerily; good-natured wayfarers, passing them, gave them "Good day," or stopped to say nice things about their beautiful cart; and rabbits, sitting at their front doors in the hedgerows, held up their fore-paws, and said, "O my! O my! O my!"

Late in the evening, tired and happy and miles from home, they drew up on a remote common far from habitations, turned the horse loose to graze, and ate their simple supper sitting on the grass by the side of the cart. Toad talked big about all he was going to do in the days to come, while stars grew fuller and larger all around them, and a yellow moon,

expediţii. Sincer, prefera padocul, aşa că se lăsă prins cu destul de multă greutate. Între timp, Broscoiul burduşi dulăpioarele şi mai tare cu cele trebuincioase, atârnă săculeţi, funii de ceapă, snopi de fân şi coşuri la coada căruţei.

În cele din urmă, calul fu prins şi înşeuat, iar cei trei porniră, vorbind toţi deodată, fie târându-se atârnaţi pe lângă căruţă, fie urcându-se pe hulube, după cum le venea cheful. Era o după-amiază aurie. Praful ridicat de ei pe drum avea un miros plăcut şi dens; din desişul livezilor de pe marginea drumului, păsările îi strigau şi ciripeau vesel; trecătorii prietenoşi le dădeau bineţe când treceau pe lângă ei sau se opreau şi le admirau frumoasa cotigă; iar iepurii, privindu-i din uşa vizuinilor, de prin boscheţi, spuneau ducându-şi lăbuţa la gură „O, Doamne!, O, Doamne!, O, Doamne!".

Seara târziu, obosiţi şi fericiţi şi la mulţi kilometri depărtare de casă, se opriră pe un islaz izolat şi aflat la distanţă de orice aşezare, lăsară calul să pască liber şi luară o cină uşoară, pe iarbă, lângă căruţă. Broscoiul se fălea cu ce urma să facă în zilele ce aveau să vină, în timp ce stelele se făceau tot mai mari şi mai luminoase deasupra lor, şi luna galbenă, apărută brusc şi

appearing suddenly and silently from nowhere in particular, came to keep them company and listen to their talk. At last they turned in to their little bunks in the cart; and Toad, kicking out his legs, sleepily said, "Well, good night, you fellows! This is the real life for a gentleman! Talk about your old river!"

"I *don't* talk about my river," replied the patient Rat. "You *know* I don't, Toad. But I think about it," he added pathetically, in a lower tone: "I *think* about it—all the time!"

The Mole reached out from under his blanket, felt for the Rat's paw in the darkness, and gave it a squeeze. "I'll do whatever you like, Ratty," he whispered. "Shall we run away to-morrow morning, quite early—*very* early—and go back to our dear old hole on the river?"

"No, no, we'll see it out," whispered back the Rat. "Thanks awfully, but I ought to stick by Toad till this trip is ended. It wouldn't be safe for him to be left to himself. It won't take very long. His fads never do. Good night!"

pe nesimțite parcă de nicăieri, veni să le țină tovărăşie şi să le asculte sporovăiala. Încet-încet fiecare se retrase în culcuşul lui din căruță; şi Broscoiul, întinzându-şi picioarele, spuse somnoros, „Noapte bună, dragii mei! Asta-i viața adevărată! Şi voi mai vorbiți de râul vostru răsuflat!"

—Eu nu vorbesc de râul meu, răspunse răbdătorul Şobolan. Ştii doar că nu vorbesc, Broscoiule. Dar mă gândesc la el, adăugă cu duioşie, şi cu vocea mai scăzută: Mă gândesc la el—tot timpul!

Cârtiță ieşi puțin de sub pătură, căută lăbuța Şobolanului în întuneric, şi i-o strânse.

—Fac ce vrei tu, Şobo, şopti el. Să fugim mâine dimineață, în zori—foarte devreme—şi să ne-ntoarcem la vizuina noastră dragă de pe râu?

—Nu, nu, o să mai vedem, şopti Şobolanul. Îți mulțumesc din inimă, dar ar trebui să fiu lângă

Broscoi până la finalul călătoriei. N-ar fi deloc în siguranță dacă ar rămâne de unul singur. N-o să dureze mult. Mofturile lui nu țin mult niciodată. Noapte bună!

The end was indeed nearer than even the Rat suspected.

After so much open air and excitement the Toad slept very soundly, and no amount of shaking could rouse him out of bed next morning. So the Mole and Rat turned to, quietly and manfully, and while the Rat saw to the horse, and lit a fire, and cleaned last night's cups and platters, and got things ready for breakfast, the Mole trudged off to the nearest village, a long way off, for milk and eggs and various necessaries the Toad had, of course, forgotten to provide. The hard work had all been done, and the two animals were resting, thoroughly exhausted, by the time Toad appeared on the scene, fresh and gay, remarking what a pleasant easy life it was they were all leading now, after the cares and worries and fatigues of housekeeping at home.

They had a pleasant ramble that day over grassy downs and along narrow by-lanes, and camped, as before, on a common, only this time the two guests took care that Toad should do his fair share of work. In consequence, when the time came for starting next morning, Toad was by no means so rapturous about the simplicity of the primitive life, and indeed

Dar sfârşitul era mai aproape decât îşi închipuia Şobolanul.

După atâta drum în aer liber şi atâta emoție, Broscoiul dormi buştean, şi nimic pe lume nu-l putu trezi a doua zi dimineață. Aşa că Şobolanul şi Cârtiță se puseră bărbăteşte pe treabă, şi, în vreme ce Şobolanul văzu de cal, aprinse focul şi spălă ceştile şi farfuriile rămase de seara trecută, Cârtiță merse până în cel mai apropiat sat, un drum destul de lung de altfel, ca să aducă ouă şi lapte şi alte lucruri trebuincioase de care Broscoiul, desigur, uitase. Treaba mai grea era terminată, aşa că cele două animale se odihneau, căci erau frânte, şi iată că apăru şi Broscoiul, proaspăt şi voios, încântat de viața uşoară şi plăcută pe care o duceau ei acum, după grijile şi oboseala şi treburile de-acasă.

Ziua aceea fu plăcută; hoinăriră fără țintă peste coline înverzite şi drumeaguri lăturalnice, şi poposiră, ca şi deunăzi, pe un islaz, doar că de data aceasta, cei doi oaspeți avură grijă ca şi Broscoiul să-şi facă partea lui de muncă. Prin urmare, când veni dimineața, Broscoiul nu mai era la fel de entuziasmat de simplitatea unei vieți primitive, şi se grăbi să-şi reia locul în

attempted to resume his place in his bunk, whence he was hauled by force. Their way lay, as before, across country by narrow lanes, and it was not till the afternoon that they came out on the high-road, their first high-road; and there disaster, fleet and unforeseen, sprang out on them—disaster momentous indeed to their expedition, but simply overwhelming in its effect on the after career of Toad.

They were strolling along the high-road easily, the Mole by the horse's head, talking to him, since the horse had complained that he was being frightfully left out of it, and nobody considered him in the least; the Toad and the Water Rat walking behind the cart talking together—at least Toad was talking, and Rat was saying at intervals, "Yes, precisely; and what did *you* say to *him*?"—and thinking all the time of something very different, when far behind them they heard a faint warning hum, like the drone of a distant bee. Glancing back, they saw a small cloud of dust, with a dark centre of energy, advancing on them at incredible speed, while from out the dust a faint "Poop-poop!" wailed like an uneasy animal in pain. Hardly regarding it, they turned to resume their

culcuşul lui, de unde fu tras afară cu forța.

Ca şi în zilele dinainte, se plimbară pe drumeaguri înguste de țară, şi abia pe la amiază ajunseră la drumul mare, pentru prima dată în viața lor la drumul mare; şi acolo năvăli asupra lor dezastrul, fulgerător şi neprevăzut—dezastrul care le nărui definitiv expediția, dar care avu o influență copleşitoare asupra vieții şi evoluției viitoare a Broscoiului.

Mergeau agale pe drum, Cârtiță alături de cal, vorbindu-i, având în vedere că sărmanul cal se plânsese că el fusese lăsat complet pe dinafară, şi nimeni nu-l băga şi pe el în seamă; Broscoiul şi Şobolanul erau în spatele căruței discutând—de fapt Broscoiul vorbea, iar Şobolanul spunea din când în când, „Da, desigur; şi ce anume i-ai spus?"—şi era mai tot timpul cu mintea în altă parte.

Deodată auziră, undeva departe în spatele lor, un fel de zumzăit slab, ca bâzâitul îndepărtat al unei albine. Uitându-se înapoi, văzură un norişor de praf, cu un nucleu întunecat ce pulsa în centrul lui, venind spre ei cu o viteză infernală, iar din norul de praf ieşea un vag „pup-pup-pup", ca vaietul unui animal chinuit de durere.

conversation, when in an instant (as it seemed) the peaceful scene was changed, and with a blast of wind and a whirl of sound that made them jump for the nearest ditch. It was on them! The "Poop-poop" rang with a brazen shout in their ears, they had a moment's glimpse of an interior of glittering plate-glass and rich morocco, and the magnificent motor-car, immense, breath-snatching, passionate, with its pilot tense and hugging his wheel, possessed all earth and air for the fraction of a second, flung an enveloping cloud of dust that blinded and enwrapped them utterly, and then dwindled to a speck in the far distance, changed back into a droning bee once more.

The old grey horse, dreaming, as he plodded along, of his quiet paddock, in a new raw situation such as this, simply abandoned himself to his natural emotions. Rearing, plunging, backing steadily, in spite of all the Mole's efforts at his head, and all the Mole's lively language directed at his better feelings, he drove the cart backwards towards the deep ditch at the side of the road. It wavered an instant—then there was a heart-rending crash—and the canary-coloured cart, their pride and

Fără să-l ia în seamă, cei doi se întoarseră să-şi reia conversaţia, când deodată, într-o fracţiune de secundă (pe cât se pare), peisajul cel paşnic se cutremură, şi ca vâjâitul vântului şi huruitul tunetului, dezastrul se abătu asupra lor, făcându-i să se arunce în cel mai apropiat şanţ.

Pup-pup-ul de adineaori le răsună metalic în urechi, timp de o clipită zăriră un interior de sticlă lucitoare şi marochin scump, şi magnificul vehicul, imens, uluitor şi înflăcărat, cu pilotul său încordat peste volan, stăpâni tot pământul şi văzduhul timp de o fracţiune de secundă, aruncă un nor uriaş de praf ce-i orbi şi-i învălui cu totul, şi apoi se făcu iar mic cât un punct şi se preschimbă din nou într-un zumzăit de albină.

Bătrânul cal sur, cum se târa el aşa cuprins de visare, când văzu situaţia de un realism sfâşietor în care se afla, pur şi simplu se lăsă pradă instinctelor naturale. Şi în ciuda eforturilor lui Cârtiţă de a-l ţine de căpăstru şi a cuvintelor lui mişcătoare şi duioase cu care încerca să-l îmbuneze, calul atâta se cabră şi sări şi se răsuci în toate direcţiile, că trase căruţa îndărăt, direct în şanţul de pe marginea drumului. Aceasta se clătină un moment—apoi se auzi un trosnet sfâşietor—şi cotiga galben-

their joy, lay on its side in the ditch, an irredeemable wreck.

The Rat danced up and down in the road, simply transported with passion. "You villains!" he shouted, shaking both fists. "You scoundrels, you highwaymen, you—you—road-hogs!—I'll have the law of you! I'll report you! I'll take you through all the Courts!" His home-sickness had quite slipped away from him, and for the moment he was the skipper of the canary-coloured vessel driven on a shoal by the reckless jockeying of rival mariners, and he was trying to recollect all the fine and biting things he used to say to masters of steam-launches when their wash, as they drove too near the bank, used to flood his parlour-carpet at home.

Toad sat straight down in the middle of the dusty road, his legs stretched out before him, and stared fixedly in the direction of the disappearing motor-car. He breathed short, his face wore a placid, satisfied expression, and at intervals he faintly murmured "Poop-poop!"

The Mole was busy trying to quiet the horse, which he succeeded in doing after a time. Then he went to look at the cart,

canar, mândria şi bucuria lor, se răsturnă în şanţ pe o parte, transformându-se într-o adevărată epavă.

Şobolanul sărea în sus în mijlocul străzii înfuriat la culme.

—Ticăloşilor!, striga el, arătându-şi pumnii. Netrebnicilor, tâlharilor... vitezomanilor! Vă dau în judecată! Pun poliţia pe voi! Vă port prin tribunale!

Îi dispăruse şi dorul de casă, şi tot, şi parcă era căpitanul vasului galben-canar pe care tertipurile marinarilor rivali îl împinseseră într-un banc de nisip, iar acum încerca să–şi amintească toate replicile subtile şi usturătoare pe care le spusese mai demult unor căpitani de vas, care, navigând prea aproape de mal, îi udaseră covoraşul de pe holul de la intrare.

Broscoiul se aşeză drept în mijlocul drumului, cu picioarele întinse şi cu privirea aţintită în direcţia în care dispăruse maşina. Respiraţia îi era întretăiată, iar pe faţă avea un zâmbet plin de satisfacţie, şi din când în când, murmura încet „pup-pup!"

Cârtiţă încerca din răsputeri să calmeze calul, ceea ce şi reuşi după un timp. Apoi merse să vadă în ce stare era cotiga,

on its side in the ditch. It was indeed a sorry sight. Panels and windows smashed, axles hopelessly bent, one wheel off, sardine-tins scattered over the wide world, and the bird in the bird-cage sobbing pitifully and calling to be let out.

The Rat came to help him, but their united efforts were not sufficient to right the cart. "Hi! Toad!" they cried. "Come and bear a hand, can't you!"

The Toad never answered a word, or budged from his seat in the road; so they went to see what was the matter with him. They found him in a sort of a trance, a happy smile on his face, his eyes still fixed on the dusty wake of their destroyer. At intervals he was still heard to murmur "Poop-poop!"

The Rat shook him by the shoulder. "Are you coming to help us, Toad?" he demanded sternly.

"Glorious, stirring sight!" murmured Toad, never offering to move. "The poetry of motion! The *real* way to travel!

care zăcea pe o parte în şanţ. Ce-i drept, era o privelişte de tot plânsul. Pereţii şi ferestrele erau zdrobite, osiile îndoite de tot, o roată zburase, conservele de sardine erau împrăştiate în toate părţile, iar pasărea din colivie suspina plină de deznădejde şi striga să fie lăsată afară.

Şobolanul veni să-i dea o mână de ajutor, dar cu toate astea, cei doi nu fură în stare să îndrepte căruţa.

—Hei! Broscoiule!, strigară ei. Vino să ne dai o mână de ajutor!

Broscoiul nu zise nimic şi nici nu se urni măcar din mijlocul drumului; aşa că cei doi merseră să vadă ce-i cu el. Îl găsiră într-un fel de transă, cu un zâmbet de satisfacţie pe faţă, şi cu privirea ţintă la urma lăsată în praf de cel ce le pricinuise necazul. Şi din când în când îl puteau auzi cum murmură încet „pup-pup!"

Şobolanul îl prinse de umăr şi-l scutură.

—Ai de gând să vii o dată să ne-ajuţi, Broscoiule?, strigă el cu asprime în glas.

—Ce măreţ, ce impresionant!, murmură Broscoiul, dar fără nici cea mai mică intenţie să se mişte. Poezia mişcării!

The *only* way to travel! Here to-day—in next week to-morrow! Villages skipped, towns and cities jumped—always somebody else's horizon! O bliss! O poop-poop! O my! O my!"

"O *stop* being an ass, Toad!" cried the Mole despairingly.

"And to think I never *knew*!" went on the Toad in a dreamy monotone. "All those wasted years that lie behind me, I never knew, never even *dreamt*! But *now*—but now that I know, now that I fully realise! O what a flowery track lies spread before me, henceforth! What dust-clouds shall spring up behind me as I speed on my reckless way! What carts I shall fling carelessly into the ditch in the wake of my magnificent onset! Horrid little carts—common carts—canary-coloured carts!"

"What are we to do with him?" asked the Mole of the Water Rat.

"Nothing at all," replied the Rat firmly. "Because there is really nothing to be done. You see, I know him from of old. He is now possessed. He has got a new craze, and it always takes

Unicul şi adevăratul mod de a călători! Azi eşti aici, mâine departe! Zbori peste sate, mergi ca fulgerul prin oraşe—mereu alte orizonturi! Ce minune! Oh, pup-pup! O, Doamne! O, Doamne!

—O, termină cu aiurelile astea, măi Broscoiule!, strigă cu disperare Cârtiță.

—Şi când te gândeşti că eu habar n-aveam!, continuă Broscoiul pe acelaşi ton visător. Ani pierduți în care habar n-am avut, şi nici măcar nu mi-am putut închipui! Dar acum—acum că ştiu, acum că-mi pot da seama! Ce drum de aur mi se deschide în față de-acum înainte! Ce nori de praf voi lăsa în urmă în avântul meu cutezător! Şi câte căruțe voi răsturna cu nepăsare în şanț în asaltul meu magnific! Căruțe mici şi respingătoare—căruțe obişnuite—căruțe galben-canar!

—Ce ne facem cu el?, îl întrebă Cârtiță pe Şobolan.

—Nimic, răspunse ferm Şobolanul. Pentru că nu e nimic de făcut. Vezi tu, eu îl cunosc de mult timp. Acum e ca şi posedat. Trece printr-o nouă fază şi întotdeauna începe aşa. Şi

Contemporary
Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

him that way, in its first stage. He'll continue like that for days now, like an animal walking in a happy dream, quite useless for all practical purposes. Never mind him. Let's go and see what there is to be done about the cart."

A careful inspection showed them that, even if they succeeded in righting it by themselves, the cart would travel no longer. The axles were in a hopeless state, and the missing wheel was shattered into pieces.

The Rat knotted the horse's reins over his back and took him by the head, carrying the bird-cage and its hysterical occupant in the other hand. "Come on!" he said grimly to the Mole. "It's five or six miles to the nearest town, and we shall just have to walk it. The sooner we make the start the better."

"But what about Toad?" asked the Mole anxiously, as they set off together. "We can't leave him here, sitting in the middle of the road by himself, in the distracted state he's in! It's not safe. Supposing another Thing were to come along?"

"O, *bother* Toad," said the Rat savagely; "I've done with him."

aşa o să continue zile întregi de-acum înainte, ca un animal prins în mrejele unui vis frumos, şi n-o să fie în stare de nimic. Lasă-l în pace. Mai bine hai să vedem ce facem cu căruța.

O inspecție amănunțită le arătă că, deşi reuşiseră s-o îndrepte, căruța nu mai era bună de nimic. Osiile erau distruse, iar roata care căzuse era făcută țăndări.

Şobolanul înodă hățurile în jurul calului, apoi îl luă de căpăstru şi prinse cu cealaltă mână colivia în care se zbătea istericul ei locatar.

—Haide!, îi spuse el înverşunat lui Cârtiță. Sunt cinci sau şase mile până la cel mai apropiat oraş, şi va trebui să mergem pe jos. Cu cât pornim mai repede cu atât mai bine.

—Şi Broscoiul?, întrebă Cârtiță cu îngrijorare. Nu-l putem lăsa aici singur, în mijlocul drumului, în halul în care se află. Nu e în siguranță. Dacă vine altă Chestie din aia?

—O, nu-ți mai bate capul în legătură cu Broscoiul, spuse Şobolanul cu îndârjire; cu el am terminat-o!

They had not proceeded very far on their way, however, when there was a pattering of feet behind them, and Toad caught them up and thrust a paw inside the elbow of each of them; still breathing short and staring into vacancy.

"Now, look here, Toad!" said the Rat sharply: "as soon as we get to the town, you'll have to go straight to the police-station, and see if they know anything about that motor-car and who it belongs to, and lodge a complaint against it. And then you'll have to go to a blacksmith's or a wheelwright's and arrange for the cart to be fetched and mended and put to rights. It'll take time, but it's not quite a hopeless smash. Meanwhile, the Mole and I will go to an inn and find comfortable rooms where we can stay till the cart's ready, and till your nerves have recovered their shock."

"Police-station! Complaint!" murmured Toad dreamily. "Me *complain* of that beautiful, that heavenly vision that has been vouchsafed me! *Mend* the *cart*! I've done with carts for ever. I never want to see the cart, or to hear of it, again. O, Ratty! You can't think how obliged I am to you for consenting to come on this trip! I wouldn't have gone without you, and then I might

Nu merseră mult, când auziră un tropăit în spatele lor, şi se treziră cu Broscoiul că-i ajunge din urmă şi îi ia pe amândoi de braţ; avea încă respiraţia întretăiată şi privirea aţintită în gol.

—Ia ascultă, Broscoiule!, spuse sever Şobolanul: de îndată ce ajungem în oraş, să faci bine să mergi drept la poliţie şi să vezi dacă nu se ştie nimic de maşina aia şi de proprietarul ei, şi să faci o plângere împotriva lui. Şi-apoi trebuie să mergi la un fierar sau un dulgher să repare căruţa. Va dura ceva, da' nu e chiar distrusă de tot. Apoi, eu şi Cârtiţă vom merge la un han, vom lua acolo nişte camere bune unde vom sta până e gata căruţa, şi până când îţi revii tu din şoc.

—Poliţie! Plângere!, şopti Broscoiul ca prin vis. Să mă plâng eu de apariţia aceea frumoasă şi dumnezeiască pe care mi-a fost dat să o văd? Să duc căruţa la reparat! Da' eu am teminat-o definitiv cu căruţele. Nu vreau să mai aud de căruţa aia, şi nici s-o mai văd vreodată. O, Şobo! Nici nu ştii cât de recunoscător vă sunt că aţi venit cu mine în călătoria asta! Fără voi n-aş fi

never have seen that—that swan, that sunbeam, that thunderbolt! I might never have heard that entrancing sound, or smelt that bewitching smell! I owe it all to you, my best of friends!"

The Rat turned from him in despair. "You see what it is?" he said to the Mole, addressing him across Toad's head: "He's quite hopeless. I give it up—when we get to the town we'll go to the railway station, and with luck we may pick up a train there that'll get us back to river bank to-night. And if ever you catch me going a-pleasuring with this provoking animal again!"—He snorted, and during the rest of that weary trudge addressed his remarks exclusively to Mole.

On reaching the town they went straight to the station and deposited Toad in the second-class waiting-room, giving a porter twopence to keep a strict eye on him. They then left the horse at an inn stable, and gave what directions they could about the cart and its contents. Eventually, a slow train having landed them at a station not very far from Toad Hall, they escorted the spellbound, sleep-walking Toad to his door, put

mers, şi-atunci n-aş fi văzut niciodată acea pasăre rară, acea rază de soare, acel fulger! N-aş fi auzit niciodată acel sunet şi n-aş fi simțit niciodată acel miros vrăjit! Vouă vă datorez totul, iubiții mei prieteni!

Şobolanul îşi întoarse fața de la el cuprins de disperare.

—Ce ți-am spus eu?, îi spuse el lui Cârtiță, vorbind peste capul Broscoiului. Nu mai e nimic de făcut. Eu mă dau bătut—când ajungem în oraş, mergem direct la gară, şi cu puțin noroc, prindem un tren care până diseară ne va duce înapoi la Malul Râului. Şi să-mi spui tu mie cuțu dacă mă mai vezi vreodată umblând hai-hui cu pierde-vară ăsta. Spuse toate astea mârâind, şi tot restul anevoiosului drum nu i se mai adresă decât lui Cârtiță.

De îndată ce ajunseră în oraş, merseră direct la gară şi-l lăsară pe Broscoi în sala de aşteptare pentru clasa a 2-a, după care îi dădură portarului doi bănuți, asigurându-se că o să stea cu ochii pe el. Lăsară apoi calul la grajdul unui han, şi dădură detalii, atât cât putură, despre căruță şi conținutul ei. În cele din urmă, un tren personal îi lăsă într-o stație nu departe de Conacul Broscoiului, iar cei doi îl duseră pe Broscoiul aflat încă în transă

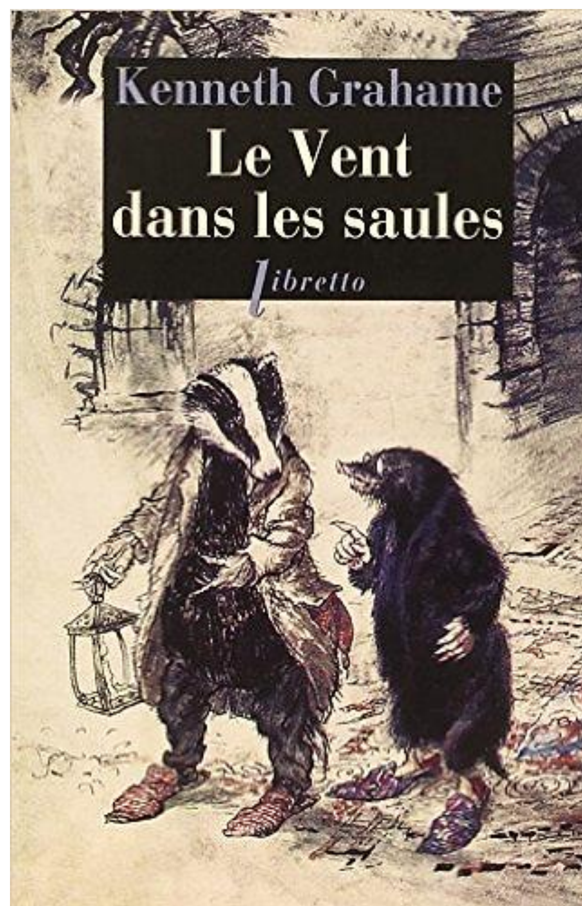
him inside it, and instructed his housekeeper to feed him, undress him, and put him to bed. Then they got out their boat from the boat-house, sculled down the river home, and at a very late hour sat down to supper in their own cosy riverside parlour, to the Rat's great joy and contentment.

The following evening the Mole, who had risen late and taken things very easy all day, was sitting on the bank fishing, when the Rat, who had been looking up his friends and gossiping, came strolling along to find him. "Heard the news?" he said. "There's nothing else being talked about, all along the river bank. Toad went up to Town by an early train this morning. And he has ordered a large and very expensive motor-car."

până la uşă, unde instruiră menajera să-l hrănească, să-l dezbrace şi să-l ducă la culcare. Apoi îşi scoaseră barca din hangar, vâsliră în josul râului până acasă, şi, foarte târziu în noapte, se aşezară la cină în salonaşul lor confortabil cu vedere spre râu, spre marea mulțumire şi bucurie a Şobolanului.

În seara următoare, Cârtiță, care se sculase târziu şi fusese destul de distrat toată ziua, stătea pe mal pescuind, când deodată, fu întrerupt de Şobolan, care ieşise să-l caute.

—Ai auzit?, spuse el. Toată lumea numai despre asta vorbeşte. Chiar azi dimineață, Broscoiul a plecat la oraş cu trenul. Şi şi-a comandat o maşină mare şi foarte scumpă.

Contemporary
Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

III

The Wild Wood

The Mole had long wanted to make the acquaintance of the Badger. He seemed, by all accounts, to be such an important personage and, though rarely visible, to make his

III

Pădurea sălbatică

Cârtiță îşi dorea de foarte mult timp să-l cunoască pe Bursuc. Părea, după toate spusele, că era un personaj extrem de important, şi, deşi rareori putea fi văzut, influența lui era

unseen influence felt by everybody about the place. But whenever the Mole mentioned his wish to the Water Rat, he always found himself put off. "It's all right," the Rat would say. "Badger'll turn up some day or other—he's always turning up—and then I'll introduce you. The best of fellows! But you must not only take him *as* you find him, but *when* you find him."

"Couldn't you ask him here—dinner or something?" said the Mole.

"He wouldn't come," replied the Rat simply. "Badger hates Society, and invitations, and dinner, and all that sort of thing."

"Well, then, supposing we go and call on *him*?" suggested the Mole.

"O, I'm sure he wouldn't like that at *all*," said the Rat, quite alarmed. "He's so very shy, he'd be sure to be offended. I've never even ventured to call on him at his own home myself, though I know him so well. Besides, we can't. It's quite out of the question, because he lives in the very middle of the Wild Wood."

resimțită de toți cei care trăiau prin partea locului. Dar ori de câte ori Cârtiță își exprima dorința de a-l cunoaște pe Bursuc, Șobolanul îl amâna.

—Bine, spunea Șobolanul. O s-apară și Bursucul într-o bună zi—întotdeauna apare—și atunci o să faceți cunoștință. E foarte de treabă. Ia-l așa cum este și-o să vezi c-o să vă-nțelegeți. Necazul e că-i cam scump la vedere.

—N-ai putea să-l inviți aici—la cină de exemplu?, spuse Cârtiță.

—N-ar veni, răspunse simplu Șobolanul. Bursucul detestă Societatea, și invitațiile, și cina, și toate lucrurile de felul ăsta.

—Dar dacă i-am face noi o vizită, sugeră Cârtiță.

—O, sunt sigur că nu i-ar plăcea deloc , spuse Șobolanul, destul de alarmat. E atât de timid, că sunt sigur că s-ar simți deranjat. Nici măcar eu n-am îndrăznit vreodată să-i fac vreo vizită, deși îl cunosc așa de bine. Și în plus, nu se poate. Nici nu se pune problema, pentru că locuiește exact în inima Pădurii Sălbatice.

"Well, supposing he does," said the Mole. "You told me the Wild Wood was all right, you know."

"O, I know, I know, so it is," replied the Rat evasively. "But I think we won't go there just now. Not *just* yet. It's a long way, and he wouldn't be at home at this time of year anyhow, and he'll be coming along some day, if you'll wait quietly."

The Mole had to be content with this. But the Badger never came along, and every day brought its amusements, and it was not till summer was long over, and cold and frost and miry ways kept them much indoors, and the swollen river raced past outside their windows with a speed that mocked at boating of any sort or kind, that he found his thoughts dwelling again with much persistence on the solitary grey Badger, who lived his own life by himself, in his hole in the middle of the Wild Wood.

In the winter time the Rat slept a great deal, retiring early and rising late. During his short day he sometimes scribbled poetry or did other small domestic jobs about the house; and, of course, there were always animals dropping in for a chat, and consequently there was a good deal of story-

—Păi, să presupunem că așa e, spuse Cârtița.

—Mi-ai spus că Pădurea Sălbatică este în regulă, știi.

—Oh, știu, știu, așa e, răspunse evaziv Șobolanul.

—Dar cred că nu o să mergem acolo încă. Nu încă. Este un drum lung și oricum nu ar fi acasă în perioada asta a anului, dar o să vină vreodată dacă îl aștepți potolit.

Cârtița trebuia să se mulțumească cu asta. Dar Bursucul nu venise, și fiecare zi era plină de amuzamente, și mult după ce vara se sfârșise, iar frigul și înghețul și vremea noroioasă i-au țintit în casă. Râul ieșise din matcă chiar lângă geamurile lor cu o viteză care bătea orice concurs de canotaj încât se surprinse gândindu-se insistent la Bursucul gri și solitar care își trăia viața în singurătate, în vizuina lui în mijlocul Pădurii Sălbatice.

Iarna, Şobolanul avea obiceiul să doarmă mult, retrăgându-se devreme şi sculându-se târziu. În timpul zilei, uneori scria poezii, sau se ocupa cu alte mărunțişuri casnice; şi, desigur, mai erau şi vizitele altor animale care veneau să stea la poveşti, aşa că se depănau multe amintiri despre vara

telling and comparing notes on the past summer and all its doings.

Such a rich chapter it had been, when one came to look back on it all! With illustrations so numerous and so very highly-coloured! The pageant of the river bank had marched steadily along, unfolding itself in scene-pictures that succeeded each other in stately procession. Purple loosestrife arrived early, shaking luxuriant tangled locks along the edge of the mirror whence its own face laughed back at it. Willow-herb, tender and wistful, like a pink sunset cloud, was not slow to follow. Comfrey, the purple hand-in-hand with the white, crept forth to take its place in the line; and at last one morning the diffident and delaying dog-rose stepped delicately on the stage, and one knew, as if string-music had announced it in stately chords that strayed into a gavotte, that June at last was here. One member of the company was still awaited; the shepherd-boy for the nymphs to woo, the knight for whom the ladies waited at the window, the prince that was to kiss the sleeping summer back to life and love. But when meadow-sweet, debonair and odorous in amber jerkin, moved

ce tocmai trecuse şi despre tot felul de întâmplări.

Şi vara se dovedise a fi fost aşa de plină şi de bogată în felurite păţanii, mai ales când îţi aminteai de ea la gura sobei! Şi-ţi veneau în minte atâtea clipe minunate, şi pline de strălucire! Măreţul spectacol al râului ce se derulase neîntrerupt, se desfăşura acum într-o sublimă procesiune de tablouri şi imagini.

Dreţele violete înfloriseră devreme, scuturându-şi bogatele bucle pe oglinda apei, de unde imaginea lor le întorcea zâmbetul. Pufuliţa, suavă şi visătoare, ca un norişor roz, le urmase îndeaproape. Tătăneasa, cea mov, mână în mână cu cea albă, se strecurase şi ea printre suratele ei; şi în sfârşit, într-o dimineaţă, delicatul măceş intrase sfios în scenă, anunţându-i pe toţi, aşa cum viorile vestesc printr-un cânt grandios ce se preschimbă într-o gavotă, că luna iunie a venit. Mai era aşteptată o singură mesageră a verii; crăiasa nimfelor, domniţa în întâmpinarea căreia ciobănaşii dădeau năvală, zâna verii şi a trezirii la viaţă şi la iubire. Aşa că atunci când creţuşca, veselă şi înfăşurată în mantia ei cu parfum de ambră,

graciously to his place in the group, then the play was ready to begin.

And what a play it had been! Drowsy animals, snug in their holes while wind and rain were battering at their doors, recalled still keen mornings, an hour before sunrise, when the white mist, as yet undispersed, clung closely along the surface of the water; then the shock of the early plunge, the scamper along the bank, and the radiant transformation of earth, air, and water, when suddenly the sun was with them again, and grey was gold and colour was born and sprang out of the earth once more. They recalled the languorous siesta of hot mid-day, deep in green undergrowth, the sun striking through in tiny golden shafts and spots; the boating and bathing of the afternoon, the rambles along dusty lanes and through yellow corn-fields; and the long, cool evening at last, when so many threads were gathered up, so many friendships rounded, and so many adventures planned for the morrow. There was plenty to talk about on those short winter days when the animals found themselves round the fire; still, the Mole had a good deal of spare time on his hands, and so one afternoon,

apăruse graţioasă în mijlocul mulţimii, toţi ştiau că spectacolul era gata să înceapă.

Şi ce mai spectacol fusese! Animalele somnoroase, tupilate în vizuini, în timp ce vântul şi ploaia şuierau pe la uşi, retrăiau acele dimineţi, când, cu o oră înainte de răsăritul soarelui, ceaţa albă, nerisipită încă, plutea ca un abur aproape de suprafaţa râului; urma apoi şocul primei sărituri în apa rece, zbenguiala de pe mal şi uimitoarea transformare a pământului, a aerului şi a apei, când soarele le mângâia din nou, şi cenuşiul devenea auriu şi culorile ţâşneau iarăşi zglobii din pământ.

Îşi aminteau de siesta leneşă a după-amiezelor fierbinţi, când stăteau ghemuite în iarbă, iar soarele trimitea prin frunziş fâşii aurii; îşi aduceau aminte cum mergeau cu barca şi cum se bălăceau la amiază, cum hoinăreau pe drumeaguri prăfuite şi prin lanuri galbene de grâu; îşi aminteau şi de serile lungi şi răcoroase când se adunau cu toate laolaltă şi povesteau de-a fir a-păr păţaniile prin care trecuseră şi plănuiau ce aveau să facă în ziua următoare.

Multe amintiri se puteau depăna în acele scurte zile de

when the Rat in his arm-chair before the blaze was alternately dozing and trying over rhymes that wouldn't fit, he formed the resolution to go out by himself and explore the Wild Wood, and perhaps strike up an acquaintance with Mr Badger.

It was a cold still afternoon with a hard steely sky overhead, when he slipped out of the warm parlour into the open air. The country lay bare and entirely leafless around him, and he thought that he had never seen so far and so intimately into the insides of things as on that winter day when Nature was deep in her annual slumber and seemed to have kicked the clothes off. Copses, dells, quarries, and all hidden places, which had been mysterious mines for exploration in leafy summer, now exposed themselves and their secrets pathetically, and seemed to ask him to overlook their shabby poverty for a while, till they could riot in rich masquerade as before, and trick and entice him with the old deceptions. It was pitiful in a way, and yet cheering—even exhilarating. He was glad that he liked the country

iarnă, când animalele stăteau la gura sobei; cu toate astea, Cârtiță avea destul de mult timp liber, aşa că, într-o după-amiază, pe când Şobolanul picotea în fotoliu, trezindu-se când şi când ca să dea de capăt unor rime ce nu-i ieşeau, luă hotărârea să meargă el singur şi să cerceteze Pădurea Sălbatică, şi poate să lege prietenie şi cu dl. Bursuc.

Când ieşi din salonaşul călduț, afară era o după-amiază rece şi calmă, cu cer plumburiu.

Ținutul din jur era cu desăvârşire gol şi complet desfrunzit, şi se gândi că niciodată până atunci nu văzuse lucrurile aşa de clar şi de profund în goliciunea lor ca în acea zi de iarnă, când Natura era cufundată în somnul ei adânc de fiecare an, şi părea că îşi dezbrăcase toate hainele.

Crângurile, vâlcelele, văgăunile şi toate ascunzişurile care se dovediseră a fi numai bune de explorat şi de scormonit în timpul frunzoasei veri, erau acum expuse privirii şi îşi dezvăluiau în mod jalnic misterul, părând parcă să-l roage să nu le privească sărăcăcioasa față, măcar până când aveau să izbucnească din nou şi să se acopere cu veşminte bogate, să-l ispitească şi să-l momească cu vechile lor trucuri ca să le

undecorated, hard, and stripped of its finery. He had got down to the bare bones of it, and they were fine and strong and simple. He did not want the warm clover and the play of seeding grasses; the screens of quickset, the billowy drapery of beech and elm seemed best away; and with great cheerfulness of spirit he pushed on towards the Wild Wood, which lay before him low and threatening, like a black reef in some still southern sea.

descopere tainele.

Într-un fel era o imagine tristă, dar totuşi amuzantă—chiar veselă. Cârtiță era fericit că îi plăcea ținutul aşa dezgolit şi sălbatic şi lipsit de podoabe. Ajunsese la însăşi esența lucrurilor, şi ele erau frumoase, şi bine făcute şi simple. Nu dorea căldura trifoiului şi unduirea ierbii încolțite; tufele de mărăciniş şi perdeaua vălurită de fagi şi ulmi îi păreau cu mult mai potrivite; şi, cu sufletul plin, purcese spre Pădurea Sălbatică, care se întindea în fața lui sumbră şi amenințătoare, ca un recif negru într-o nemişcată mare a sudului.

There was nothing to alarm him at first entry. Twigs crackled under his feet, logs tripped him, funguses on stumps resembled caricatures, and startled him for the moment by their likeness to something familiar and far away; but that was all fun, and exciting. It led him on, and he penetrated to where the light was less, and trees crouched nearer and nearer, and holes made ugly mouths at him on either side.

Nimic nu părea să-i trezească frica atunci când păşi pentru prima dată în pădure. Rămurele îi trosneau sub picioare, trunchiuri de copac îl făceau să se poticnească şi să se împiedice, ciupercile crescute pe cioturi îi păreau nişte caricaturi şi-l făceau să tresară din cauza asemănării lor cu ceva familiar şi îndepărtat; dar toate astea i se păreau amuzante, şi chiar foarte interesante. Îl amăgeau şi-l atrăgeau întruna, aşa că încet, încet se afundă în desişul pădurii, acolo unde lumina era tot mai slabă, copacii tot mai înghesuiți, iar scorburile se căscau în fața lui din toate părțile, ca nişte guri urâte.

Everything was very still now. The dusk advanced on him steadily, rapidly, gathering in behind and before; and the light seemed to be draining away like flood-water.

Then the faces began.

It was over his shoulder, and indistinctly, that he first thought he saw a face, a little evil wedge-shaped face, looking out at him from a hole. When he turned and confronted it, the thing had vanished.

He quickened his pace, telling himself cheerfully not to begin imagining things, or there would be simply no end to it. He passed another hole, and another, and another; and then—yes!—no!—yes! certainly a little narrow face, with hard eyes, had flashed up for an instant from a hole, and was gone. He hesitated—braced himself up for an effort and strode on. Then suddenly, and as if it had been so all the time, every hole, far and near, and there were hundreds of them, seemed to possess its face, coming and going rapidly, all fixing on him glances of malice and hatred: all hard-eyed and evil and sharp.

If he could only get away from the holes in the banks, he thought, there would be no more faces. He swung off the

Totul era încremenit. Întunericul se năpustea asupra lui cu repeziciune, învăluindu-l; lumina părea că se topeşte şi se scurge ca o pojghiță de gheață.

Şi-atunci începură să apară fețele.

Mai întâi i se păru că vede, destul de neclar, o față ivindu-se de undeva din spatele lui: o față mică, triunghiulară, cu o căutătură răutăcioasă, uitându-se la el dintr-o scorbură. Dar când se întoarse să o înfrunte, se făcu nevăzută.

Grăbi pasul, spunându-şi încrezător că toate erau doar în mintea lui, şi-ar fi fost mai bine să nu-şi imagineze tot felul de lucruri. Mai trecu pe lângă o scorbură, şi pe lângă încă una, şi încă una; şi uite—da!—ba nu!—ba da!, putea să jure că văzuse acolo o față mică, cu ochi pătrunzători, care se ițise doar o clipă din gura scorburii, şi apoi dispăruse. Şi dintr-o dată, de parcă aşa ar fi fost de când lumea, fiecare scorbură, şi erau sute, îşi scoase la iveală propria față, care apărea şi dispărea brusc, şi toate fețele astea îl fixau cu malițiozitate şi ură: toate aveau ochi pătrunzători şi răi şi sticloşi.

Dacă ar putea să se îndepărteze de scorburi, gândi Cârtiță, n-ar mai vedea toate aceste chipuri. Părăsi poteca şi o

path and plunged into the untrodden places of the wood.

Then the whistling began.

Very faint and shrill it was, and far behind him, when first he heard it; but somehow it made him hurry forward. Then, still very faint and shrill, it sounded far ahead of him, and made him hesitate and want to go back. As he halted in indecision it broke out on either side, and seemed to be caught up and passed on throughout the whole length of the wood to its farthest limit. They were up and alert and ready, evidently, whoever they were! And he—he was alone, and unarmed, and far from any help; and the night was closing in.

Then the pattering began.

He thought it was only falling leaves at first, so slight and delicate was the sound of it. Then as it grew it took a regular rhythm, and he knew it for nothing else but the pat-pat-pat of little feet still a very long way off. Was it in front or behind? It seemed to be first one, and then the other, then both. It grew and it multiplied, till from every quarter as he listened anxiously, leaning this way and that, it seemed to be closing in on him. As he stood still to hearken, a rabbit came running

porni prin locurile neumblate ale pădurii.

Atunci începură şuierăturile.

La început erau doar nişte sunete slabe şi ascuțite, undeva în spatele lui; dar, fără să ştie de ce, îl făcură să grăbească pasul. Mai apoi, tot slabe şi ascuțite, sunau parcă în fața lui, făcându-l să ezite şi să vrea să se întoarcă. Cum stătea aşa nehotărât, le auzi izbucnind din toate părțile, parcă învălmăşindu-se şi cuprinzând toată pădurea de la un capăt la altul. Toți cei care scoteau sunetele astea (cine or fi fost ei) stăteau la pândă şi gata de atac! Şi el—el era singur, şi fără nici un mijloc de apărare, şi nu era nimeni să-l ajute; şi se înnopta.

Apoi începură tropăiturile.

Crezu la început că erau doar frunzele care cădeau, aşa de uşor şi de vag era sunetul. Apoi, pe măsură ce creştea, căpătă un ritm regulat, şi ştiu că nu putea să fie altceva decât tropotitul, încă destul de îndepărtat, al unor lăbuțe. Venea sunetul din față sau din spate? La început părea să vină dintr-o direcție, apoi din cealaltă, apoi din amândouă. Crescu şi se intensifică, până când, după cum îşi dădu el seama ascultând aşa plin de îngrijorare, păru că se apropie din fiecare colțişor.

hard towards him through the trees. He waited, expecting it to slacken pace or to swerve from him into a different course. Instead, the animal almost brushed him as it dashed past, his face set and hard, his eyes staring. "Get out of this, you fool, get out!" the Mole heard him mutter as he swung round a stump and disappeared down a friendly burrow.

The pattering increased till it sounded like sudden hail on the dry leaf-carpet spread around him. The whole wood seemed running now, running hard, hunting, chasing, closing in round something or—somebody? In panic, he began to run too, aimlessly, he knew not whither. He ran up against things, he fell over things and into things, he darted under things and dodged round things. At last he took refuge in the deep dark hollow of an old beech tree, which offered shelter, concealment—perhaps even safety, but who could tell? Anyhow, he was too tired to run any further, and could only snuggle down into the dry leaves which had drifted into the hollow and hope he was safe for a time. And as he lay there panting and trembling, and listened to the whistlings and the patterings outside, he knew it at last, in all its fullness, that

Cum stătea aşa cu urechile ciulite, văzu un iepure venind în goană spre el, de undeva dintre copaci. Aşteptă, sperând să încetinească, sau să o ia într-o altă direcție. Dar animalul aproape că se ciocni de el, cum venea aşa în fuga mare, cu privirea fixă şi încrâncenată, cu ochii holbați.

—Fereşte-te, nătărăule, fereşte-te!, îl auzi Cârtiță mormăind, în timp ce se arunca după o buturugă, după care se ascunse într-o vizuină primitoare.

Tropotitul crescu, până ce începu să semene cu grindina căzând pe covorul de frunze uscate împrăştiate în jurul lui. Părea că toată pădurea aleargă acum, că aleargă mâncând pământul, că goneşte sau hăituieşte ceva—sau pe cineva?

Panicat, începu şi el să alerge, nu ştia nici el încotro. Se ciocnea de cele ce-i ieşeau în cale, se împiedica şi cădea peste ele, se azvârlea pe după şi pe sub ele. În final se aciuă în scorbura întunecoasă şi adâncă a unui fag bătrân, unde găsi adăpost—acolo părea să fie în siguranță, dar cine putea şti? Oricum, era prea obosit ca să mai alerge, aşa că se cuibări între frunzele uscate care căzuseră în scorbură şi speră că acolo era

dread thing which other little dwellers in field and hedgerow had encountered here, and known as their darkest moment—that thing which the Rat had vainly tried to shield him from—the Terror of the Wild Wood!

Meantime the Rat, warm and comfortable, dozed by his fireside. His paper of half-finished verses slipped from his knee, his head fell back, his mouth opened, and he wandered by the verdant banks of dream-rivers. Then a coal slipped, the fire crackled and sent up a spurt of flame, and he woke with a start. Remembering what he had been engaged upon, he reached down to the floor for his verses, pored over them for a minute, and then looked round for the Mole to ask him if he knew a good rhyme for something or other.

But the Mole was not there.

He listened for a time. The house seemed very quiet.

Then he called "Moly!" several times, and, receiving no

ferit de primejdii, măcar pentru o vreme. Şi cum stătea acolo gâfâind şi tremurând, ascultând şuierăturile şi tropotitul de afară, îşi dădu în sfârşit seama că acesta era acel lucru înspăimântător pe care şi ceilalți locuitori ai câmpului şi ai tufişurilor îl întâlniseră şi căruia îi cunoscuseră forța întunecată—acel lucru de care Şobolanul încercase în zadar să-l ferească—Teroarea Pădurii Sălbatice!

Între timp, Şobolanul, în vizuina lui caldă şi confortabilă, moțăia la gura sobei. Foaia cu versuri neterminate îi alunecase de pe genunchi, capul îi căzuse pe spate, gura i se deschisese, iar el hoinărea pe malurile înverzite ale unor râuri de vis. Exact atunci o bucată de cărbune alunecă şi trosni în foc, şi el se trezi cu o tresărire. Amintindu-şi că avea de terminat o poezie, se aplecă să-şi ia foaia de pe jos, aruncă o privire peste ea şi apoi se uită după Cârtiță, ca să-l întrebe dacă nu ştie vreo rimă pentru nu ştiu ce cuvânt.

Dar Cârtiță nu era acolo.

Şobolanul ciuli urechile. Casa părea să fie cufundată în linişte.

Strigă „Cârtiță!" de mai multe ori, şi, neprimind nici un

answer, got up and went out into the hall.

The Mole's cap was missing from its accustomed peg. His goloshes, which always lay by the umbrella-stand, were also gone.

The Rat left the house, and carefully examined the muddy surface of the ground outside, hoping to find the Mole's tracks. There they were, sure enough. The goloshes were new, just bought for the winter, and the pimples on their soles were fresh and sharp. He could see the imprints of them in the mud, running along straight and purposeful, leading direct to the Wild Wood.

The Rat looked very grave, and stood in deep thought for a minute or two. Then he re-entered the house, strapped a belt round his waist, shoved a brace of pistols into it, took up a stout cudgel that stood in a corner of the hall, and set off for the Wild Wood at a smart pace.

It was already getting towards dusk when he reached the first fringe of trees and plunged without hesitation into the wood, looking anxiously on either side for any sign of his friend. Here and there wicked little faces popped out of holes,

răspuns, se ridică şi merse în vestibul.

Căciula lui Cârtiță nu era la locul ei, în cuier. Galoşii, care stăteau întotdeauna lângă suportul de umbrele, nu erau nici ei acolo.

Şobolanul ieşi din casă şi cercetă cu atenție noroiul din fața uşii, sperând să găsească urmele amicului său. Şi iată-le, erau chiar acolo. Galoşii erau noi, abia cumpărați, şi modelul de pe talpă nu era deloc tocit. Prin urmare, amprenta lor se vedea foarte clar pe pământul moale: paşii lui Cârtiță se îndreptaseră fără nici o ezitare direct spre Pădurea Sălbatică.

Şobolanul deveni dintr-o dată foarte serios, şi căzu pe gânduri preț de vreo două minute. Apoi reintră în casă, îşi încinse o curea în jurul taliei, vârî în ea vreo două pistoale, înşfăcă un ciomag gros ce se afla într-un colț al vestibulului şi porni cu pas iute spre Pădurea Sălbatică.

Era deja un pic întuneric atunci când Şobolanul ajunse la primul pâlc de copaci şi se avântă fără ezitare în pădure, uitându-se plin de îngrijorare în stânga şi în dreapta şi sperând să dea de urma prietenului său. Ici şi colo se puteau zări fețe

but vanished immediately at sight of the valorous animal, his pistols, and the great ugly cudgel in his grasp; and the whistling and pattering, which he had heard quite plainly on his first entry, died away and ceased, and all was very still. He made his way manfully through the length of the wood, to its furthest edge; then, forsaking all paths, he set himself to traverse it, laboriously working over the whole ground, and all the time calling out cheerfully, "Moly, Moly, Moly! Where are you? It's me—it's old Rat!"

He had patiently hunted through the wood for an hour or more, when at last to his joy he heard a little answering cry. Guiding himself by the sound, he made his way through the gathering darkness to the foot of an old beech tree, with a hole in it, and from out of the hole came a feeble voice, saying "Ratty! Is that really you?"

The Rat crept into the hollow, and there he found the Mole, exhausted and still trembling. "O Rat!" he cried, "I've been so frightened, you can't think!"

"O, I quite understand," said the Rat soothingly. "You

mici şi răutăcioase ițindu-se de prin scorburi, dar dispăreau imediat la vederea unui animal aşa de curajos, înarmat cu pistoale şi cu o bâtă mare şi urâtă în mână; iar şuierăturile şi tropăiturile pe care le auzise din plin când intrase în desiş, se stinseră treptat şi încetară, iar acum era linişte deplină. Îşi croi drum bărbăteşte prin pădure şi merse până la marginea ei; apoi, abătându-se de la potecă, începu să caute şi prin alte locuri, strigând tot timpul vesel, „Cârtiță, Cârtiță, Cârtiță! Unde eşti? Sunt eu, Şobolanul!"

Şi cercetă aşa pădurea timp de mai bine de-o oră, până când, în sfârşit, spre marea lui bucurie, i se răspunse cu un scâncet. Luându-se după sunet, ajunse prin întunecimea codrului drept la buturuga unui fag bătrân care avea în el o scorbură, şi din adâncul scorburii auzi venind o voce slabă care spuse:

—Şobo! Tu eşti?

Şobolanul se băgă în gaură şi îl găsi acolo pe Cârtiță, extenuat şi tremurând încă.

—O, Şobolanule!, strigă el, am tras aşa o spaimă mare,

shouldn't really have gone and done it, Mole. I did my best to keep you from it. We river-bankers, we hardly ever come here by ourselves. If we have to come, we come in couples, at least; then we're generally all right. Besides, there are a hundred things one has to know, which we understand all about and you don't, as yet. I mean passwords, and signs, and sayings which have power and effect, and plants you carry in your pocket, and verses you repeat, and dodges and tricks you practise; all simple enough when you know them, but they've got to be known if you're small, or you'll find yourself in trouble. Of course if you were Badger or Otter, it would be quite another matter."

"Surely the brave Mr Toad wouldn't mind coming here by himself, would he?" inquired the Mole.

"Old Toad?" said the Rat, laughing heartily. "He wouldn't show his face here alone, not for a whole hatful of golden guineas, Toad wouldn't."

The Mole was greatly cheered by the sound of the Rat's careless laughter, as well as by the sight of his stick and his

că nici nu-ți poți imagina!

Ba îmi imaginez perfect, spuse Şobolanul ca să-l liniştească. N-ar fi trebuit să o porneşti aşa, măi Cârtiță. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să te țin departe de pădure. Noi, cei de pe malul râului, rareori venim aici singuri. Dacă trebuie să venim, venim măcar câte doi; şi-atunci, de regulă, n-avem probleme. Şi în plus, mai sunt o mie şi unu de lucruri de ştiut, pe care noi le înțelegem, dar tu încă nu. Vreau să spun tot felul de parole, şi semne şi descântece, şi plante pe care le purtăm la noi, şi rugăciuni, şi tot soiul de trucuri şi de şmecherii; foarte simple dacă le ştii, dar ele trebuie cunoscute mai ales de cei mai mici, sau dacă dai de necaz. Desigur, dacă te-ai numi Bursuc sau Vidră, ar fi cu totul altceva.

—Sunt sigur că dl. Broscoi, la cât e de curajos, ar veni şi singur, nu-i aşa?, întrebă Cârtiță.

—Broscoiul?, spuse Şobolanul râzând cu poftă. Pentru nimic în lume, nici pentru un munte de bani de aur n-ar veni singur aici.

Pe Cârtiță îl înveseli râsul nepăsător al Şobolanului, dar şi vederea bâtei şi a celor două pistoale, aşa că încetă să mai

gleaming pistols, and he stopped shivering and began to feel bolder and more himself again.

"Now then," said the Rat presently, "we really must pull ourselves together and make a start for home while there's still a little light left. It will never do to spend the night here, you understand. Too cold, for one thing."

"Dear Ratty," said the poor Mole, "I'm dreadfully sorry, but I'm simply dead beat and that's a solid fact. You *must* let me rest here a while longer, and get my strength back, if I'm to get home at all."

"O, all right," said the good-natured Rat, "rest away. It's pretty nearly pitch dark now, anyhow; and there ought to be a bit of a moon later."

So the Mole got well into the dry leaves and stretched himself out, and presently dropped off into sleep, though of a broken and troubled sort; while the Rat covered himself up, too, as best he might, for warmth, and lay patiently waiting, with a pistol in his paw.

When at last the Mole woke up, much refreshed and in his usual spirits, the Rat said, "Now then! I'll just take a look

tremure şi îi veni inima la loc, ba chiar se simţi ceva mai îndrăzneţ.

—Şi-acum, spuse Şobolanul, ar cam trebui să ne luăm inima-n dinţi şi s-o pornim spre casă, cât mai e un pic de lumină afară. Nu-i bine să ne petrecem noaptea pe-aici, înţelegi? În primul rând pentru că e prea frig.

—Dragă, Şobo, spuse Cârtiţă amărât, îmi pare nespus de rău, dar sunt pur şi simplu mort de oboseală. Vrei nu vrei, trebuie să mă laşi să-mi mai trag sufletul o vreme şi să-mi recapăt forţele, dacă ai chef să mai ajung întreg acasă.

—Bine, spuse bunul Şobolan, odihneşte-te. Oricum, e aproape întuneric beznă; şi mai târziu ar trebui să răsară luna.

Aşadar, Cârtiţă îşi făcu culcuş în frunzele uscate şi se întinse în el şi adormi pe dată, dar avu un somn destul de agitat; între timp, Şobolanul se acoperi şi el cum putu mai bine, ca să se încălzească, şi se aşeză răbdător să aştepte, cu un pistol în lăbuţă.

Când în sfârşit Cârtiţă se trezi, mult mai vioi şi mai bine dispus, Şobolanul spuse:

outside and see if everything's quiet, and then we really must be off."

He went to the entrance of their retreat and put his head out. Then the Mole heard him saying quietly to himself, "Hullo! hullo! here—*is*—a—go!"

"What's up, Ratty?" asked the Mole.

"*Snow* is up," replied the Rat briefly; "or rather, *down*. It's snowing hard."

The Mole came and crouched beside him, and, looking out, saw the wood that had been so dreadful to him in quite a changed aspect. Holes, hollows, pools, pitfalls, and other black menaces to the wayfarer were vanishing fast, and a gleaming carpet of faery was springing up everywhere, that looked too delicate to be trodden upon by rough feet. A fine powder filled the air and caressed the cheek with a tingle in its touch, and the black boles of the trees showed up in a light that seemed to come from below.

"Well, well, it can't be helped," said the Rat, after pondering. "We must make a start, and take our chance, I

—Ei, acum o s-arunc o privire afară să văd dacă totul e în ordine, şi apoi chiar ar trebui să plecăm.

Merse la intrarea în scorbură şi îşi scoase capul afară. Şi Cârtiță îl auzi vorbind încet, mai mult pentru sine: „Ei şi-acum asta ne mai lipsea!"

—Ce s-a întâmplat, Şobo?, întrebă Cârtiță.

—Ninge, răspunse scurt Şobolanul. Şi ninge tare de tot.

Cârtiță veni şi se ghemui lângă el, şi, uitându-se afară, văzu că pădurea care îl înspăimântase atâta mai înainte, avea o cu totul altă față. Scorburile, văgăunile, gropile, cotloanele şi toate celelalte amenințări întunecoase dispăreau cu repeziciune şi un covor sclipitor ca dintr-un tărâm fermecat se întindea pretutindeni, şi arăta aşa de fin şi de delicat că nu-ți venea să calci pe el şi să-l strici.

O pulbere fină umplea văzduhul şi îi mângâia obrajii atunci când cădea, iar trunchiurile negre ale copacilor păreau că sunt luminate de undeva de dedesubt.

—Ei bine, n-avem încotro, spuse Şobolanul după o clipă de gândire. Trebuie să pornim la drum, fie ce-o fi. Problema e

suppose. The worst of it is, I don't exactly know where we are. And now this snow makes everything look so very different."

It did indeed. The Mole would not have known that it was the same wood. However, they set out bravely, and took the line that seemed most promising, holding on to each other and pretending with invincible cheerfulness that they recognised an old friend in every fresh tree that grimly and silently greeted them, or saw openings, gaps, or paths with a familiar turn in them, in the monotony of white space and black tree-trunks that refused to vary.

An hour or two later—they had lost all count of time—they pulled up, dispirited, weary, and hopelessly at sea, and sat down on a fallen tree-trunk to recover their breath and consider what was to be done. They were aching with fatigue and bruised with tumbles; they had fallen into several holes and got wet through; the snow was getting so deep that they could hardly drag their little legs through it, and the trees were thicker and more like each other than ever. There seemed to be no end to this wood, and no beginning, and no difference

că nu ştiu exact unde suntem. Şi zăpada asta face ca totul să pară atât de diferit.

Şi, într-adevăr, aşa era. Lui Cârtiță nu-i venea să creadă că era aceeaşi pădure. Oricum, porniră cu îndrăzneală, şi o apucară pe drumul care li se păru cel mai promițător, ținându-se unul de altul şi declarând cu un aer de imbatabilă veselie, că recunoşteau toți copacii care le ieşeau în cale tăcuți şi înfricoşători sau că vedeau o anume cotitură ce li se părea familiară în toate gropile, potecile sau văgăunile pe care le întâlneau în monotonia neschimbată a acelui spațiu alb, împânzit cu trunchiuri negre.

O oră sau două mai târziu—pierduseră de tot noțiunea timpului—se opriră descurajați, îngrijorați şi deznădăjduiți şi se aşezară pe un trunchi căzut la pământ să-şi tragă sufletul şi să vadă ce-i de făcut. Îi durea tot corpul de oboseală şi erau plini de vânătăi de la atâtea căzături câte înduraseră; alunecaseră şi în câteva gropi şi se udaseră până la piele; stratul de zăpadă se făcea tot mai gros, aşa că abia îşi mai puteau târî picioarele prin el, iar copacii păreau mai groşi şi mai mulți decât niciodată. Pădurea părea să fie fără capăt, şi,

in it, and, worst of all, no way out.

"We can't sit here very long," said the Rat. "We shall have to make another push for it, and do something or other. The cold is too awful for anything, and the snow will soon be too deep for us to wade through." He peered about him and considered. "Look here," he went on, "this is what occurs to me. There's a sort of dell down here in front of us, where the ground seems all hilly and humpy and hummocky. We'll make our way down into that, and try and find some sort of shelter, a cave or hole with a dry floor to it, out of the snow and the wind, and there we'll have a good rest before we try again, for we're both of us pretty dead beat. Besides, the snow may leave off, or something may turn up."

So once more they got on their feet, and struggled down into the dell, where they hunted about for a cave or some corner that was dry and a protection from the keen wind and the whirling snow. They were investigating one of the hummocky bits the Rat had spoken of, when suddenly the Mole tripped up and fell forward on his face with a squeal.

"O my leg!" he cried. "O my poor shin!" and he sat up

ce era şi mai rău, părea să nu existe nici o cale de a ieşi din ea.

—Nu putem să rămânem aici prea mult timp, spuse Şobolanul. Va trebui să mai facem o încercare. E mult prea frig, iar zăpada va creşte în curând aşa de mult, că nu vom mai putea răzbi prin ea. Privi în jur şi se gândi. Uite ce mi-a dat prin cap, continuă el. Acolo jos în fața noastră e un fel de vâlcea, acolo unde se văd ridicăturile şi denivelările alea. O să mergem acolo şi-o să căutăm adăpost, orice, o grotă sau o scorbură, numai să fie uscată şi ferită de zăpadă şi vânt, şi o să facem un popas înainte să încercăm din nou, pentru că amândoi suntem frânți de oboseală. În plus, ninsoarea ar putea să se oprească şi, cine ştie, poate că între timp ne vine vreo idee.

Aşa că se ridicară iar şi se luptară din răsputeri cu zăpada ca să ajungă până în vâlcea, unde căutară un locşor uscat şi ferit de vântul aspru şi de ninsoarea deasă. Cercetau una din ridicăturile de pământ despre care vorbise Şobolanul, când, deodată, Cârtiță nu ştiu cum călcă şi-şi suci piciorul şi căzu pe burtă scoțând un schelălăit.

—Au, piciorul meu!, țipă el. Au, au, piciorul meu!, şi se

on the snow and nursed his leg in both his front paws.

"Poor old Mole!" said the Rat kindly. "You don't seem to be having much luck to-day, do you? Let's have a look at the leg. Yes," he went on, going down on his knees to look, "you've cut your shin, sure enough. Wait till I get at my handkerchief, and I'll tie it up for you."

"I must have tripped over a hidden branch or a stump," said the Mole miserably. "O, my! O, my!"

"It's a very clean cut," said the Rat, examining it again attentively. "That was never done by a branch or a stump. Looks as if it was made by a sharp edge of something in metal. Funny!" He pondered awhile, and examined the humps and slopes that surrounded them.

"Well, never mind what done it," said the Mole, forgetting his grammar in his pain. "It hurts just the same, whatever done it."

But the Rat, after carefully tying up the leg with his handkerchief, had left him and was busy scraping in the snow.

aşeză pe zăpadă şi-şi prinse piciorul cu lăbuțele din față să şi-l oblojească.

—Bietul de tine!, spuse compătimitor Şobolanul. Pare că astăzi nu prea îți surâde norocul. Stai să mă uit un pic la picior. Da, continuă el, îngenunchind ca să se uite, ai o tăietură la gambă. Stai să-mi scot batista ca să te bandajez.

—Probabil că am călcat pe vreo creangă sau pe un ciot ascunse pe sub zăpadă, spuse Cârtiță amărât. Of, Doamne, Doamne!

—E o tăietură foarte curată, spuse Şobolanul. În nici un caz nu a fost făcută de o creangă sau de un ciot. Pare să fi fost făcută de marginea ascuțită a unui obiect de metal. Ciudat! Căzu puțin pe gânduri şi cercetă denivelările şi pantele din jur.

—Ei, ce importanță are ce-a fost, spuse Cârtiță, care nu mai putea vorbi corect de durere. Doare la fel de tare orice o fi fost.

Dar Şobolanul, după ce legă bine rana cu batista, se apucă să scurme în zăpadă. Şi scurma, şi săpa şi căuta de zor,

He scratched and shovelled and explored, all four legs working busily, while the Mole waited impatiently, remarking at intervals, "O, *come* on, Rat!"

Suddenly the Rat cried "Hooray!" and then "Hooray-oo-ray-oo-ray-oo-ray!" and fell to executing a feeble jig in the snow.

"What *have* you found, Ratty?" asked the Mole, still nursing his leg.

"Come and see!" said the delighted Rat, as he jigged on.

The Mole hobbled up to the spot and had a good look.

"Well," he said at last, slowly, "I *see* it right enough. Seen the same sort of thing before, lots of times. Familiar object, I call it. A door-scraper! Well, what of it? Why dance jigs around a door-scraper?"

"But don't you see what it *means*, you—you dull-witted animal?" cried the Rat impatiently.

"Of course I see what it means," replied the Mole. "It simply means that some *very* careless and forgetful person has

cu toate cele patru picioare ale lui, în timp ce Cârtiță aştepta nerăbdător şi spunea din când în când: „O, haide, Şobo!"

Dintr-o dată, Şobolanul strigă:

—Ura! Ura, ura, ura, ura!, şi începu să execute un fel de dans în zăpadă.

—Ce-ai găsit, Şobo?, întrebă Cârtiță, care încă îşi oblojea piciorul.

—Vino să vezi!, spuse Şobolanul plin de încântare, continuându-şi dansul.

Cârtiță şontâcăi până la prietenul său şi se uită bine la ce descoperise acesta.

—Ei bine, spuse el încet, nu văd nimic deosebit. Văd doar ce am mai văzut de o mie de ori pân-acum. Un obiect obişnuit, adică. O lopată de curățat zăpada! De ce dansezi aşa în jurul unei banale lopeți?

—Dar nu-nțelegi ce înseamnă asta, nătărău ce eşti?, strigă Şobolanul pierzându-şi răbdarea.

—Ba sigur că înțeleg ce înseamnă, răspunse Cârtiță. Înseamnă doar că cineva foarte neglijent şi uituc şi-a lăsat

left his door-scraper lying about in the middle of the Wild Wood, *just* where it's *sure* to trip *everybody* up. Very thoughtless of him, I call it. When I get home I shall go and complain about it to—to somebody or other, see if I don't!"

"O, dear! O, dear!" cried the Rat, in despair at his obtuseness. "Here, stop arguing and come and scrape!" And he set to work again and made the snow fly in all directions around him.

After some further toil his efforts were rewarded, and a very shabby door-mat lay exposed to view.

"There, what did I tell you?" exclaimed the Rat in great triumph.

"Absolutely nothing, whatever," replied the Mole, with perfect truthfulness. "Well, now," he went on, "you seem to have found another piece of domestic litter, done for and thrown away, and I suppose you're perfectly happy. Better go ahead and dance your jig round that if you've got to, and get it over, and then perhaps we can go on and not waste any more time over rubbish-heaps. Can we eat a door-mat? Or

lopata în mijlocul pădurii, exact acolo unde era evident că altcineva o să calce pe ea. Cap sec, ce să mai zic! Când o să ajung acasă, o să depun o plângere undeva—o să vezi tu!

—O, Doamne! O, Doamne!, strigă Şobolanul cu disperare. Hai, termină cu vorbăria şi vino să dai zăpada la o parte! Şi s-a pus din nou pe treabă, făcând zăpada să zboare peste tot prin jurul lui.

Şi, după încă un pic de trudă, eforturile i-au fost răsplătite, şi un preşuleț zdrențuit ieşi la lumină de sub zăpadă.

—Uite, ce ți-am spus eu?, exclamă Şobolanul triumfător.

—Ce mare scofală, un simplu preş, nimic altceva, spuse Cârtița. Probabil ai mai găsit încă un gunoi aruncat de cineva şi pentru tine ăsta e un motiv de mare bucurie. Mai bine dă-i înainte şi dansează şi în jurul preşului dacă trebuie, şi apoi hai să plecăm şi să nu mai pierdem vremea cu toate gunoaiele. Putem cumva să mâncăm un preş? Sau să dormim sub el? Sau să ne aşezăm pe el şi să zburăm până acasă, rozător neghiob ce

sleep under a door-mat? Or sit on a door-mat and sledge home over the snow on it, you exasperating rodent?"

"Do—you—mean—to—say," cried the excited Rat, "that this door-mat doesn't *tell* you anything?"

"Really, Rat," said the Mole, quite pettishly, "I think we'd had enough of this folly. Who ever heard of a door-mat *telling* anyone anything? They simply don't do it. They are not that sort at all. Door-mats know their place."

"Now look here, you—you thick-headed beast," replied the Rat, really angry, "this must stop. Not another word, but scrape—scrape and scratch and dig and hunt round, especially on the sides of the hummocks, if you want to sleep dry and warm to-night, for it's our last chance!"

The Rat attacked a snow-bank beside them with ardour, probing with his cudgel everywhere and then digging with fury; and the Mole scraped busily too, more to oblige the Rat than for any other reason, for his opinion was that his friend was getting light-headed.

Some ten minutes' hard work, and the point of the Rat's

eşti?

—Vrei să spui, țipă Şobolanul exasperat, că acest preşuleț nu-ți spune absolut nimic?

—Acuma serios, Şobolane, spuse bosumflat Cârtiță, cred că am pierdut destulă vreme cu prostiile. Cine a mai auzit ca un preş să spună ceva cuiva? Preşurile nu vorbesc. Nu le stă în fire. Preşurile ştiu unde le e locul.

—Fii atent aici, cap pătrat ce eşti, răspunse Şobolanul, de-a dreptul enervat, ia mai taci. Taci şi dă zăpada la o parte. Scurmă şi sapă şi uită-te peste tot, mai ales pe părțile laterale ale movilițelor, dacă vrei să dormi într-un loc uscat şi cald la noapte, pentru că asta e ultima noastră ocazie să găsim un asemenea loc!

Şobolanul luă cu asalt troianul de zăpadă de lângă ei, scormonind cu bâta peste tot şi apoi săpând cu înverşunare; şi Cârtiță muncea din răsputeri, mai mult ca să-i facă pe plac Şobolanului, şi nu din alt motiv, pentru că el era de părere că prietenul lui se țicnise.

După vreo zece minute de efort susținut, vârful bâtei

cudgel struck something that sounded hollow. He worked till he could get a paw through and feel; then called the Mole to come and help him. Hard at it went the two animals, till at last the result of their labours stood full in view of the astonished and hitherto incredulous Mole.

In the side of what had seemed to be a snow-bank stood a solid-looking little door, painted a dark green. An iron bell-pull hung by the side, and below it, on a small brass plate, neatly engraved in square capital letters, they could read by the aid of moonlight.

MR BADGER.

The Mole fell backwards on the snow from sheer surprise and delight. “Rat!” he cried in penitence, “you’re a wonder! A real wonder, that’s what you are. I see it all now! You argued it out, step by step, in that wise head of yours, from the very moment that I fell and cut my shin, and you looked at the cut, and at once your majestic mind said to itself, ‘Door-scraper!’ And then you turned to and found the very door-scraper that done it! Did you stop there? No. Some people would have been quite satisfied; but not you. Your

Şobolanului lovi ceva ce sună a gol. Mai săpă până ce putu să-şi vâre o lăbuţă prin tunelul făcut în zăpadă ca să pipăie; îl chemă şi pe Cârtiţă în ajutor. Mai avură mult de muncă cei doi până ce eforturile lor fură răsplătite cu un rezultat concret care îl lăsă cu gura căscată pe Cârtiţă, cel aşa de sceptic până acum.

Într-o parte a ceea ce păruse a fi un troian de zăpadă, era o uşiţă solidă vopsită în verde închis. Un clopoţel de fier era atârnat de tocul uşii, iar sub el, pe o plăcuţă de alamă, era gravat cu litere mari şi frumoase, vizibile la lumina lunii:

DL. BURSUC.

Cârtiţă căzu pe spate în zăpadă, cuprins de uimire şi încântare.

—Şobolanule, strigă el plin de remuşcări, ai făcut o adevărată minune! O adevărată minune. Acum înţeleg! Ţi-ai dat seama, pas cu pas, cu mintea ta ascuţită, din momentul în care am căzut şi m-am tăiat la picior. Te-ai uitat la rană şi mintea ta sfredelitoare a strigat pe dată:

„Lopată de curăţat zăpada!”, şi imediat ai şi găsit lopata în cauză. Şi nu te-ai oprit aici. O, nu!

intellect went on working. 'Let me only just find a door-mat,' says you to yourself, 'and my theory is proved!' And of course you found your door-mat. You're so clever, I believe you could find anything you liked. 'Now,' says you, 'that door exists, as plain as if I saw it. There's nothing else remains to be done but to find it!' Well, I've read about that sort of thing in books, but I've never come across it before in real life. You ought to go where you'll be properly appreciated. You're simply wasted here, among us fellows. If I only had your head, Ratty—"

"But as you haven't," interrupted the Rat, rather unkindly, "I suppose you're going to sit on the snow all night and *talk*? Get up at once and hang on to that bell-pull you see there, and ring hard, as hard as you can, while I hammer!"

While the Rat attacked the door with his stick, the Mole sprang up at the bell-pull, clutched it and swung there, both feet well off the ground, and from quite a long way off they could faintly hear a deep-toned bell respond.

Alții s-ar fi mulțumit doar cu atâta; dar nu tu. Mintea ta a continuat să lucreze. „Ce-ar fi să găsesc şi un preşuleț", ți-ai spus, „şi o să demonstrez că am dreptate!" Şi bineînțeles că ai găsit şi preşulețul. Eşti atât de deştept că eu cred că ai putea găsi orice ți-ai dori. „Ei şi-acum", ți-ai spus, „trebuie să fie şi o uşă. Aşa că n-avem decât s-o căutăm!" Ei bine, am mai citit eu despre lucruri din astea în cărți, dar n-am mai văzut niciodată aşa, de-adevăratelea. Ar trebui să mergi undeva unde cei ca tine sunt apreciați la adevărata lor valoare. Aici te pierzi, aici printre cei ca mine. Dac-aş fi avut mintea ta, Şobo…

—Dar cum n-o ai, îl întrerupse Şobolanul destul de abrupt, presupun că o să stai aici în zăpadă toată noaptea, pălăvrăgind. Ridică-te o dată şi trage de clopoțelul ăla, trage tare, cât de tare poți, iar eu o să ciocănesc!

Şi în timp ce Şobolanul atacă uşa cu bățul, Cârtiță se repezi la clopoțel, îl înşfăcă, se agăță de el, şi începu să se bălăbăne în aer cum trăgea aşa de sfoara clopotului, iar de departe le răspunse sunetul grav şi slab al unui alt clopot.

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

IV

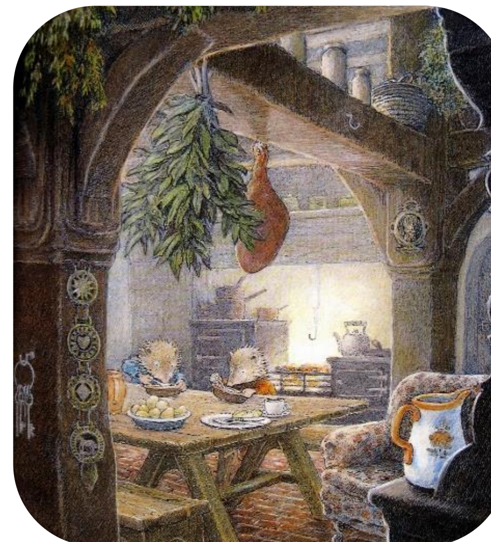
Mr Badger

They waited patiently for what seemed a very long time, stamping in the snow to keep their feet warm. At last they heard the sound of slow shuffling footsteps approaching

IV

Dl. Bursuc

Aşteptară răbdători, lor li se păru că destul de mult, bătând din picioruşe în zăpadă ca să se încălzească. În cele din urmă auziră sunetul târşâit al unor papuci, apropiindu-se de

the door from the inside. It seemed, as the Mole remarked to the Rat, like someone walking in carpet slippers that were too large for him and down at heel; which was intelligent of Mole, because that was exactly what it was.

There was the noise of a bolt shot back, and the door opened a few inches, enough to show a long snout and a pair of sleepy blinking eyes.

"Now, the *very* next time this happens," said a gruff and suspicious voice, "I shall be exceedingly angry. Who is it *this* time, disturbing people on such a night? Speak up!"

"Oh, Badger," cried the Rat, "let us in, please. It's me, Rat, and my friend Mole, and we've lost our way in the snow."

"What, Ratty, my dear little man!" exclaimed the Badger, in quite a different voice. "Come along in, both of you, at once. Why, you must be perished. Well, I never! Lost in the snow! And in the Wild Wood, too, and at this time of night! But come in with you."

The two animals tumbled over each other in their

uşă. Parcă erau paşii cuiva, îi spuse Cârtiță Şobolanului, care purta papuci prea mari şi cu tocurile prea joase; o remarcă inteligentă de altfel, pentru că se adeveri că aşa şi era.

Se auzi apoi sunetul unui zăvor tras şi uşa se deschise doar câțiva centimetri, atât cât să se vadă un bot lung şi o pereche de ochi clipind a somn.

—Data viitoare când s-o mai întâmpla asta, spuse o voce țâfnoasă şi suspicioasă, o să mă-nfurii rău de tot. De data asta cine mai e, şi cine deranjează oamenii într-o noapte ca asta? Spuneți!

—O, Bursucule, strigă Şobolanul, lasă-ne înăuntru, te rugăm. Sunt eu, Şobolanul, cu prietenul meu, Cârtiță, şi ne-am rătăcit în zăpadă.

—Şobo, dragul meu prieten!, exclamă Bursucul pe un cu totul alt ton. Haideți înăuntru amândoi.

Vai de mine, trebuie să fiți înghețați de frig. N-am mai pomenit aşa ceva! V-ați rătăcit în zăpadă! Şi nu oriunde, în Pădurea Sălbatică, şi la ora asta târzie! Dar poftiți înăuntru!

Cei doi căzură unul peste altul în graba și nerăbdarea

eagerness to get inside, and heard the door shut behind them with great joy and relief.

The Badger, who wore a long dressing-gown, and whose slippers were indeed very down at heel, carried a flat candlestick in his paw and had probably been on his way to bed when their summons sounded. He looked kindly down on them and patted both their heads. "This is not the sort of night for small animals to be out," he said paternally. "I'm afraid you've been up to some of your pranks again, Ratty. But come along; come into the kitchen. There's a first-rate fire there, and supper and everything."

He shuffled on in front of them, carrying the light, and they followed him, nudging each other in an anticipating sort of way, down a long, gloomy, and, to tell the truth, decidedly shabby passage, into a sort of a central hall, out of which they could dimly see other long tunnel-like passages branching, passages mysterious and without apparent end. But there were doors in the hall as well—stout oaken, comfortable-looking doors. One of these the Badger flung open, and at once they found themselves in all the glow and warmth of a large

cu care dădură năvală în casă, şi când auziră uşa închizându-se în urma lor, răsuflară uşuraţi şi fură cuprinşi de bucurie.

Bursucul, care purta o cămaşă de noapte lungă, şi ai cărui papuci aveau într-adevăr tocurile foarte joase, avea în lăbuţă o lumânare mică şi probabil că se pregătea de culcare când cei doi au sunat la uşă. Se uită cu blândeţe la amândoi, şi îi bătu prieteneşte pe cap.

—Animalele mici n-ar trebui să iasă afară pe o noapte ca asta, spuse el părinteşte. Mă tem că iar te ţii de şotii, după cum ţi-e obiceiul, Şobo. Dar veniţi; veniţi în bucătărie. E un foc clasa-ntâi acolo, şi mai e şi o gustare, şi tot ce vreţi.

Bursuc o luă înainte, târşâindu-şi picioarele, cu lumânarea în mână, iar Şobolanul şi Cârtiţă îl urmară, dându-şi coate unul altuia, încântaţi de cele ce aveau să urmeze. Merseră pe un coridor lung şi întunecat, şi, ca să spunem drept, chiar părăginit, până ajunseră într-un fel de sală centrală, din care se putea vedea vag cum pornesc alte coridoare, misterioase şi parcă fără sfârşit. Dar mai erau şi uşi în sala aceea—uşi solide şi sigure de stejar. Bursucul deschise una dintre aceste uşi şi se pomeniră toţi înconjuraţi de strălucirea

fire-lit kitchen.

The floor was well-worn red brick, and on the wide hearth burnt a fire of logs, between two attractive chimney-corners tucked away in the wall, well out of any suspicion of draught. A couple of high-backed settles, facing each other on either side of the fire, gave further sitting accommodations for the sociably disposed. In the middle of the room stood a long table of plain boards placed on trestles, with benches down each side. At one end of it, where an arm-chair stood pushed back, were spread the remains of the Badger's plain but ample supper. Rows of spotless plates winked from the shelves of the dresser at the far end of the room, and from the rafters overhead hung hams, bundles of dried herbs, nets of onions, and baskets of eggs. It seemed a place where heroes could fitly feast after victory, where weary harvesters could line up in scores along the table and keep their Harvest Home with mirth and song, or where two or three friends of simple tastes could sit about as they pleased and eat and smoke and talk in comfort and contentment. The ruddy brick floor smiled up at

şi căldura unei bucătării luminate de un foc straşnic ce ardea în vatră.

Podeaua era făcută din cărămidă roşie tocită, iar în vatra bine clădită în perete şi ferită de orice sursă de curent, ardeau câțiva buşteni. Două laviţe cu speteaza înaltă, aşezate faţă în faţă de o parte şi de alta a sobei, stăteau gata să-i primească pe cei dornici de taifas. În mijlocul camerei trona o masă lungă făcută din scânduri aşezate pe un fel de capră, iar de o parte şi de alta erau aşezate bănci. La un capăt al mesei, unde se găsea un fotoliu dat puțin la o parte, se vedeau rămăşițele cinei simple dar îndestulătoare a Bursucului.

Şiruri de farfurii curate sclipeau pe rafturile bufetului de la celălalt capăt al bucătăriei, iar de grinzi erau atârnate şunci, mănunchiuri de ierburi aromatice, funii de ceapă şi coşuri cu ouă. Era un loc unde războinicii ar fi putut benchetui liniştiți după bătălie, unde secerătorii s-ar fi putut aduna cu zecile în jurul mesei ca să sărbătorească recolta în cânt şi voie bună, sau unde doi-trei prieteni puteau să stea în tihnă să mănânce, să fumeze şi să sporovăiască după plac. Podeaua de cărămidă arămie îi trimitea un zâmbet larg tavanului afumat;

the smoky ceiling; the oaken settles, shiny with long wear, exchanged cheerful glances with each other; plates on the dresser grinned at pots on the shelf, and the merry firelight flickered and played over everything without distinction.

The kindly Badger thrust them down on a settle to toast themselves at the fire, and bade them remove their wet coats and boots. Then he fetched them dressing-gowns and slippers, and himself bathed the Mole's shin with warm water and mended the cut with sticking-plaster, till the whole thing was just as good as new, if not better. In the embracing light and warmth, warm and dry at last, with weary legs propped up in front of them, and a suggestive clink of plates being arranged on the table behind, it seemed to the storm-driven animals, now in safe anchorage, that the cold and trackless Wild Wood just left outside was miles and miles away, and all that they had suffered in it a half-forgotten dream.

When at last they were thoroughly toasted, the Badger summoned them to the table, where he had been busy laying a repast. They had felt pretty hungry before, but when they actually saw at last the supper that was spread for them, really

lavițele de stejar, lucioase de la cât se stătuse pe ele, își făceau cu ochiul una alteia; farfuriile din bufet râdeau către oalele de pe raft, iar focul vesel trimitea licăriri și jocuri de lumină peste toate, fără deosebire.

Bunul Bursuc îi pofti pe cei doi să se așeze pe una din lavițe și să se încălzească la foc, și îi rugă să-și dea jos hainele și ghetele ude. Le dădu apoi cămăși de noapte și papuci, spălă chiar el rana lui Cârtiță cu apă caldă și o bandajă, așa că la final piciorul arăta ca și nou, dacă nu mai bine.

În lumina și în căldura primitoare, dezmorțiți și uscați, cu picioarele obosite întinse pe scăunele și cu clinchetul ademenitor al farfuriilor în urechi, le păru că Pădurea Sălbatică cea rece și întunecată, pe care tocmai o lăsaseră afară, era la mii de kilometri depărtare, iar ceea ce pătimiseră în ea, era doar un vis pe jumătate uitat.

Când în sfârșit simțiră că sunt pe deplin încălziți, Bursucul îi chemă la masă, unde pregătise un adevărat ospăț.

Foamea le dăduse ghes și mai înainte, dar când văzură bucatele așezate pe masă, simțiră că singura problemă era

it seemed only a question of what they should attack first where all was so attractive, and whether the other things would obligingly wait for them till they had time to give them attention. Conversation was impossible for a long time; and when it was slowly resumed, it was that regrettable sort of conversation that results from talking with your mouth full. The Badger did not mind that sort of thing at all, nor did he take any notice of elbows on the table, or everybody speaking at once. As he did not go into Society himself, he had got an idea that these things belonged to the things that didn't really matter. (We know of course that he was wrong, and took too narrow a view; because they do matter very much, though it would take too long to explain why.) He sat in his arm-chair at the head of the table, and nodded gravely at intervals as the animals told their story; and he did not seem surprised or shocked at anything, and he never said, "I told you so," or, "Just what I always said," or remarked that they ought to have done so-and-so, or ought not to have done something else. The Mole began to feel very friendly towards him.

When supper was really finished at last, and each

acum ce fel de mâncare să atace mai întâi, căci totul era aşa de ademenitor, şi parcă nu le venea să creadă că celelalte mâncăruri o să-i aştepte cuminţi, până ce o să le dea şi lor atenţie. O vreme nici nu putură vorbi din cauza înfulecatului; chiar şi după ce îşi mai puseră un pic burta la cale şi sporovăiala fu încet-încet reluată, vorbiră tot cu gura plină. Dar Bursucul nu se supără defel din cauza asta şi nici nu luă în seamă faptul că mâncau cu coatele pe masă sau că vorbeau amândoi deodată.

Cum nu prea ieşea în societate, socotea că lucrurile astea nici nu prea contează. (Noi ştim, desigur, că se înşela; pentru că aceste lucruri chiar contează, deşi ar dura prea mult să explicăm de ce.) Stătea în capul mesei aşezat în fotoliu, şi încuviinţa cu seriozitate în timp ce ceilalţi doi îşi depănau poveştile; şi nu părea surprins sau şocat de ceva, şi nu spunea niciodată „Ţi-am zis eu", sau „Păi nu ţi-am spus?", şi nici nu zicea că ar fi trebuit să facă aşa sau în alt fel. Şi Cârtiţă începu să simtă o undă de prietenie faţă de Bursuc.

Când în sfârşit terminară cina şi se simţeau bine şi la

animal felt that his skin was now as tight as was decently safe, and that by this time he didn't care a hang for anybody or anything, they gathered round the glowing embers of the great wood fire, and thought how jolly it was to be sitting up *so* late, and *so* independent, and *so* full; and after they had chatted for a time about things in general, the Badger said heartily, "Now then! Tell us the news from your part of the world. How's old Toad going on?"

"Oh, from bad to worse," said the Rat gravely, while the Mole, cocked up on a settle and basking in the firelight, his heels higher than his head, tried to look properly mournful. "Another smash-up only last week, and a bad one. You see, he will insist on driving himself, and he's hopelessly incapable. If he'd only employ a decent, steady, well-trained animal, pay him good wages, and leave everything to him, he'd get on all right. But no; he's convinced he's a heaven-born driver, and nobody can teach him anything; and all the rest follows."

"How many has he had?" inquired the Badger gloomily.

adăpost şi aveau sentimentul acela că nu le pasă de nimeni şi de nimic pentru că ei şi-au pus burta la cale, îşi dădură seama cât de minunat era să stai treaz până târziu, să te simţi ghiftuit şi să nu trebuiască să dai socoteală nimănui; şi după ce sporovăiră o vreme despre tot felul de lucruri, Bursucul spuse cu însufleţire:

—Ei, şi-acuma spuneţi-mi noutăţi de prin părţile voastre. Ce mai face Broscoiul?

—O, din rău în mai rău, spuse grav Şobolanul, în timp ce Cârtiţă, cocoţat pe o laviţă şi lăfăindu-se la căldura focului, cu picioarele ridicate mai sus decât capul, încerca să adopte un aer trist. Săptămâna trecută iar a avut un accident rutier, şi unul cât se poate de rău. O ţine una şi bună că vrea să conducă maşina, el singur, dar nu se pricepe deloc. Dacă ar angaja şi el un animal credincios, bine pregătit şi cu mâna sigură, pe care să-l plătească cum se cuvine şi să lase totul în seama lui, atunci ar merge. Dar nu, e convins că e un şofer înnăscut, şi că nimeni nu-l poate învăţa nimic; şi-atunci ce să ne mai mirăm.

—Câte a avut?, voi să ştie Bursucul, mohorât.

"Smashes, or machines?" asked the Rat. "Oh, well, after all, it's the same thing—with Toad. This is the seventh. As for the others—you know that coach-house of his? Well, it's piled up—literally piled up to the roof—with fragments of motor-cars, none of them bigger than your hat! That accounts for the other six—so far as they can be accounted for."

"He's been in hospital three times," put in the Mole; "and as for the fines he's had to pay, it's simply awful to think of."

"Yes, and that's part of the trouble," continued the Rat. "Toad's rich, we all know; but he's not a millionaire. And he's a hopelessly bad driver, and quite regardless of law and order. Killed or ruined—it's got to be one of the two things, sooner or later. Badger! we're his friends—oughtn't we to do something?"

The Badger went through a bit of hard thinking. "Now look here!" he said at last, rather severely; "of course you know I can't do anything *now*?"

His two friends assented, quite understanding his point. No animal, according to the rules of animal etiquette, is

—Accidente sau maşini?, întrebă Şobolanul. Dar de fapt e cam tot una. Asta a fost a şaptea. Cât despre celelalte—mai ştii garajul ăla al lui? Ei bine, e plin ochi, de n-ai loc s-arunci un ac, e plin cu bucăţi de maşini, nu mai mari decât şapca ta! Acolo-s celelalte şase, cât s-a mai putut aduna din ele.

—A fost în spital de trei ori, adăugă Cârtiţă, cât despre amenzile pe care le-a avut de plătit, să nu mai vorbim.

—Da, şi asta nu-i totul, continuă Şobolanul. Broscoiul e bogat, ştie toată lumea; dar nu e milionar. Şi e un şofer extrem de nepriceput, şi nu ţine seama de legi sau de reguli. Mai devreme sau mai târziu ori va muri, ori va ajunge în sapă de lemn. Bursucule! Noi suntem prietenii lui—n-ar trebui să facem ceva?

Bursucul căzu pe gânduri.

—Păi ştii foarte bine că acum nu pot face nimic!, spuse el cu severitate.

Ceilalţi doi încuviinţară, înţelegând ce voia să spună Bursucul. Nici un animal, aşa cum spune codul bunelor

ever expected to do anything strenuous, or heroic, or even moderately active during the off-season of winter. All are sleepy—some actually asleep. All are weather-bound, more or less; and all are resting from arduous days and nights, during which every muscle in them has been severely tested, and every energy kept at full stretch.

“Very well then!” continued the Badger. “*But*, when once the year has really turned, and the nights are shorter, and half-way through them one rouses and feels fidgety and wanting to be up and doing by sunrise, if not before—*you* know!—”

Both animals nodded gravely. *They* knew!

“Well, *then*,” went on the Badger, “we—that is, you and me and our friend the Mole here—we’ll take Toad seriously in hand. We’ll stand no nonsense whatever. We’ll bring him back to reason, by force if need be. We’ll *make* him be a sensible Toad. We’ll—you’re asleep, Rat!”

maniere din lumea animalelor, nu este obligat să întreprindă vreo acțiune care necesită efort sau eroism, şi nici măcar vreo altă activitate mai puțin solicitantă, în afara sezonului—adică iarna. Toate animalele sunt somnoroase iarna, iar unele chiar dorm, hibernează. Depind, mai mult sau mai puțin, de vreme; toate se refac după zilele şi nopțile istovitoare, când au stat neîntrerupt în alertă, cu fiecare centimetru de muşchi încordat.

—Bine, continuă Bursucul. Fiți siguri că, odată ce se desprimăvărează, şi nopțile devin mai scurte, şi începi să te trezeşti în creierii nopții şi n-ai astâmpăr şi vrei să-ți isprăveşti treburile până în zori, dacă nu chiar mai repede—ştiți voi! -

Cârtiță şi Şobolan încuviințară cu gravitate. Ştiau!

—Ei bine, atunci, continuă Bursucul, noi—adică tu şi cu mine şi cu prietenul nostru Cârtiță aici de față—o să ne ocupăm serios de Broscoi. O să-i băgăm mințile-n cap, cu forța dacă trebuie. O să-i scoatem gărgăunii din tărtăcuță. O să—ai adormit Şobolane!

“Not me!” said the Rat, waking up with a jerk.

“He’s been asleep two or three times since supper,” said the Mole, laughing. He himself was feeling quite wakeful and even lively, though he didn’t know why. The reason was, of course, that be being naturally an underground animal by birth and breeding, the situation of Badger’s house exactly suited him and made him feel at home; while the Rat, who slept every night in a bedroom the windows of which opened on a breezy river, naturally felt the atmosphere still and oppressive.

“Well, it’s time we were all in bed,” said the Badger, getting up and fetching flat candlesticks. “Come along, you two, and I’ll show you your quarters. And take your time to-morrow morning—breakfast at any hour you please!”

He conducted the two animals to a long room that seemed half bedchamber and half loft. The Badger’s winter stores, which indeed were visible everywhere, took up half the room—piles of apples, turnips, and potatoes, baskets full of nuts, and jars of honey; but the two little white beds on the remainder of the floor looked soft and inviting, and the linen

—Ba nu!, spuse Şobolanul tresărind.

—A mai adormit de două sau de trei ori de când am terminat de mâncat, spuse Cârtiță râzând, căci el se simțea chiar foarte treaz şi plin de voie bună, deşi nici el nu ştia de ce. Explicația era că, fiind din naştere un animal subpământean, locuința Bursucului i se potrivea perfect şi îl făcea să se simtă ca acasă; pe când Şobolanul, care la el acasă dormea într-o cameră ce dădea spre malul răcoros al râului, se simțea aici apăsat şi buimac.

—Ei, ar cam fi timpul să mergem la culcare, spuse Bursucul ridicându-se şi luând nişte lumânări. Veniți să vă arăt unde o să dormiți. Şi mâine dimineață nu vă grăbiți, puteți lua micul dejun la orice oră vă convine.

Îi conduse pe cei doi într-o încăpere lungă, ce părea pe jumătate dormitor şi pe jumătate pod.

Proviziile Bursucului, care într-adevăr se puteau vedea pretutindeni, ocupau jumătate din cameră—grămezi de mere, napi şi cartofi, coşuri pline cu nuci şi borcane cu miere; dar cele două paturi albe aşternute pe ce mai rămăsese din podea, erau

on them, though coarse, was clean and smelt beautifully of lavender; and the Mole and the Water Rat, shaking off their garments in some thirty seconds, tumbled in between the sheets in great joy and contentment.

In accordance with the kindly Badger's injunctions, the two tired animals came down to breakfast very late next morning, and found a bright fire burning in the kitchen, and two young hedgehogs sitting on a bench at the table, eating oatmeal porridge out of wooden bowls. The hedgehogs dropped their spoons, rose to their feet, and ducked their heads respectfully as the two entered.

"There, sit down, sit down," said the Rat pleasantly, "and go on with your porridge. Where have you youngsters come from? Lost your way in the snow, I suppose?"

"Yes, please, sir," said the elder of the two hedgehogs respectfully. "Me and little Billy here, we was trying to find our way to school—mother *would* have us go, was the weather ever so—and of course we lost ourselves, sir, and Billy he got frightened and took and cried, being young and faint-hearted. And at last we happened up against Mr Badger's back door,

moi şi îmbietoare, iar cearşafurile de pe ele, deşi grosolane, erau curate şi miroseau plăcut a levănțică; iar Şobolanul şi prietenul său Cârtiță, după ce se dezbrăcară repede, cât ai bate din palme, se aruncară în paturi mulțumiți şi fericiți.

Şi, după cum prevăzuse amabilul Bursuc, cei doi oaspeți obosiți veniră foarte târziu la micul dejun. Când ajunseră ei în bucătărie, focul ardea vesel în sobă, iar la masă stăteau doi arici care mâncau terci de ovăz din nişte străchini de lemn. Aricii lăsară lingurile jos, se ridicară în picioare şi îşi plecară capetele în semn de respect când intrară cei doi.

—Stați jos, stați jos, zise Şobolanul cu blândețe, şi mâncați-vă terciul. De unde sunteți voi, prichindeilor? Presupun că v-ați rătăcit prin zăpadă.

—Exact, domnule, spuse plin de respect cel mai mare dintre arici. Eu şi micul Billy voiam să găsim cărarea spre şcoală—mama ne-a pus să mergem, cu toate că vremea era aşa cum era—şi desigur că ne-am pierdut, domnule, şi Billy s-a speriat şi s-a apucat de plâns, pentru că, ştiți, el e mai mic şi mai fricos. Şi până la urmă am dat de uşa din spatele casei

and made so bold as to knock, sir, for Mr Badger he's a kind-hearted gentleman, as every one knows—"

"I understand," said the Rat, cutting himself some rashers from a side of bacon, while the Mole dropped some eggs into a saucepan. "And what's the weather like outside? You needn't 'sir' me quite so much," he added.

"O, terrible bad, sir, terrible deep the snow is," said the hedgehog. "No getting out for the likes of you gentlemen to-day."

"Where's Mr Badger?" inquired the Mole, as he warmed the coffee-pot before the fire.

"The master's gone into his study, sir," replied the hedgehog, "and he said as how he was going to be particular busy this morning, and on no account was he to be disturbed."

This explanation, of course, was thoroughly understood by everyone present. The fact is, as already set forth, when you live a life of intense activity for six months in the year, and of comparative or actual somnolence for the other six, during the latter period you cannot be continually

domnului Bursuc, şi ne-am luat inima-n dinţi şi-am bătut, pentru că, ştiţi, domnule, dl. Bursuc e aşa de cumsecade, toată lumea ştie asta—

—Înţeleg, spuse Şobolanul, tăindu-şi câteva feliuţe dintr-o bucată de şuncă, în timp ce Cârtiţă spărgea nişte ouă într-o tigaie. Şi cum e vremea pe-afară? Şi nu-mi mai spune domnule, adăugă el.

—O, grozav de rea, domnule, e o zăpadă uite-aşa de mare, spuse ariciul. Nişte domni aşa de distinşi ca dumneavoastră nici n-ar trebui să iasă azi din casă.

—Unde-i dl. Bursuc?, întrebă Cârtiţă, în timp ce punea ibricul de cafea pe foc.

—E în biroul lui, domnule, răspunse ariciul, şi a spus că o să fie foarte ocupat în dimineaţa asta, şi că să nu-l deranjăm.

Desigur că toţi înţeleseră ce voise să spună Bursucul. Adevărul e că, aşa cum am mai spus şi mai înainte, când duci o viaţă intensă timp de şase luni pe an, şi dormitezi la fel de intens în celelalte şase, nu poţi să dai mereu vina pe somn când sunt persoane de faţă şi ai treabă de făcut. Devine plictisitor să

pleading sleepiness when there are people about or things to be done. The excuse gets monotonous. The animals well knew that Badger, having eaten a hearty breakfast, had retired to his study and settled himself in an arm-chair with his legs up on another and a red cotton handkerchief over his face, and was being "busy" in the usual way at this time of the year.

The front-door bell clanged loudly, and the Rat, who was very greasy with buttered toast, sent Billy, the smaller hedgehog, to see who it might be. There was a sound of much stamping in the hall, and presently Billy returned in front of the Otter, who threw himself on the Rat with an embrace and a shout of affectionate greeting.

"Get off!" spluttered the Rat, with his mouth full.

"Thought I should find you here all right," said the Otter cheerfully. "They were all in a great state of alarm along River Bank when I arrived this morning. Rat never been home all night—nor Mole either—something dreadful must have happened, they said; and the snow had covered up all your tracks, of course. But I knew that when people were in any fix they mostly went to Badger, or else Badger got to know of it

te tot scuzi. Animalele ştiau că Bursucul, după ce luase un mic dejun copios, se retrăsese în biroul lui şi se aşezase pe un fotoliu, cu picioarele ridicate pe un scaun şi cu o batistă roşie pe faţă, ca să se ocupe cu ce ştie el să facă mai bine în această perioadă a anului.

Clopoţelul de la uşa din faţă sună tare, şi Şobolanul, care era tot unsuros de la pâinea cu unt, îl trimise pe Billy, ariciul mai mic, să vadă cine e. Se auziră apoi paşi pe hol, şi imediat Billy apăru cu Vidră după el, care sări să-l îmbrăţişeze pe Şobolan şi să-l salute cu căldură.

—Dă-te de pe mine!, bolborosi Şobolanul cu gura plină.

—M-am gândit eu că aici eşti, spuse Vidră bucuros. Azi dimineaţă i-am găsit pe toţi de pe malul râului alarmaţi şi panicaţi. Şobolanul a lipsit de-acasă toată noaptea—la fel şi Cârtiţă—trebuie să se fi întâmplat ceva îngrozitor, spuneau ei; şi zăpada îţi acoperise urmele.

Dar ştiam că de câte ori cineva dă de belea, merge aţă la Bursuc, ori dacă nu, Bursucul află el cumva care-i problema,

somehow, so I came straight off here, through the Wild Wood and the snow! My! It was fine, coming through the snow as the red sun was rising and showing against the black tree-trunks! As you went along in the stillness, every now and then masses of snow slid off the branches suddenly with a flop! Making you jump and run for cover. Snow-castles and snow-caverns had sprung up out of nowhere in the night—and snow bridges, terraces, ramparts—I could have stayed and played with them for hours. Here and there great branches had been torn away by the sheer weight of the snow, and robins perched and hopped on them in their perky conceited way, just as if they had done it themselves. A ragged string of wild geese passed overhead, high on the grey sky, and a few rooks whirled over the trees, inspected, and flapped off homewards with a disgusted expression; but I met no sensible being to ask the news of. About half-way across I came on a rabbit sitting on a stump, cleaning his silly face with his paws. He was a pretty scared animal when I crept up behind him and placed a heavy fore-paw on his shoulder. I had to cuff his head once or twice to get any sense out of it at all. At last I

aşa că am venit direct aici, prin Pădurea Sălbatică şi prin zăpadă! Doamne! Ce frumuseţe să vii aşa prin zăpadă în timp ce soarele roşu răsare din spatele trunchiurilor negre! Şi cum mergi aşa, prin nemărginirea tăcută şi nemişcată, auzi din când în când, cum fac poc! în cădere grămezi de zăpadă ce alunecă de pe ramuri, şi te fac să tresari şi să o iei la fugă de frică.

Peste noapte au apărut castele şi grote de zăpadă—poduri, terase, metereze de zăpadă—aş fi putut să stau şi să le-admir şi să alerg printre ele cu orele. Ici şi colo erau crengi mari, rupte sub greutatea zăpezii, pe care măcălendrii stăteau sau ţopăiau vioi, umflaţi în pene şi ţanţoşi, de parcă ar fi fost opera lor. Un cârd răvăşit de gâşte sălbatice a trecut pe deasupra, zburând foarte sus pe cerul sur, şi câteva ciori s-au rotit peste copaci, s-au uitat în jos şi apoi au zburat în treaba lor făcând o mutră acră şi plină de dezgust; dar tot drumul n-am întâlnit nici o fiinţă cu scaun la cap de la care să aflu ceva ştiri.

Cam pe la jumătatea drumului am dat de un iepure care stătea pe un ciot, ştergându-şi faţa caraghioasă cu labele. S-a

managed to extract from him that Mole had been seen in the Wild Wood last night by one of them. It was the talk of the burrows, he said, how Mole, Mr Rat's particular friend, was in a bad fix; how he had lost his way, and 'They' were up and out hunting, and were chivvying him round and round. 'Then why didn't any of you do something?' I asked. 'You mayn't be blessed with brains, but there are hundreds and hundreds of you, big, stout fellows, as fat as butter, and your burrows running in all directions, and you could have taken him in and made him safe and comfortable, or tried to, at all events.' 'What, *us*?' he merely said: '*do* something? Us rabbits?' So I cuffed him again and left him. There was nothing else to be done. At any rate, I had learnt something; and if I had had the luck to meet any of 'Them' I'd have learnt something more—or *they* would."

"Weren't you at all—er—nervous?" asked the Mole, some of yesterday's terror coming back to him at the mention

cam speriat săracul când m-am furişat în spatele lui şi i-am pus mâna pe umăr. A trebuit să-i dau vreo două bobârnace ca să-l fac să scoată din el ceva cât de cât logic. În cele din urmă am reuşit să-l fac să bâiguie că unul de-ai lui îl văzuse pe Cârtiță cu o noapte înainte, umblând prin Pădurea Sălbatică; iepurii spuneau despre Cârtiță, prietenul Şobolanului, că ar fi pasămite la ananghie, că s-ar fi rătăcit, şi că „ei", care ieşiseră la vânătoare, l-au tot luat peste picior şi şi-au bătut joc de el. „Şi de ce n-a făcut nici unul nimic?", am întrebat eu. „Poate că Cel de Sus nu v-a dat prea multă minte, dar măcar sunteți mulți, sute de iepuroi bine făcuți, graşi ca nişte purcei şi aveți o grămadă de galerii care duc în toate direcțiile şi ați fi putut să-l luați cu voi şi să-l duceți la adăpost; măcar ați fi putut încerca." „Cum adică, noi?", a spus iepurele. „Noi, iepurii?" Aşa că i-am mai dat vreo două şi am plecat. Nu mai puteam scoate nimic de la el. În orice caz, am aflat ceva; şi dacă aş fi avut norocul să dau peste unul dintre „ei", aş fi aflat şi mai mult de-atât—sau ar fi aflat ei.

—Şi nu te-ai enervat deloc?, întrebă Cârtiță, simțind din nou cum îl trec fiorii când auzi vorbindu-se de Pădurea

of the Wild Wood.

"Nervous?" The Otter showed a gleaming set of strong white teeth as he laughed. "I'd give 'em nerves if any of them tried anything on with me. Here, Mole, fry me some slices of ham, like the good little chap you are. I'm frightfully hungry, and I've got any amount to say to Ratty here. Haven't seen him for an age."

So the good-natured Mole, having cut some slices of ham, set the hedgehogs to fry it, and returned to his own breakfast, while the Otter and the Rat, their heads together, eagerly talked river-shop, which is long shop and talk that is endless, running on like the babbling river itself.

A plate of fried ham had just been cleared and sent back for more, when the Badger entered, yawning and rubbing his eyes, and greeted them all in his quiet, simple way, with kind inquiries for everyone. "It must be getting on for luncheon time," he remarked to the Otter. "Better stop and have it with us. You must be hungry, this cold morning."

"Rather!" replied the Otter, winking at the Mole. "The

Sălbatică.

—Să mă enervez? Vidră râse arătându-şi dinţii albi şi puternici. Le-aş arăta eu nervi dacă ar încerca să mă calce pe coadă. Te rog, Cârtiţă, prăjeşte-mi şi mie nişte felii de şuncă, dacă nu te superi. Simt că mă usuc de foame şi am şi o groază de lucruri să-i povestesc Şobolanului, că nu l-am văzut de-un secol.

Aşa că blândul Cârtiţă, după ce tăie câteva felii de şuncă, îi puse pe arici să le prăjească, iar el se reîntoarse la mâncarea lui, în vreme ce Vidră şi Şobolanul, aşezaţi unul lângă altul, vorbeau de-ale lor, şi aveau ce vorbi, slavă Domnului, că nu le mai tăcea gura

După ce goliră o farfurie de şuncă friptă, animalele mai cerură una. Exact atunci îşi făcu apariţia şi Bursucul, căscând şi frecându-se la ochi, şi îi salută pe toţi în felul lui simplu şi liniştit, adresând fiecăruia câte o întrebare sau o vorbă bună.

—Trebuie să fie deja vremea prânzului, îi spuse el lui Vidră. N-ai vrea să rămâi să iei masa cu noi? Probabil că te-a apucat o foame de lup pe o vreme rece ca asta.

—Exact!, răspunse Vidră, făcându-i cu ochiul lui

sight of these greedy young hedgehogs stuffing themselves with fried ham makes me feel positively famished."

The hedgehogs, who were just beginning to feel hungry again after their porridge, and after working so hard at their frying, looked timidly up at Mr Badger, but were too shy to say anything.

"Here, you two youngsters, be off home to your mother," said the Badger kindly. "I'll send someone with you to show you the way. You won't want any dinner to-day, I'll be bound."

He gave them sixpence a-piece and a pat on the head, and they went off with much respectful swinging of caps and touching of forelocks.

Presently they all sat down to luncheon together. The Mole found himself placed next to Mr Badger, and, as the other two were still deep in river-gossip from which nothing could divert them, he took the opportunity to tell Badger how comfortable and home-like it all felt to him. "Once well underground," he said, "you know exactly where you are. Nothing can happen to you, and nothing can get at you.

Cârtiță. Vederea acestor tineri arici care se îndoapă cu şuncă friptă, mă face să-mi dau seama că sunt de-a dreptul lihnit.

Aricii, pe care începuse să-i ia din nou foamea după sărăcăcioasa masă cu terci de ovăz, şi după munca asiduă în fața plitei, la prăjit de şuncă, se uitară sfioşi la dl. Bursuc, dar le era prea ruşine să mai spună ceva.

—Ei, iar voi, prichindeilor, mergeți acum acasă la mămica voastră, spuse Bursucul cu blândețe. O să trimit pe cineva cu voi să vă arate drumul. Mă leg că azi n-o să vă mai trebuiască nimic de mâncare la cină.

Şi Bursucul le dădu câte şase bănuți de căciulă şi îi bătu prieteneşte pe umăr, iar ei o luară din loc, fluturându-şi plini de respect scufiile.

Şi cei patru amici se aşezară la masă. Cârtiță se nimeri lângă dl. Bursuc, şi, pentru că ceilalți doi erau încă adânciți în sporovăiala lor despre râu, de la care nimic nu-i putea distrage, profită de ocazie ca să-i spună Bursucului cât de bine se simțea la el, ca şi cum ar fi fost în propria lui căsuță.

—Odată ce ajungi sub pământ, spuse el, simți că-ți vii în fire. Nu ți se poate întâmpla nimic rău, şi nimic nu te mai

You're entirely your own master, and you don't have to consult anybody or mind what they say. Things go on all the same overhead, and you let 'em, and don't bother about 'em. When you want to, up you go, and there the things are, waiting for you."

The Badger simply beamed on him. "That's exactly what I say," he replied. "There's no security, or peace and tranquillity, except underground. And then, if your ideas get larger and you want to expand—why, a dig and a scrape, and there you are! If you feel your house is a bit too big, you stop up a hole or two, and there you are again! No builders, no tradesmen, no remarks passed on you by fellows looking over your wall, and, above all, no *weather*. Look at Rat, now. A couple of feet of flood water, and he's got to move into hired lodgings; uncomfortable, inconveniently situated, and horribly expensive. Take Toad. I say nothing against Toad Hall; quite the best house in these parts, *as* a house. But supposing a fire breaks out—where's Toad? Supposing tiles are blown off, or walls sink or crack, or windows get broken—where's Toad? Supposing the rooms are draughty—I *hate* a

poate deranja. Te simți stăpân pe propria viață şi nu mai trebuie să dai socoteală nimănui. Lumea merge înainte deasupra şi fără tine, şi tu nu-ți mai bați capul. Când îți vine cheful să urci la suprafață, urci, şi îți dai seama că toate sunt acolo, la locul lor, şi că te aşteaptă aşa cum le-ai lăsat.

Bursucul îi zâmbea larg.

—Şi eu sunt de aceeaşi părere, răspunse el. Nicăieri nu găseşti adăpost mai bun şi nici mai multă linişte şi tihnă decât sub pământ. Şi dacă dintr-o dată simți că lumea-i prea mică în jurul tău şi vrei să îi dai amploare, scormoneşti un pic, şi iată-te sus! Dacă simți că ți-e prea mare casa, astupi vreo două găuri, şi iată-te iar în culcuşul tău! N-ai treabă nici cu zidarii, nici cu muncitorii, nici cu tot felul de băgăcioşi care ți se uită peste gard, şi, ce-i şi mai minunat, n-ai treabă nici cu vremea. Uită-te de exemplu la Şobolan: dacă râul creşte cu o juma' de metru, trebuie numaidecât să se mute în chirie; incomod, peste mână şi groaznic de scump. Sau la Broscoi. N-am nimic împotriva Conacului; e cea mai frumoasă casă de prin partea locului, nimic de zis. Dar să presupunem că izbucneşte un incendiu—ce se face Broscoiul atunci? Sau să zicem că vântul

draught myself—where's Toad? No, up and out of doors is good enough to roam about and get one's living in; but underground to come back to at last—that's my idea of *home*!"

The Mole assented heartily; and the Badger in consequence got very friendly with him. "When lunch is over," he said, "I'll take you all round this little place of mine. I can see you'll appreciate it. You understand what domestic architecture ought to be, you do."

After luncheon, accordingly, when the other two had settled themselves into the chimney-corner and had started a heated argument on the subject of *eels*, the Badger lighted a lantern and bade the Mole follow him. Crossing the hall, they passed down one of the principal tunnels, and the wavering light of the lantern gave glimpses on either side of rooms both large and small, some mere cupboards, others nearly as broad and imposing as Toad's dining-hall. A narrow passage at right

îi zboară ţiglele de pe acoperiş, sau că pereţii se surpă sau crapă, sau că i se sparg geamurile—ce face el în cazul ăsta? Sau dacă se face curent în camere—eu, drept să spun, detest curentul—cum o scoate la capăt? Nu, în nici un caz, pe sus poţi să mergi să te plimbi, dacă vrei, sau să aduni provizii; dar în final, tot în subteran te retragi—pentru că aici te simţi cu adevărat acasă!

Cârtiţă consimţi din toată inima, şi drept urmare Bursuc se împrieteni foarte tare cu el.

—După prânz, spuse el, o să te conduc să-mi vezi căsuţa. Cred că o să-ţi placă. Şi cred că te pricepi şi la cum ar trebui să arate arhitectura unei locuinţe, nu?

După ce terminară de mâncat, şi ceilalţi doi se aşezară comod lângă sobă ca să discute aprins pe tema ţiparilor, Bursucul aprinse o torţă şi îl invită pe Cârtiţă să-l urmeze. După ce traversară holul, trecură prin unul din tunelele principale, iar lumina pâlpâitoare a torţei lăsa să se vadă din loc în loc, pe ambele părţi ale coridorului, camere mari şi mici, unele doar cât nişte dulapuri, altele largi şi impunătoare ca şi salonul Broscoiului. Cotiră în unghi drept şi intrară într-un

angles led them into another corridor, and here the same thing was repeated. The Mole was staggered at the size, the extent, the ramifications of it all; at the length of the dim passages, the solid vaultings of the crammed store-chambers, the masonry everywhere, the pillars, the arches, the pavements. "How on earth, Badger," he said at last, "did you ever find time and strength to do all this? It's astonishing!"

"It *would* be astonishing indeed," said the Badger simply, "if I *had* done it. But as a matter of fact I did none of it—only cleaned out the passages and chambers, as far as I had need of them. There's lots more of it, all round about. I see you don't understand, and I must explain it to you. Well, very long ago, on the spot where the Wild Wood waves now, before ever it had planted itself and grown up to what it now is, there was a city—a city of people, you know. Here, where we are standing, they lived, and walked, and talked, and slept, and carried on their business. Here they stabled their horses and feasted, from here they rode out to fight or drove out to trade. They were a powerful people, and rich, and great builders. They built to last, for they thought their city would last for

pasaj îngust care-i duse într-un alt coridor, unde făcură acelaşi lucru. Cârtiță era uluit la vederea atâtor ramificații şi a întinderii galeriilor, a lungimii tunelelor întunecoase, a boltelor solide din cămările înțesate cu bunătăți, a zidăriei, a stâlpilor, a arcadelor şi a pardoselii.

—Când ai avut timp şi putere să faci toate astea?, spuse Cârtiță într-un final. E de-a dreptul uimitor!

—Ar fi într-adevăr uimitor, spuse simplu Bursucul, dacă le-aş fi făcut eu. Dar nu, eu doar am curățat tunelele şi camerele, în măsura în care am avut nevoie de ele. Mai sunt încă foarte multe în afară de astea. Dar văd că nu înțelegi, aşa că o să-ți explic. Ei bine, cu mult timp în urmă, pe locul unde se întinde acum Pădurea Sălbatică, înainte chiar de apariția ei, a fost aici un oraş—un oraş din acela cu oameni, înțelegi tu. Exact aici unde suntem noi acum, ei trăiau, se plimbau, vorbeau dormeau şi îşi vedeau de treburile lor. Aici îşi puneau caii în grajd şi țineau ospețe, de aici mergeau la luptă sau plecau să facă negoț. Erau un popor puternic şi bogat şi erau nişte constructori minunați. Au zidit lucruri trainice pentru că au crezut că oraşul lor o să fie veşnic.

ever."

"But what has become of them all?" asked the Mole.

"Who can tell?" said the Badger. "People come—they stay for a while, they flourish, they build—and they go. It is their way. But we remain. There were badgers here, I've been told, long before that same city ever came to be. And now there are badgers here again. We are an enduring lot, and we may move out for a time, but we wait, and are patient, and back we come. And so it will ever be."

"Well, and when they went at last, those people?" said the Mole.

"When they went," continued the Badger, "the strong winds and persistent rains took the matter in hand, patiently, ceaselessly, year after year. Perhaps we badgers too, in our small way, helped a little—who knows? It was all down, down, down, gradually—ruin and levelling and disappearance. Then it was all up, up, up, gradually, as seeds grew to saplings, and saplings to forest trees, and bramble and fern came creeping in to help. Leaf-mould rose and

—Dar ce s-a-ntâmplat cu ei?, întrebă Cârtiță.

—Cine ştie?, zise Bursucul. Oamenii vin—stau o vreme, prosperă, construiesc—şi apoi pleacă. Aşa sunt ei. Dar noi rămânem. Au mai fost bursuci aici cu mult înainte ca oraşul acela să apară, aşa am auzit. Şi acum sunt din nou bursuci. Noi suntem o seminție care nu piere aşa de uşor; poate că plecăm dintr-un loc pentru o vreme, dar aşteptăm cu răbdare şi ne întoarcem. Şi aşa o să fie cât e lumea.

—Şi după ce au plecat oamenii aceia ce s-a întâmplat?, întrebă Cârtiță.

—După ce au plecat, continuă Bursucul, au venit vânturile şi ploile, şi încet, încet, an după an, au luat totul în stăpânire. Poate că şi noi, bursucii, aşa cum am putut noi, am dat o mână de ajutor, cine ştie? Totul s-a năruit, s-a surpat, s-a transformat în ruine şi încet a dispărut. Şi apoi, tot încet, totul a crescut, semințele s-au făcut vlăstari, vlăstarii copaci şi ferigile şi rugurile de mure s-au întins acoperind totul cu un hățiş. Stratul de frunze uscate s-a făcut una cu pământul, a

obliterated, streams in their winter freshets brought sand and soil to clog and to cover, and in course of time our home was ready for us again, and we moved in. Up above us, on the surface, the same thing happened. Animals arrived, liked the look of the place, took up their quarters, settled down, spread, and flourished. They didn't bother themselves about the past—they never do; they're too busy. The place was a bit humpy and hillocky, naturally, and full of holes; but that was rather an advantage. And they don't bother about the future, either—the future when perhaps the people will move in again—for a time—as may very well be. The Wild Wood is pretty well populated by now; with all the usual lot, good, bad, and indifferent—I name no names. It takes all sorts to make a world. But I fancy you know something about them yourself by this time."

"I do indeed," said the Mole, with a slight shiver.

"Well, well," said the Badger, patting him on the shoulder, "it was your first experience of them, you see. They're not so bad really; and we must all live and let live. But

crescut şi a şters orice urmă, apele, în revărsarea lor, au venit cu nisip şi mâl, îngropând ruinele pentru totdeauna, şi, încet—încet, vechiul oraş a devenit un sălaş prielnic pentru noi, bursucii; şi ne-am mutat aici. Deasupra, la suprafața pământului, s-a întâmplat la fel. Au venit animalele, le-a plăcut locul, şi-au făcut vizuini, s-au stabilit aici, s-au înmulțit şi au prosperat. Nu le-a păsat câtuşi de puțin de trecut—nici nu le pasă vreodată; sunt prea ocupate. Locul a fost un pic deluros şi denivelat, bineînțeles, şi plin de gropi şi de scorburi; dar ăsta a fost mai degrabă un avantaj. Şi au rămas aici; pentru că nu le pasă nici de viitor—viitorul acela, când oamenii poate vor veni din nou—pentru un timp—după cum e şi posibil. Pădurea Sălbatică e foarte populată acum; cu tot felul de vietuitoare, şi bune, şi rele şi fără importanță—nu vreau să dau nume. Că doar orice pădure are şi uscături. Dar cred că ai aflat şi tu câte ceva despre ele până acum.

—Într-adevăr, spuse Cârtița, cuprins de un fior uşor.

—Ei, da, spuse Bursucul, bătându-l prieteneşte pe umăr, a fost prima ta întâlnire cu ele. Până la urmă nici nu sunt aşa de rele; şi la urma urmei toți trebuie să trăim şi să-i lăsăm

I'll pass the word around to-morrow, and I think you'll have no further trouble. Any friend of *mine* walks where he likes in this country, or I'll know the reason why!"

When they got back to the kitchen again, they found the Rat walking up and down, very restless. The underground atmosphere was oppressing him and getting on his nerves, and he seemed really to be afraid that the river would run away if he wasn't there to look after it. So he had his overcoat on, and his pistols thrust into his belt again. "Come along, Mole," he said anxiously, as soon as he caught sight of them. "We must get off while it's daylight. Don't want to spend another night in the Wild Wood again."

"It'll be all right, my fine fellow," said the Otter. "I'm coming along with you, and I know every path blindfold; and if there's a head that needs to be punched, you can confidently rely upon me to punch it."

"You really needn't fret, Ratty," added the Badger placidly. "My passages run further than you think, and I've bolt-holes to the edge of the wood in several directions,

şi pe alții să trăiască. Dar o să dau de ştire mâine că eşti aici, şi cred că n-o să mai ai probleme. Oricine mi-e mie prieten merge pe unde pofteşte în această pădure, şi cine se-mpotriveşte, are de-a face cu mine.

Când se întoarseră în bucătărie, îl găsiră pe Şobolan plimbându-se în sus şi-n jos, foarte neliniştit. Atmosfera subterană îl apăsa şi îl călca pe nervi, şi pe deasupra începuse să i se facă teamă că râul o s-o ia din loc, dacă nu e el acolo să-l păzească. Aşa că îşi puse paltonul, se încinse cu cordonul şi cu cele două pistoale şi spuse plin de nerăbdare:

—Hai, Cârtiță! Să plecăm cât mai e lumină afară. Nu mai vreau să stau nici măcar o singură noapte în Pădurea Sălbatică.

—Nu-ți face probleme, prietene, spuse Vidră. Vin şi eu cu tine; cunosc fiecare cărăruie şi legat la ochi. Şi dacă cineva are nevoie de vreo scatoalcă, bazează-te pe mine, că îi dau cu vârf şi îndesat.

—Nu te mai agita, Şobo, adăugă Bursucul foarte liniştit. Galeriile mele merg mai departe decât crezi, şi unele duc la marginea pădurii, în toate direcțiile, deşi puțină lume care

though I don't care for everybody to know about them. When you really have to go, you shall leave by one of my short cuts. Meantime, make yourself easy, and sit down again."

The Rat was nevertheless still anxious to be off and attend to his river, so the Badger, taking up his lantern again, led the way along a damp and airless tunnel that wound and dipped, part vaulted, part hewn through solid rock, for a weary distance that seemed to be miles. At last daylight began to show itself confusedly through tangled growth overhanging the mouth of the passage; and the Badger, bidding them a hasty good-bye, pushed them hurriedly through the opening, made everything look as natural as possible again, with creepers, brushwood, and dead leaves, and retreated.

They found themselves standing on the very edge of the Wild Wood. Rocks and brambles and tree-roots behind them, confusedly heaped and tangled; in front, a great space of quiet fields, hemmed by lines of hedges black on the snow, and, far ahead, a glint of the familiar old river, while the wintry sun hung red and low on the horizon. The Otter, as

trece pe la mine ştie lucrul ăsta. Când vei vrea să pleci, o să mergi pe una dintre scurtăturile mele. Şi-acum, fă-te comod şi linişteşte-te.

Şobolanul era totuşi nerăbdător să o ia din loc şi să fie din nou cu râul lui drag, aşa că Bursucul, luându-şi iar torța, o porni înaintea Şobolanului şi a celorlalți doi, de-a lungul unui tunel umed şi neaerisit, care şerpuia şi se adâncea, şi era în parte boltit şi în parte tăiat în piatră, şi o ținu aşa o bucată bună de mers, ce păru interminabilă. În cele din urmă, lumina zilei începu să se zărească vag prin hățişul de plante crescute la gura tunelului; iar Bursucul, luându-şi în grabă rămas bun, îi împinse prin deschizătură, mască locul, astfel încât să pară cât se poate de natural, îngrămădind vreascuri, uscături şi frunze uscate la ieşirea din pasaj, şi se retrase.

Cei trei se găseau acum la marginea Pădurii Sălbatice. În spatele lor se vedeau pietre şi crengi şi rădăcini îngrămădite la întâmplare; în față, un câmp liniştit şi nemărginit, brăzdat din loc în loc de tufişuri, negre pe zăpada albă, şi, departe de tot, scânteierea bătrânului râu, sub lumina unui soare de iarnă, ce atârna roşu la orizont. Pentru că ştia toate potecile, Vidră o

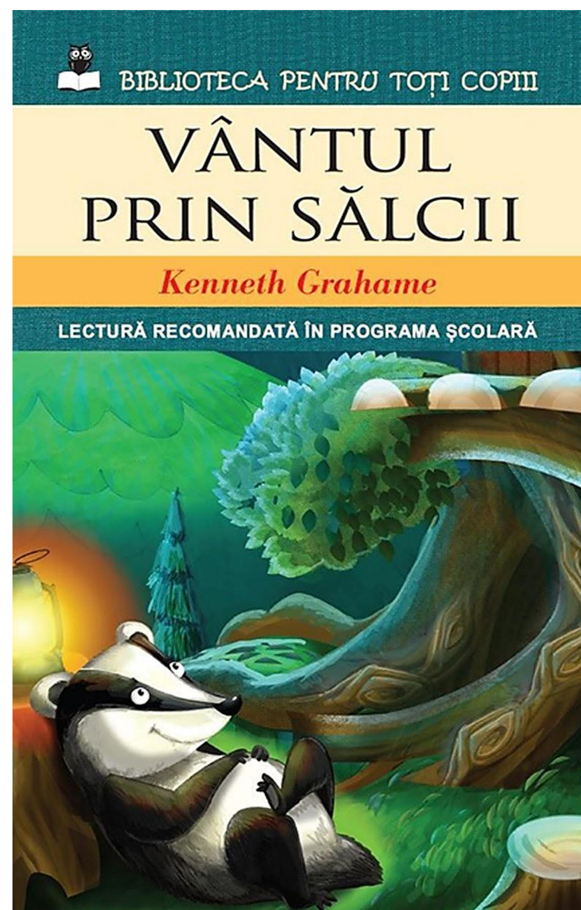
knowing all the paths, took charge of the party, and they trailed out on a bee-line for a distant stile. Pausing there a moment and looking back, they saw the whole mass of the Wild Wood, dense, menacing, compact, grimly set in vast white surroundings; simultaneously they turned and made swiftly for home, for firelight and the familiar things it played on, for the voice, sounding cheerily outside their window, of the river that they knew and trusted in all its moods, that never made them afraid with any amazement.

As he hurried along, eagerly anticipating the moment when he would be at home again among the things he knew and liked, the Mole saw clearly that he was an animal of tilled field and hedgerow, linked to the ploughed furrow, the frequented pasture, the lane of evening lingerings, the cultivated garden-plot. For others the asperities, the stubborn endurance, or the clash of actual conflict, that went with Nature in the rough; he must be wise, must keep to the pleasant places in which his lines were laid and which held adventure enough, in their way, to last for a lifetime.

luă înainte, şi merseră în linie dreaptă până ajunseră la un gărduleț. Acolo se opriră un moment şi priviră în urmă la masa mare, densă, compactă şi înfricoşătoare a Pădurii Sălbatice, ridicându-se amenințătoare din întinderea albă; şi toți deodată se întoarseră şi o porniră grabnic către casă, către un foc bun care să ardă în sobă şi să-şi arunce licăririle jucăuşe pe obiectele familiare lor, către vocea veselă ce se aude la fereastră, vocea râului, pe care-l cunoşteau şi în care aveau deplină încredere, care nu le inspira teamă şi nu le dădea fiori niciodată.

Şi cum mergea aşa cu pas grăbit, anticipând momentul întoarcerii acasă printre lucruri familiare şi plăcute, Cârtiță înțelese clar că era un animal de câmp, iubitor al tufişurilor şi al păşunii, al ogorului arat şi cultivat, al grădinilor şi drumeagurilor numai bune pentru o plimbare la căderea serii. Greutățile şi potrivniciile vieții, rezistența şi lupta cu forțele naturii erau pentru alții; el trebuia să fie cuminte şi să stea aici, în locurile astea mai paşnice şi mai cunoscute lui, în care aventura e mai cumpătată şi mai potolită.

Contemporary
Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

V

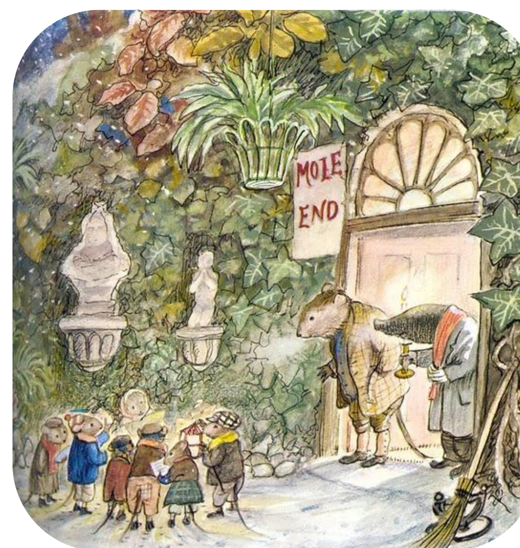
Dulce Domum

The sheep ran huddling together against the hurdles, blowing out thin nostrils and stamping with delicate fore-feet, their heads thrown back and a light steam rising from the

V

Dulce Domum

Oile fugeau până la gard înghesuindu-se în el, suflau apoi cu nările lor fine şi tropăiau delicat cu picioarele, dându-şi capetele pe spate, alergau de colo-colo pline de vioiciune,

crowded sheep-pen into the frosty air, as the two animals hastened by in high spirits, with much chatter and laughter. They were returning across country after a long day's outing with Otter, hunting and exploring on the wide uplands, where certain streams tributary to their own River had their first small beginnings; and the shades of the short winter day were closing in on them, and they had still some distance to go. Plodding at random across the plough, they had heard the sheep and had made for them; and now, leading from the sheep-pen, they found a beaten track that made walking a lighter business, and responded, moreover, to that small inquiring something which all animals carry inside them, saying unmistakably, "Yes, quite right; *this* leads home!"

"It looks as if we were coming to a village," said the Mole somewhat dubiously, slackening his pace, as the track, that had in time become a path and then had developed into a lane, now handed them over to the charge of a well-metalled road. The animals did not hold with villages, and their own highways, thickly frequented as they were, took an independent course, regardless of church, post-office, or

sporovăind şi râzând, iar un abur uşor se ridica din ţarc în aerul rece. Şobolanul şi Cârtiţă se înapoiau dintr-o lungă ieşire împreună cu Vidră, după o zi de vânătoare şi explorare prin munţi, acolo unde îşi aveau firavul izvor câteva pârâiaşe ce se vărsau în bătrânul lor râu; ziua scurtă de iarnă începuse să se îngâne tot mai tare cu noaptea, iar ei mai aveau încă ceva de mers.

Înaintând cu greutate de-a lungul miriştii, auziseră oile şi se îndreptaseră spre ele; şi acum, îndepărtându-se de ţarc, găsiră o cărăruie mai umblată, aşa că nu mai călcau aşa de anevoie, şi ştiură, aşa cum ştiu toate animalele, căci le şoptea un glas lăuntric, că „Da, cu siguranţă, acesta e drumul către casă!"

—Parcă ne-am apropia de un sat, spuse Cârtiţă cu oarecare suspiciune, încetinindu-şi pasul, pe măsură ce cărăruia, care între timp devenise potecă şi apoi drumeag de ţară, se preschimbase acum într-un drum în toată regula, acoperit cu pietriş. Animalele nu prea aveau de-a face cu satele, iar drumurile pe care umblau ele nu treceau pe acolo, şi nu ţineau seama nici de biserică, nici de poştă, nici de

public-house.

"Oh, never mind!" said the Rat. "At this season of the year they're all safe indoors by this time, sitting round the fire; men, women, and children, dogs and cats and all. We shall slip through all right, without any bother or unpleasantness, and we can have a look at them through their windows if you like, and see what they're doing."

The rapid nightfall of mid-December had quite beset the little village as they approached it on soft feet over a first thin fall of powdery snow. Little was visible but squares of a dusky orange-red on either side of the street, where the firelight or lamplight of each cottage overflowed through the casements into the dark world without. Most of the low latticed windows were innocent of blinds, and to the lookers-in from outside, the inmates, gathered round the tea-table, absorbed in handiwork, or talking with laughter and gesture, had each that happy grace which is the last thing the skilled actor shall capture—the natural grace which goes with perfect unconsciousness of observation. Moving at will from one theatre to another, the two spectators, so far from home

cârciumă.

—O, n-are-a face!, zise Şobolanul. La vremea asta a anului toți stau prin case, strânşi în jurul vetrei; bărbați, femei, copii, câini, pisici, toți la grămadă. O să trecem neobservați şi n-o să ni se-ntâmple nimic, şi dacă vreți, putem să ne şi uităm la ei pe fereastră, să vedem ce fac.

Noaptea cădea repede la mijlocul lui decembrie, şi satul părea cu totul îngropat în întuneric pe când cei trei se apropiară încet, păşind uşor pe stratul fin de zăpadă ce se aşternuse pe jos ca o pudră. Nu se vedea mai nimic în afară de nişte pătrate slab luminate, roşii-portocalii, de o parte şi de alta a drumului, acolo unde lumina focului sau a lămpii răzbătea prin ferestre până în întunericul de afară.

Majoritatea ferestrelor erau joase, zăbrelite, dar lipsite de obloane şi prin ele se puteau zări familiile adunate în jurul mesei, servind ceaiul sau absorbite de lucrul de mână sau vorbind, râzând şi gesticulând, şi având toți pe chip o fericire şi o lumină demne de a fi zugrăvite pe pânza unui tablou, şi acel farmec natural ce apare atunci când cineva nu ştie că e

themselves, had something of wistfulness in their eyes as they watched a cat being stroked, a sleepy child picked up and huddled off to bed, or a tired man stretch and knock out his pipe on the end of a smouldering log.

But it was from one little window, with its blind drawn down, a mere blank transparency on the night, that the sense of home and the little curtained world within walls—the larger stressful world of outside Nature shut out and forgotten—most pulsated. Close against the white blind hung a bird-cage, clearly silhouetted, every wire, perch, and appurtenance distinct and recognisable, even to yesterday's dull-edged lump of sugar. On the middle perch the fluffy occupant, head tucked well into feathers, seemed so near to them as to be easily stroked, had they tried; even the delicate tips of his plumped-out plumage pencilled plainly on the illuminated screen. As they looked, the sleepy little fellow stirred uneasily, woke, shook himself, and raised his head.

privit.

Mutându-se în voie de la o scenă la alta, cei doi spectatori, aflați atât de departe de casă, simțiră că îi cuprinde un fel de dor şi de melancolie când văzură o pisică moțăind sub mângâierea cuiva, un copil adormit luat în brațe şi dus în pătuț, sau un bărbat obosit întinzându-se şi golindu-şi pipa, lovind-o de capătul unui buştean ce mocnea în vatră.

Dar le atrase atenția în mod special o fereastră micuță, cu obloanele trase, care lăsa să se vadă şi să se simtă acea atmosferă domestică şi intimă a lumii de acasă—o lume tihnită ce lasă dezlănțuirea forțelor Naturii afară, departe. Atârnată de oblonul alb, se putea zări o colivie, de fapt se putea distinge foarte clar fiecare gratie a ei, tăvița cu mâncare şi toate celelalte accesorii, şi chiar şi bucățica de zahăr cu marginile tocite, care fusese pusă acolo, probabil, ieri.

Pe bara din mijloc era un locatar pufos, cu căpşorul bine băgat sub aripă, şi părea atât de aproape că îți venea să-l mângâi; vârfurile fine ale penelor mai zburlite atingeau uşor geamul luminat. Şi cum se uitau ei aşa, micuța vietate adormită tresări, se trezi, se scutură şi îşi ridică căpşorul.

They could see the gape of his tiny beak as he yawned in a bored sort of way, looked round, and then settled his head into his back again, while the ruffled feathers gradually subsided into perfect stillness. Then a gust of bitter wind took them in the back of the neck, a small sting of frozen sleet on the skin woke them as from a dream, and they knew their toes to be cold and their legs tired, and their own home distant a weary way.

Once beyond the village, where the cottages ceased abruptly, on either side of the road they could smell through the darkness the friendly fields again; and they braced themselves for the last long stretch, the home stretch, the stretch that we know is bound to end, some time, in the rattle of the door-latch, the sudden firelight, and the sight of familiar things greeting us as long-absent travellers from far over-sea. They plodded along steadily and silently, each of them thinking his own thoughts. The Mole's ran a good deal on supper, as it was pitch-dark, and it was all a strange country for him as far as he knew, and he was following obediently in

Îi văzură ciocul mic, cum se deschise într-un căscat plictisit, apoi pasărea se uită în jur, după care se ghemui iar cu capul între pene, iar puful ciufulit se netezi treptat, pe măsură ce drăgălaşul locatar se cufunda într-un somn profund şi liniştit. Dar o rafală de vânt rece îi lovi pe spectatori în ceafă, iar ácele îngheţate de promoroacă ce le căzură pe piele, îi treziră din visare şi îşi dădură seama că le îngheţaseră degetele şi că erau morţi de oboseală, iar casa lor era departe şi drumul anevoios.

După ce ieşiră din sat şi trecură de şirurile de case, simţiră iar în nări, de o parte şi de alta, mirosul prietenos al câmpului, ce răzbătea prin întuneric până la ei; atunci se prinseră unul de altul, gata să înfrunte şi ultima bucată de drum, cea către casă, cea care avea să se termine în clinchetul cheilor băgate în zăvorul uşii şi în faţa sobei calde şi a obiectelor familiare care îi salută primitoare pe călătorii plecaţi demult şi veniţi de departe. Şi merseră aşa îndârjiţi şi tăcuţi, fiecare gândindu-se la ale lui.

Cârtiţă se gândea la o cină bună, pentru că, fiind întuneric, şi ţinutul fiindu-i străin, se lua după Şobolan şi îl lăsa

the wake of the Rat, leaving the guidance entirely to him. As for the Rat, he was walking a little way ahead, as his habit was, his shoulders humped, his eyes fixed on the straight grey road in front of him; so he did not notice poor Mole when suddenly the summons reached him, and took him like an electric shock.

We others, who have long lost the more subtle of the physical senses, have not even proper terms to express an animal's inter-communications with his surroundings, living or otherwise, and have only the word "smell," for instance, to include the whole range of delicate thrills which murmur in the nose of the animal night and day, summoning, warning, inciting, repelling. It was one of these mysterious fairy calls from out the void that suddenly reached Mole in the darkness, making him tingle through and through with its very familiar appeal, even while yet he could not clearly remember what it was. He stopped dead in his tracks, his nose searching hither and thither in its efforts to recapture the fine filament, the telegraphic current, that had so strongly moved him. A moment, and he had caught it again; and with it this time came

pe el să conducă, după cum ştia. Iar Şobolanul mergea puțin înainte, după cum îi era obiceiul, cu umerii ridicați, cu ochii fixați la drumul ce i se întindea în față; aşa că nu-i de mirare că nu-l observă pe bietul Cârtiță când acesta simți „chemarea", care îl învălui ca un fel de curent electric.

Noi, ceilalți, cei care am pierdut cel mai subtil dintre simțuri, nu avem puterea să exprimăm nici măcar prin cuvinte capacitatea unui animal de a comunica cu natura şi nu ştim decât cuvântul „miros", de exemplu, pentru a defini mulțimea de fiori delicați ce gâdilă nările unui animal zi şi noapte, chemându-l, avertizându-l, încitându-l sau umplându-l de dezgust. Era una din acele chemări misterioase şi magice venite din văzduh, cea care îl cuprinse dintr-o dată pe Cârtiță, furnicându-l cu farmecul ei atât de cunoscut, deşi, deocamdată, nici măcar el nu îşi putea da seama ce era.

Se opri brusc, nasul începu să adulmece încoace şi-ncolo, încercând din răsputeri să prindă iar acel firişor delicat, acea urmă fină, care îl atrăsese mai înainte cu aşa o forță. Dură o clipă doar, şi îl prinse din nou; şi de data aceasta amintirile îi

recollection in fullest flood.

Home! That was what they meant, those caressing appeals, those soft touches wafted through the air, those invisible little hands pulling and tugging, all one way! Why, it must be quite close by him at that moment, his old home that he had hurriedly forsaken and never sought again, that day when he first found the River! And now it was sending out its scouts and its messengers to capture him and bring him in. Since his escape on that bright morning he had hardly given it a thought, so absorbed had he been in his new life, in all its pleasures, its surprises, its fresh and captivating experiences. Now, with a rush of old memories, how clearly it stood up before him, in the darkness! Shabby indeed, and small and poorly furnished, and yet his, the home he had made for himself, the home he had been so happy to get back to after his day's work. And the home had been happy with him, too, evidently, and was missing him, and wanted him back, and

năvăliră în minte într-un şuvoi de nestăvilit. Acasă! Ăsta era mirosul acela mângâietor, mireasma aceea plăcută care plutea prin aer, mâna aceea invizibilă care îl trăgea şi îl ademenea într-o singură direcție.

Aşadar, trebuie să fi fost foarte aproape de casă, de căsuța lui pe care o părăsise în graba mare şi la care nici nu s-a mai gândit din ziua aceea în care a descoperit râul! Şi acum ea îşi trimitea mesagerii să-l prindă şi să-l aducă înapoi. De la plecarea lui din acea dimineață însorită, abia dacă s-a gândit vreun pic la ea, aşa de captivat fusese de noua lui viață cu plăcerile, surprizele şi aventurile ei inedite şi extraordinare. Iar acum, se trezi năpădit de vechi amintiri şi căsuța lui îi reînvie în memorie, într-o imagine clară şi luminoasă.

Era sărăcăcioasă, e-adevărat, şi mică şi modest mobilată, dar era a lui, o făcuse el cu mâinile lui, şi întotdeauna fusese bucuros să se întoarcă acolo după o zi de muncă. Şi căsuța se bucura şi ea de prezența lui, bineînțeles, şi îi era dor de el, şi ar fi dorit ca el să se întoarcă şi acum i-o spunea prin miros, cu durere în suflet şi cu reproş, dar fără să fie supărată pe el; doar că era tristă şi-l aştepta.

was telling him so, through his nose, sorrowfully, reproachfully, but with no bitterness or anger; only with plaintive reminder that it was there, and wanted him.

The call was clear, the summons was plain. He must obey it instantly, and go. “Ratty!” he called, full of joyful excitement, “hold on! Come back! I want you, quick!”

“Oh, *come* along, Mole, do!” replied the Rat cheerfully, still plodding along.

“*Please* stop, Ratty!” pleaded the poor Mole, in anguish of heart. “You don’t understand! It’s my home, my old home! I’ve just come across the smell of it, and it’s close by here, really quite close. And I *must* go to it, I must, I must! Oh, come back, Ratty! Please, please come back!”

The Rat was by this time very far ahead, too far to hear clearly what the Mole was calling, too far to catch the sharp note of painful appeal in his voice. And he was much taken up with the weather, for he too, could smell something—something suspiciously like approaching snow.

“Mole, we mustn’t stop now, really!” he called back.

Chemarea era limpede şi clară ca lumina zilei. Nu trebuia decât s-o asculte şi s-o urmeze.

—Şobo, spuse el entuziasmat, stai aşa! Vino-ncoace! Vino repede!

—Hai, ce te-ai oprit, mergi înainte, îl îndemnă Şobolanul cu veselie, continuându-şi drumul.

—Te rog, opreşte-te, Şobo, îl imploră Cârtiţă, cu un nod în gât. Nu înţelegi! Casa mea, căsuţa mea! Tocmai am adulmecat-o, şi simt că e pe-aproape, foarte aproape. Şi trebuie să merg într-acolo, trebuie, trebuie! Te rog, întoarce-te, Şobo! Te rog, întoarce-te!

Însă Şobolanul o luase înainte şi era deja departe, mult prea departe ca să-l audă pe Cârtiţă, mult prea departe ca să mai poată percepe sunetul ascuţit şi tânguitor al vocii lui. Şi era şi mult prea absorbit de vreme, căci şi el adulmecase ceva—ceva suspect, ca de exemplu o foarte iminentă ninsoare.

—Cârtiţă, ar fi bine să nu ne oprim din mers, strigă el.

"We'll come for it to-morrow, whatever it is you've found. But I daren't stop now—it's late, and the snow's coming on again, and I'm not sure of the way! And I want your nose, Mole, so come on quick, there's a good fellow!" And the Rat pressed forward on his way without waiting for an answer.

Poor Mole stood alone in the road, his heart torn asunder, and a big sob gathering, gathering, somewhere low down inside him, to leap up to the surface presently, he knew, in passionate escape. But even under such a test as this his loyalty to his friend stood firm. Never for a moment did he dream of abandoning him. Meanwhile, the wafts from his old home pleaded, whispered, conjured, and finally claimed him imperiously. He dared not tarry longer within their magic circle. With a wrench that tore his very heart-strings he set his face down the road and followed submissively in the track of the Rat, while faint, thin little smells, still dogging his retreating nose, reproached him for his new friendship and his callous forgetfulness.

With an effort he caught up to the unsuspecting Rat,

O să ne-ntoarcem mâine să vedem ce-ai găsit. Dar acum hai să grăbim pasul—e târziu, şi o să înceapă iar să ningă, şi nu ştiu sigur pe unde s-o luăm! Şi numai nasul tău ne poate scoate din impas, prietene, aşa că hai repede, să adulmeci drumul!

Şi Şobolanul îşi văzu mai departe de drum, fără să aştepte vreun răspuns.

Bietul Cârtiță stătea singur în mijlocul cărăruii, cu inima frântă, şi cu un nod în gât, simțind cum îl îneacă plânsul. Dar chiar şi în astfel de împrejurări, loialitatea față de prietenul său rămânea aceeaşi. Pentru că nu se gândi nici măcar o clipă să-l părăsească. Între timp însă, mireasma vechii lui căsuțe îi stăruia în nări, îi şoptea, îl ademenea şi îl chema imperios. Dar nu îndrăzni să mai zăbovească prins în mrejele acestei adieri minunate.

Şi, smulgându-se cu durere din vraja acelui miros atât de drag lui, privi în jos la drum şi îl urmă supus pe Şobolan, în timp ce o boare fină şi abia simțită îi stăruia încă în nări, acuzându-l că s-a lăsat cucerit astfel de noul lui prieten şi că s-a dedat unei crude şi nemiloase uitări.

Cu puțin efort îl prinse din urmă pe Şobolan, care nu

who began chattering cheerfully about what they would do when they got back, and how jolly a fire of logs in the parlour would be, and what a supper he meant to eat; never noticing his companion's silence and distressful state of mind. At last, however, when they had gone some considerable way further, and were passing some tree stumps at the edge of a copse that bordered the road, he stopped and said kindly, "Look here, Mole, old chap, you seem dead tired. No talk left in you, and your feet dragging like lead. We'll sit down here for a minute and rest. The snow has held off so far, and the best part of our journey is over."

The Mole subsided forlornly on a tree stump and tried to control himself, for he felt it surely coming. The sob he had fought with so long refused to be beaten. Up and up, it forced its way to the air, and then another, and another, and others thick and fast; till poor Mole at last gave up the struggle, and cried freely and helplessly and openly, now that he knew it was all over and he had lost what he could hardly be said to have found.

bănuia nimic, şi care se apucă să pălăvrăgească voios despre ce-o să facă ei când o s-ajungă acasă, şi despre cât de vesel o să ardă focul în salonaş, şi ce-o să mănânce ei la cină; şi nici nu băgă de seamă că prietenul lui era abătut şi foarte tăcut. În cele din urmă însă, după o bună bucată de drum, pe când treceau pe lângă nişte cioturi de la marginea unui crâng paralel cu poteca lor, Şobolanul se opri şi spuse plin de bunăvoinţă:

—Dar tu pari frânt de oboseală, Cârtiţă. Văd că nici nu mai poţi să vorbeşti şi îţi târâi picioarele de parcă ar fi de plumb. Eu zic să facem un mic popas aici şi să ne tragem sufletul. Văd că încă nu s-a pornit ninsoarea şi noi aproape că am ajuns.

Cârtiţă se aşeză trist pe un ciot, încercând să se controleze, pentru că simţea că nu se mai poate abţine. Nodul pe care îl avea în gât şi cu care se luptase atâta să nu se desfacă într-un plâns cu sughiţuri, refuza să se dea bătut. Urca tot mai sus, eliberându-se într-un suspin, şi fu apoi urmat de alte suspine, până ce Cârtiţă cedă şi începu să plângă de mama focului, cu lacrimi şi cu sughiţuri, dându-şi seama că oricum nu mai putea face nimic, şi că pierduse urma aceea firavă pe

The Rat, astonished and dismayed at the violence of Mole's paroxysm of grief, did not dare to speak for a while. At last he said, very quietly and sympathetically, "What is it, old fellow? Whatever can be the matter? Tell us your trouble, and let me see what I can do."

Poor Mole found it difficult to get any words out between the upheavals of his chest that followed one upon another so quickly and held back speech and choked it as it came. "I know it's a—shabby, dingy little place," he sobbed forth at last, brokenly: "not like—your cosy quarters—or Toad's beautiful hall—or Badger's great house—but it was my own little home—and I was fond of it—and I went away and forgot all about it—and then I smelt it suddenly—on the road, when I called and you wouldn't listen, Rat—and everything came back to me with a rush—and I *wanted* it!—O dear, O dear!—and when you *wouldn't* turn back, Ratty—and I had to leave it, though I was smelling it all the time—I thought my heart would break.—We might have just gone and had one look at it, Ratty—only one look—it was close by—but you

care o adulmecase cu ceva timp în urmă.

Şobolanul, uimit şi luat prin surprindere de izbucnirea aceasta a lui Cârtiță, nu îndrăzni să scoată nici un cuvânt. În cele din urmă întrebă, foarte încet şi foarte duios:

—Ce e, prietene? Ce s-a-ntâmplat? Spune-mi ce te apasă şi cum te pot ajuta.

Dar bietul Cârtiță nu putea să vorbească din pricina zbuciumului şi a plânsului care îl îneca.

—Ştiu că e o căsuță mică şi ponosită, spuse el în cele din urmă printre suspine şi sughițuri, nu e ca şi locuința ta confortabilă—sau ca vila frumoasă a Broscoiului—sau ca şi casa întinsă a Bursucului—dar e căsuța mea—şi am iubit-o—şi am plecat şi am uitat de ea—şi apoi am adulmecat-o dintr-o dată—acolo pe drum, când te-am strigat şi tu n-ai vrut să m-asculți—şi mireasma ei a venit împreună cu toate amintirile şi parcă m-a izbit, aşa—şi am vrut să mă întorc la ea!—O, Doamne, O Doamne!—şi tu nu te-ai întors când te-am chemat—şi a trebuit s-o părăsesc, deşi îi simțeam mirosul tot timpul—şi am crezut că o să mi se rupă sufletul.—Am fi putut măcar să mergem pân-acolo şi să aruncăm o privire, Şobo—o

wouldn't turn back, Ratty, you wouldn't turn back! O dear, O dear!"

Recollection brought fresh waves of sorrow, and sobs again took full charge of him, preventing further speech.

The Rat stared straight in front of him, saying nothing, only patting Mole gently on the shoulder. After a time he muttered gloomily, "I see it all now! What a *pig* I have been! A pig—that's me! Just a pig—a plain pig!"

He waited till Mole's sobs became gradually less stormy and more rhythmical; he waited till at last sniffs were frequent and sobs only intermittent. Then he rose from his seat, and, remarking carelessly, "Well, now we'd really better be getting on, old chap!" set off up the road again over the toilsome way they had come.

"Wherever are you (hic) going to (hic), Ratty?" cried the tearful Mole, looking up in alarm.

"We're going to find that home of yours, old fellow," replied the Rat pleasantly; "so you had better come along, for

privire doar—era aproape—dar tu nu te-ai întors, Şobo, tu nu te-ai întors! O, Doamne, O, Doamne!

Amintirea acestor lucruri îi aduse lui Cârtiță noi valuri de plâns şi suferință, şi suspinele puseră iar stăpânire pe el, împiedicându-l să vorbească.

Şobolanul se uita fix şi nu spunea nimic, doar îl bătea uşor pe umăr pe amicul lui. După o vreme, murmură cu tristețe în glas:

—Acum înțeleg! Ce porc am fost! Asta sunt, un porc! Un porc şi jumătate!

Aşteptă până ce plânsul lui Cârtiță se mai domoli un pic şi până suspinele şi sughițurile se mai răriră. Apoi se ridică, şi spunând, cu nepăsare parcă „Ei, ar cam fi timpul să o luăm din loc!", porni pe acelaşi drum anevoios pe care veniseră.

—Încotro mergi (hâc), Şobo (hâc)?, strigă alarmat Cârtiță, printre sughițuri de plâns.

—Mergem înapoi să-ți găseşti căsuța, amice, răspunse Şobolanul; aşa că ar fi mai bine să vii, pentru că o să ne ia ceva

it will take some finding, and we shall want your nose."

"Oh, come back, Ratty, do!" cried the Mole, getting up and hurrying after him. "It's no good, I tell you! It's too late, and too dark, and the place is too far off, and the snow's coming! And—and I never meant to let you know I was feeling that way about it—it was all an accident and a mistake! And think of River Bank, and your supper!"

"Hang River Bank, and supper, too!" said the Rat heartily. "I tell you, I'm going to find this place now, if I stay out all night. So cheer up, old chap, and take my arm, and we'll very soon be back there again."

Still snuffling, pleading, and reluctant, Mole suffered himself to be dragged back along the road by his imperious companion, who by a flow of cheerful talk and anecdote endeavoured to beguile his spirits back and make the weary way seem shorter. When at last it seemed to the Rat that they must be nearing that part of the road where the Mole had been "held up," he said, "Now, no more talking. Business! Use your nose, and give your mind to it."

They moved on in silence for some little way, when

vreme s-o găsim, şi oricum numai tu poţi să te iei după miros.

—O, întoarce-te, Şobo!, strigă Cârtiţă, ridicându-se şi luând-o la goană după el. N-are nici un rost. E prea târziu, şi mult prea întuneric, şi casa mea e prea departe, şi o să ningă! Şi—şi nici măcar n-am vrut să afli că mi-e aşa de dor de ea—a fost doar o întâmplare, o greşeală! Şi gândeşte-te la Malul Râului, şi la cina care te-aşteaptă acasă!

—Lasă-l încolo de mal!, spuse cu însufleţire Şobolanul. O să-ţi găsesc căsuţa şi de-ar fi să umblu toată noaptea prin zăpadă! Aşa că nu mai fi trist şi ia-mă de braţ, şi o să vezi că ajungem acolo cât ai clipi.

Deşi încă se mai smiorcăia şi se împotrivea, Cârtiţă se văzu nevoit să se ia după tovarăşul său, care, glumind şi sporovăind vesel, reuşi să-l învioreze şi să facă drumul să pară mai scurt. Când Şobolanului i se păru că se apropiară de locul acela unde prietenul său simţise „mirosul", spuse:

—Acum gata cu vorba. Treci la treabă! Ia-o pe urmele mirosului!

Merseră în tăcere o bucată de vreme, când deodată simţi

suddenly the Rat was conscious, through his arm that was linked in Mole's, of a faint sort of electric thrill that was passing down that animal's body. Instantly he disengaged himself, fell back a pace, and waited, all attention.

The signals were coming through!

Mole stood a moment rigid, while his uplifted nose, quivering slightly, felt the air.

Then a short, quick run forward—a fault—a check—a try back; and then a slow, steady, confident advance.

The Rat, much excited, kept close to his heels as the Mole, with something of the air of a sleep-walker, crossed a dry ditch, scrambled through a hedge, and nosed his way over a field open and trackless and bare in the faint starlight.

Suddenly, without giving warning, he dived; but the Rat was on the alert, and promptly followed him down the tunnel to which his unerring nose had faithfully led him.

It was close and airless, and the earthy smell was

un fel de fior electric trecând prin corpul lui Cârtiță şi apoi prin brațul lui, căci cei doi mergeau la braț. Dintr-odată Cârtiță se desprinse de amicul său, rămase țintuit locului şi aşteptă, cu atenția încordată la maxim.

Începu iar să simtă!

Stătu o clipă nemişcat, cu nasul în sus, iar nările îi tremurară uşor în timp ce adulmeca aerul.

Alergă apoi câțiva paşi în față—pierdu urma—adulmecă iar—o luă înapoi; şi apoi merse iar, încet şi fără şovăială, înainte.

Şobolanul, foarte entuziasmat, se ținea după Cârtiță, în timp ce acesta, ca un somnambul, traversă un şanț, se strecură printr-un tufiş şi, cu nasul fremătând şi adulmecând întruna, o luă de-a dreptul pe un câmp întins şi gol, luminat numai de licărirea slabă a stelelor.

Şi dintr-odată, fără măcar să spună vreo vorbă, sau să facă vreun semn, Cârtiță intră în pământ; dar Şobolanul era numai ochi şi urechi şi într-o clipită fu şi el jos, în tunelul în care îi conduse infailibilul nas al lui Cârtiță.

Era un tunel strâmt şi lipsit de aer, şi se simțea un miros

strong, and it seemed a long time to Rat ere the passage ended and he could stand erect and stretch and shake himself. The Mole struck a match, and by its light the Rat saw that they were standing in an open space, neatly swept and sanded underfoot, and directly facing them was Mole's little front door, with "Mole End" painted, in Gothic lettering, over the bell-pull at the side.

Mole reached down a lantern from a nail on the wall and lit it, and the Rat, looking round him, saw that they were in a sort of fore-court. A garden-seat stood on one side of the door, and on the other a roller; for the Mole, who was a tidy animal when at home, could not stand having his ground kicked up by other animals into little runs that ended in earth-heaps. On the walls hung wire baskets with ferns in them, alternating with brackets carrying plaster statuary—Garibaldi, and the infant Samuel, and Queen Victoria, and other heroes of modern Italy. Down on one side of the fore-court ran a skittle-alley, with benches along it and little wooden tables marked with rings that hinted at beer-mugs. In the middle was a small round pond containing gold-fish and

puternic de pământ, şi Şobolanului îi păru o veşnicie până când ajunse la capătul lui şi putu să se îndrepte şi să se întindă şi să-şi scuture un pic blana. Cârtiță aprinse un chibrit, şi la lumina lui, Şobolanul văzu că se găseau într-un spațiu deschis, curat şi aşternut cu un strat de nisip, şi exact în fața ochilor, văzu uşa casei lui Cârtiță, cu un clopoțel într-o parte, şi cu o tăbliță pe care scria cu litere gotice „Căsuța lui Cârtiță".

Cârtiță luă un felinar dintr-un cui din perete şi îl aprinse, iar Şobolanul, uitându-se în jur, văzu că se aflau într-un fel de curte. De o parte a uşii era o băncuță, iar de cealaltă un tăvălug; asta deoarece Cârtiță, fiind un pedant şi un ordonat, nu suporta ca nisipul din fața casei să fie deranjat şi denivelat de animalele care intrau la el.

Pe pereți atârnau coşuri de sârmă pline cu ferigi, iar din loc în loc erau construite console pe care stăteau statuete din ghips, cum ar fi Garibaldi, micul Samuel, regina Victoria şi alți mari eroi ai Italiei moderne.

Într-o parte a curții era o popicărie, mărginită de bănci şi mese de lemn, iar pe mese erau desenate nişte cerculețe, pasămite pentru halbele de bere. În mijloc era un mic bazin

surrounded by a cockle-shell border. Out of the centre of the pond rose a fanciful erection clothed in more cockle-shells and topped by a large silvered glass ball that reflected everything all wrong and had a very pleasing effect.

Mole's face beamed at the sight of all these objects so dear to him, and he hurried Rat through the door, lit a lamp in the hall, and took one glance round his old home. He saw the dust lying thick on everything, saw the cheerless, deserted look of the long-neglected house, and its narrow, meagre dimensions, its worn and shabby contents—and collapsed again on a hall-chair, his nose to his paws. "O Ratty!" he cried dismally, "why ever did I do it? Why did I bring you to this poor, cold little place, on a night like this, when you might have been at River Bank by this time, toasting your toes before a blazing fire, with all your own nice things about you!"

The Rat paid no heed to his doleful self-reproaches. He was running here and there, opening doors, inspecting rooms and cupboards, and lighting lamps and candles and sticking

rotund cu peştişori, ornat frumos pe margine cu scoici şi cochilii. Din mijlocul bazinului se ridica un fel de coloană acoperită cu scoici şi împodobită în vârf cu o bilă de sticlă argintie, în care se reflectau toate obiectele din jur, deformate şi rotunjite, ceea ce era extrem de amuzant şi de plăcut.

Fața lui Cârtiță radia de fericire la vederea tuturor acestor obiecte dragi lui, şi se grăbi să-l poftească pe Şobolan în casă; aprinse lampa din hol şi privi cu plăcere în jur. Văzu că toate erau acoperite de un strat gros de praf, văzu înfățişarea tristă pe care o avea căsuța lui părăsită de atâta vreme şi cât de sărăcăcioasă şi strâmtă era, şi se prăbuşi într-un fotoliu din hol, cu nasul în palme.

—Vai, Şobo!, suspină el plin de dezamăgire, de ce am făcut aşa ceva? De ce te-am adus în locul ăsta rece şi neprimitor într-o noapte ca asta, când puteai să fii acum în casa ta de pe Malul Râului, încălzindu-ți picioarele lângă foc, înconjurat de toate lucrurile dragi ție?

Şobolanul nici măcar nu dădu atenție văicărelilor lui Cârtiță. Alerga de colo colo, deschidea uşi, se uita prin camere şi prin dulapuri, aprindea lămpi şi lumânări şi se vâra peste

them up everywhere. "What a capital little house this is!" he called out cheerily. "So compact! So well planned! Everything here and everything in its place! We'll make a jolly night of it. The first thing we want is a good fire; I'll see to that—I always know where to find things. So this is the parlour? Splendid! Your own idea, those little sleeping-bunks in the wall? Capital! Now, I'll fetch the wood and the coals, and you get a duster. Mole—you'll find one in the drawer of the kitchen table—and try and smarten things up a bit. Bustle about, old chap!"

Encouraged by his inspiriting companion, the Mole roused himself and dusted and polished with energy and heartiness, while the Rat, running to and fro with armfuls of fuel, soon had a cheerful blaze roaring up the chimney. He hailed the Mole to come and warm himself; but Mole promptly had another fit of the blues, dropping down on a couch in dark despair and burying his face in his duster. "Rat," he moaned, "how about your supper, you poor, cold, hungry, weary animal? I've nothing to give you—nothing—not a

tot.

—Ce căsuță nemaipomenită ai!, striga el vesel. Aşa de intimă! Şi aşa de bine orânduită! Toate sunt la locul potrivit! Ce seară minunată o să petrecem aici! Dar mai întâi avem nevoie de un foc straşnic; mă ocup eu de asta—ştiu întotdeauna unde să găsesc cele de trebuință. Deci acesta e salonaşul? Splendid! Şi a fost ideea ta să construieşti culcuşurile alea în perete? Extraordinar! Acum o să mă reped după nişte lemne şi după cărbuni, şi tu pune mâna pe o cârpă de praf—vezi că e una în sertarul mesei din bucătărie—şi şterge un pic pe-aici. Hai, dă-i zor, amice!

Încurajat de voioşia prietenului său, Cârtiță se ridică şi se apucă de şters şi de lustruit plin de însuflețire, în timp ce Şobolanul, care alerga de colo colo cu brațele încărcate de lemne şi cărbuni, aprinse un foc zdravăn în sobă. Îl chemă şi pe Cârtiță să se încălzească; dar Cârtiță fu iar cuprins de un acces de melancolie, şi se aşeză pe canapea, vârându-şi capul sub cârpa de praf, doborât de o neagră disperare.

—Şobolanule, se jelui el, ce-o să ne facem cu cina, biet animal obosit, lihnit şi înghețat de frig?

crumb!"

"What a fellow you are for giving in!" said the Rat reproachfully. "Why, only just now I saw a sardine-opener on the kitchen dresser, quite distinctly; and everybody knows that means there are sardines about somewhere in the neighbourhood. Rouse yourself! pull yourself together, and come with me and forage."

They went and foraged accordingly, hunting through every cupboard and turning out every drawer. The result was not so very depressing after all, though of course it might have been better; a tin of sardines—a box of captain's biscuits, nearly full—and a German sausage encased in silver paper.

"There's a banquet for you!" observed the Rat, as he arranged the table. "I know some animals who would give their ears to be sitting down to supper with us to-night!"

"No bread!" groaned the Mole dolorously; "no butter, no—"

"No *pâté de foie gras*, no champagne!" continued the Rat, grinning. "And that reminds me—what's that little door at the end of the passage? Your cellar, of course! Every luxury in this

N-am nimic să-ți ofer—nimic—nici măcar o fărâmă!

—Ce bleguț și plângăcios mai ești și tu!, spuse Șobolanul. Mai înainte am văzut un deschizător de conserve în dulapul din bucătărie; și oricine știe că acolo unde e un deschizător de conserve, sunt și cutii cu sardine. Vino-ți în fire și haide să căutăm.

Și s-au pus pe căutat, scormonind prin fiecare dulap și prin fiecare sertar. Și în cele din urmă eforturile le-au fost răsplătite, deși nu chiar așa cum s-ar fi așteptat; dar tot era ceva: o conservă de sardine, o cutie de biscuiți, aproape plină, și un cârnat german împachetat în folie.

—Un adevărat festin!, remarcă Șobolanul, în timp ce aranja masa. Unii și-ar da și viața ca să stea cu noi la masă în seara asta!

—Dar nu e pâine!, mormăi Cârtiță cu amărăciune; și nici unt, și nici...

—Și nici pate de foie gras, și nici șampanie!, continuă ironic Șobolanul. Și că veni vorba, ce-i ușița aceea de la capătul coridorului? Beciul, desigur! Camera cu comori! Ia stai un pic!

house! Just you wait a minute."

He made for the cellar-door, and presently reappeared, somewhat dusty, with a bottle of beer in each paw and another under each arm, "Self-indulgent beggar you seem to be, Mole," he observed. "Deny yourself nothing. This is really the jolliest little place I ever was in. Now, wherever did you pick up those prints? Make the place look so home-like, they do. No wonder you're so fond of it, Mole. Tell us all about it, and how you came to make it what it is."

Then, while the Rat busied himself fetching plates, and knives and forks, and mustard which he mixed in an egg-cup, the Mole, his bosom still heaving with the stress of his recent emotion, related—somewhat shyly at first, but with more freedom as he warmed to his subject—how this was planned, and how that was thought out, and how this was got through a windfall from an aunt, and that was a wonderful find and a bargain, and this other thing was bought out of laborious savings and a certain amount of "going without." His spirits finally quite restored, he must needs go and caress his

Se îndreptă spre uşa beciului şi reapăru imediat, destul de prăfuit, cu câte o sticlă de bere în fiecare mână şi alta sub fiecare braţ.

—Da' ştiu că-ţi place să te răsfeţi, măi Cârtiţă, zise Şobolanul. Nu-ţi refuzi nimic. Ăsta e cel mai grozav loc pe care l-am văzut eu în viaţa mea. Şi de unde zici că ai luat gravurile alea? Dau un aer aşa de intim şi de primitor! Nici nu mă mir că-ţi place aşa de mult aici. Hai, povesteşte-mi! Spune-mi tot despre căsuţa ta şi cum ai reuşit să o aranjezi aşa de bine.

Şi, pe când Şobolanul aşeza pe masă farfuriile, cuţitele, furculiţele şi muştarul, pe care îl pusese într-o ceşcuţă, Cârtiţă, al cărui piept încă sălta din cauza sughiţurilor de plâns, începu să povestească, mai întâi timid, şi apoi tot mai relaxat, pe măsură ce căpăta curaj, cum şi-a imaginat totul, cum a plănuit fiecare lucruşor, cum a moştenit nu ştiu ce de la o mătuşă, sau cum a cumpărat nu ştiu ce pe o nimica toată de la târg, sau cum a economisit şi a trăit cu mari renunţări ca să-şi ia nu ştiu ce flecuşteţ.

Curând îşi recăpătă voia bună şi, cu lampa în mână, se

possessions, and take a lamp and show off their points to his visitor and expatiate on them, quite forgetful of the supper they both so much needed; Rat, who was desperately hungry but strove to conceal it, nodding seriously, examining with a puckered brow, and saying, "wonderful," and "most remarkable," at intervals, when the chance for an observation was given him.

At last the Rat succeeded in decoying him to the table, and had just got seriously to work with the sardine-opener when sounds were heard from the fore-court without—sounds like the scuffling of small feet in the gravel and a confused murmur of tiny voices, while broken sentences reached them—"Now, all in a line—hold the lantern up a bit, Tommy—clear your throats first—no coughing after I say one, two, three.—Where's young Bill?—Here, come on, do, we're all a-waiting—"

"What's up?" inquired the Rat, pausing in his labours.

"I think it must be the field-mice," replied the Mole, with a touch of pride in his manner. "They go round carol-singing regularly at this time of the year. They're quite an

apropie pe rând de fiecare lucru drag lui, ca să-l atingă, şi să povestească întreaga lui istorie, şi să-l laude, aşa că uită cu desăvârşire de cina de care aveau amândoi atâta nevoie. Şobolanul era lihnit de foame, dar se străduia să ascundă acest lucru, şi, luându-şi un aer grav, examina fiecare obiect cu luare-aminte, exclamând din când în când, atunci când i se dădea ocazia, „minunat" sau „extraordinar de frumos".

În cele din urmă, Şobolanul reuşi să-l atragă pe amicul său la masă, dar pe când se muncea să deschidă conserva de sardine, auzi venind de afară nişte sunete, ca şi cum ar fi tropăit cineva în pietriş, şi murmur de voci subţirele, şi nişte frânturi de fraze—„Acum aşezaţi-vă cum trebuie

—Tommy, ridică un pic felinarul—drege-ţi vocea mai întâi—nu tuşeşte nimeni după ce spun unu, doi, trei.—Unde-i micul Bill?—Iată-te, hai, aşează-te, aşteptăm cu toţii—"

—Ce-i asta?, întrebă Şobolanul, oprindu-se un moment.

—Cred că sunt şoarecii de câmp, răspunse Cârtiţă cu mândrie. La vremea asta merg cu colindul. A devenit un obicei prin partea locului. Şi pe mine nu mă uită niciodată—ultima

institution in these parts. And they never pass me over—they come to Mole End last of all; and I used to give them hot drinks, and supper too sometimes, when I could afford it. It will be like old times to hear them again."

"Let's have a look at them!" cried the Rat, jumping up and running to the door.

It was a pretty sight, and a seasonable one, that met their eyes when they flung the door open. In the fore-court, lit by the dim rays of a horn lantern, some eight or ten little field-mice stood in a semicircle, red worsted comforters round their throats, their fore-paws thrust deep into their pockets, their feet jigging for warmth. With bright beady eyes they glanced shyly at each other, sniggering a little, sniffing and applying coat-sleeves a good deal. As the door opened, one of the elder ones that carried the lantern was just saying, "Now then, one, two, three!" and forthwith their shrill little voices uprose on the air, singing one of the old-time carols that their forefathers composed in fields that were fallow and held by frost, or when snow-bound in chimney corners, and handed down to be sung in the miry street to lamp-lit windows at Yule-time.

lor oprire e întotdeauna aici; de obicei le ofer băuturi calde, şi chiar şi cina, atunci când îmi permit. O să fie ca-n vremurile bune, să-i aud din nou cântând.

—Păi să le deschidem!, strigă Şobolanul alergând către uşă.

Şi când deschiseră, le apăru înaintea ochilor o imagine de toată frumuseţea, în ton cu sezonul. În curtea luminată uşor de razele unui felinar erau vreo opt sau zece şoricei aşezaţi în semicerc, cu gâturile înfăşurate în fulare roşii de lână, cu mâinile în buzunare şi tropăind de zor ca să se încălzească.

Se uitau unii la alţii cu ochişorii lor strălucitori şi rotunzi ca nişte mărgele, mustăcind timizi şi dându-şi coate. Şi când uşa se deschise, unul dintre cei mai mari, cel care ducea felinarul, spuse: „Şi-acum, unu, doi, trei, şi!", şi deodată, vocile lor subţirele se înălţară în aer, intonând unul din acele colinde străvechi, compuse de bunii lor când, siliţi de zilele geroase şi viforoase, se aciuau prin cotloane ferite de frig, unul din acele colinde făcute să fie cântate pe străzi cu zloată, sub ferestrele luminate, la vremea Crăciunului.

Carol

Villagers all, this frosty tide,
Let your doors swing open wide,
Though wind may follow, and snow beside,
Yet draw us in by your fire to bide;
Joy shall be yours in the morning!
Here we stand in the cold and the sleet,
Blowing fingers and stamping feet,
Come from far away you to greet –
You by the fire and we in the street –
Bidding you joy in the morning!
For ere one half of the night was gone,
Sudden a star has led us on,
Raining bliss and benison –
Bliss to-morrow and more anon,
Joy for every morning!
Goodman Joseph toiled through the snow –
Saw the star o'er a stable low;

Colind

Iarna-i grea şi viforoasă
Lăsați-ne gazde-n casă
Lângă vatră, lângă foc
Vă rugăm ne faceți loc
Şi vă bucurați!
Stăm aici în frig, pe gheață
Şi picioarele ne-nghează
De departe noi venim
Gazde bune să-ntâlnim
Să fiți lăudați! Iată noaptea că veni
Şi-o stea-n ceruri licări
Ploaie caldă, luminată
Steaua binecuvântată
Să fiți luminați!

Bunul Iosif şi Maria
Îşi făceau călătoria Şi văzură steaua sus

Mary she might not further go –
Welcome thatch, and litter below!
Joy was hers in the morning!
And then they heard the angels tell
"Who were the first to cry Nowell?
Animals all, as it befell,
In the stable where they did dwell!
Joy shall be theirs in the morning!"

Cum la grajduri a ajuns
Fiți binecuvântați!

Şi îngerii de-atunci ne spun
Cine-a văzut primul Crăciun
Animalele-au văzut
Miracolul l-au cunoscut!
Cu ele să vă bucurați!

The voices ceased, the singers, bashful but smiling, exchanged sidelong glances, and silence succeeded—but for a moment only. Then, from up above and far away, down the tunnel they had so lately travelled was borne to their ears in a faint musical hum the sound of distant bells ringing a joyful and clangorous peal.

Cântăreții se opriră sfioşi, dar cu zâmbetul pe buze, se uitară unii la alții şi apoi tăcură. De undeva de sus, de departe, pătrunse în tunelul prin care veniseră, un clinchet melodios, sunetul cristalin şi vesel al unor clopoței.

"Very well sung, boys!" cried the Rat heartily. "And now come along in, all of you, and warm yourselves by the fire, and have something hot!"

"Yes, come along, field-mice," cried the Mole eagerly. "This is quite like old times! Shut the door after you. Pull up

—Ați cântat minunat, băieți!, spuse cu căldură Şobolanul. Şi acum, poftiți înăuntru cu toții şi încălziți-vă lângă foc, şi beți ceva cald!

—Da, poftiți, şoriceilor, strigă cu nerăbdare şi Cârtiță. O să fie aşa ca altădată! Închideți uşa după voi. Şi trageți lavița

that settle to the fire. Now, you just wait a minute, while we—O, Ratty!" he cried in despair, plumping down on a seat, with tears impending. "Whatever are we doing? We've nothing to give them!"

"You leave all that to me," said the masterful Rat. "Here, you with the lantern! Come over this way. I want to talk to you. Now, tell me, are there any shops open at this hour of the night?"

"Why, certainly, sir," replied the field-mouse respectfully. "At this time of the year our shops keep open to all sorts of hours."

"Then look here!" said the Rat. "You go off at once, you and your lantern, and you get me—"

Here much muttered conversation ensued, and the Mole only heard bits of it, such as—"Fresh, mind!—no, a pound of that will do—see you get Buggins's, for I won't have any other—no, only the best—if you can't get it there, try

aceea lângă foc. Şi acum stați un pic până ce noi... Vai, Şobo!, strigă el plin de disperare, trântindu-se pe un scaun şi simțind că îl podideşte iarăşi plânsul. Ce ne facem? N-avem nimic să le dăm!

—Lasă totul în seama mea, spuse Şobolanul foarte stăpân pe sine. Hei, tu cel cu felinarul! Vino încoace! Vreau să vorbesc ceva cu tine. Spune-mi, e vreun magazin deschis la ora asta?

—Desigur, domnule, răspunse şoricelul plin de respect. În perioada asta a anului noi ținem magazinele deschise la orice oră.

—Atunci ascultă!, spuse Şobolanul. Pleci chiar acum, cu tot cu felinar, şi aduci...

Cârtiță nu mai auzi ce vorbiră cei doi mai departe, în afară de câteva frânturi de conversație, cum ar fi „şi ai grijă, să fie proaspăt!",—„nu, o jumătate de kilogram ajunge!",—„vezi să fie de la Buggins, că altele nu-mi plac"—„nu, doar cele

somewhere else—yes, of course, home-made, no tinned stuff—well then, do the best you can!" Finally, there was a chink of coin passing from paw to paw, the field-mouse was provided with an ample basket for his purchases, and off he hurried, he and his lantern.

The rest of the field-mice, perched in a row on the settle, their small legs swinging, gave themselves up to enjoyment of the fire, and toasted their chilblains till they tingled; while the Mole, failing to draw them into easy conversation, plunged into family history and made each of them recite the names of his numerous brothers, who were too young, it appeared, to be allowed to go out a-carolling this year, but looked forward very shortly to winning the parental consent.

The Rat, meanwhile, was busy examining the label on one of the beer-bottles. "I perceive this to be Old Burton," he remarked approvingly. "*Sensible* Mole! The very thing! Now we shall be able to mull some ale! Get the things ready, Mole, while I draw the corks."

foarte bune" — „dacă nu găseşti acolo, încearcă în altă parte" — „da, să fie de casă, nu la conservă" — „vezi, fă tot ce poți!" Apoi se auzi clinchetul unor monede trecute din mână în mână, şi, după ce şoricelul primi şi un coş mare pentru cumpărături, se făcu nevăzut cu tot cu felinar.

Restul şoriceilor, înşirați pe laviță, începură să se simtă tot mai în largul lor lângă foc şi îşi legănau acum picioruşele înghețate de frig, ca să se dezmorțească la căldura plăcută a sobei; În timpul ăsta, nefiind în stare să lege o conversație mai acătării, Cârtiță începu să-i întrebe pe fiecare despre familiile lor, şi îi puse să înşiruie numele a tot felul de rude şi de frați, care erau, se vede treaba, mult prea mici ca să fie lăsați la colindat anul ăsta, dar care aşteptau cu nerăbdare să li se îngăduie acest lucru la anul.

În vremea asta Şobolanul analiza eticheta unei sticle de bere.

—Asta e Old Burton, observă el cu încântare. O adevărată delicatesă! Prima-ntâia! Acum o să putem face şi un punci cald! Pregăteşte cele necesare, Cârtiță, până scot eu dopurile.

It did not take long to prepare the brew and thrust the tin heater well into the red heart of the fire; and soon every field-mouse was sipping and coughing and choking (for a little mulled ale goes a long way) and wiping his eyes and laughing and forgetting he had ever been cold in all his life.

Şi nu dură mult şi amestecul aromat fu gata, iar ceainicul fu aşezat pe foc; şi cât ai bate din palme, fiecare şoricel se văzu cu o cană cu băutură fierbinte în mână. Şi se apucară toţi de băut şi de tuşit, şi de şters nasurile care începură să se dezgheţe, şi se puseră pe râs şi sporovăială, uitând cu desăvârşire de frigul de afară; că nimic nu e mai plăcut iarna, decât un punci cald la gura sobei.

"They act plays, too, these fellows," the Mole explained to the Rat. "Make them up all by themselves, and act them afterwards. And very well they do it, too! They gave us a capital one last year, about a field-mouse who was captured at sea by a Barbary corsair, and made to row in a galley; and when he escaped and got home again, his lady-love had gone into a convent. Here, *you*! You were in it, I remember. Get up and recite a bit."

—Sunt şi buni actori, îi spuse Cârtiţă Şobolanului. Scriu piese de teatru şi apoi le joacă. Şi unde mai pui că le joacă şi foarte bine! Au prezentat una de-a dreptul grozavă anul trecut, despre un şoarece de câmp care a fost răpit pe mare de un pirat berber, şi a fost pus să tragă la galere; şi după ce a scăpat şi a venit înapoi acasă, a descoperit că iubita lui intrase la mănăstire. Hei, tu! Tu ai jucat în piesa asta, acum mi-aduc aminte. Ridică-te şi spune-ne un monolog.

The field-mouse addressed got up on his legs, giggled shyly, looked round the room, and remained absolutely tongue-tied. His comrades cheered him on, Mole coaxed and encouraged him, and the Rat went so far as to take him by the shoulders and shake him; but nothing could overcome his

Şoricelul interpelat se ridică, zâmbi timid, se uită la cei din jur şi rămase cu fălcile încleştate. Ceilalţi şoricei îl aclamară, Cârtiţă îl îmbărbătă, iar Şobolanul îndrăzni chiar să-l ia de umeri şi să-l scuture puţin; dar nimic nu-i înlătură tracul. Şi pe când toţi stăteau ciorchine pe capul bietului animal, uşa

stage-fright. They were all busily engaged on him like watermen applying the Royal Humane Society's regulations to a case of long submersion, when the latch clicked, the door opened, and the field-mouse with the lantern reappeared, staggering under the weight of his basket.

There was no more talk of play-acting once the very real and solid contents of the basket had been tumbled out on the table. Under the generalship of Rat, everybody was set to do something or to fetch something. In a very few minutes supper was ready, and Mole, as he took the head of the table in a sort of a dream, saw a lately barren board set thick with savoury comforts; saw his little friends' faces brighten and beam as they fell to without delay; and then let himself loose—for he was famished indeed—on the provender so magically provided, thinking what a happy home-coming this had turned out, after all. As they ate, they talked of old times, and the field-mice gave him the local gossip up to date, and answered as well as they could the hundred questions he had to ask them. The Rat said little or nothing, only taking care that each guest had what he wanted, and plenty of it, and that Mole

se deschise cu un clic, iar şoricelul cu felinar apăru în prag, clătinându-se sub greutatea coşului pe care-l căra în spinare.

Cu toții uitară de teatru şi de monolog când coşul fu răsturnat în mijlocul mesei. Şi cu Şobolanul în frunte, toți se repeziră să înşface ceva sau să facă ceva, aşa că în câteva minute, cina era gata, iar Cârtiță, aşezat în capul mesei, părea că pluteşte într-un vis, văzând atâtea bunătăți înaintea ochilor; simți că îi creşte inima de bucurie când se uită la fețele radioase ale prietenilor săi, care se şi puseră pe înfulecat; aşa că dădu şi el grijile la o parte şi începu să se înfrupte—căci era de-a dreptul lihnit—şi se gândi, plin de încântare şi mulțumire, la cât de frumos se aranjaseră lucrurile până la urmă.

În timpul mesei, vorbiră despre trecut, iar şoriceii îl puseră la curent cu ultimele bârfe de prin partea locului şi se străduiră din răsputeri să răspundă cu lux de amănunte la toate întrebările pe care Cârtiță le punea curios. Şobolanul vorbi puțin, aproape deloc, şi se îngriji să nu lipsească nimic

had no trouble or anxiety about anything.

They clattered off at last, very grateful and showering wishes of the season, with their jacket pockets stuffed with remembrances for the small brothers and sisters at home. When the door had closed on the last of them and the chink of the lanterns had died away, Mole and Rat kicked the fire up, drew their chairs in, brewed themselves a last nightcap of mulled ale, and discussed the events of the long day. At last the Rat, with a tremendous yawn, said, "Mole, old chap, I'm ready to drop. Sleepy is simply not the word. That your own bunk over on that side? Very well, then, I'll take this. What a ripping little house this is! Everything so handy!"

He clambered into his bunk and rolled himself well up in the blankets, and slumber gathered him forthwith, as a swathe of barley is folded into the arms of the reaping machine.

nimănui, iar Cârtiță să se simtă în largul lui şi pe deplin relaxat.

În cele din urmă şoriceii se ridicară să plece, foarte mulțumiți şi bucuroşi, cu buzunarele doldora de bunătăți pentru frățiorii şi surioarele de-acasă, şi mai urară o dată toate cele bune de sărbători.

Când uşa se închise în urma lor şi licărul felinarelor dispăru în zare, Cârtiță şi Şobolan înteţiră focul, îşi traseră nişte scaune mai aproape de el, îşi mai turnară câte o cană de punci cald şi se puseră pe sporovăit despre pățaniile de peste zi. În cele din urmă, căscând şi frecându-se la ochi, Şobolanul spuse:

—Dragul meu Cârtiță, sunt frânt. Pur şi simplu cad din picioare de oboseală. Culcuşul ăla de-acolo e al tău? Bine, atunci eu o să dorm uite aici. Ce căsuță grozavă! Toate îți sunt aşa de la-ndemână!

Şi se urcă în culcuşul lui, unde se înfăşură bine în pături, iar somnul îl cuprinse într-o clipă, de cum puse capul pe pernă.

The weary Mole also was glad to turn in without delay, and soon had his head on his pillow, in great joy and contentment. But ere he closed his eyes he let them wander round his old room, mellow in the glow of the firelight that played or rested on familiar and friendly things which had long been unconsciously a part of him, and now smilingly received him back, without rancour. He was now in just the frame of mind that the tactful Rat had quietly worked to bring about in him. He saw clearly how plain and simple—how narrow, even—it all was; but clearly, too, how much it all meant to him, and the special value of some such anchorage in one's existence. He did not at all want to abandon the new life and its splendid spaces, to turn his back on sun and air and all they offered him and creep home and stay there; the upper world was all too strong, it called to him still, even down there, and he knew he must return to the larger stage. But it was good to think he had this to come back to, this place which was all his own, these things which were so glad to see him again and could always be counted upon for the same simple welcome.

Cârtiță se băgă şi el în pat cu nespusă bucurie şi se afundă mulțumit şi fericit în aşternuturi. Dar înainte să închidă ochii, îşi lăsă privirea să cutreiere prin vechea lui cameră, scăldată în lumina caldă a focului. Flăcările aruncau luciri blânde pe obiectele din jur, obiecte atât de cunoscute lui Cârtiță, şi care fuseseră odată una cu ființa lui, şi care îl primeau acum înapoi, pline de bunătate. Se găsea acum exact în starea în care, cu atâta răbdare şi tact, se străduise să-l aducă Şobolanul.

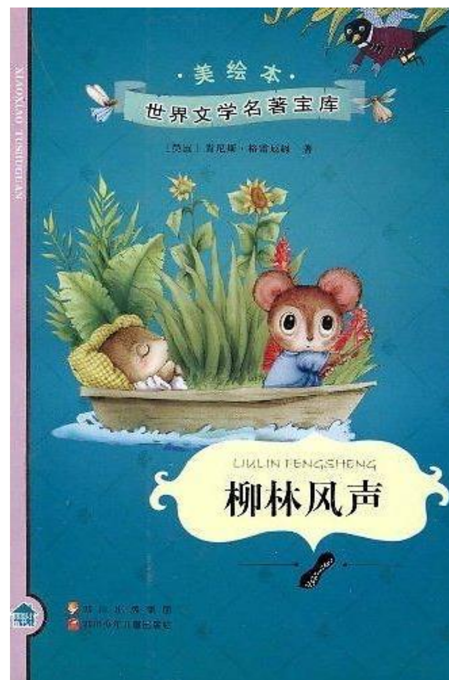
Văzu limpede cât de simple şi cât de la îndemână erau toate; şi mai văzu cât de neprețuite erau toate pentru el şi cât de important era să ai un loc al tău, primitor şi unde să te simți acasă.

Asta nu însemna nicidecum că voia să renunțe la noua lui viață, cu spații şi orizonturi largi, sau că dorea să întoarcă spatele soarelui şi văzduhului, ca să se ascundă în galeria lui subterană; lumea de sus era mult prea puternică, îl chema încă la ea, şi ştia că nu va rezista ispitei de a se reîntoarce în brațele ei. Dar se simțea aşa de bine la gândul că avea o căsuță unde să vină la nevoie, o căsuță numai a lui, plină de lucruri dragi şi

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

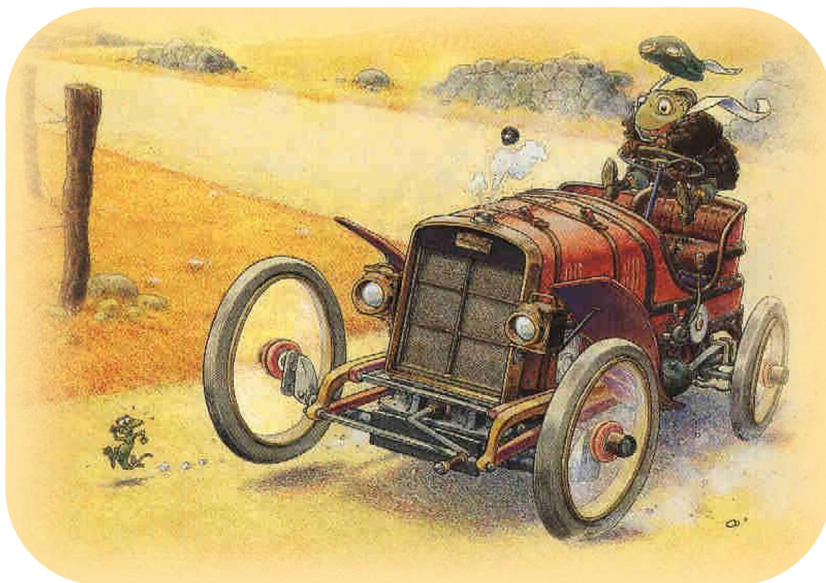
care se bucurau să-l revadă, şi pe care putea conta oricând că-l vor primi în sânul lor cu căldură.

VI

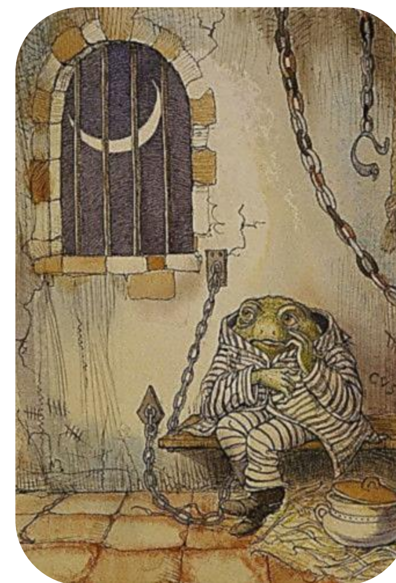
Mr Toad

It was a bright morning in the early part of summer; the river had resumed its wonted banks and its accustomed pace, and a hot sun seemed to be pulling everything green

VI

Dl. Broscoi

Era o dimineață luminoasă de iunie; râul reintrase în albie şi îşi reluase ritmul lui obişnuit, iar un soare fierbinte de vară părea că face vegetația să țâşnească spre el, mai verde şi mai

and bushy and spiky up out of the earth towards him, as if by strings. The Mole and the Water Rat had been up since dawn, very busy on matters connected with boats and the opening of the boating season; painting and varnishing, mending paddles, repairing cushions, hunting for missing boat-hooks, and so on; and were finishing breakfast in their little parlour and eagerly discussing their plans for the day, when a heavy knock sounded at the door.

"Bother!" said the Rat, all over egg. "See who it is, Mole, like a good chap, since you've finished."

The Mole went to attend the summons, and the Rat heard him utter a cry of surprise. Then he flung the parlour door open, and announced with much importance, "Mr Badger!"

This was a wonderful thing, indeed, that the Badger should pay a formal call on them, or indeed on anybody. He generally had to be caught, if you wanted him badly, as he slipped quietly along a hedgerow of an early morning or a late evening, or else hunted up in his own house in the middle

stufoasă decât altădată.

Cârtiță şi Şobolan se treziseră dis-de-dimineață şi erau prinşi de treburi, mai exact de deschiderea sezonului de plimbare cu barca şi de tot ce avea legătură cu acest eveniment; se apucaseră de vopsit şi de lăcuit vâslele, de reparat pernițele de pe banchete, de căutat harpoanele lipsă, şi aşa mai departe. Tocmai luau micul dejun în micul lor salonaş şi plănuiau ce-o să facă în ziua aceea, când un ciocănit puternic în uşă le întrerupse discuția.

—Te rog, amice Cârtiță!, spuse Şobolanul, plin de ou până în vârful urechilor. Vezi cine e, dacă ai terminat de mâncat.

Cârtiță merse la uşă, deschise şi scoase un strigăt de surpriză. Apoi dădu uşa de perete şi anunță cu emfază:

—Dl. Bursuc!

Şi într-adevăr era un lucru extraordinar faptul că Bursucul se urnise de acasă, pentru a le face o vizită. De obicei, dacă aveai o imperioasă nevoie de el, trebuia să-l prinzi, fie dimineața devreme, fie seara târziu, când se furişa prin tufişuri, sau să-l cauți la el acasă, în inima pădurii, ceea ce nu era o treabă prea

of the Wood, which was a serious undertaking.

The Badger strode heavily into the room, and stood looking at the two animals with an expression full of seriousness. The Rat let his egg-spoon fall on the table-cloth, and sat open-mouthed.

"The hour has come!" said the Badger at last with great solemnity.

"What *hour*?" asked the Rat uneasily, glancing at the clock on the mantelpiece.

"Whose hour, you should rather say," replied the Badger. "Why, Toad's hour! The hour of Toad! I said I would take him in hand as soon as the winter was well over, and I'm going to take him in hand to-day!"

"Toad's hour, of course!" cried the Mole delightedly. "Hooray! I remember now! *We'll* teach him to be a sensible Toad!"

"This very morning," continued the Badger, taking an arm-chair, "as I learnt last night from a trustworthy source, another new and exceptionally powerful motor-car will arrive at Toad Hall on approval or return. At this very

uşoară.

Bursucul intră în cameră cu paşi greoi şi rămase pe loc, privindu-i pe cei doi prieteni cu o căutătură gravă. Şobolanul scăpă lingura pe faţa de masă şi rămase cu gura căscată.

—A sosit ceasul!, spuse în cele din urmă Bursucul, cu un aer solemn.

—Care ceas?, întrebă Şobolanul cu nelinişte în glas, uitându-se la ceasul de pe poliţă.

—Cum care ceas? De parcă n-ai şti!, răspunse Bursucul. Ceasul înfruntării Broscoiului! Doar am spus că o să mă ocup de el, de îndată ce se termină vremea rea şi o să mă ocup de el chiar azi!

—Ceasul înfruntării Broscoiului, aşa e!, strigă încântat Cârtiţă. Iu-hu! Acum îmi aduc aminte! Îl vom învăţa noi cum să se poarte ca un Broscoi cu scaun la cap!

—Chiar în dimineaţa asta, continuă Bursucul, aşezându-se pe un fotoliu, pentru că am aflat ieri seară dintr-o sursă sigură că o altă maşină extrem de puternică urmează să fie livrată la Conacul Broscoiului pentru probă. Poate că exact în acest

moment, perhaps, Toad is busy arraying himself in those singularly hideous habiliments so dear to him, which transform him from a (comparatively) good-looking Toad into an Object which throws any decent-minded animal that comes across it into a violent fit. We must be up and doing, ere it is too late. You two animals will accompany me instantly to Toad Hall, and the work of rescue shall be accomplished."

"Right you are!" cried the Rat, starting up. "We'll rescue the poor unhappy animal! We'll convert him! He'll be the most converted Toad that ever was before we've done with him!"

They set off up the road on their mission of mercy, Badger leading the way. Animals when in company walk in a proper and sensible manner, in single file, instead of sprawling all across the road and being of no use or support to each other in case of sudden trouble or danger.

They reached the carriage-drive of Toad Hall to find, as Badger had anticipated, a shiny new motor-car, of great size, painted a bright red (Toad's favourite colour), standing

moment Broscoiul se împopoțonează cu unul din costumele alea oribile care îi plac atât de mult, şi care-l transformă dintr-un Broscoi arătos într-o sperietoare, de-ți vine s-o iei la fugă când îl vezi înaintea ochilor. S-o pornim într-acolo, până nu e prea târziu. Haideți degrabă, să-l ferim de pericolul ce planează asupra lui.

—Ai dreptate, strigă Şobolanul sărind de pe scaun. Trebuie să-l salvăm, bietul de el! Să-l convertim! Să-l cumințim! Va fi cel mai cuminte Broscoi de pe fața pământului!

Şi porniră toți trei în această sfântă misiune, în frunte cu Bursucul. Când pornesc la drum împreună, animalele merg în şir indian, nu se întind pe toată strada, riscând să nu se poată ajuta sau sprijini în caz de pericol.

Când ajunseră în fața Conacului, găsiră, aşa cum anticipase Bursucul, o maşină nou-nouță, de o mărime impresionantă, vopsită în roşu (culoarea preferată a Broscoiului).

in front of the house. As they neared the door it was flung open, and Mr Toad, arrayed in goggles, cap, gaiters, and enormous overcoat, came swaggering down the steps, drawing on his gauntleted gloves.

"Hullo! come on, you fellows!" he cried cheerfully on catching sight of them. "You're just in time to come with me for a jolly—to come for a jolly—for a—er—jolly—"

His hearty accents faltered and fell away as he noticed the stern unbending look on the countenances of his silent friends, and his invitation remained unfinished.

The Badger strode up the steps. "Take him inside," he said sternly to his companions. Then, as Toad was hustled through the door, struggling and protesting, he turned to the chauffeur in charge of the new motor-car.

"I'm afraid you won't be wanted to-day," he said. "Mr Toad has changed his mind. He will not require the car. Please understand that this is final. You needn't wait." Then he followed the others inside and shut the door.

"Now then!" he said to the Toad, when the four of

Uşa casei era larg deschisă, iar Broscoiul, echipat cu ochelari de protecție, cască, jambiere şi o manta uriaşă, cobora scările țanțoş, trăgându-şi mănuşile.

—Salutare! Haideți, ştrengarilor!, strigă el vesel de cum îi văzu. Ați picat tocmai la țanc să mă-nsoțiți într-o—să mă-nsoțiți într-o—să—mă—ăă—

Veselia îi dispăru şi cuvintele parcă i se opriră în gât, când zări privirile încruntate şi neîndurătoare ale celor trei prieteni tăcuți, iar invitația rămase nerostită.

Bursucul urcă spre Broscoi.

—Luați-l înăuntru, spuse el furios.

Şi în timp ce Broscoiul era îmbrâncit în casă printre proteste şi smucituri, Bursucul se întoarse spre şoferul aşezat în maşină şi zise:

—Azi eşti liber. Dl. Broscoi s-a răzgândit. Nu se mai plimbă cu maşina. Aşa că nu-l mai aştepta.

Îi urmă apoi pe ceilalți în casă şi închise uşa în urma lui.

—Ia să vedem! i se adresă el Broscoiului. Dar mai întâi dă-

them stood together in the Hall, "first of all, take those ridiculous things off!"

"Shan't!" replied Toad, with great spirit. "What is the meaning of this gross outrage? I demand an instant explanation."

"Take them off him, then, you two," ordered the Badger briefly.

They had to lay Toad out on the floor, kicking and calling all sorts of names, before they could get to work properly. Then the Rat sat on him, and the Mole got his motor-clothes off him bit by bit, and they stood him up on his legs again. A good deal of his blustering spirit seemed to have evaporated with the removal of his fine panoply. Now that he was merely Toad, and no longer the Terror of the Highway, he giggled feebly and looked from one to the other appealingly, seeming quite to understand the situation.

"You knew it must come to this, sooner or later, Toad," the Badger explained severely. "You've disregarded all the warnings we've given you, you've gone on squandering the money your father left you, and you're getting us animals a

ți prostiile alea jos de pe tine!

—Nu vreau, răspunse îndrăzneț Broscoiul. Şi ce înseamnă acest comportament abuziv şi grosolan? Dați-mi imediat o explicație.

—Dezbrăcați-l voi doi, atunci!, ordonă scurt Bursucul.

Şi pentru că Broscoiul începu să-i facă în toate felurile, să se zbată şi să dea din picioare, cei doi fură nevoiți să-l întindă pe jos ca să ducă treaba la bun sfârşit. Şobolanul îl imobiliză, Cârtița îi scoase hainele una câte una, iar apoi îl lăsară să se ridice din nou în picioare. Mare parte din avântul Broscoiului păru să se fi topit odată cu dispariția acelor strălucitoare vestminte. Acum, că redevenise cel de dinainte, şi nu mai era Teroarea Şoselelor, mustăci cu sfială şi se uită la cei trei cu emoție în privire, părând chiar că înțelege situația.

—Ştiai că aici o să se ajungă, mai devreme sau mai târziu, amice Broscoi, grăi cu severitate Bursucul. Ai ignorat toate avertismentele pe care ți le-am dat, ai continuat să risipeşti banii pe care ți i-a lăsat tatăl tău şi ne mai şi faci de râs, pe noi,

bad name in the district by your furious driving and your smashes and your rows with the police. Independence is all very well, but we animals never allow our friends to make fools of themselves beyond a certain limit; and that limit you've reached. Now, you're a good fellow in many respects, and I don't want to be too hard on you. I'll make one more effort to bring you to reason. You will come with me into the smoking-room, and there you will hear some facts about yourself; and we'll see whether you come out of that room the same Toad that you went in."

He took Toad firmly by the arm, led him into the smoking-room, and closed the door behind them.

"*That's* no good!" said the Rat contemptuously. "*Talking* to Toad'll never cure him. He'll *say* anything."

They made themselves comfortable in arm-chairs and waited patiently. Through the closed door they could just hear the long continuous drone of the Badger's voice, rising and falling in waves of oratory; and presently they noticed that the sermon began to be punctuated at intervals by long-

animalele, în tot ținutul, când conduci ca nebunul, faci accidente şi te iei în gură cu poliția. Eu nu zic să nu fii propriul tău stăpân, dar nu se poate să întreci măsura în halul ăsta; ai depăşit orice limită a bunului simț. Nu zic, eşti un tip de treabă de cele mai multe ori, şi nu vreau să mă port prea aspru cu tine. Mai fac o încercare să te aduc pe calea cea bună. Acum o să vii cu mine în fumoar şi o să asculți ce am de spus despre tine; şi să vedem dacă pe urmă o să te mai porți aşa ca până acum.

Şi îl înşfăcă zdravăn de braț, îl duse în fumoar şi închise uşa în urma lor.

—N-are nici un rost!, zise Şobolanul cu dispreț. Discursurile n-o să-l cumințească pe Broscoi.

O să spună ce vrem noi şi-o să facă ce vrea el.

Cârtiță şi Şobolan se aşezară comod pe nişte fotolii şi aşteptară răbdători. Prin uşa închisă auziră doar vocea Bursucului, ca un zumzăit lung şi constant, urcând şi coborând uneori, ca valurile, în curgerea discursului oratoric; la un moment dat observară că predica era întreruptă din când în când

drawn sobs, evidently proceeding from the bosom of Toad, who was a soft-hearted and affectionate fellow, very easily converted—for the time being—to any point of view.

After some three-quarters of an hour the door opened, and the Badger reappeared, solemnly leading by the paw a very limp and dejected Toad. His skin hung baggily about him, his legs wobbled, and his cheeks were furrowed by the tears so plentifully called forth by the Badger's moving discourse.

"Sit down there, Toad," said the Badger kindly, pointing to a chair. "My friends," he went on, "I am pleased to inform you that Toad has at last seen the error of his ways. He is truly sorry for his misguided conduct in the past, and he has undertaken to give up motor-cars entirely and for ever. I have his solemn promise to that effect."

"That is very good news," said the Mole gravely.

"Very good news indeed," observed the Rat dubiously, "*if* only—if only—"

He was looking very hard at Toad as he said this, and could not help thinking he perceived something vaguely

de suspine, evident aparținând Broscoiului, care, fiind un tip sensibil şi blajin şi foarte uşor influențabil—cel puțin pentru moment—se lăsa impresionat de orice părere.

După vreo trei sferturi de oră uşa se deschise, iar Bursucul reapăru, ducând solemn de lăbuță un Broscoi moale şi foarte amărât. Picioarele i se împleticeau, pielea parcă îi atârna ca o cârpă, obrajii îi erau brăzdați de urmele lacrimilor stârnite de discursul mişcător al Bursucului.

—Stai jos acolo, Broscoiule, spuse blând Bursucul, arătând cu degetul spre un scaun. Prieteni, continuă el, am bucuria să vă anunț că Broscoiul şi-a dat seama că o apucase pe o cale greşită. Îi pare nespus de rău de purtarea lui dezagreabilă de până acum, şi s-a angajat să se lase de maşini pentru totdeauna. Mi-a promis solemn acest lucru.

—Asta e o veste foarte bună, spuse Cârtiță serios.

—O veste extrem de bună, zise şi Şobolanul cu îndoială în glas, de-ar fi aşa cum spui, într-adevăr—de-ar fi aşa.

Când spuse asta, se uită țintă la Broscoi şi i se păru că vede un fel de licăr în ochii încă îndurerați ai animalului.

resembling a twinkle in that animal's still sorrowful eye.

"There's only one thing more to be done," continued the gratified Badger. "Toad, I want you solemnly to repeat, before your friends here, what you fully admitted to me in the smoking-room just now. First, you are sorry for what you've done, and you see the folly of it all?"

There was a long, long pause. Toad looked desperately this way and that, while the other animals waited in grave silence. At last he spoke.

"No!" he said, a little sullenly, but stoutly; "I'm *not* sorry. And it wasn't folly at all! It was simply glorious!"

"What?" cried the Badger, greatly scandalised. "You backsliding animal, didn't you tell me just now, in there—"

"Oh, yes, yes, in *there*," said Toad impatiently. "I'd have said anything in *there*. You're so eloquent, dear Badger, and so moving, and so convincing, and put all your points so frightfully well—you can do what you like with me in *there*, and you know it. But I've been searching my mind since, and

—Mai e însă un lucru de făcut, continuă mulțumit Bursucul. Broscoiule, vreau să repeți, aici de față cu prietenii tăi, ce mi-ai spus mie în fumoar. În primul rând că regreți ce ai făcut şi că îți dai seama cât de prosteşte te-ai purtat.

Urmă o pauză lungă. Broscoiul se uită cu disperare în dreapta şi în stânga, în vreme ce prietenii săi îi aşteptau tăcuți şi foarte gravi promisiunile. În cele din urmă vorbi:

—Nu!, zise el pe un ton morocănos, dar hotărât; nu regret nimic. Şi nu cred că m-am purtat prosteşte! Ba aş putea spune că a fost o experiență de-a dreptul straşnică!

—Cum?, țipă Bursucul foarte scandalizat. Animal încăpățânat şi rău, păi nu mi-ai spus chiar adineaori, acolo, în fumoar că...

—Aa, ba da, ba da, acolo, spuse dintr-o răsuflare Broscoiul. Acolo aş fi spus orice. Eşti aşa de elocvent, şi aşa de convingător şi vorbeşti cu atâta emoție şi îți exprimi punctul de vedere atât de bine, încât acolo poți să faci din mine orice. Dar de-atunci m-am mai gândit şi am întors problema pe toate fețele

going over things in it, and I find that I'm not a bit sorry or repentant really, so it's no earthly good saying I am; now, is it?"

"Then you don't promise," said the Badger, "never to touch a motor-car again?"

"Certainly not!" replied Toad emphatically. "On the contrary, I faithfully promise that the very first motor-car I see, poop-poop! off I go in it!"

"Told you so, didn't I?" observed the Rat to the Mole.

"Very well, then," said the Badger firmly, rising to his feet. "Since you won't yield to persuasion, we'll try what force can do. I feared it would come to this all along. You've often asked us three to come and stay with you, Toad, in this handsome house of yours; well, now we're going to. When we've converted you to a proper point of view we may quit, but not before. Take him upstairs, you two, and lock him up in his bedroom, while we arrange matters between ourselves."

"It's for your own good, Toady, you know," said the Rat kindly, as Toad, kicking and struggling, was hauled up

şi mi-am dat seama că nu-mi pare rău deloc de ce-am făcut, aşa că pentru nimic în lume n-o să spun că-mi pare; acum ce mai zici?

—Atunci nu promiţi că n-o să te mai atingi de maşini de-acum înainte?, întrebă Bursucul.

—Bineînţeles că nu!, răspunse cu tărie Broscoiul. Ba din contră, promit solemn că mă urc în prima maşină care-mi iese în cale!

—Ţi-am spus eu!, îi zise Şobolanul lui Cârtiţă.

—Aşa deci! Foarte bine!, spuse ferm Bursucul, şi se ridică în picioare. Dacă nu înţelegi de vorbă bună, o să te convingem cu forţa. De mult ne-ai rugat să venim să stăm la tine o vreme, să ne bucurăm de casa ta frumoasă; ei bine, acum s-a ivit ocazia. Şi o să plecăm numai după ce îţi scoatem gărgăunii ăştia din cap. Duceţi-l sus şi încuiaţi-l în dormitor. Apoi veniţi să vedem ce avem de făcut.

—Ştii bine că-i spre binele tău, Broscoiule, spuse cu blândeţe Şobolanul, în timp ce Broscoiul era luat pe sus de cei doi

the stairs by his two faithful friends. "Think what fun we shall all have together, just as we used to, when you've quite got over this—this painful attack of yours!"

"We'll take great care of everything for you till you're well, Toad," said the Mole; "and we'll see your money isn't wasted, as it has been."

"No more of those regrettable incidents with the police, Toad," said the Rat, as they thrust him into his bedroom.

"And no more weeks in hospital, being ordered about by female nurses, Toad," added the Mole, turning the key on him.

They descended the stair, Toad shouting abuse at them through the keyhole; and the three friends then met in conference on the situation.

"It's going to be a tedious business," said the Badger, sighing. "I've never seen Toad so determined. However, we will see it out. He must never be left an instant unguarded. We shall have to take it in turns to be with him, till the poison has worked itself out of his system."

prieteni ai săi şi se zbătea din răsputeri să scape. Gândeşte-te la cât de bine o să ne simţim împreună şi cum o să ne distrăm cu toţii, numai să treci peste momentul ăsta de criză.

—O să ne ocupăm noi de toate până te faci bine, spuse Cârtiţă; şi o să avem grijă să nu se risipească banii, aşa cum s-a întâmplat în ultima vreme.

—Şi n-o să mai ai de-a face cu poliţia, spuse Şobolanul, când ajunseră sus şi îl băgară pe Broscoi în dormitor.

—Şi nici n-o să mai stai prin spitale, unde să fii la cheremul asistentelor, spuse Cârtiţă răsucind cheia în broască.

Coborâră scările, lăsându-l în urmă pe Broscoiul înnebunit de disperare şi ţipând prin gaura cheii că e abuzat. Cei trei făcură apoi o masă rotundă ca să analizeze situaţia.

—Va fi o treabă dificilă şi obositoare, zise Bursucul suspinând. Niciodată nu l-am văzut pe Broscoi atât de hotărât. Oricum, ne vom descurca noi. Şi ce-i mai important, Broscoiul nu trebuie scăpat din ochi nici o secundă. Va trebui să facem de pază cu rândul până îi trec pandaliile.

They arranged watches accordingly. Each animal took it in turns to sleep in Toad's room at night, and they divided the day up between them. At first Toad was undoubtedly very trying to his careful guardians. When his violent paroxysms possessed him he would arrange bedroom chairs in rude resemblance of a motor-car and would crouch on the foremost of them, bent forward and staring fixedly ahead, making uncouth and ghastly noises, till the climax was reached, when, turning a complete somersault, he would lie prostrate amidst the ruins of the chairs, apparently completely satisfied for the moment. As time passed, however, these painful seizures grew gradually less frequent, and his friends strove to divert his mind into fresh channels. But his interest in other matters did not seem to revive, and he grew apparently languid and depressed.

One fine morning the Rat, whose turn it was to go on duty, went upstairs to relieve Badger, whom he found fidgeting to be off and stretch his legs in a long ramble round his wood and down his earths and burrows. "Toad's still in

Aşadar, se apucară să hotărască felul în care vor sta de gardă. Fiecare avea să doarmă în camera Broscoiului noaptea, când îi venea rândul, iar ziua avea să fie şi ea împărțită în trei. Bineînțeles că la început Broscoiul le dădu de furcă celor trei paznici ai lui, dovedindu-se foarte recalcitrant. Când era cuprins de accese de violență, începea să clădească scaunele din cameră unul peste altul, astfel încât să semene cu forma unei maşini şi apoi se ghemuia pe scaunul aşezat cel mai sus, se apleca înainte, se uita fix în față, scotea tot soiul de sunete şi de răcnete barbare şi înfiorătoare, şi într-un final, cobora de unde era cocoțat printr-un fel de tumbă şi rămânea sleit de puteri în mijlocul grămezii de scaune, dar aparent mulțumit pentru moment că şi-a domolit înflăcărarea de a lua cu asalt şoselele. Cu timpul însă, aceste crize au devenit tot mai rare, iar cei trei prieteni s-au străduit să-i abată gândurile spre altceva. Dar Broscoiul nu părea să fie interesat de nimic şi deveni apatic şi posac.

Într-o dimineață, Şobolanul, al cărui rând era să stea de pază, urcă să-l înlocuiască pe Bursuc şi îl găsi pe acesta într-o stare de agitație şi dornic să plece să-şi dezmorțească oasele într-o plimbare prin pădure şi prin galeriile de pământ ale întinsei lui

bed," he told the Rat, outside the door. "Can't get much out of him, except, 'O leave him alone, he wants nothing, perhaps he'll be better presently, it may pass off in time, don't be unduly anxious,' and so on. Now, you look out, Rat! When Toad's quiet and submissive, and playing at being the hero of a Sunday-school prize, then he's at his artfullest. There's sure to be something up. I know him. Well, now, I must be off."

"How are you to-day, old chap?" inquired the Rat cheerfully, as he approached Toad's bedside.

He had to wait some minutes for an answer. At last a feeble voice replied, "Thank you so much, dear Ratty! So good of you to inquire! But first tell me how you are yourself, and the excellent Mole?"

"O, *we're* all right," replied the Rat. "Mole," he added incautiously, "is going out for a run round with Badger. They'll be out till luncheon time, so you and I will spend a pleasant morning together, and I'll do my best to amuse you. Now jump up, there's a good fellow, and don't lie moping

locuințe.

—Broscoiul e încă în pat, îi spuse Bursucul Şobolanului. Nu-l interesează nimic şi nu prea ai ce scoate de la el. Spune doar să-l laşi în pace, că n-are nevoie de nimic, că poate o să-i treacă cu timpul şi să avem răbdare. Dar fii cu ochii-n patru, Şobolanule, când Broscoiul pare liniştit şi supus şi ia mutra aia de îngeraş, atunci coace ceva. Atunci sigur pune ceva la cale. Îl ştiu eu. Ei, şi-acum ar cam trebui să o iau din loc.

—Cum îți mai merge astăzi, prietene?, întrebă vesel Şobolanul, apropiindu-se de patul Broscoiului.

Dar trebui să aştepte vreo câteva minute să i se răspundă. În cele din urmă, cu o voce slabă, Broscoiul spuse:

—Mulțumesc de întrebare, dragă Şobo! Eşti drăguț ca întotdeauna. Dar mai bine spune-mi ce faci tu, şi ce mai face bunul Cârtiță.

—O, noi suntem bine, răspunse Şobolanul. Cârtiță, adăugă el fără să-şi dea seama, iese la o plimbare cu Bursucul. Se întorc abia pe la prânz, aşa că o să fim doar noi doi acasă, dar promit că o să fac orice să te simți bine şi o să ne distrăm de minune amândoi. Şi acum, hopa sus, că doar n-o să-ți petreci

there on a fine morning like this!"

"Dear, kind Rat," murmured Toad, "how little you realise my condition, and how very far I am from 'jumping up now'—if ever! But do not trouble about me. I hate being a burden to my friends, and I do not expect to be one much longer. Indeed, I almost hope not."

"Well, I hope not, too," said the Rat heartily. "You've been a fine bother to us all this time, and I'm glad to hear it's going to stop. And in weather like this, and the boating season just beginning! It's too bad of you, Toad! It isn't the trouble we mind, but you're making us miss such an awful lot."

"I'm afraid it *is* the trouble you mind, though," replied the Toad languidly. "I can quite understand it. It's natural enough. You're tired of bothering about me. I mustn't ask you to do anything further. I'm a nuisance, I know."

"You are, indeed," said the Rat. "But I tell you, I'd take any trouble on earth for you, if only you'd be a sensible

dimineața asta frumoasă stând acolo în pat moale ca o cârpă.

—Of, dragă Şobolanule, murmură Broscoiul, nu vezi în ce stare jalnică mă găsesc? Nu-mi vine mie acum să sar în sus de bucurie—şi nici nu ştiu dacă o să îmi mai vină vreodată! Dar nu-ți bate capul cu mine. Nu-mi place să fiu o povară şi, oricum, cred că nu o să mai stau mult timp de-acum înainte pe capul vostru. Sper din toată inima.

—Ei, bine, şi eu sper la fel, spuse Şobolanul din inimă. Drept să spun, ne-ai dat destule bătăi de cap de când stăm aici şi mă bucur să aud că o să se termine curând. Şi când mă gândesc ce vreme-i afară şi unde mai pui că începe şi sezonul de plimbare cu barca! Îmi pare rău să spun, dar nu bătaia de cap ne doare pe noi, ci faptul că din cauza ta pierdem atâtea zile minunate şi toată distracția.

—Ba eu cred că bătaia de cap e problema, zise Broscoiul apatic. E de la sine înțeles că v-ați săturat să mă dădăciți atâta. Cred că ar trebui să vă las în pace, să nu vă mai cer nimic. Ştiu, sunt o adevărată pacoste.

—Păi să ştii că eşti, spuse Şobolanul. Da' aş face orice pentru tine, dacă aş şti că te cumințeşti.

animal."

"If I thought that, Ratty," murmured Toad, more feebly than ever, "then I would beg you—for the last time, probably—to step round to the village as quickly as possible—even now it may be too late—and fetch the doctor. But don't you bother. It's only a trouble, and perhaps we may as well let things take their course."

—Dacă-i aşa cum spui, Şobo, murmură Broscoiul cu vocea mai vlăguită ca niciodată, atunci te implor—poate pentru ultima oară—mergi până în sat cât de repede poți—deşi s-ar putea să fie deja prea târziu—şi adă doctorul. Da' ce spun eu? Nu te mai deranja, mai bine să lăsăm lucrurile să-şi urmeze cursul lor firesc.

"Why, what do you want a doctor for?" inquired the Rat, coming closer and examining him. He certainly lay very still and flat, and his voice was weaker and his manner much changed.

—Dar de ce ai nevoie de doctor?, întrebă Şobolanul apropiindu-se şi uitându-se atent la Broscoi. Acesta zăcea moale şi fără putere, vocea îi era mai slabă şi parcă se purta altfel decât până atunci.

"Surely you have noticed of late—" murmured Toad. "But, no—why should you? Noticing things is only a trouble. To-morrow, indeed, you may be saying to yourself, 'O, if only I had noticed sooner! If only I had done something!' But no; it's a trouble. Never mind—forget that I asked."

—Sigur ai observat că în ultima vreme..., murmură Broscoiul. Dar nu—cum să fi observat? Ar fi fost o bătaie de cap în plus. Dar mâine, o să vezi, o să-ți spui poate „Oh, dacă aş fi observat ! Dacă aş fi făcut ceva!" Dar nu; e prea multă bătaie de cap. Nu contează, uită că te-am rugat.

"Look here, old man," said the Rat, beginning to get rather alarmed, "of course I'll fetch a doctor to you, if you really think you want him. But you can hardly be bad enough for that yet. Let's talk about something else."

—Ascultă aici, prietene, spuse Şobolanul, deja îngrijorat, sigur că o să aduc un doctor dacă chiar simți că ai nevoie. Deşi nu cred că eşti într-o stare aşa de gravă. Hai să vorbim despre altceva.

"I fear, dear friend," said Toad, with a sad smile, "that 'talk' can do little in a case like this—or doctors either, for that matter; still, one must grasp at the slightest straw. And, by the way—while you are about it—I *hate* to give you additional trouble, but I happen to remember that you will pass the door—would you mind at the same time asking the lawyer to step up? It would be a convenience to me, and there are moments—perhaps I should say there is *a* moment—when one must face disagreeable tasks, at whatever cost to exhausted nature!"

"A lawyer! O, he must be really bad!" the affrighted Rat said to himself, as he hurried from the room, not forgetting, however, to lock the door carefully behind him.

Outside, he stopped to consider. The other two were far away, and he had no one to consult.

"It's best to be on the safe side," he said, on reflection. "I've known Toad fancy himself frightfully bad before, without the slightest reason; but I've never heard him ask for a lawyer! If there's nothing really the matter, the doctor will

—Mă tem, dragul meu, zise Broscoiul cu un zâmbet trist pe buze, că vorbitul nu prea ajută într-o situație ca asta—şi ca să fiu sincer, cred că nici doctorii; totuşi, trebuie să mă agăț şi de un fir de ață, trebuie să încerc orice, cât mai am un pic de putere. Şi, apropo, că tot veni vorba, deşi nu-mi place deloc să-ți mai cer încă ceva, dar ştiu că treci pe lângă casa lui, aşa că te-ar deranja tare dacă l-ai ruga şi pe avocat să vină până aici? Ar fi mai uşor pentru mine dacă aş rezolva două treburi deodată, pentru că sunt momente—mai bine zis e un anumit moment—când trebuie să facem şi astfel de lucruri neplăcute, oricât de descurajant ar părea!

—Un avocat! Înseamnă că e grav de tot!, îşi spuse înfricoşat Şobolanul, ieşind grăbit din cameră, şi bineînțeles, amintindu-şi să încuie uşa dormitorului.

Afară, se opri un moment să se gândească. Ceilalți doi erau cine ştie pe unde, şi nu avea cu cine să se consulte.

„E mai bine să mă asigur", gândi el. „Broscoiul şi-a mai făcut gânduri negre şi altădată, fără nici un motiv; dar nu l-am auzit niciodată cerând un avocat! Dacă nu-i nimic grav, doctorul o să-i spună că-i un caraghios şi-o să-i mai ridice moralul; şi

tell him he's an old ass, and cheer him up; and that will be something gained. I'd better humour him and go; it won't take very long." So he ran off to the village on his errand of mercy.

The Toad, who had hopped lightly out of bed as soon as he heard the key turned in the lock, watched him eagerly from the window till he disappeared down the carriage-drive. Then, laughing heartily, he dressed as quickly as possible in the smartest suit he could lay hands on at the moment, filled his pockets with cash which he took from a small drawer in the dressing-table, and next, knotting the sheets from his bed together and tying one end of the improvised rope round the central mullion of the handsome Tudor window which formed such a feature of his bedroom, he scrambled out, slid lightly to the ground, and, taking the opposite direction to the Rat, marched off light-heartedly, whistling a merry tune.

It was a gloomy luncheon for Rat when the Badger and the Mole at length returned, and he had to face them at table with his pitiful and unconvincing story. The Badger's caustic,

atunci n-am avea decât de câştigat. Aşa că mai bine îi fac pe plac şi merg; n-o să-mi ia mult." Şi o luă la picior spre sat, grăbit să-şi îndeplinească misiunea.

Broscoiul, care sărise din pat de îndată ce auzi cheia răsucindu-se în broască, îl privi nerăbdător de la fereastră până dispăru în josul uliței. Apoi, râzând din toată inima, puse pe el cât putu de repede cel mai elegant costum pe care îl găsi, îşi umplu buzunarele cu bani, pe care îi luă dintr-un sertăraş al toaletei, şi apoi, înnodând cearşafurile de pe pat în chip de frânghie, şi legând un capăt de una din şipcile ferestrei în stil Tudor, care dădea un aer aşa de sofisticat dormitorului său, ieşi afară pe geam, îşi dădu drumul în jos pe frânghie, şi, luând-o în cealaltă direcție decât Şobolanul, porni la drum cu inima uşoară, fluierând o melodie săltăreață.

Pentru Şobolan însă, fu mai mult decât neplăcut, când, după ce Cârtiță şi Bursuc se întoarseră acasă, trebui să le dea socoteală acestora, îndrugând o poveste jalnică şi

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

not to say brutal, remarks may be imagined, and therefore passed over; but it was painful to the Rat that even the Mole, though he took his friend's side as far as possible, could not help saying, "You've been a bit of a duffer this time, Ratty! Toad, too, of all animals!"

"He did it awfully well," said the crestfallen Rat.

"He did *you* awfully well!" rejoined the Badger hotly. "However, talking won't mend matters. He's got clear away for the time, that's certain; and the worst of it is, he'll be so conceited with what he'll think is his cleverness that he may commit any folly. One comfort is, we're free now, and needn't waste any more of our precious time doing sentry-go. But we'd better continue to sleep at Toad Hall for a while longer. Toad may be brought back at any moment—on a stretcher, or between two policemen."

So spoke the Badger, not knowing what the future held in store, or how much water, and of how turbid a character, was to run under bridges before Toad should sit at

neconvingătoare. Vă puteți imagina uşor remarcile caustice, ca să nu spun brutale, ale Bursucului, aşa că le trec cu vederea; dar ce era mai dureros, era că şi Cârtiță, deşi îi luă partea de câteva ori, nu se putu abține, şi spuse:

—Te-a cam prostit Broscoiul de data asta, dragă Şobo! Tocmai Broscoiul!

—A făcut-o ca la carte, spuse mâhnit Şobolanul.

—Ți-a făcut-o ție ca la carte!, completă foarte tăios Bursucul. Oricum, vorbăria nu ne-ajută la nimic. Şi în mod sigur, Broscoiul e departe acum; şi ce-i mai rău, e că o să fie aşa de mândru de isprava lui şi de istețimea de care a dat dovadă, că poate face orice prostie. Partea bună e că acum suntem liberi şi nu mai avem de ce să irosim timpul nostru prețios stând de pază. Totuşi, cred că ar fi mai bine să mai rămânem o vreme la Conacul Broscoiului. Broscoiul s-ar putea să fie adus în orice moment întins pe o targă sau ținut de vreo doi polițişti.

Aşa vorbi Bursucul, neştiind ce-i rezervă viitorul sau câtă apă va mai curge pe străvechiul râu, până ce Broscoiul avea să mai stea din nou, liniştit, în vestita lui casă.

ease again in his ancestral Hall.

Meanwhile, Toad, gay and irresponsible, was walking briskly along the high road, some miles from home. At first he had taken by-paths, and crossed many fields, and changed his course several times, in case of pursuit; but now, feeling by this time safe from recapture, and the sun smiling brightly on him, and all Nature joining in a chorus of approval to the song of self-praise that his own heart was singing to him, he almost danced along the road in his satisfaction and conceit.

În timpul ăsta, Broscoiul mergea agale pe şosea, bine dispus şi lipsit de griji, şi era acum la o depărtare de câțiva kilometri buni de locuința lui. La început o luase pe nişte drumuri lăturalnice, o tăiase de-a dreptul peste câteva ogoare şi schimbase de mai multe ori direcția, de teamă că ar fi putut fi urmărit; dar acum, simțindu-se în siguranță, şi văzând soarele cald şi luminos zâmbindu-i de sus de pe cer, şi toate din jur cântând la unison cu inima lui un imn de laudă pentru ceea ce făcuse, mergea relaxat, şi aproape că-i venea să danseze în mijlocul drumului, atâta de bucuros şi de plin de sine era.

"Smart piece of work that!" he remarked to himself chuckling. "Brain against brute force—and brain came out on the top—as it's bound to do. Poor old Ratty! My! Won't he catch it when the Badger gets back! A worthy fellow, Ratty, with many good qualities, but very little intelligence and absolutely no education. I must take him in hand some day, and see if I can make something of him."

„Am dat dovadă de o nemaivăzută măiestrie!", îşi spuse el, chicotind. „Mintea împotriva forței pumnului—şi mintea a învins—aşa după cum se şi cuvenea. Bietul Şobo! Vai, vai, vai! Ce-o să mai dea din colț în colț când o să vină Bursucul! Băiat bun Şobolanul ăsta, cu multe calități, nu zic nu, dar total lipsit de inteligență şi absolut needucat. Tre' să mă ocup eu de el la un moment dat, să văd dacă se poate face ceva."

Filled full of conceited thoughts such as these he strode along, his head in the air, till he reached a little town,

Şi tot merse aşa, țanțoş şi îngâmfat şi cu nasul pe sus, până ajunse într-un orăşel, unde, o tăbliță pe care scria „La Leul Roşu"

where the sign of "The Red Lion," swinging across the road half-way down the main street, reminded him that he had not breakfasted that day, and that he was exceedingly hungry after his long walk. He marched into the Inn, ordered the best luncheon that could be provided at so short a notice, and sat down to eat it in the coffee-room.

He was about half-way through his meal when an only too familiar sound, approaching down the street, made him start and fall a-trembling all over. The poop-poop! drew nearer and nearer, the car could be heard to turn into the inn-yard and come to a stop, and Toad had to hold on to the leg of the table to conceal his over-mastering emotion. Presently the party entered the coffee-room, hungry, talkative, and gay, voluble on their experiences of the morning and the merits of the chariot that had brought them along so well. Toad listened eagerly, all ears, for a time; at last he could stand it no longer. He slipped out of the room quietly, paid his bill at the bar, and as soon as he got outside sauntered round quietly to the inn-yard. "There cannot be any harm," he said to himself, "in my only just *looking* at it!"

şi care se bălăbănea atârnată deasupra drumului, îi aminti că nu luase încă micul dejun şi că era lihnit de foame după aşa o plimbare lungă. Intră în han, comandă cel mai bun prânz ce-i putea fi adus pe loc şi se aşeză să mănânce.

Mâncase deja cam jumătate din bucate, când auzi un sunet foarte cunoscut lui apropiindu-se şi care-l făcu să tresară şi să tremure din tot corpul. Era acel pup-pup! atât de iubit; era o maşină, care venea tot mai aproape şi care, în cele din urmă, intră în curtea hanului şi se opri, iar Broscoiul trebui să se țină de piciorul mesei pentru a-şi ascunde emoția copleşitoare ce puse stăpânire pe el. Imediat după aceea, nişte inşi intrară în sala de mese, cerură de mâncare şi se aşezară sporovăind veseli despre cum îşi petrecuseră dimineața şi despre minunile tehnicii, cu care, se vede treaba, maşina lor era dotată din belşug, şi care făcuseră posibilă o călătorie aşa de sigură. O vreme Broscoiul ascultă cu nesaț, fiind tot numai urechi; în cele din urmă însă, nu mai suportă. Se furişă afară din încăpere pe tăcute, achită consumația, şi cum ajunse afară, merse tiptil-tiptil spre curtea

The car stood in the middle of the yard, quite unattended, the stable-helps and other hangers-on being all at their dinner. Toad walked slowly round it, inspecting, criticising, musing deeply.

"I wonder," he said to himself presently, "I wonder if this sort of car *starts* easily?"

Next moment, hardly knowing how it came about, he found he had hold of the handle and was turning it. As the familiar sound broke forth, the old passion seized on Toad and completely mastered him, body and soul. As if in a dream he found himself, somehow, seated in the driver's seat; as if in a dream, he pulled the lever and swung the car round the yard and out through the archway; and, as if in a dream, all sense of right and wrong, all fear of obvious consequences, seemed temporarily suspended. He increased his pace, and as the car devoured the street and leapt forth on the high road through the open country, he was only conscious that he was Toad once more, Toad at his best and

hanului. „Nu fac nici un rău", îşi spuse el, „dacă mă uit şi eu un pic!"

Maşina stătea în mijlocul curții, nepăzită de nimeni, grăjdarii şi ceilalți angajați fiind şi ei la masă. Broscoiul o înconjură încet, inspectă fiecare lucru, analiză totul cu atenție şi rămase pe gânduri.

„Mă întreb dacă o astfel de maşină porneşte uşor", zise el în sinea lui.

Şi în următoarea secundă, fără să-şi dea seama, se trezi cu volanul în mână, gata să demareze. Şi de cum auzi sunetul acela atât de cunoscut al motorului, Broscoiul fu cuprins de vechea lui pasiune, care puse imediat stăpânire pe el şi îl lăsă fără scăpare. Şi, ca în vis, se pomeni aşezat pe scaunul şoferului, trăgând de schimbătorul de viteze şi dând ocol curții hanului, pentru ca apoi să iasă pe sub portalul arcuit, în stradă; şi tot ca în vis, binele şi răul, sau frica de ce s-ar putea întâmpla, dispăruseră parcă în vânt.

Mări viteza, şi pe măsură ce înainta nebuneşte, mai întâi pe uliță, apoi pe şoseaua cea lată ce i se deschidea liberă şi promițătoare în față, se simți din nou Broscoiul de altădată, în

highest, Toad the terror, the traffic-queller, the Lord of the lone trail, before whom all must give way or be smitten into nothingness and everlasting night. He chanted as he flew, and the car responded with sonorous drone; the miles were eaten up under him as he sped he knew not whither, fulfilling his instincts, living his hour, reckless of what might come to him.

deplinătatea forțelor sale, teroarea şoselelor şi regele străzilor, zeul atotputernic al drumurilor neumblate, dinaintea căruia toți trebuie să se dea la o parte şi să dispară în neant şi în întuneric. În timp ce se avânta aşa ca o săgeată nevăzută, cânta fericit, iar maşina îi răspundea cu un bâzâit asurzitor; mergea înghițind pământul, nu ştia nici el încotro, urmându-şi pur şi simplu instinctul, bucurându-se de fiecare clipă, nepăsător la ce ar putea să i se întâmple.

"To my mind," observed the Chairman of the Bench of Magistrates cheerfully, "the only difficulty that presents itself in this otherwise very clear case is, how we can possibly make it sufficiently hot for the incorrigible rogue and hardened ruffian whom we see cowering in the dock before us. Let me see: he has been found guilty, on the clearest evidence, first, of stealing a valuable motor-car; secondly, of driving to the public danger; and, thirdly, of gross impertinence to the rural police. Mr Clerk, will you tell us, please, what is the very stiffest penalty we can impose for each of these offences? Without, of course, giving the prisoner the benefit of any doubt, because there isn't any."

— După părerea mea, spuse Preşedintele Curții de Apel cu bucurie, singura problemă a acestui caz, de altfel extrem de simplu, este cum am putea să îl pedepsim cât mai aspru pe acest derbedeu incorigibil şi bandit ticălos pe care îl vedem acum în boxa acuzaților, tremurând de frică. Să recapitulăm: a fost găsit vinovat, în primul rând de furtul unei maşini scumpe, în al doilea rând de faptul că a condus cu viteză punând în pericol pietonii şi pe ceilalți şoferi, şi, în al treilea rând de sfidarea poliției rurale. Domnule judecător, ne puteți spune, vă rugăm, care este pedeapsa cea mai mare ce se poate da pentru fiecare din aceste infracțiuni? Şi, bineînțeles, fără a-i acorda acuzatului circumstanțe atenuante, pentru că nici nu sunt.

The Clerk scratched his nose with his pen. "Some people would consider," he observed, "that stealing the motor-car was the worst offence; and so it is. But cheeking the police undoubtedly carries the severest penalty; and so it ought. Supposing you were to say twelve months for the theft, which is mild; and three years for the furious driving, which is lenient; and fifteen years for the cheek, which was pretty bad sort of cheek, judging by what we've heard from the witness-box, even if you only believe one-tenth part of what you heard, and I never believe more myself—those figures, if added together correctly, tot up to nineteen years—"

"First-rate!" said the Chairman.

"—So you had better make it a round twenty years and be on the safe side," concluded the Clerk.

"An excellent suggestion!" said the Chairman approvingly. "Prisoner! Pull yourself together and try and stand up straight. It's going to be twenty years for you this time. And mind, if you appear before us again, upon any charge whatever, we shall have to deal with you very

Judecătorul îşi scărpină vârful nasului cu stiloul.

—Unii ar fi de părere, spuse el, că furtul maşinii este cea mai gravă infracţiune; şi chiar aşa este. Dar sfidarea poliţiei atrage după sine cea mai aspră pedeapsă; şi aşa se şi cuvine. Să zicem că ar fi douăsprezece luni pentru furt, ceea ce e o pedeapsă blândă; şi trei ani pentru că a condus cu viteză, ceea ce e din cale afară de puţin; şi cincisprezece ani pentru sfidare şi obrăznicie, şi ce obrăznicie, dacă e să judecăm după ce am auzit din gura martorilor, chiar dacă ar fi să credem doar o zecime din ce am auzit, şi nici nu cred mai mult de atât niciodată—dacă adunăm toate aceste cifre, ne dă un total de nouăsprezece ani.

—Excelent!, spuse Preşedintele.

—Şi, ca să fim siguri, eu zic că ar fi mai bine să rotunjim la două zeci de ani, încheie judecătorul.

—O idee nemaipomenită!, încuviinţă încântat Preşedintele. Acuzat! Adună-te şi încearcă să stai în picioare cum se cuvine. De data asta o să stai la răcoare douăzeci de ani. Şi ţine minte, dacă mai eşti adus aici încă o dată, indiferent pentru ce motiv, atunci o să dai de necaz de-adevăratelea, nu ca

seriously!"

Then the brutal minions of the law fell upon the hapless Toad; loaded him with chains, and dragged him from the Court House, shrieking, praying, protesting; across the market-place, where the playful populace, always as severe upon detected crime as they are sympathetic and helpful when one is merely "wanted," assailed him with jeers, carrots, and popular catch-words; past hooting school children, their innocent faces lit up with the pleasure they ever derive from the sight of a gentleman in difficulties; across the hollow-sounding drawbridge, below the spiky portcullis, under the frowning archway of the grim old castle, whose ancient towers soared high overhead; past guardrooms full of grinning soldiery off duty, past sentries who coughed in a horrid, sarcastic way, because that is as much as a sentry on his post dare do to show his contempt and abhorrence of crime; up time-worn winding stairs, past men-at-arms in casquet and corselet of steel, darting threatening looks through their vizards; across courtyards, where mastiffs strained at their leash and pawed the air to get

acum!

Şi cât ai clipi, temnicerii puseră mâna pe nefericitul Broscoi; îl legară cu lanţuri şi îl scoaseră din sala de judecată printre ţipete, rugăminţi şi proteste; şi îl târâră aşa prin piaţa publică, unde mulţimea înfierbântată, cea atât de necruţătoare în faţa fărădelegii şi dornică să-i înhaţe pe aceia certaţi cu ordinea, îl luă cu asalt, aruncând în el deopotrivă cu morcovi şi cu vorbe de ocară; îl târâră pe lângă grupul de şcolari gălăgioşi care îl întâmpinară cu huiduieli şi cu feţele lor, inocente de altfel, aprinse acum de plăcerea de a vedea un domn la ananghie; îl duseră pe pasarela închisorii ce suna găunos sub picioare şi apoi pe sub grilajul cu dinţi ascuţiţi de fier al porţii închisorii, pe sub arcada încruntată a vechiului castel, ce-şi înălţa semeţ străvechile turnuri de piatră; îl târâră pe lângă încăperi pline de soldaţi cu priviri răutăcioase, pe lângă santinele ce tuşeau într-un fel sarcastic şi înfricoşător, pentru că, între noi fie vorba, numai atât îndrăzneşte o santinelă să facă atunci când stă de pază, ca să-şi arate dispreţul în faţa unei fărădelegi; îl duseră în sus, pe scara veche în spirală, pe lângă soldaţi înarmaţi, acoperiţi cu coifuri şi zale de oţel, care îl ţintuiau cu privirile lor ameninţătoare de sub

at him; past ancient warders, their halberds leant against the wall, dozing over a pasty and a flagon of brown ale; on and on, past the rack-chamber and the thumbscrew-room, past the turning that led to the private scaffold, till they reached the door of the grimmest dungeon that lay in the heart of the innermost keep. There at last they paused, where an ancient gaoler sat fingering a bunch of mighty keys.

“Oddsbodikins!” said the sergeant of police, taking off his helmet and wiping his forehead. “Rouse thee, old loon, and take over from us this vile Toad, a criminal of deepest guilt and matchless artfulness and resource. Watch and ward him with all thy skill; and mark thee well, greybeard, should aught untoward befall, thy old head shall answer for his—and a murrain on both of them!”

The gaoler nodded grimly, laying his withered hand on the shoulder of the miserable Toad. The rusty key creaked in the lock, the great door clanged behind them; and Toad was a helpless prisoner in the remotest dungeon of the best-

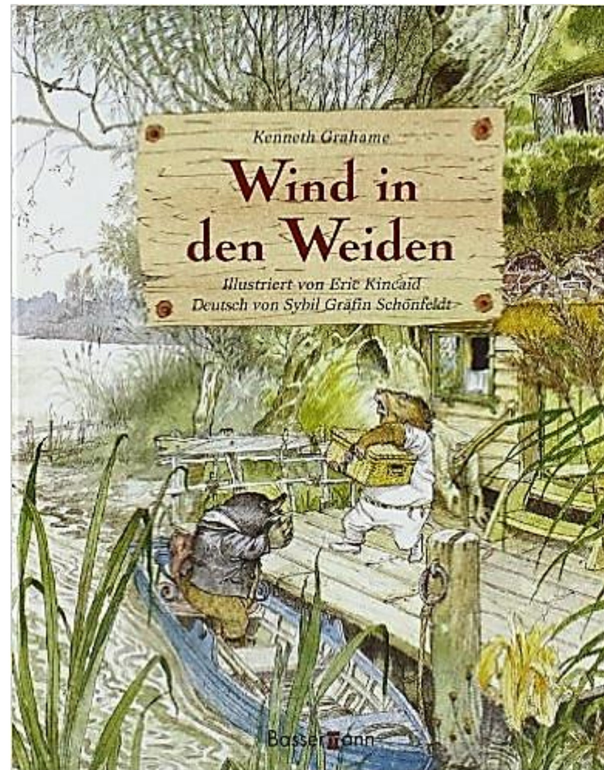
armură; merseră prin curţi, pe unde buldogi fioroşi trăgeau de lanţuri şi loveau aerul cu labele ca să ajungă la el; trecură pe lângă străjeri ce stăteau cu halebardele rezemate de zid, moţăind în faţa plăcintelor şi carafelor cu bere brună; şi tot aşa, merseră pe lângă camera de tras pe roată şi pe lângă cea de zdrobit degete, pe lângă coridorul ce ducea la eşafod, până ajunseră la uşa celei mai sumbre carcere, aflată în inima celei mai izolate temniţe din castel. Acolo se opriră şi fură întâmpinaţi de un temnicer bătrân, care zăngănea între degete un mănunchi de chei uriaşe.

—Sfinte Sisoe!, spuse sergentul de poliţie, scoţându-şi casca şi ştergându-şi fruntea cu dosul palmei. Ridică-te, căpcăun bătrân şi pune mâna pe Broscoiul ăsta neisprăvit, un infractor de cea mai joasă speţă şi de o viclenie fără seamăn în lume. Păzeşte-l cum ştii tu mai bine; şi ia aminte, moşneagule, de se-ntâmplă ceva ce n-ar trebui să se-ntâmple, o să răspunzi cu capul—mânca-v-ar buba neagră pe amândoi!

Temnicerul încuviinţă încruntat şi îşi puse mâna zbârcită pe umărul nefericitului Broscoi. Cheia ruginită scârţâi în broască şi uşa cea mare zăngăni în spatele lor; şi Broscoiul deveni pe dată un prizonier neputincios, în cea mai izolată carceră, din cea mai

guarded keep of the stoutest castle in all the length and breadth of Merry England.

bine păzită temniță, a celui mai solid castel din toată Anglia.

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

VII

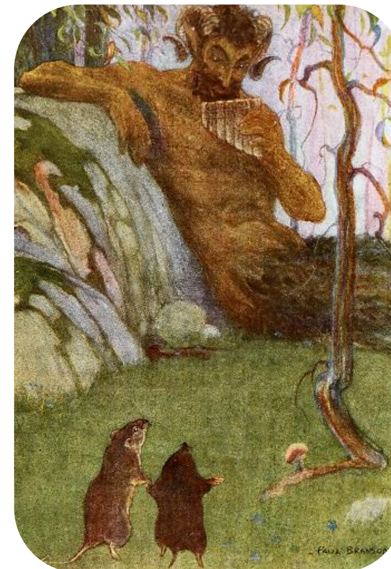
The Piper at the Gates of Dawn

The Willow-Wren was twittering his thin little song, hidden himself in the dark selvedge of the river bank. Though it was past ten o'clock at night, the sky still clung to and

VII

Cântărețul la nai de la revărsatul zorilor

Pitulicea ciripea o melodie cu glăsciorul ei subțirel, ascunsă în frunzişul întunecat şi des de pe marginea râului. Deşi era trecut de ora zece seara, cerul se mai agăța încă de câteva

retained some lingering skirts of light from the departed day; and the sullen heats of the torrid afternoon broke up and rolled away at the dispersing touch of the cool fingers of the short midsummer night. Mole lay stretched on the bank, still panting from the stress of the fierce day that had been cloudless from dawn to late sunset, and waited for his friend to return. He had been on the river with some companions, leaving the Water Rat free to keep an engagement of long standing with Otter; and he had come back to find the house dark and deserted, and no sign of Rat, who was doubtless keeping it up late with his old comrade. It was still too hot to think of staying indoors, so he lay on some cool dock-leaves, and thought over the past day and its doings, and how very good they all had been.

The Rat's light footfall was presently heard approaching over the parched grass. "O, the blessed coolness!" he said, and sat down, gazing thoughtfully into the river, silent and pre-occupied.

"You stayed to supper, of course?" said the Mole

fâşii de lumină rămase încă din ziua ce era pe ducă; iar canicula apăsătoare a amiezii se risipea şi se topea parcă la mângâierea răcoroasă a nopții scurte de vară.

Cârtiță stătea întins pe mal, trăgându-şi sufletul după oboseala unei zile pline de peripeții, o zi ce se arătase senină încă din zori, şi îşi aştepta prietenul să se întoarcă. Fusese pe râu însoțit de câțiva amici, şi îl lăsase pe Şobolan să se țină de o promisiune mai veche, şi anume, aceea de a-şi petrece ziua cu Vidră; venise şi găsise casa pustie şi întunecată; Şobolanul nu sosise încă—pesemne avea de gând să stea până târziu cu vechiul lui camarad.

Era încă mult prea cald ca să se retragă în casă, aşa că stătea culcat pe un covor de frunze ce-I țineau răcoare şi medita la ziua ce tocmai trecuse, la ce făcuse şi la cât de bine se simțiseră cu toții.

Paşii uşori ai Şobolanului se auziră apropiindu-se pe iarba pârjolită de soare.

—O, binecuvântată fie răcoarea asta a serii!, spuse el şi se aşeză, uitându-se fix la apa râului, tăcut şi foarte preocupat.

—Ai stat şi la cină din câte văd eu, zise Cârtiță.

presently.

"Simply had to," said the Rat. "They wouldn't hear of my going before. You know how kind they always are. And they made things as jolly for me as ever they could, right up to the moment I left. But I felt a brute all the time, as it was clear to me they were very unhappy, though they tried to hide it. Mole, I'm afraid they're in trouble. Little Portly is missing again; and you know what a lot his father thinks of him, though he never says much about it."

"What, that child?" said the Mole lightly. "Well, suppose he is; why worry about it? He's always straying off and getting lost, and turning up again; he's so adventurous. But no harm ever happens to him. Everybody hereabouts knows him and likes him, just as they do old Otter, and you may be sure some animal or other will come across him and bring him back again all right. Why, we've found him ourselves, miles from home, and quite self-possessed and cheerful!"

"Yes; but this time it's more serious," said the Rat gravely. "He's been missing for some days now, and the

—N-am avut încotro, răspunse Şobolanul. Nu m-au lăsat să plec cu nici un chip. Doar ştii cât de drăguţi sunt ei întotdeauna; şi m-au făcut să mă simt nemaipomenit. Dar eu m-am simţit ca un ghimpe în coastă tot timpul, pentru că se vedea de la o poştă că erau din cale-afară de supăraţi, deşi se străduiau să ascundă lucrul ăsta. Dragă Cârtiţă, tare mi-e teamă că au probleme. Micul Portly lipseşte din nou; şi ştii ce părere bună are taică-su despre el, deşi n-o spune aproape niciodată.

—Ce ţi-e şi cu ştrengarul ăla, murmură Cârtiţă. Păi chiar dacă nu-i de găsit, de ce să ne facem o mie de griji? Întotdeauna se abate pe undeva şi se rătăceşte, şi pe urmă apare când nici nu te gândeşti; e aşa de năzdrăvan şi de curajos! Şi nu i se întâmplă nimic rău niciodată. Cu toţii îl ştim şi tuturor ne e simpatic, ca şi bătrânul Vidră de altfel, şi poţi să fii sigur că o să-l găsească vreun animal şi o să-l aducă acasă viu şi nevătămat. Chiar şi noi l-am găsit odată, destul de departe de casă, şi el era bine-mersi, voios şi fără nici o grijă!

—Da, dar de data asta e mult mai grav, spuse serios Şobolanul. Lipseşte deja de câteva zile, şi Vidrele l-au căutat

Otters have hunted everywhere, high and low, without finding the slightest trace. And they've asked every animal, too, for miles around, and no one knows anything about him. Otter's evidently more anxious than he'll admit. I got out of him that young Portly hasn't learnt to swim very well yet, and I can see he's thinking of the weir. There's a lot of water coming down still, considering the time of the year, and the place always had a fascination for the child. And then there are—well, traps and things—*you* know. Otter's not the fellow to be nervous about any son of his before it's time. And now he is nervous. When I left, he came out with me—said he wanted some air, and talked about stretching his legs. But I could see it wasn't that, so I drew him out and pumped him, and got it all from him at last. He was going to spend the night watching by the ford. You know the place where the old ford used to be, in by-gone days before they built the bridge?"

"I know it well," said the Mole. "But why should Otter choose to watch there?"

"Well, it seems that it was there he gave Portly his first swimming-lesson," continued the Rat. "From that shallow,

peste tot, prin toate văgăunile şi tufişurile—da' pe unde nu l-au căutat—şi nu i-au dat de urmă cu nici un chip. Şi i-au întrebat pe toți, pe o rază de câțiva kilometri, şi nimeni nu ştie nimic despre el. Vidră e mult mai îngrijorat decât vrea să recunoască. Am aflat de la el că micul Portly n-a învățat încă bine să înoate, şi ştiu că îşi face griji din cauza stăvilarului. Râul e încă destul de umflat acolo, dacă ne gândim în ce perioadă a anului suntem, şi locul acela a fost întotdeauna o mare atracție pentru copil. Şi mai sunt şi—ştii tu—capcane, şi tot felul de lucruri. Vidră nu e genul care să se sperie din nimica toată când e vorba de copiii lui. Dar acum e foarte speriat. Când am plecat, m-a condus până afară—a spus că are nevoie de puțin aer şi că vrea să se dezmorțească un pic. Dar mi-am dat seama că nu ăsta era motivul, aşa că l-am descusut cât am putut de bine, şi mi-a spus tot. Voia să meargă la vad şi să stea toată noaptea acolo să se uite. Ştii unde era vadul vechi, înainte să construiască podul?

—Da, ştiu, spuse Cârtiță. Dar de ce să vrea să meargă acolo?

—Păi se pare că acolo i-a dat lui Portly prima lecție de înot, continuă Şobolanul. Acolo, în locul acela puțin adânc şi

gravelly spit near the bank. And it was there he used to teach him fishing, and there young Portly caught his first fish, of which he was so very proud. The child loved the spot, and Otter thinks that if he came wandering back from wherever he is—if he is anywhere by this time, poor little chap—he might make for the ford he was so fond of; or if he came across it he'd remember it well, and stop there and play, perhaps. So Otter goes there every night and watches—on the chance, you know, just on the chance!"

They were silent for a time, both thinking of the same thing—the lonely, heart-sore animal, crouched by the ford, watching and waiting, the long night through—on the chance.

"Well, well," said the Rat presently, "I suppose we ought to be thinking about turning in." But he never offered to move.

"Rat," said the Mole, "I simply can't go and turn in, and go to sleep, and *do* nothing, even though there doesn't seem to be anything to be done. We'll get the boat out, and paddle upstream. The moon will be up in an hour or so, and then we

acoperit de prundiş de lângă mal. Şi acolo l-a învățat să pescuiască, şi Portly a prins primul lui peşte, de care a fost atât de mândru. Copilul era înnebunit după locul ăla, şi Vidră s-a gândit că dacă se întoarce de pe unde hoinăreşte el acum—dacă o fi hoinărind pe undeva, dacă o mai fi în viață, bietul mititel—o să se oprească pe la vadul acela, care-i e atât de drag; sau dacă îi iese în cale, o să se oprească acolo să se joace, poate. Aşa că Vidră merge acolo noapte de noapte şi se uită—şi speră.

Cei doi tăcură pentru o vreme, gândindu-se amândoi la acelaşi lucru—la animalul singur şi îndurerat, ghemuit lângă vad, privind şi aşteptând, cât e noaptea de lungă—şi sperând la o minune.

—Ei, cred că ar trebui să cam mergem la culcare, spuse Şobolanul. Dar nu se clinti din loc.

—Şobolanule, zise Cârtiță, pur şi simplu nu pot să merg să mă culc aşa, şi să nu fac nimic, deşi nu pare că ar mai fi ceva de făcut. Să scoatem barca şi să mergem în amonte. Luna o să iasă cam peste o oră, şi atunci o să căutăm cât de bine putem.

will search as well as we can—anyhow, it will be better than going to bed and doing *nothing*."

"Just what I was thinking myself," said the Rat. "It's not the sort of night for bed anyhow; and daybreak is not so very far off, and then we may pick up some news of him from early risers as we go along."

They got the boat out, and the Rat took the sculls, paddling with caution. Out in mid-stream, there was a clear, narrow track that faintly reflected the sky; but wherever shadows fell on the water from bank, bush, or tree, they were as solid to all appearance as the banks themselves, and the Mole had to steer with judgment accordingly. Dark and deserted as it was, the night was full of small noises, song and chatter and rustling, telling of the busy little population who were up and about, plying their trades and vocations through the night till sunshine should fall on them at last and send them off to their well-earned repose. The water's own noises, too, were more apparent than by day, its gurglings and "cloops" more unexpected and near at hand; and constantly they started at what seemed a sudden clear call from an actual

Oricum, e mai bine decât să mergem să ne culcăm şi să nu facem nimic.

—La asta mă gândeam şi eu, spuse Şobolanul. Şi oricum, nu-i o noapte potrivită pentru dormit; zorile nu sunt departe, şi apoi, mai ştii, poate aflăm ceva veşti despre el, de la cei care ne-or ieşi în cale mâine dimineaţă.

Scoaseră barca, iar Şobolanul apucă vâslele şi porni încetişor. Pe mijlocul râului era un fel de dungă îngustă şi mai luminată, în care se oglindea cerul; dar de câte ori apăreau pe apă umbre de pe mal, de la copaci sau tufişuri, pentru că se confundau uşor cu pământul, Cârtiţă trebuia să cârmească cu mare băgare de seamă. Chiar dacă era întuneric şi pustiu pretutindeni, peste tot se auzeau zgomote, ciripituri şi freamăt, dând de gol micile vieţuitoare care nu dormeau, ci erau ocupate, trudind de zor toată noaptea, până ce soarele avea să vină şi să le trimită la o binemeritată odihnă. Şi zgomotele apei erau mult mai pronunţate decât ziua, gâlgâielile şi clipocelile veneau parcă mai pe neaşteptate şi păreau mai aproape; şi ai fi zis că se iscau la chemarea bruscă a unei voci reale şi foarte desluşite.

articulate voice.

The line of the horizon was clear and hard against the sky, and in one particular quarter it showed black against a silvery climbing phosphorescence that grew and grew. At last, over the rim of the waiting earth the moon lifted with slow majesty till it swung clear of the horizon and rode off, free of moorings; and once more they began to see surfaces—meadows wide-spread, and quiet gardens, and the river itself from bank to bank, all softly disclosed, all washed clean of mystery and terror, all radiant again as by day, but with a difference that was tremendous. Their old haunts greeted them again in other raiment, as if they had slipped away and put on this pure new apparel and come quietly back, smiling as they shyly waited to see if they would be recognised again under it.

Linia orizontului se vedea foarte clar pe întinderea cerului, şi într-un loc anume apărea foarte întunecată pe fondul unei licăriri argintii ce devenea tot mai intensă. În cele din urmă, peste buza orizontului se ridică maiestuoasă şi plină de grație luna şi se înălță tot mai sus, până ce se desprinse de-a binelea de împreunarea cerului cu pământul şi se legănă liberă în văzduh; şi cei doi drumeți începură iar să desluşească fața lucrurilor—pajişti întinse, grădini liniştite şi râul însuşi prins între cele două maluri—toate erau luminate acum şi dezvelite de haina întunecată şi înfricoşătoare a beznei, toate străluceau ca ziua, şi totuşi strălucirea era diferită, ca o aură fantastică şi uluitoare. Locurile atât de cunoscute lor îi salutară din nou, dar îmbrăcate în alte straie, de parcă se furişaseră pe nesimțite ca să se acopere cu veşmintele astea noi şi se înapoiaseră cât ai clipi, zâmbind timid în timp ce aşteptau curioase să vadă dacă vor fi recunoscute sub această nouă înfățişare.

Fastening their boat to a willow, the friends landed in this silent, silver kingdom, and patiently explored the hedges, the hollow trees, the runnels and their little culverts, the

După ce legară bine barca de o salcie, cei doi prieteni coborâră pe acest tărâm tăcut şi argintiu şi cercetară cu răbdare tufişurile, copacii scorburoşi, galeriile şi canalele, şanțurile

ditches and dry water-ways. Embarking again and crossing over, they worked their way up the stream in this manner, while the moon, serene and detached in a cloudless sky, did what she could, though so far off, to help them in their quest; till her hour came and she sank earthwards reluctantly, and left them, and mystery once more held field and river.

Then a change began slowly to declare itself. The horizon became clearer, field and tree came more into sight, and somehow with a different look; the mystery began to drop away from them. A bird piped suddenly, and was still; and a light breeze sprang up and set the reeds and bulrushes rustling. Rat, who was in the stern of the boat, while Mole sculled, sat up suddenly and listened with a passionate intentness. Mole, who with gentle strokes was just keeping the boat moving while he scanned the banks with care, looked at him with curiosity.

"It's gone!" sighed the Rat, sinking back in his seat again. "So beautiful and strange and new! Since it was to end so soon, I almost wish I had never heard it. For it has roused a

şi jgheaburile secate. Se urcară iar în barcă şi traversară pe celălalt mal să caute şi continuară în felul acesta, mergând în amonte, în vreme ce luna, senină şi solitară pe un cer fără nori, făcea şi ea tot ce-i stătea în putere ca să-i ajute, cu toate că era atât de departe; dar în cele din urmă veni şi timpul să se scufunde dincolo de orizont, şi deşi dispăru îndoită parcă, îi lăsă aşa, singuri, şi misterul învălui din nou câmpurile şi râul.

Curând începu o nouă transformare. Orizontul se limpezi, pajiştile şi copacii se făcură mai vizibili şi parcă luară şi o altă înfăţişare; vălul de mister căzu de pe ei. O pasăre fluieră scurt şi apoi tăcu; un vânticel se iscă printre pâlcurile de trestie şi papură şi le făcu să foşnească. Şobolanul, care era la pupa bărcii, lăsându-l pe Cârtiţă să vâslească, se ridică dintr-o dată şi ascultă cu atenţie mărită. Cârtiţă, care vâslea încetişor, menţinând barca într-o mişcare lină, ca să poată cerceta malurile în amănunt, se uită la el plin de curiozitate.

—S-a dus!, suspină Şobolanul, aşezându-se iar. Şi ce frumos, ce extraordinar, ce nemaiauzit! Dacă ştiam că o să se sfârşească aşa de repede, nici nu voiam să-l mai aud. A trezit în

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

longing in me that is pain, and nothing seems worth while but just to hear that sound once more and go on listening to it for ever. No! There it is again!" he cried, alert once more. Entranced, he was silent for a long space, spellbound.

"Now it passes on and I begin to lose it," he said presently. "O Mole! the beauty of it! The merry bubble and joy, the thin, clear, happy call of the distant piping! Such music I never dreamed of, and the call in it is stronger even than the music is sweet! Row on, Mole, row! For the music and the call must be for us."

The Mole, greatly wondering, obeyed. "I hear nothing myself," he said, "but the wind playing in the reeds and rushes and osiers."

The Rat never answered, if indeed he heard. Rapt, transported, trembling, he was possessed in all his senses by this new divine thing that caught up his helpless soul and swung and dandled it, a powerless but happy infant in a strong sustaining grasp.

In silence Mole rowed steadily, and soon they came to a point where the river divided, a long backwater branching

mine un dor, frate cu durerea; aş da orice să mai aud sunetul acela încă o dată şi să-l ascult aşa, la nesfârşit. Ba nu! Se aude din nou!, strigă el, cu urechile ciulite. Şi rămase tăcut o vreme, ca sub puterea unei vrăji.

– Acum se stinge iar, aproape că nu se mai aude, spuse el. Oh, Cârtiță! Ce frumos! Clinchetul vesel şi dulce, limpede şi suav al unui glas depărtat! Nici în vis nu am auzit aşa o muzică şi parcă are o putere mai mare decât însăşi dulceața ei! Vâsleşte, Cârtiță, vâsleşte! Pentru că muzica aceasta pe noi ne cheamă.

Cârtiță, cu toate că era foarte mirat, se supuse.

– Eu nu aud nimic, zise el, în afară de vântul care se joacă prin stuf şi prin frunzişul răchitei.

Şobolanul nu răspunse; poate că nici nu auzise. Vrăjit, transfigurat şi tremurând tot, se afla acum sub această nouă putere divină care îi acaparase sufletul şi mintea, şi părea pe de-a-ntregul neputincios, dar extrem de fericit, ca un țânc în poala protectoare a mamei.

Cârtiță continuă să vâslească în tăcere şi curând ajunseră la un loc unde râul se despărțea în două brațe, dintre care unul

off to one side. With a slight movement of his head, Rat, who had long dropped the rudder-lines, directed the rower to take the backwater. The creeping tide of light gained and gained, and now they could see the colour of the flowers that gemmed the water's edge.

"Clearer and nearer still," cried the Rat joyously. "Now you must surely hear it! Ah—at last—I see you do!"

Breathless and transfixed, the Mole stopped rowing as the liquid run of that glad piping broke on him like a wave, caught him up, and possessed him utterly. He saw the tears on his comrade's cheeks, and bowed his head and understood. For a space they hung there, brushed by the purple loosestrife that fringed the bank; then the clear imperious summons that marched hand-in-hand with the intoxicating melody imposed its will on Mole, and mechanically he bent to his oars again. And the light grew steadily stronger, but no birds sang as they were wont to do at the approach of dawn; and but for the heavenly music all was marvellously still.

On either side of them, as they glided onwards, the rich

forma o răstoacă. Cu o mişcare uşoară a capului, Şobolanul, care de mult abandonase cârma, arătă în direcția răstoacei. Perdeaua firavă de lumină se făcea tot mai intensă, şi acum se putea vedea culoarea florilor ce tiveau malul râului.

—E tot mai limpede şi tot mai aproape, strigă extaziat Şobolanul. Acum sigur auzi—aha—în sfârşit—sunt sigur că auzi şi tu!

Fermecat de-a dreptul şi cu răsuflarea tăiată, Cârtiță se opri din vâslit, când şuvoiul acelui fluierat vioi năvăli peste el ca un val, îl prinse şi îl absorbi cu totul. Văzu lacrimi pe obrajii camaradului său şi lăsă ochii în jos, căci înțelese. Zăboviră o vreme acolo, mângâiați de dreţele violete ce împodobeau malul; apoi, chemarea limpede şi imperioasă a acelei melodii îmbătătoare îl învălui pe Cârtiță, iar acesta se apucă pe dată de vâslit. Lumina creştea din ce în ce, dar nici o pasăre nu cânta după cum îi era obiceiul la revărsatul zorilor; şi în afară de muzica aceea divină, nu se mai auzea nici un murmur; totul era cufundat în tăcere.

Şi în timp ce pluteau mai departe, li se păru că iarba deasă

meadow-grass seemed that morning of a freshness and a greenness unsurpassable. Never had they noticed the roses so vivid, the willow-herb so riotous, the meadow-sweet so odorous and pervading. Then the murmur of the approaching weir began to hold the air, and they felt a consciousness that they were nearing the end, whatever it might be, that surely awaited their expedition.

A wide half-circle of foam and glinting lights and shining shoulders of green water, the great weir closed the backwater from bank to bank, troubled all the quiet surface with twirling eddies and floating foam-streaks, and deadened all other sounds with its solemn and soothing rumble. In midmost of the stream, embraced in the weir's shimmering arm-spread, a small island lay anchored, fringed close with willow and silver birch and alder. Reserved, shy, but full of significance, it hid whatever it might hold behind a veil, keeping it till the hour should come, and, with the hour, those who were called and chosen.

Slowly, but with no doubt or hesitation whatever, and in something of a solemn expectancy, the two animals passed

de pe cele două maluri era în dimineața asta mai verde şi mai proaspătă ca niciodată. Nicicând nu li se păruseră trandafirii mai viu colorați, răchițica mai bogată, iar crețuşca aşa de înmiresmată şi de îmbelşugată. Apoi, murmurul tot mai apropiatului stăvilar începu să răzbată până la ei, iar ei avură sentimentul că se apropiau de sfârşitul expediției, chiar dacă nu ştiau încă în ce fel se va termina aceasta.

Cu un guler lat de spumă şi de apă verzuie, scânteietoare, stăvilarul lega cele două maluri şi tulbura suprafața liniştită a râului cu vârtejurile lui rotitoare şi cu fâşii plutitoare de spumă şi acoperea toate celelalte zgomote cu huruitul lui solemn şi mângâietor. Chiar în mijlocul şuvoiului, cuprinsă în îmbrățişarea tremurătoare a stăvilarului, se afla o insuliță cu malurile tivite cu sălcii, mesteceni argintii şi anini. Retrasă, timidă, dar impunătoare, îşi ascundea comorile de ochii lumii sub un văl, şi le ținea acolo până ce avea să sosească clipa, şi, o dată cu ea, şi cel ales să le descopere.

Încet, dar fără să ezite în vreun fel, şi mânate de emoția gravă în care îi învăluia speranța, cele două animăluțe

through the broken, tumultuous water and moored their boat at the flowery margin of the island. In silence they landed, and pushed through the blossom and scented herbage and undergrowth that led up to the level ground, till they stood on a little lawn of a marvellous green, set round with Nature's own orchard-trees—crab-apple, wild cherry, and sloe.

"This is the place of my song-dream, the place the music played to me," whispered the Rat, as if in a trance. "Here, in this holy place, here if anywhere, surely we shall find Him!"

Then suddenly the Mole felt a great Awe fall upon him, an awe that turned his muscles to water, bowed his head, and rooted his feet to the ground. It was no panic terror—indeed he felt wonderfully at peace and happy—but it was an awe that smote and held him and, without seeing, he knew it could only mean that some august Presence was very, very near. With difficulty he turned to look for his friend, and saw him at his side, cowed, stricken, and trembling violently. And still there was utter silence in the populous bird-haunted branches

traversară şuvoiul tumultuos de apă şi ancorară barca la marginea înflorită a insulei. Coborâră în tăcere, îşi făcură loc printre plantele parfumate şi pline de flori şi printre ierburile crescute pe sub copaci, până ce ajunseră pe o pajişte de un verde strălucitor, înconjurată de pomi din însăşi livada Naturii—meri pădureți, cireşi sălbatici şi porumbari.

—Acesta e locul visurilor mele, locul inimii mele, şopti Şobolanul, ca vrăjit. Aici, în acest loc divin, aici şi numai aici, sigur o să-l găsim.

Şi în acel moment, Cârtiță simți cum îl cuprinde un sentiment de adâncă uimire şi venerație, picioarele i se înmuiară, capul i se plecă, şi îl lăsară puterile. Nu era senzația de teamă—de fapt se simțea calm şi fericit—era sentimentul micimii lui în fața frumuseții, un sentiment care îl izbi şi îl copleşi, şi ştia că, deşi nevăzută, o forță mai presus de el era incredibil de aproape. Cu mare greutate se întoarse către prietenul lui, şi îl văzu stând lângă el, speriat, ca lovit de trăznet, tremurând din toate încheieturile. Şi era încă linişte deplină

around them; and still the light grew and grew.

Perhaps he would never have dared to raise his eyes, but that, though the piping was now hushed, the call and the summons seemed still dominant and imperious. He might not refuse, were Death himself waiting to strike him instantly, once he had looked with mortal eye on things rightly kept hidden. Trembling he obeyed, and raised his humble head; and then, in that utter clearness of the imminent dawn, while Nature, flushed with fulness of incredible colour, seemed to hold her breath for the event, he looked in the very eyes of the Friend and Helper; saw the backward sweep of the curved horns, gleaming in the growing daylight; saw the stern, hooked nose between the kindly eyes that were looking down on them humorously, while the bearded mouth broke into a half-smile at the corners; saw the rippling muscles on the arm that lay across the broad chest, the long supple hand still holding the pan-pipes only just fallen away from the parted lips; saw the splendid curves of the shaggy limbs disposed in majestic ease on the sward; saw, last of all, nestling between

printre ramurile altfel pline de păsări; şi lumina creştea tot mai mult.

Poate că n-ar fi îndrăznit niciodată să-şi ridice privirea, dar, deşi fluieratul acela nu se mai auzea, chemările păreau să-l țină încă în puterea lor. Nu s-ar fi dat înapoi nici dacă moartea însăşi i-ar fi ieşit înainte gata să-l răpună pe dată, acuma că văzuse, cu ochii lui de ființă muritoare, minunile altădată ascunse de curiozitatea celor obişnuiți. Se supuse temător, şi îşi ridică umil capul; şi atunci, în limpezimea aceea a zorilor ce vau să vină, în timp ce natura însăşi, scăldată într-o mare de culori fără seamăn, părea să încremenească în aşteptarea măreţului eveniment, atunci întâlni privirea Lui—a Prietenului şi Păzitorului lor; văzu încovoierea coarnelor curbate, lucind în lumina crescândă a dimineții; văzu nasul coroiat şi sever între ochii blânzi care se uitau în jos la ei cu un aer amuzat, în timp ce gura răsărită din mijlocul bărbii zâmbea şăgalnic; văzu muşchii umflați pe brațul rezemat de pieptul lat, mâna lungă şi subțire ținând încă naiul abia scos din gura întredeschisă; văzu curbura frumoasă a picioarelor mițoase ce se odihneau cu o maiestuoasă naturalețe pe pajişte; şi mai văzu, în cele din urmă, cuibărit între

his very hooves, sleeping soundly in utter peace and contentment, the little, round, podgy, childish form of the baby otter. All this he saw, for one moment breathless and intense, vivid on the morning sky; and still, as he looked, he lived; and still, as he lived, he wondered.

"Rat!" he found breath to whisper, shaking. "Are you afraid?"

"Afraid?" murmured the Rat, his eyes shining with unutterable love. "Afraid! Of *Him*? O, never, never! And yet—and yet—O, Mole, I am afraid!"

Then the two animals, crouching to the earth, bowed their heads and did worship.

Sudden and magnificent, the sun's broad golden rim showed itself over the horizon facing them; and the first rays, shooting across the level water-meadows, took the animals full in the eyes and dazzled them. When they were able to look once more, the Vision had vanished, and the air was full of the carol of birds that hailed the dawn.

As they stared blankly, in dumb misery deepening as they slowly realised all they had seen and all they had lost, a

copitele sale, dormind buştean un somn tihnit şi plin de mulțumire, pe micul pui de vidră, rotund şi durduliu. Văzu toate astea, aşa pe nerăsuflate, într-o clipită, şi totul fusese intens şi adevărat în lumina dimineții; şi cum se uita aşa, ştia şi simțea că-i aievea, şi deşi simțea că-i aievea, nu contenea să se mire.

—Şobolanule!, găsi el puterea să şoptească, într-un tremur. Ți-e frică?

—Frică?, şopti Şobolanul, uitându-se cu ochii plini de iubire nerostită. Frică! De El? O, niciodată, niciodată! Şi totuşi—şi totuşi—Oh, Cârtiță, şi totuşi mă tem!

Şi cele două animale, ghemuindu-se la pământ, îşi plecară capetele într-o adâncă venerație.

Dintr-odată, plin de măreție, discul de aur al soarelui se ivi deasupra orizontului, strălucindu-le în față; şi primele raze, țâşnind peste lunca netedă şi netulburată, le intrară în ochi şi îi orbiră. Când se dezmeticiră şi putură să vadă din nou, Viziunea dispăruse, iar văzduhul era plin de cântecul păsărilor ce salutau zorile.

Şi cum se uitau aşa în gol, amărâți că trecuse pe lângă ei aşa o minune şi o pierduseră, un vânticel neastâmpărat, care se

capricious little breeze, dancing up from the surface of the water, tossed the aspens, shook the dewy roses, and blew lightly and caressingly in their faces; and with its soft touch came instant oblivion. For this is the last best gift that the kindly demi-god is careful to bestow on those to whom he has revealed himself in their helping: the gift of forgetfulness. Lest the awful remembrance should remain and grow, and overshadow mirth and pleasure, and the great haunting memory should spoil all the after-lives of little animals helped out of difficulties, in order that they should be happy and light-hearted as before.

Mole rubbed his eyes and stared at Rat, who was looking about him in a puzzled sort of way. "I beg your pardon; what did you say, Rat?" he asked.

"I think I was only remarking," said Rat slowly, "that this was the right sort of place, and that here, if anywhere, we should find him. And look! Why, there he is, the little fellow!" And with a cry of delight he ran towards the slumbering Portly.

But Mole stood still a moment, held in thought. As one

ridică jucăuş de pe suprafața apei, trecu prin ramurile plopilor, scutură trandafirii înrourați, şi le suflă uşor şi mângâietor peste față, pogorând peste ei, cu o atingere delicată, uitarea. Pentru că acesta este darul cel mai de preț, pe care bunul semizeu i-l oferă, în mărinimia lui, aceluia căruia i s-a arătat ca să-l ajute: darul uitării. Ca nu cumva teribila amintire să-i stăruie în minte şi să crească, umbrindu-i râsul şi bucuria de viață, şi, ca un gând ce nu îi dă pace, să-i tulbure plăcuta existență celui salvat de la ananghie; căci uitând, îşi poate duce traiul mai departe, voios şi cu inima uşoară.

Cârtiță se frecă la ochi şi se holbă la Şobolan, care privea la rândul lui perplex.

—Scuză-mă; ce spuneai, Şobolanule?, întrebă el.

—Cred că-ți ziceam doar, spuse încet Şobolanul, că ăsta e locul, şi că numai aici am putea să-l găsim. Şi uite! Iată-l aici, drăguțul de el! Şi cu un țipăt de bucurie, alergă spre Portly, care dormea ghemuit în iarbă.

Dar Cârtiță rămase un moment pe loc, căzut pe gânduri,

wakened suddenly from a beautiful dream, who struggles to recall it, and can recapture nothing but a dim sense of the beauty of it, the beauty! Till that, too, fades away in its turn, and the dreamer bitterly accepts the hard, cold waking and all its penalties; so Mole, after struggling with his memory for a brief space, shook his head sadly and followed the Rat.

Portly woke up with a joyous squeak, and wriggled with pleasure at the sight of his father's friends, who had played with him so often in past days. In a moment, however, his face grew blank, and he fell to hunting round in a circle with pleading whine. As a child that has fallen happily asleep in its nurse's arms, and wakes to find itself alone and laid in a strange place, and searches corners and cupboards, and runs from room to room, despair growing silently in its heart, even so Portly searched the island and searched, dogged and unwearying, till at last the black moment came for giving it up, and sitting down and crying bitterly.

The Mole ran quickly to comfort the little animal; but Rat, lingering, looked long and doubtfully at certain hoof-

ca unul trezit deodată dintr-un vis minunat şi care se chinuie să şi-l reînvie în memorie, dar nu-şi poate aminti nimic, în afară de senzația vagă a incredibilei lui frumuseți, a frumuseții însăşi! Ca apoi să dispară şi aceea, iar cel trezit din visare să accepte cu amărăciune cruda realitate; aşa că după ce se luptă cu propria-i memorie o vreme, Cârtiță îşi scutură cu deznădejde capul şi porni după Şobolan.

Portly se trezi cu un chițăit voios şi sări în sus de bucurie la vederea prietenilor tatălui său, care deseori se jucaseră mai demult cu el. Imediat însă păli şi se apucă să se învârtă în cerc şi să adulmece, scheunând jalnic. Ca un copil care a adormit fericit în brațele doicii sale şi se trezeşte singur într-un loc străin, şi cercetează prin toate cotloanele şi ungherele, şi aleargă dintr-o cameră în alta în timp ce îl cuprinde tot mai mult deznădejdea, la fel şi Portly cerceta şi scotocea insula, stăruitor şi neobosit, până ce, într-un final, îl cuprinse disperarea şi atunci se aşeză pe jos şi plânse amarnic.

Cârtiță se repezi să-l mângâie şi să-l îmbărbăteze pe micul animal; dar Şobolanul, zăbovind o clipă, se uită lung şi

marks deep in the sward.

"Some—great—animal—has been here," he murmured slowly and thoughtfully; and stood musing, musing; his mind strangely stirred.

"Come along, Rat!" called the Mole. "Think of poor Otter, waiting up there by the ford!"

Portly had soon been comforted by the promise of a treat—a jaunt on the river in Mr Rat's real boat; and the two animals conducted him to the water's side, placed him securely between them in the bottom of the boat, and paddled off down the backwater. The sun was fully up by now, and hot on them, birds sang lustily and without restraint, and flowers smiled and nodded from either bank, but somehow—so thought the animals—with less of richness and blaze of colour than they seemed to remember seeing quite recently somewhere—they wondered where.

The main river reached again, they turned the boat's head upstream, towards the point where they knew their friend was keeping his lonely vigil. As they drew near the familiar ford, the Mole took the boat in to the bank, and they

căzut pe gânduri la nişte urme de copite ce se vedeau în iarbă.

—Cred că pe-aici a trecut un animal mare, murmură el gânditor; şi rămase aşa, cu ochii în gol şi cu mintea în altă parte.

—Haide odată, Şobolanule!, îl chemă Cârtiță. Gândeşte-te la bietul Vidră, care stă şi aşteaptă acolo la stăvilar!

Portly se linişti imediat, când i se făcu o promisiune, şi anume o scurtă plimbare pe râu, cu barca d-lui Şobolan; aşa că cei doi îl conduseră până la malul apei, îl aşezară în barcă între ei şi porniră pe răstoacă în jos. Soarele era deja sus pe cer şi îi încălzea cu putere, păsările cântau de mama focului, iar florile le surâdeau galeş şi le făceau semne de pe ambele maluri, dar parcă—cel puțin aşa li se părea celor doi tovarăşi—nu arătau atâta exuberanță şi strălucire a culorilor, cum avuseseră altundeva, după cum îşi aminteau ei, deşi nu mai ştiau unde.

Ajunseră din nou la râu şi întoarseră barca pentru a merge în amonte, spre locul unde ştiau ei că prietenul lor veghea în singuratica-i aşteptare. Când ajunseră lângă binecunoscutul stăvilar, Cârtiță trase barca la mal, îl ridică pe Portly şi îl aşeză

lifted Portly out and set him on his legs on the tow-path, gave him his marching orders and a friendly farewell pat on the back, and shoved out into mid-stream. They watched the little animal as he waddled along the path contentedly and with importance; watched him till they saw his muzzle suddenly lift and his waddle break into a clumsy amble as he quickened his pace with shrill whines and wriggles of recognition. Looking up the river, they could see Otter start up, tense and rigid, from out of the shallows where he crouched in dumb patience, and could hear his amazed and joyous bark as he bounded up through the osiers on to the path. Then the Mole, with a strong pull on one oar, swung the boat round and let the full stream bear them down again whither it would, their quest now happily ended.

"I feel strangely tired, Rat," said the Mole, leaning wearily over his oars, as the boat drifted. "It's being up all night, you'll say, perhaps; but that's nothing. We do as much half the nights of the week, at this time of the year. No; I feel as if I had been through something very exciting and rather terrible, and it was just over; and yet nothing particular has

pe poteca de la marginea apei, îl bătu prieteneşte pe umăr şi îl invită să o ia la picior, şi apoi o porni iar cu barca pe râu. Priviră cum micul animal mergea legănându-se mulţumit şi plin de importanţă; îl priviră până când îl văzură cum îşi ridică boticul în aer şi rărește pasul şi se poticneşte, şi apoi aleargă dând din coadă şi scoţând scâncete ascuţite de recunoaştere.

Îl văzură şi pe Vidră tresărind, încordat şi atent, ridicându-se din locul unde stătuse ghemuit într-o aşteptare mută, şi-l auziră strigând de bucurie şi uimire, în timp ce venea în salturi prin stufăriş, spre poteca pe care mergea Portly. Atunci Cârtiţă trase cu putere de vâsle, întoarse barca şi o lăsă în voia curentului, mulţumit că misiunea lor se terminase cu bine.

—Simt o oboseală ciudată, Şobolanule, spuse Cârtiţă, rezemându-se epuizat de o vâslă, în timp ce barca plutea mai departe. O să zici, poate, că e din cauză că n-am închis ochii toată noaptea, dar eu nu cred. Facem aşa câteva nopţi pe săptămână în perioada asta a anului. Nu, mă simt ca şi cum mi s-ar fi întâmplat ceva extraordinar, chiar din cale-afară de ciudat; şi, de

happened.”

“Or something very surprising and splendid and beautiful,” murmured the Rat, leaning back and closing his eyes. “I feel just as you do, Mole; simply dead tired, though not body-tired. It’s lucky we’ve got the stream with us, to take us home. Isn’t it jolly to feel the sun again, soaking into one’s bones! And hark to the wind playing in the reeds!”

“It’s like music—far-away music,” said the Mole, nodding drowsily.

“So I was thinking,” murmured the Rat, dreamful and languid. “Dance-music—the lilting sort that runs on without a stop—but with words in it, too—it passes into words and out of them again—I catch them at intervals—then it is dance-music once more, and then nothing but the reeds’ soft thin whispering.”

“You hear better than I,” said the Mole sadly. “I cannot catch the words.”

“Let me try and give you them,” said the Rat softly, his eyes still closed. “Now it is turning into words again—faint

fapt, n-a fost nimic ieşit din comun.

—Sau poate că a fost ceva incredibil şi foarte frumos, murmură Şobolanul, lăsându-se pe spate şi închizând ochii. Şi eu mă simt la fel, Cârtiță; sunt mort de oboseală, dar nu-i o oboseală fizică. Avem noroc că ne duce curentul în direcția bună, spre casă. Nu-i minunat să simți din nou soarele încălzindu-te, intrându-ți în fiecare părticică din corp? Şi ascultă ce splendid cântă vântul printre trestii!

—E ca o muzică ce vine de departe, spuse Cârtița, încuviințând somnoros.

—Da, aşa e, murmură Şobolanul ca prin vis. Parcă e muzică de dans, din aceea vioaie şi săltăreață care zici că nu se mai opreşte, şi care are şi versuri—din când în când se aud versurile, apoi, din nou, doar muzica—mi se pare că le aud uneori—apoi iar e doar muzica aceea ritmată, şi apoi nimic, doar foşnetul molcom al trestiilor.

—Tu auzi mai bine decât mine, spuse trist Cârtița. Eu nu reuşesc să înțeleg cuvintele.

—Stai să văd dacă pot să-ți spun ce se-aude, spuse încet Şobolanul, cu ochii încă închişi. Acum iar se transformă în

but clear—*'Lest the awe should dwell—And turn your frolic to fret—You shall look on my power at the helping hour—But then you shall forget!'* Now the reeds take it up—*'forget, forget,'* they sigh, and it dies away in a rustle and a whisper. Then the voice returns—*'Lest limbs be reddened and rent—I spring the trap that is set—As I loose the snare you may glimpse me there—For surely you shall forget!'* Row nearer, Mole, nearer to the reeds! It is hard to catch, and grows each minute fainter.

'Helper and healer, I cheer—Small waifs in the woodland wet—Strays I find in it, wounds I bind in it—Bidding them all forget!' Nearer, Mole, nearer! No, it is no good; the song has died away into reed-talk."

"But what do the words mean?" asked the wondering Mole.

"That I do not know," said the Rat simply. "I passed them on to you as they reached me. Ah! now they return again, and this time full and clear! This time, at last, it is the real, the unmistakable thing, simple—passionate—perfect—

"Well, let's have it, then," said the Mole, after he had

cuvinte—sunetul e foarte îndepărtat, dar limpede—Ca să nu te-ntrebi surprins—De-i aievea ori de-i vis—Îți promit că te-oi lăsa—Să admiri puterea mea—Dar de-ndată vei uita! Acum se aud doar trestiile—vei uita, vei uita, suspină ele, şi cântecul se stinge într-un foşnet şi un şopotit. Vocea se întoarce—Ca să nu fie-ocărât—Cel ce poate m-a văzut,—În cursa ce mi-a întins—Eu nicicând nu mă las prins—Şi-l fac să uite dinadins! Vâsleşte mai aproape de trestii, Cârtiță! Se aude foarte slab, parcă din ce în ce mai slab.

Iar pe cei ce rătăcesc—De se-ntâmplă să-i găsesc—Prin păduri sau prin răzor—Le port de grijă tuturor—Şi cu uitare îi pogor! Mai aproape, Cârtiță, mai aproape! Nu, nu e bine; cântecul s-a stins în murmurul trestiilor.

—Dar ce vor să zică versurile astea?, întrebă mirat Cârtiță.

—Habar n-am, spuse scurt Şobolanul. Ți le-am spus aşa cum le-am auzit. A, iar se întorc, şi de data asta sunt foarte clare şi foarte aproape! De data asta, în sfârşit, sunt aievea, limpezi, desăvârşite, pline de pasiune.

—Atunci să le ascultăm, spuse Cârtiță abia după câteva

waited patiently for a few minutes, half-dozing in the hot sun.

But no answer came. He looked, and understood the silence. With a smile of much happiness on his face, and something of a listening look still lingering there, the weary Rat was fast asleep.

minute, moțăind sub căldura plăcută a soarelui.

Dar nu primi nici un răspuns. Se uită şi înțelese. Cu un zâmbet larg şi fericit pe față, şi parcă ascultând încă acel cântec minunat, Şobolanul, epuizat, dormea adânc.

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

VIII

Toad's Adventures

When Toad found himself immured in a dank and noisome dungeon, and knew that all the grim darkness of a medieval fortress lay between him and the outer world of

VIII

Aventurile broscoiului

Când Broscoiul se trezi închis între patru pereți, în acea temniță rece, umedă şi urât mirositoare, şi când îşi dădu seama că toată acea întunecime înfiorătoare a fortăreței medievale

sunshine and well-metalled high roads where he had lately been so happy, disporting himself as if he had bought up every road in England, he flung himself at full length on the floor, and shed bitter tears, and abandoned himself to dark despair. "This is the end of everything" (he said), "at least it is the end of the career of Toad, which is the same thing; the popular and handsome Toad, the rich and hospitable Toad, the Toad so free and careless and debonair! How can I hope to be ever set at large again" (he said), "who have been imprisoned so justly for stealing so handsome a motor-car in such an audacious manner, and for such lurid and imaginative cheek, bestowed upon such a number of fat, red-faced policemen!" (Here his sobs choked him.) "Stupid animal that I was" (he said), "now I must languish in this dungeon, till people who were proud to say they knew me, have forgotten the very name of Toad! O wise old Badger!" (he said), "O clever, intelligent Rat and sensible Mole! What sound judgments, what a knowledge of men and matters you possess! O unhappy and forsaken Toad!" With lamentations such as these he passed his days and nights for

stătea ca un zid între el şi lumea de afară unde domneau soarele şi străzile pavate pe care, până de curând, se distrase de mama focului şi se simțise în al nouălea cer, de parcă el era proprietarul fiecărui drum şi fiecărei străzi din Anglia, se aruncă pe podea cât era de lung şi vărsă lacrimi amare, lăsându-se pradă disperării.

„Ăsta e sfârşitul" (spuse el), „sau cel puțin e sfârşitul aventurilor Broscoiului, ceea ce e cam acelaşi lucru; Broscoiul cel chipeş şi simpatizat de toți, Broscoiul cel bogat şi primitor, Broscoiul atât de liber, de lipsit de griji şi de bine-dispus! Cum mai pot să sper oare că o să fiu eliberat vreodată"(spuse el), „eu care am fost închis pe drept pentru că am furat o maşină aşa de frumoasă, într-un fel atât de josnic, şi pentru că am fost de o insolență şi o obrăznicie crasă față de un număr aşa de mare de polițişti graşi şi roşii la față!" (Aici îl înecară suspinele.)

„Animal prost ce sunt" (spuse el), „uite, acum trebuie să mă chinui în temnița asta, până când toți cei care se mândreau cu faptul că mă cunoşteau o să uite şi cum mă cheamă! Of, Bursucule înțelept!" (spuse el), „Şobolan isteț şi inteligent, şi dragul meu Cârtiță cel cu capul pe umeri!

Ce bine ați judecat voi, ce bine cunoaşteți voi lumea şi

several weeks, refusing his meals or intermediate light refreshments, though the grim and ancient gaoler, knowing that Toad's pockets were well lined, frequently pointed out that many comforts, and indeed luxuries, could by arrangement be sent in—at a price—from outside.

Now the gaoler had a daughter, a pleasant wench and good-hearted, who assisted her father in the lighter duties of his post. She was particularly fond of animals, and, besides her canary, whose cage hung on a nail in the massive wall of the keep by day, to the great annoyance of prisoners who relished an after-dinner nap, and was shrouded in an antimacassar on the parlour table at night, she kept several piebald mice and a restless revolving squirrel. This kind-hearted girl, pitying the misery of Toad, said to her father one day, "Father! I can't bear to see that poor beast so unhappy, and getting so thin! You let me have the managing of him. You know how fond of animals I am. I'll make him eat from my hand, and sit up, and do all sorts of things."

viața! Vai, ție, Broscoi nefericit şi părăsit de toți!" Şi văicărindu-se în acest fel, îşi petrecu Broscoiul zilele şi nopțile timp de mai multe săptămâni, refuzând să mănânce şi chiar să ia vreo gustare, deşi bătrânul şi severul temnicer, ştiind că buzunarele

Broscoiului erau doldora de bani, îi sugera deseori că o mulțime de lucruri deosebite şi care să-i mai îndulcească suferința ar fi putut fi aduse de afară, contra cost, bineînțeles.

Temnicerul avea o fată, o fetişcană frumuşică şi bună la suflet, care îl ajuta pe tatăl ei la treburile mai uşoare pe care le avea de făcut. Îi plăceau mai ales animalele, şi , în afară de canarul ei, a cărui colivie atârna ziua într-un cui, pe zidul masiv al închisorii, scoțându-i din sărite pe prizonieri, care voiau să tragă un pui de somn după-amiaza, şi care stătea pe măsuța din hol, învelită cu un mileu, mai avea şi câțiva şoricei şi o veveriță care se mişca toată ziua ca un titirez.

Această fată bună la inimă, compătimindu-l pe sărmanul Broscoi, îi spuse într-o zi tatălui ei:

—Tată! Nu suport să văd cum se chinuie bietul animal, şi cum slăbeşte pe zi ce trece! Lasă-mă pe mine să mă ocup de el. Ştii doar cât îmi plac animalele. O să-l fac să-mi mănânce din palmă

Her father replied that she could do what she liked with him. He was tired of Toad, and his sulks and his airs and his meanness. So that day she went on her errand of mercy, and knocked at the door of Toad's cell.

"Now, cheer up, Toad," she said, coaxingly, on entering, "and sit up and dry your eyes and be a sensible animal. And do try and eat a bit of dinner. See, I've brought you some of mine, hot from the oven!"

It was bubble-and-squeak, between two plates, and its fragrance filled the narrow cell. The penetrating smell of cabbage reached the nose of Toad as he lay prostrate in his misery on the floor, and gave him the idea for a moment that perhaps life was not such a blank and desperate thing as he had imagined. But still he wailed, and kicked with his legs, and refused to be comforted. So the wise girl retired for the time, but, of course, a good deal of the smell of hot cabbage remained behind, as it will do, and Toad, between his sobs, sniffed and reflected, and gradually began to think new and inspiring thoughts: of chivalry, and poetry, and deeds still to

şi n-o să iasă din cuvântul meu.

Tatăl îi răspunse că poate să facă ce vrea. El se săturase de Broscoi şi de toanele şi mofturile şi răutatea lui. Aşa că în ziua aceea merse ea şi ciocăni la uşa celulei în care stătea Broscoiul.

—Sus inima, Broscoiule, spuse ea cu glasul mieros când intră. Şi acuma ridică-te, şterge-ţi ochii şi fii rezonabil. Ia încearcă să mănânci un pic. Uite, ţi-am adus nişte mâncare făcută de mine, abia scoasă din cuptor!

Era varză cu carne şi cu cartofi, şi sfârâia pe farfuria încinsă, iar aroma ademenitoare umplu strâmta celulă a Broscoiului. Şi cum stătea el aşa întins pe jos, vlăguit şi deznădăjduit, mirosul înţepător de varză îi ajunse la nări, iar prin minte îi străfulgeră un gând, şi anume, că viaţa nu era, poate, ceva atât de negru şi de trist, după cum îşi imaginase. Dar continuă să se vaiete, să dea din picioare şi să refuze orice încercare de mângâiere.

Prin urmare, fata cea isteaţă se retrase pentru moment, lăsând însă în urma ei un miros apetisant de varză, iar Broscoiul, printre suspine şi sughiţuri, adulmecând şi reflectând la situaţia

be done; of broad meadows, and cattle browsing in them, raked by sun and wind; of kitchen-gardens, and straight herb-borders, and warm snap-dragon beset by bees; and of the comforting clink of dishes set down on the table at Toad Hall, and the scrape of chair-legs on the floor as every one pulled himself close up to his work. The air of the narrow cell took a rosy tinge; he began to think of his friends, and how they would surely be able to do something; of lawyers, and how they would have enjoyed his case, and what an ass he had been not to get in a few; and lastly, he thought of his own great cleverness and resource, and all that he was capable of if he only gave his great mind to it; and the cure was almost complete.

When the girl returned, some hours later, she carried a tray, with a cup of fragrant tea steaming on it; and a plate piled up with very hot buttered toast, cut thick, very brown on both sides, with the butter running through the holes in it in great golden drops, like honey from the honeycomb. The smell of that buttered toast simply talked to Toad, and

în care se găsea, începu încet-încet să aibă gânduri mai bune şi mai promiţătoare: se gândi la cavalerism, la poezie, şi la viitor; la pajişti întinse, la vite păscând pe ele, mângâiate de soare şi vânt; la grădini de zarzavat cu straturi drepte de verdeaţă, la flori de gura-leului împresurate de albine; la clinchetul reconfortant al vaselor aşezate pe masa de la Conac, la zgomotul făcut de scaunele târşâite pe duşumea, atunci când fiecare se aşează la masă. Atmosfera strâmtei celule căpătă dintr-odată o tentă trandafirie; Broscoiul începu să se gândească la prietenii lui şi la ce ar putea să facă ei pentru el; la avocaţi şi la cum s-ar da ei în vânt după cazul lui, şi la cât de prostănac a putut să fie, că nu s-a gândit să apeleze la vreo câţiva; şi în cele din urmă, se gândi la marea lui isteţime, şi la tot ce era în stare să facă dacă îşi punea mintea; şi aşa îşi reveni aproape complet.

După vreo câteva ore, fata se reîntoarse cu o tavă pe care era o cană aburindă, cu un ceai parfumat; mai era şi o farfurie plină cu felii groase de pâine cu unt, bine prăjite pe ambele părţi, cu untul picurând prin găurele în broboane aurii, ca mierea dintr-un fagure. Mirosul acelor felii de pâine cu unt îl înnebunea pur şi simplu pe Broscoi, îl scotea din minţi şi îi trezea amintiri

with no uncertain voice; talked of warm kitchens, of breakfasts on bright frosty mornings, of cosy parlour firesides on winter evenings, when one's ramble was over, and slippered feet were propped on the fender; of the purring of contented cats, and the twitter of sleepy canaries. Toad sat up on end once more, dried his eyes, sipped his tea and munched his toast, and soon began talking freely about himself, and the house he lived in, and his doings there, and how important he was, and what a lot his friends thought of him.

The gaoler's daughter saw that the topic was doing him as much good as the tea, as indeed it was, and encouraged him to go on.

"Tell me about Toad Hall," said she. "It sounds beautiful."

"Toad Hall," said the Toad proudly, "is an eligible, self-contained gentleman's residence, very unique; dating in part from the fourteenth century, but replete with every modern convenience. Up-to-date sanitation. Five minutes from church, post-office, and golf-links. Suitable for—"

încântătoare, cum ar fi o bucătărie caldă, un mic dejun într-o dimineață geroasă şi senină, o pisică ce toarce mulțumită, un canar ce piuie somnoros, un salonaş tihnit în care arde focul într-o seară de iarnă, când se întoarce acasă după o plimbare lungă şi îşi propteşte picioarele încălțate cu papuci pe un scăunel. Broscoiul se ridică iar în capul oaselor, îşi şterse ochii, sorbi ceaiul şi înfulecă pâinea, şi curând începu să vorbească vrute şi nevrute despre sine, despre casa lui, despre ce făcea el şi cât de important era şi cât de mult îl prețuiau prietenii lui.

Fata temnicerului văzu că lăudăroşenia asta îi făcea la fel de bine ca şi ceaiul, aşa că îl îndemnă să continue.

—Mai povesteşte-mi despre Conac, zise ea, pare fermecător.

—Conacul, spuse mândru Broscoiul, este o reşedință croită pentru un gentilom înstărit şi bine văzut, e o casă cum nu se mai găseşte altundeva; în mare parte, datează din secolul al paisprezecelea, dar e plină ochi cu lucruri ultramoderne. Instalațiile sanitare sunt din cele mai noi. E la cinci minute de

"Bless the animal," said the girl, laughing, "I don't want to *take* it. Tell me something *real* about it. But first wait till I fetch you some more tea and toast."

She tripped away, and presently returned with a fresh trayful; and Toad, pitching into the toast with avidity, his spirits quite restored to their usual level, told her about the boat-house, and the fish-pond, and the old walled kitchen-garden; and about the pig-styes and the stables, and the pigeon-house and the hen-house; and about the dairy, and the wash-house, and the china-cupboards, and the linen-presses (she liked that bit especially); and about the banqueting-hall, and the fun they had there when the other animals were gathered round the table and Toad was at his best, singing songs, telling stories, carrying on generally. Then she wanted to know about his animal-friends, and was very interested in all he had to tell her about them and how they lived, and what they did to pass their time. Of course, she did not say she was fond of animals as *pets*, because she had the sense to see that Toad would be extremely offended.

biserică, de poştă şi de terenul de golf. E foarte potrivită pentru...

— Mai domol, mai domol, spuse fata râzând, că nu vreau s-o cumpăr. Spune-mi ceva concret despre ea. Dar mai întâi stai puțin să mai aduc nişte pâine cu unt şi nişte ceai.

Ieşi şi se întoarse imediat cu tava plină; iar Broscoiul, înfruptându-se din pâine cu lăcomie, şi foarte binedispus, cum nu mai fusese demult, îi povesti despre garajul cu bărci, despre iaz şi grădina de zarzavat, despre cocina de porci, grajduri, porumbar şi cotețul găinilor, despre lăptărie şi spălătorie, despre dulapurile cu porțelanuri şi cele cu rufărie (astea îi plăcură în mod special) şi despre sala de banchet şi cum se mai distrau ei acolo, adunați cu toții în jurul mesei, cântând, sporovăind şi simțindu-se bine. Apoi, fata vru să afle mai multe despre prietenii lui, despre cum trăiau şi ce făceau în viața de zi cu zi. Desigur, nu menționă că îi plăcea să țină animale pe lângă casă; îşi dădu seama că asta l-ar fi jignit pe Broscoi. Iar când fata îi ură noapte bună, după ce îi umplu cana cu apă şi îi aranjă paiele pe care dormea, Broscoiul redeveni cel de dinainte, adică vesel şi mulțumit de sine. Cântă una sau două melodii, din cele pe care obişnuia să le cânte pe la petreceri, se ghemui în culcuşul de paie şi avu un somn odihnitor şi plin de

When she said good-night, having filled his water-jug and shaken up his straw for him, Toad was very much the same sanguine, self-satisfied animal that he had been of old. He sang a little song or two, of the sort he used to sing at his dinner-parties, curled himself up in the straw, and had an excellent night's rest and the pleasantest of dreams.

They had many interesting talks together, after that, as the dreary days went on; and the gaoler's daughter grew very sorry for Toad, and thought it a great shame that a poor little animal should be locked up in prison for what seemed to her a very trivial offence. Toad, of course, in his vanity, thought that her interest in him proceeded from a growing tenderness; and he could not help half-regretting that the social gulf between them was so very wide, for she was a comely lass, and evidently admired him very much.

One morning the girl was very thoughtful, and answered at random, and did not seem to Toad to be paying proper attention to his witty sayings and sparkling comments.

"Toad," she said presently, "just listen, please. I have

vise frumoase.

Cei doi mai avură şi alte conversații interesante după aceea, umplând zilele plicticoase şi mohorâte din închisoare, iar fetei începu să-i pară rău pentru Broscoi şi i se părea că e o mare nedreptate ca un biet animal să fie întemnițat aşa, doar pentru o infracțiune atât de neînsemnată, ca a lui. Broscoiul, vanitos cum era, crezu că fata era interesată de el, datorită afecțiunii crescânde pe care i-o purta; şi mai că regretă prăpastia socială dintre ei, mai ales că ea era frumuşică, şi, după cum se vedea cât se poate de limpede, îl admira nespus de mult.

Într-o dimineață fata se arătă foarte îngândurată, şi parcă era cu mintea în altă parte, iar Broscoiului i se păru că nu e deloc atentă la remarcile lui sclipitoare şi pline de duh.

—Broscoiule, spuse ea, ascultă-mă te rog. Am o mătuşă

an aunt who is a washerwoman."

"There, there," said Toad, graciously and affably, "never mind; think no more about it. *I* have several aunts who *ought* to be washerwomen."

"Do be quiet a minute, Toad," said the girl. "You talk too much, that's your chief fault, and I'm trying to think, and you hurt my head. As I said, I have an aunt who is a washerwoman; she does the washing for all the prisoners in this castle—we try to keep any paying business of that sort in the family, you understand. She takes out the washing on Monday morning, and brings it in on Friday evening. This is a Thursday. Now, this is what occurs to me: you're very rich—at least you're always telling me so—and she's very poor. A few pounds wouldn't make any difference to you, and it would mean a lot to her. Now, I think if she were properly approached—squared, I believe is the word you animals use—you could come to some arrangement by which she would let you have her dress and bonnet and so on, and you could escape from the castle as the official washerwoman. You're very alike in many respects—

care e spălătoreasă.

—Ei, haide, haide, spuse împăciuitor şi binevoitor Broscoiul, nu-i nimic; nu te mai gândi la asta. Şi eu am câteva mătuşi care chiar s-ar cuveni să se facă spălătorese.

—Taci un pic, Broscoiule, spuse fata. Vorbeşti prea mult, ăsta-i marele tău cusur, şi mă doare capul de la atâta vorbărie. Vreau să mă gândesc puțin. Cum îți spuneam, am o mătuşă care e spălătoreasă; spală hainele tuturor prizonierilor din fortăreața asta—ştii, vrem să facem toate treburile astea în familie, ca să nu mai plătim şi alte persoane. Ia rufele luni dimineața şi le aduce înapoi vineri seara. Azi e joi. Uite la ce m-am gândit: tu eşti foarte bogat—cel puțin aşa mi-ai tot spus—şi ea e foarte săracă. Câteva lire nu înseamnă nimic pentru tine, dar sunt grozav de mult pentru ea. Mă gândeam că dacă o iei cu frumosul—sau dacă o îmbrobodeşti, cum mi se pare că spuneți voi, animalele—poate că aranjați cumva şi ea o să-ți dea boneta şi rochia ei şi restul de haine, iar tu o să poți evada pe post de spălătoreasă. Semeni foarte tare cu ea în multe privințe—mai ales la față.

particularly about the figure."

"We're *not*," said the Toad in a huff. "I have a very elegant figure—for what I am."

"So has my aunt," replied the girl, "for what *she* is. But have it your own way. You horrid, proud, ungrateful animal, when I'm sorry for you, and trying to help you!"

"Yes, yes, that's all right; thank you very much indeed," said the Toad hurriedly. "But look here! You wouldn't surely have Mr Toad, of Toad Hall, going about the country disguised as a washerwoman!"

"Then you can stop here as a Toad," replied the girl with much spirit. "I suppose you want to go off in a coach-and-four!"

Honest Toad was always ready to admit himself in the wrong. "You are a good, kind, clever girl," he said, "and I am indeed a proud and a stupid toad. Introduce me to your worthy aunt, if you will be so kind, and I have no doubt that the excellent lady and I will be able to arrange terms satisfactory to both parties."

Next evening the girl ushered her aunt into Toad's

—Ba nu, spuse Broscoiul furios. Eu am o figură foarte elegantă—potrivită cu ceea ce sunt.

—Păi şi mătuşa mea are, răspunse fata, potrivită cu ceea ce este. Dar fie cum spui tu. Animal rău, îngâmfat şi nerecunoscător ce eşti! Mie îmi pare rău pentru tine şi încerc să te ajut, şi tu?

—Ei, bine, bine; mulțumesc oricum foarte mult, spuse Broscoiul repede. Dar stai aşa! Doar nu crezi că domnul Broscoi, cel de la Conac, o să cutreiere drumurile deghizat în spălătoreasă!

—Atunci n-ai decât să rămâi aici şi să fii în continuare dl. Broscoi, răspunse cu istețime fata. Presupun că ai vrea să pleci într-o trăsură trasă de patru cai!

Dar Broscoiul recunoştea întotdeauna când n-avea dreptate.

—Eşti o fată deşteaptă şi bună la suflet, spuse el, iar eu sunt într-adevăr un broscoi prost şi îngâmfat. Fă-mi cunoştință cu distinsa ta mătuşă, te rog, şi sunt sigur că domnia-sa va aranja lucrurile în aşa fel încât să fie bine pentru amândoi.

În seara următoare, fata o aduse în celula Broscoiului pe

cell, bearing his week's washing pinned up in a towel. The old lady had been prepared beforehand for the interview, and the sight of certain gold sovereigns that Toad had thoughtfully placed on the table in full view practically completed the matter and left little further to discuss. In return for his cash, Toad received a cotton print gown, an apron, a shawl, and a rusty black bonnet; the only stipulation the old lady made being that she should be gagged and bound and dumped down in a corner. By this not very convincing artifice, she explained, aided by picturesque fiction which she could supply herself, she hoped to retain her situation, in spite of the suspicious appearance of things.

Toad was delighted with the suggestion. It would enable him to leave the prison in some style, and with his reputation for being a desperate and dangerous fellow untarnished; and he readily helped the gaoler's daughter to make her aunt appear as much as possible the victim of circumstances over which she had no control.

"Now it's your turn, Toad," said the girl. "Take off

mătuşa ei, care veni cu rufăria acestuia împachetată într-un prosop.

Bătrâna fusese anunțată dinainte în legătură cu ce trebuia să se întâmple, iar cele câteva monede de aur pe care Broscoiul le lăsase înadins pe masă, la vedere, fură de ajuns pentru încheierea târgului fără prea multă vorbărie.

În schimbul banilor, Broscoiul primi o rochie de bumbac cu imprimeuri, un şorț, un şal şi o bonetă neagră cam demodată; singura pretenție pe care o ridică bătrâna, fu să i se pună căluş, să fie legată şi azvârlită într-un colț. Prin acest şiretlic, de altfel nu foarte convingător, şi prin alte lucruri bine ticluite pe care avea să le spună chiar ea, spera să iasă basma curată din tărăşenia asta, care se cam vedea că e cusută cu ață albă.

Broscoiul fu încântat de idee. În felul acesta putea să iasă din închisoare cu stil, păstrându-şi nepătată faima lui de infractor grozav de periculos; şi o ajută cu dragă inimă pe fiica temnicerului să potrivească lucrurile în aşa fel, încât mătuşa ei să pară victima unor împrejurări asupra cărora nu a avut nici o putere.

— Acum e rândul tău, Broscoiule, spuse fata. Şi dă jos de pe

that coat and waistcoat of yours; you're fat enough as it is."

Shaking with laughter, she proceeded to "hook-and-eye" him into the cotton print gown, arranged the shawl with a professional fold, and tied the strings of the rusty bonnet under his chin.

"You're the very image of her," she giggled, "only I'm sure you never looked half so respectable in all your life before. Now, good-bye, Toad, and good luck. Go straight down the way you came up; and if any one says anything to you, as they probably will, being but men, you can chaff back a bit, of course, but remember you're a widow woman, quite alone in the world, with a character to lose."

With a quaking heart, but as firm a footstep as he could command, Toad set forth cautiously on what seemed to be a most hare-brained and hazardous undertaking; but he was soon agreeably surprised to find how easy everything was made for him, and a little humbled at the thought that both his popularity, and the sex that seemed to inspire it, were really another's. The washerwoman's squat

tine haina şi vesta; eşti destul de gras şi fără ele.

Şi râzând de mama focului, se apucă să-i încheie rochia de stambă, să-i aranjeze şalul, răsucindu-l la mare artă, şi să-i lege sub bărbie şnururile bonetei demodate.

—Să juri că eşti mătuşă-mea, nu altceva, chicoti fata, deşi sunt sigură că niciodată în viața ta n-ai arătat nici măcar pe jumătate atât de respectabil. Şi acum, la revedere, Broscoiule, şi mult noroc. Ia-o drept înainte, pe drumul pe care ai venit; şi dacă cineva se ia de tine, ceea ce probabil o să se şi întâmple, că doar sunt numai bărbați pe-aici, răspunde şi tu în doi peri, dar ține minte că eşti văduvă, şi eşti singură pe lume, şi nu-ți permiți să-ți pătezi reputația.

Cu inima cât un purice, dar cu pasul hotărât, Broscoiul porni în această nouă încercare, ce părea să fie nici mai mult, nici mai puțin decât o aventură prostească şi la voia întâmplării; dar, destul de curând, află cu surprindere că toate mergeau şnur, chiar dacă în sinea lui se simțea oarecum umilit de faptul că, atât popularitatea de care se bucura, cât şi farmecele care o provocau, nu erau ale lui, ci ale altei persoane.

figure in its familiar cotton print seemed a passport for every barred door and grim gateway; even when he hesitated, uncertain as to the right turning to take, he found himself helped out of his difficulty by the warder at the next gate, anxious to be off to his tea, summoning him to come along sharp and not keep him waiting there all night. The chaff and the humourous sallies to which he was subjected, and to which, of course, he had to provide prompt and effective reply, formed, indeed, his chief danger; for Toad was an animal with a strong sense of his own dignity, and the chaff was mostly (he thought) poor and clumsy, and the humour of the sallies entirely lacking. However, he kept his temper, though with great difficulty, suited his retorts to his company and his supposed character, and did his best not to overstep the limits of good taste.

It seemed hours before he crossed the last courtyard, rejected the pressing invitations from the last guardroom, and dodged the outspread arms of the last warder, pleading with simulated passion for just one farewell embrace. But at last he heard the wicket-gate in the great outer door click

Statura adunată a spălătoresei, în rochia ei de stambă cu desene, deschideau orice uşă ferecată şi orice poartă zăbrelită; şi chiar şi atunci când era nesigur, şi nu ştia încotro s-o ia, se pomenea iute scos la liman de vreun gardian nerăbdător să ajungă acasă la cină, şi care nu avea chef să stea acolo să aştepte toată noaptea. Adevăratul pericol, însă, erau glumele şi tachinările pe care le auzea la tot pasul, şi la care trebuia să răspundă cum se cuvine; şi chiar dacă Broscoiul era un animal demn şi mândru de sine, glumițele pe care le auzea erau stângace şi, după părerea lui, n-aveau nici sare, nici piper. Aşa că, deşi îi venea destul de greu, îşi ținu cumpătul, şi răspunse şi el după cum îi cerea tovărăşia acelor bărbați şi presupusul statut pe care-l avea; şi făcu tot ce-i stătea în puteri ca să nu depăşească limitele bunului gust.

I se păru că se scurseră ore întregi până ce traversă şi ultima dintre curți, unde se opuse iar invitațiilor insistente şi brațelor întinse ale ultimilor gardieni, îngăduindu-le, cu o dorință prefăcută, doar o simplă îmbrățişare de rămas bun. Şi în cele din urmă, auzi poarta mare a închisorii încuindu-se în urma lui, simți

behind him, felt the fresh air of the outer world upon his anxious brow, and knew that he was free!

Dizzy with the easy success of his daring exploit, he walked quickly towards the lights of the town, not knowing in the least what he should do next, only quite certain of one thing, that he must remove himself as quickly as possible from the neighbourhood where the lady he was forced to represent was so well-known and so popular a character.

As he walked along, considering, his attention was caught by some red and green lights a little way off, to one side of the town, and the sound of the puffing and snorting of engines and the banging of shunted trucks fell on his ear. "Aha!" he thought, "this is a piece of luck! A railway station is the thing I want most in the whole world at this moment; and what's more, I needn't go through the town to get it, and shan't have to support this humiliating character by repartees which, though thoroughly effective, do not assist one's sense of self-respect."

He made his way to the station accordingly, consulted a time-table, and found that a train, bound more

aerul proaspăt răcorindu-i tâmplele înfierbântate şi ştiu că era liber!

Ameţit de uşoara izbândă a faptei sale vitejeşti, Broscoiul merse iute spre luminile oraşului, fără ca măcar să aibă cea mai vagă idee despre ce o să facă mai departe. De un lucru era sigur însă, şi anume că trebuia să plece cât mai repede din locurile acestea, unde doamna pe care era nevoit să o întruchipeze era aşa de cunoscută şi de plină de succes.

Şi cum mergea el aşa, cufundat în gânduri, atenţia îi fu atrasă de nişte lumini roşii şi verzi, ce se vedeau puţin mai încolo, într-o parte a oraşului, iar păcănitul şi pufăitul unor motoare şi huruitul unor vagoane îi ajunseră la urechi. „Aha!", îşi spuse el în gând, „Ce noroc pe capul meu! O gară e exact ce-mi trebuie acum; şi nici măcar nu trebuie s-o iau prin oraş ca să ajung la ea, şi n-o să mai fiu nevoit să inventez tot felul de replici pline de duh în apărarea umilului personaj în care sunt deghizat—nu că aceste riposte n-ar fi eficiente, dar nu se potrivesc cu buna mea creştere".

Prin urmare, Broscoiul merse la gară, se uită pe un tabel cu mersul trenurilor şi găsi un tren care se îndrepta oarecum spre

or less in the direction of his home, was due to start in half-an-hour. “More luck!” said Toad, his spirits rising rapidly, and went off to the booking-office to buy his ticket.

He gave the name of the station that he knew to be nearest to the village of which Toad Hall was the principal feature, and mechanically put his fingers, in search of the necessary money, where his waistcoat pocket should have been. But here the cotton gown, which had nobly stood by him so far, and which he had basely forgotten, intervened, and frustrated his efforts. In a sort of nightmare he struggled with the strange uncanny thing that seemed to hold his hands, turn all muscular strivings to water, and laugh at him all the time; while other travellers, forming up in a line behind, waited with impatience, making suggestions of more or less value and comments of more or less stringency and point. At last—somehow—he never rightly understood how—he burst the barriers, attained the goal, arrived at where all waistcoat pockets are eternally situated, and found—not only no money, but no pocket to hold it, and no waistcoat to hold the pocket!

locul unde se găsea casa lui, un tren ce avea să plece într-o jumătate de oră. „Ce noroc!”, îşi zise Broscoiul, simțindu-se tot mai plin de însuflețire, şi porni spre casa de bilete.

Spuse numele stației care se afla cel mai aproape de satul în care domnea semeț Conacul său, şi, într-un gest mecanic, duse mâna la piept, acolo unde ar fi trebuit să fie buzunarul vestei, ca să scoată nişte bani. Fu însă împiedicat de rochia de stambă, cea care îl scosese atât de elegant din încurcătură până acum, dar de care uitase cu desăvârşire. Şi, ca într-un vis urât, începu să tragă de acel lucru straniu şi nefiresc ce părea să-i blocheze mâinile, să-i zădărnicească toate eforturile şi să-şi râdă întruna de el; între timp, alți călători făcuseră coadă în spatele lui şi aşteptau acum cu nerăbdare, dându-i tot felul de sugestii şi comentând, fiecare după cum se pricepea. În cele din urmă—cumva, cumva—nici el nu ştia prea bine cum—învinse obstacolul, ajunse acolo unde se găsesc buzunarele vestelor de când există veste pe pământ, dar, spre surprinderea lui, nu numai că nu găsi bani, dar nu găsi nici măcar vreun buzunar, sau vreo urmă de vestă!

To his horror he recollected that he had left both coat and waistcoat behind him in his cell, and with them his pocket-book, money, keys, watch, matches, pencil-case—all that makes life worth living, all that distinguishes the many-pocketed animal, the lord of creation, from the inferior one-pocketed or no-pocketed productions that hop or trip about permissively, unequipped for the real contest.

In his misery he made one desperate effort to carry the thing off, and, with a return to his fine old manner—a blend of the Squire and the College Don—he said, “Look here! I find I’ve left my purse behind. Just give me that ticket, will you, and I’ll send the money on to-morrow? I’m well-known in these parts.”

The clerk stared at him and the rusty black bonnet a moment, and then laughed. “I should think you were pretty well known in these parts,” he said, “if you’ve tried this game on often. Here, stand away from the window, please, madam; you’re obstructing the other passengers!”

Şi, îngrozit la culme, îşi aduse aminte că lăsase atât haina, cât şi vesta în temniță, şi împreună cu ele rămăseseră acolo şi portmoneul, şi banii, şi cheile, şi ceasul, şi chibriturile, şi stiloul—toate acele lucruri de preț care dau sens vieții şi care deosebesc animalul cu multe buzunare, ființa superioară, de vietățile acelea inferioare cu un singur buzunar, sau mai rău, fără nici unul, care se vântură de colo-colo fără nici o noimă, fără să aibă dotările necesare luptei pentru existență.

Nenorocit cum era, mai făcu o ultimă încercare ca să iasă din încurcătură, şi, recurgând la manierele sale elegante şi la binecunoscutul lui stil, un amestec de boiernaş de țară şi de nobil distins, spuse:

—Ia te uită! Se pare că mi-am uitat acasă portofelul. Dați-mi, fiți amabil, un bilet, şi o să vă trimit banii mâine. Nu vă faceți griji, mă ştie lumea bine prin părțile astea.

Funcționarul se uită la Broscoi şi la boneta lui demodată şi izbucni în râs:

—Nu mă-ndoiesc că vă ştia lumea, spuse el, mai ales dacă ați mai făcut uz de astfel de şiretlicuri. Acum vă rog, doamnă, dați-vă la o parte de la ghişeu; îi faceți pe ceilalți călători să

An old gentleman who had been prodding him in the back for some moments here thrust him away, and, what was worse, addressed him as his good woman, which angered Toad more than anything that had occurred that evening.

Baffled and full of despair, he wandered blindly down the platform where the train was standing, and tears trickled down each side of his nose. It was hard, he thought, to be within sight of safety and almost of home, and to be baulked by the want of a few wretched shillings and by the pettifogging mistrustfulness of paid officials. Very soon his escape would be discovered, the hunt would be up, he would be caught, reviled, loaded with chains, dragged back again to prison and bread-and-water and straw; his guards and penalties would be doubled; and O, what sarcastic remarks the girl would make! What was to be done? He was not swift of foot; his figure was unfortunately recognisable. Could he not squeeze under the seat of a carriage? He had seen this method adopted by schoolboys, when the journey-

aştepte!

Un domn mai în vârstă, care îi tot dădea ghionturi ca să-l grăbească, îl împinse acum în lături, şi, mai mult, i se adresă cu apelativul „duduie”, lucru ce îl scoase din sărite pe Broscoi din cale-afară.

Zăpăcit şi disperat, începu să umble de colo-colo, orbeşte, pe peronul la care se afla garat trenul, în timp ce lacrimile îi şiroiau pe amândoi obrajii. Era îngrozitor, se gândea el, să fii aproape de casă şi aproape scăpat de primejdii, şi să fii ținut pe loc de lipsa câtorva bănuți amărâți şi de neîncrederea unor funcționari chițibuşari. Nu peste mult timp, evadarea lui n-o să nu mai fie un mister, o să i se ia urma, o să fie prins, făcut cu ou şi cu oțet, pus în lanțuri şi dus înapoi în temniță, să doarmă pe paie şi să se hrănească cu pâine şi apă; paznicii şi pedepsele se vor înmulți; şi, vai, ce plină de sarcasm o să fie fata!

Ce să se facă acum? El nu-i un animal iute de picior, de felul lui; iar înfățişarea, din nefericire, îi e uşor de recunoscut. Oare n-ar putea să se strecoare sub o banchetă, într-un vagon? Văzuse că aşa fac băieții de şcoală, atunci când banii de bilet primiți de la

money provided by thoughtful parents had been diverted to other and better ends. As he pondered, he found himself opposite the engine, which was being oiled, wiped, and generally caressed by its affectionate driver, a burly man with an oil-can in one hand and a lump of cotton-waste in the other.

"Hullo, mother!" said the engine-driver, "what's the trouble? You don't look particularly cheerful."

"O, sir!" said Toad, crying afresh, "I am a poor unhappy washerwoman, and I've lost all my money, and can't pay for a ticket, and I *must* get home to-night somehow, and whatever I am to do I don't know. O dear, O dear!"

"That's a bad business, indeed," said the engine-driver reflectively. "Lost your money—and can't get home—and got some kids, too, waiting for you, I dare say?"

"Any amount of 'em," sobbed Toad. "And they'll be hungry—and playing with matches—and upsetting lamps, the little innocents!—and quarrelling, and going on generally. O dear, O dear!"

"Well, I'll tell you what I'll do," said the good engine-

părinți sunt cheltuiți în alte scopuri, poate mai nobile. Şi cum se gândea el aşa, se trezi în fața locomotivei, care era unsă cu vaselină, ştearsă şi dezmierdată de iubitorul ei mecanic, un bărbat solid cu o cutie de vaselină într-o mână şi cu o cârpă în cealaltă.

—Săru'mâna, mătuşă!, spuse mecanicul, da' ce ți s-a-ntâmplat? Nu prea pari în apele tale.

—Vai, domnule!, zise Broscoiul, plângând din nou, sunt o biată spălătoreasă şi mi-am pierdut toți banii, şi nu pot plăti biletul de tren, şi trebuie să ajung acasă în seara asta, şi nu ştiu ce-o să mă fac. Of, Doamne, Doamne!

—Urâtă treabă, zău aşa, spuse mecanicul căzut pe gânduri. Ai pierdut banii—n-ai cum s-ajungi acasă—şi parcă văd că mai ai şi copii, care te-aşteaptă, sărmanii.

—Am şi niscai copii, suspină Broscoiul. Şi le e foame—şi-o să se joace cu chibriturile—şi-o să răstoarne lămpile, mititeii! Şi-o să se ia la harță, şi câte şi mai câte. Of, Doamne, Doamne!

—Păi îți spun eu cum facem, zise amabil mecanicul. Spui

driver. "You're a washerwoman to your trade, says you. Very well, that's that. And I'm an engine-driver, as you well may see, and there's no denying it's terribly dirty work. Uses up a power of shirts, it does, till my missus is fair tired of washing of 'em. If you'll wash a few shirts for me when you get home, and send 'em along, I'll give you a ride on my engine. It's against the Company's regulations, but we're not so very particular in these out-of-the-way parts."

The Toad's misery turned into rapture as he eagerly scrambled up into the cab of the engine. Of course, he had never washed a shirt in his life, and couldn't if he tried and, anyhow, he wasn't going to begin; but he thought: "When I get safely home to Toad Hall, and have money again, and pockets to put it in, I will send the engine-driver enough to pay for quite a quantity of washing, and that will be the same thing, or better."

The guard waved his welcome flag, the engine-driver whistled in cheerful response, and the train moved out of the station. As the speed increased, and the Toad could see on either side of him real fields, and trees, and hedges, and

că eşti spălătoreasă de meserie. Foarte bine. Eu, după cum bine vezi, sunt mecanic, şi asta-i o meserie a naibii de murdară. Toată ziulica murdăresc la cămăşi, zău aşa, că nevastă-mea e sătulă de atâta spălat. Dacă îmi speli câteva cămăşi când ajungi acasă şi mi le trimiţi, te duc eu cu locomotiva. E împotriva regulamentului, da' noi nu suntem chiar aşa de stricţi pe-aici, prin părţile astea mai rupte de lume.

Deznădejdea Broscoiului se transformă în extaz de îndată ce se văzu cocoţat în locomotivă. E lesne de-nţeles că nu spălase niciodată vreo cămaşă, şi nici n-ar fi fost în stare, şi dacă ar fi încercat; şi oricum, nici n-avea de gând să încerce. Dar se gândi aşa: „când ajung acasă la mine, la Conac, şi o să am iarăşi buzunare şi o să le umplu cu bani, o să-i trimit mecanicului suficient ca să plătească pe cineva să-i spele cămăşile, ceea ce ar fi cam acelaşi lucru, dacă nu mai bine."

Şeful de tren flutură stegulețul, mecanicul fluieră în semn de răspuns, iar trenul se puse în mişcare. Pe măsură ce viteza creştea, iar Broscoiul putea să admire şi în stânga şi în dreapta câmpii şi copaci, tufişuri, şi vaci, şi cai, şi tot felul de lucruri

cows, and horses, all flying past him, and as he thought how every minute was bringing him nearer to Toad Hall, and sympathetic friends, and money to chink in his pocket, and a soft bed to sleep in, and good things to eat, and praise and admiration at the recital of his adventures and his surpassing cleverness, he began to skip up and down and shout and sing snatches of song, to the great astonishment of the engine-driver, who had come across washerwomen before, at long intervals, but never one at all like this.

They had covered many and many a mile, and Toad was already considering what he would have for supper as soon as he got home, when he noticed that the engine-driver, with a puzzled expression on his face, was leaning over the side of the engine and listening hard. Then he saw him climb on to the coals and gaze out over the top of the train; then he returned and said to Toad: "It's very strange; we're the last train running in this direction to-night, yet I could be sworn that I heard another following us!"

Toad ceased his frivolous antics at once. He became grave and depressed, and a dull pain in the lower part of his

trecând în goană pe lângă el, se gândea că fiecare minut şi fiecare secundă care se scurgeau, îl duceau mai aproape de casă, de prietenii lui buni şi iertători, de bani care să-i zornăie prin buzunare, de un pat moale şi de mâncăruri bune, de stimă şi admirație atunci când avea să-şi depene isprăvile şi să se laude cu istețimea lui ieşită din comun; şi toate aceste plăcute gânduri îl făcură să țopăie şi să strige şi să cânte frânturi de cântece, spre surprinderea mecanicului, care mai întâlnise spălătorese, când şi când, dar niciodată una ca cea de față.

Străbătură deja mulți kilometri, iar Broscoiul se gândea de pe acum ce o să mănânce la cină, dar deodată, observă că mecanicul, cu nelămurire pe chip, stătea aplecat peste uşița locomotivei, şi asculta cu atenție. Apoi îl văzu suindu-se pe grămada de cărbuni şi uitându-se în urmă, peste tren; apoi se întoarse şi îi spuse Broscoiului:

—Foarte ciudat; ăsta e ultimul tren de astăzi care merge pe ruta asta, şi totuşi pot să jur că mai aud unul venind în urma noastră!

Broscoiul se opri brusc din râsetele şi țopăiala de mai adineaori. Deveni serios şi se posomorî, şi o durere surdă, care

spine, communicating itself to his legs, made him want to sit down and try desperately not to think of all the possibilities.

By this time the moon was shining brightly, and the engine-driver, steadying himself on the coal, could command a view of the line behind them for a long distance.

Presently he called out, "I can see it clearly now! It is an engine, on our rails, coming along at a great pace! It looks as if we were being pursued!"

The miserable Toad, crouching in the coal-dust, tried hard to think of something to do, with dismal want of success.

"They are gaining on us fast!" cried the engine-driver. "And the engine is crowded with the queerest lot of people! Men like ancient warders, waving halberds; policemen in their helmets, waving truncheons; and shabbily dressed men in pot-hats, obvious and unmistakable plain-clothes detectives even at this distance, waving revolvers and walking-sticks; all waving, and all shouting the same thing—'Stop, stop, stop!'"

Then Toad fell on his knees among the coals, and,

pornea din şale şi ajungea până în picioare, îl făcu să se aşeze şi să încerce să nu se gândească la ce-o fi mai rău.

Între timp, luna răsărise şi strălucea acum cu putere, iar mecanicul, ținându-şi echilibrul pe grămada de cărbuni, putea acum să vadă până departe, în urma trenului.

—Se vede bine acum!, strigă el. E o locomotivă, şi vine repede în urma noastră! Parcă am fi urmăriți!

Plin de disperare şi ghemuit în praful de cărbuni, Broscoiul încerca din răsputeri să găsească o cale de scăpare, dar părea să fie în zadar.

—Ne ajung din urmă repede!, strigă iar mecanicul. Şi locomotiva aia e ticsită cu tot felul de oameni! Parc-ar fi paznici din vechime, mânuind halebarde, polițişti cu cască, mânuind bâte; şi nişte oameni cu pălărie şi cu haine sărăcăcioase, evident detectivi îmbrăcați simplu, fluturând revolvere şi bastoane; toți flutură ceva şi strigă acelaşi lucru—„Opriți, opriți, opriți!"

Broscoiul căzu atunci în genunchi, acolo printre cărbuni, şi,

raising his clasped paws in supplication, cried, "Save me, only save me, dear kind Mr Engine-driver, and I will confess everything! I am not the simple washerwoman I seem to be! I have no children waiting for me, innocent or otherwise! I am a toad—the well-known and popular Mr Toad, a landed proprietor; I have just escaped, by my great daring and cleverness, from a loathsome dungeon into which my enemies had flung me; and if those fellows on that engine recapture me, it will be chains and bread-and-water and straw and misery once more for poor, unhappy, innocent Toad!"

The engine-driver looked down upon him very sternly, and said, "Now tell the truth; what were you put in prison for?"

"It was nothing very much," said poor Toad, colouring deeply. "I only borrowed a motor-car while the owners were at lunch; they had no need of it at the time. I didn't mean to steal it, really; but people—especially magistrates—take such harsh views of thoughtless and high-spirited actions."

ridicând brațele în sus, ca la rugăciune, strigă:

—Salvează-mă, te rog salvează-mă, domnule mecanic de locomotivă, şi o să-ți spun totul! Eu nu sunt o simplă spălătoreasă, aşa cum par a fi! N-am copii care mă aşteaptă, cuminți, hămesiți sau mai ştiu eu cum! Sunt un broscoi—Dl. Broscoi cel renumit şi cunoscut de toți, mare proprietar; tocmai am evadat, mulțumită curajului şi istețimii mele, am evadat dintr-o temniță îngrozitoare în care mă aruncaseră duşmanii mei; şi dacă indivizii ăia de pe locomotivă mă prind iar, o să ajung din nou în lanțuri, la pâine cu apă şi paie şi o viață de mizerie, bietul de mine, şi sunt nevinovat!

Mecanicul se uită la el cu severitate şi zise:

—Acum ia spune-mi adevărul. De ce ai fost băgat la închisoare?

—N-a fost cine ştie ce, spuse amărât Broscoiul, înroşindu-se până în vârful urechilor. N-am făcut decât să împrumut o maşină când proprietarii ei erau la masă. În momentul ăla ei n-aveau nevoie de ea. N-am vrut s-o fur, pe cuvânt; dar oamenii, şi mai ales oamenii legii, dezaprobă total fapte trăznite şi haioase de felul ăsta.

The engine-driver looked very grave and said, "I fear that you have been indeed a wicked toad, and by rights I ought to give you up to offended justice. But you are evidently in sore trouble and distress, so I will not desert you. I don't hold with motor-cars, for one thing; and I don't hold with being ordered about by policemen when I'm on my own engine, for another. And the sight of an animal in tears always makes me feel queer and soft-hearted. So cheer up, Toad! I'll do my best, and we may beat them yet!"

They piled on more coals, shovelling furiously; the furnace roared, the sparks flew, the engine leapt and swung, but still their pursuers slowly gained. The engine-driver, with a sigh, wiped his brow with a handful of cotton-waste, and said, "I'm afraid it's no good, Toad. You see, they are running light, and they have the better engine. There's just one thing left for us to do, and it's your only chance, so attend very carefully to what I tell you. A short way ahead of us is a long tunnel, and on the other side of that the line passes through a thick wood. Now, I will put on all the speed

Mecanicul îl privi foarte serios şi spuse:

—Mă tem că eşti cu adevărat un broscoi foarte rău, şi s-ar cuveni să te dau pe mâna autorităților. Pe de altă parte, însă, văd că eşti într-o mare încurcătură, aşa că n-o să te las baltă. Mai întâi de toate, să ştii că nu-mi plac maşinile; şi mai apoi, mă enervează ca polițiştii să-mi dea ordine şi să-mi spună ce să fac, atunci când sunt pe locomotiva mea. Iar vederea unui animal îndurerat mă înduioşează şi mă răscoleşte întotdeauna. Aşa că vino-ți în fire, Broscoiule! O să fac tot ce-mi stă în puteri şi o să scăpăm de ei până la urmă.

Îndârjiți şi plini de râvnă, au pus şi mai mulți cărbuni pe foc; cuptorul dogorea, scânteile zburau în toate părțile, locomotiva se hurduca şi se legăna din toate încheieturile, dar urmăritorii îi ajungeau încet din urmă. Oftând, mecanicul îşi şterse fruntea cu o cârpă şi spuse:

—Mă tem că nu e nimic de făcut, Broscoiule. După cum vezi, nici măcar nu au cine ştie ce viteză, dar au locomotiva mai bună. Mai avem o singură speranță, şi asta e singura ta scăpare, aşa că ascultă bine ce o să-ți spun. Puțin mai încolo e un tunel, şi după tunel, linia trece printr-o pădure deasă. Când o să traversăm

I can while we are running through the tunnel, but the other fellows will slow down a bit, naturally, for fear of an accident. When we are through, I will shut off steam and put on brakes as hard as I can, and the moment it's safe to do so you must jump and hide in the wood, before they get through the tunnel and see you. Then I will go full speed ahead again, and they can chase me if they like, for as long as they like, and as far as they like. Now mind and be ready to jump when I tell you!"

They piled on more coals, and the train shot into the tunnel, and the engine rushed and roared and rattled, till at last they shot out at the other end into fresh air and the peaceful moonlight, and saw the wood lying dark and helpful upon either side of the line. The driver shut off steam and put on brakes, the Toad got down on the step, and as the train slowed down to almost a walking pace he heard the driver call out, "Now, jump!"

Toad jumped, rolled down a short embankment, picked himself up unhurt, scrambled into the wood and hid.

Peeping out, he saw his train get up speed again and

tunelul, o să cresc viteza cât pot eu de mult, şi, după cum e de crezut, urmăritorii noştri o să încetinească, bineînțeles, ca să evite un posibil accident. După ce ieşim din tunel, eu o să opresc aburul, o să frânez cât de tare pot, şi atunci tu o să sari din locomotivă şi o să te ascunzi în pădure, înainte ca ei să iasă din tunel şi să te vadă. Apoi eu o să pornesc mai departe cu viteză maximă, iar ei pot să se ia după mine dacă aşa le place. Acum fii gata să sari când îți spun eu.

Mai băgară nişte cărbuni în cuptor, iar trenul intră în tunel; locomotiva huruia şi păcănea şi gonea de mama focului, şi într-un final ieşi din tunel, la aer curat şi sub lumina odihnitoare a lunii, întâmpinată de pădurea întunecoasă şi ocrotitoare, ce se întindea şi de o parte şi de cealaltă a liniei. Mecanicul opri aburul şi frână, Broscoiul coborî pe treapta locomotivei, iar când trenul încetini, îl auzi pe mecanic strigând:

— Acum sari!

Broscoiul sări, se dădu o dată de-a rostogolul, se ridică nevătămat, se afundă în pădure şi se ascunse.

Uitându-se pe furiş în urma sa, văzu cum trenul ia viteză

disappear at a great pace. Then out of the tunnel burst the pursuing engine, roaring and whistling, her motley crew waving their various weapons and shouting, "Stop! stop! stop!" When they were past, the Toad had a hearty laugh—for the first time since he was thrown into prison.

But he soon stopped laughing when he came to consider that it was now very late and dark and cold, and he was in an unknown wood, with no money and no chance of supper, and still far from friends and home; and the dead silence of everything, after the roar and rattle of the train, was something of a shock. He dared not leave the shelter of the trees, so he struck into the wood, with the idea of leaving the railway as far as possible behind him.

After so many weeks within walls, he found the wood strange and unfriendly and inclined, he thought, to make fun of him. Night-jars, sounding their mechanical rattle, made him think that the wood was full of searching warders, closing in on him. An owl, swooping noiselessly towards

din nou şi dispare cu repeziciune. Locomotiva cealaltă se ivi ca fulgerul din tunel, huruind şi fluierând, cu echipajul ei pestriț fluturându-şi armele şi strigând „Opriți!, Opriți!, Opriți!". După ce aceştia din urmă trecură, Broscoiul se puse pe un râs nebun, şi râse cu poftă, pentru prima dată în lunga perioadă de când fusese aruncat în temniță.

Dar foarte curând se opri din hohotit, când îşi dădu seama că se făcuse târziu şi se întunecase de-a binelea şi era tot mai frig, iar el se afla într-o pădure necunoscută, fără bani, şi fără cea mai mică şansă de a lua cina pe undeva, şi departe de casă şi de prietenii săi; şi, după zgomotul şi huruitul asurzitor al trenului, o tăcere de piatră se lăsă peste toate, înfricoşându-l.

Broscoiul nu îndrăzni să părăsească adăpostul oferit de copaci, aşa că se afundă în pădure, intenționând să se îndepărteze de linia ferată cât mai mult posibil.

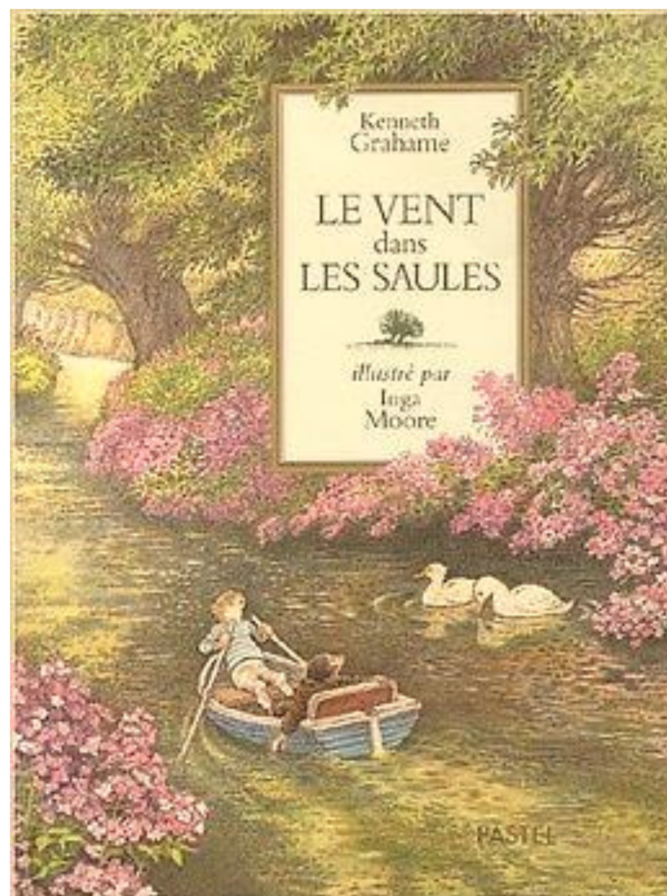
După atâta amar de săptămâni petrecute între patru pereți, pădurea i se păru ciudată şi neprietenoasă, şi parcă îşi râdea de el. Se auzeau trosnituri şi foşnete de pretutindeni, iar Broscoiului i se părea că sunt paznici care îl caută şi care se apropie tot mai mult. O bufniță, zburând în picaj către el, fără zgomot, îi atinse umărul

him, brushed his shoulder with its wing, making him jump with the horrid certainty that it was a hand; then flitted off, moth-like, laughing its low ho! ho! ho! which Toad thought in very poor taste. Once he met a fox, who stopped, looked him up and down in a sarcastic sort of way, and said, “Hullo, washerwoman! Half a pair of socks and a pillow-case short this week! Mind it doesn’t occur again!” and swaggered off, sniggering. Toad looked about for a stone to throw at him, but could not succeed in finding one, which vexed him more than anything. At last, cold, hungry, and tired out, he sought the shelter of a hollow tree, where with branches and dead leaves he made himself as comfortable a bed as he could, and slept soundly till the morning.

cu aripa, făcându-l să sară cât acolo, îngrozit că ar putea să fie înşfăcat de o mână; dar bufnița zbură în treaba ei, scoțând un hohot lugubru, un bu-hu-hu, pe care Broscoiul îl socoti de un gust îndoielnic.

Apoi se întâlni cu un vulpoi, care se opri, îl măsură din cap până-n picioare într-un fel zeflemitor, şi-i spuse:

—Salutare, coană spălătoreasă! Săptămâna asta mi-ai pierdut o şosetă şi o față de pernă! Vezi, altă dată să nu se mai întâmple! Şi o zbughi în desiş, chicotind. Broscoiul căută o piatră să arunce după el, dar nu găsi, şi asta i se păru mai jignitor decât tot ce i se întâmplase până acum. În cele din urmă, înghețat de frig, lihnit de foame şi epuizat, se adăposti într-o scorbură, unde îşi încropi, cum putu el mai bine, un culcuş din crenguțe şi frunze uscate, şi dormi buştean până dimineață.

Contemporary
Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

IX

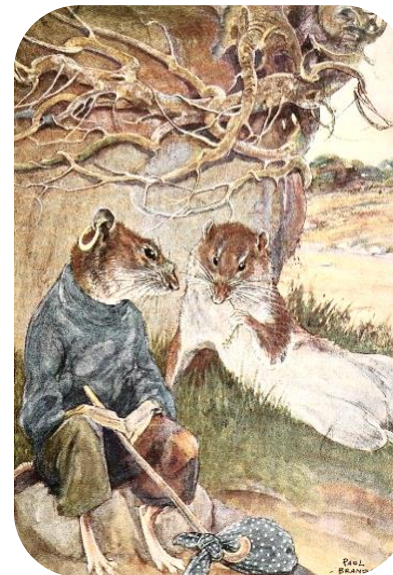
Wayfarers All

The Water Rat was restless, and he did not exactly know why. To all appearance the summer's pomp was still at fullest height, and although in the tilled acres green had

IX

La drum

Şobolanul de apă simţea un fel de nelinişte, şi nu ştia exact de ce.

După toate aparenţele, vara era încă în toi, şi, cu toate că pe

given way to gold, though rowans were reddening, and the woods were dashed here and there with a tawny fierceness, yet light and warmth and colour were still present in undiminished measure, clean of any chilly premonitions of the passing year. But the constant chorus of the orchards and hedges had shrunk to a casual evensong from a few yet unwearied performers; the robin was beginning to assert himself once more; and there was a feeling in the air of change and departure. The cuckoo, of course, had long been silent; but many another feathered friend, for months a part of the familiar landscape and its small society, was missing too, and it seemed that the ranks thinned steadily day by day. Rat, ever observant of all winged movement, saw that it was taking daily a southing tendency; and even as he lay in bed at night he thought he could make out, passing in the darkness overhead, the beat and quiver of impatient pinions, obedient to the peremptory call.

Nature's Grand Hotel has its Season, like the others. As the guests one by one pack, pay, and depart, and the

ogoare auriul luase locul verdelui, cu toate că scoruşele începeau să se coacă, devenind roşietice, iar pădurile scoteau la iveală, pe ici, pe colo, impetuoase pete maro-roşcate, lumina şi căldura şi culoarea erau încă prezente, în aceeaşi măsură, fără să aibă în ele prevestirea vreunui fior de vreme rece de toamnă.

Dar corul cel statornic al livezilor şi tufişurilor se preschimbase încet-încet într-un fel de serenadă ocazională a unor interpreţi neobosiţi încă; măcăleandrul îşi arăta încă măiestria; şi totuşi, în aer plutea presimţirea unei schimbări şi a plecării, poate. Cucul, desigur, tăcuse de mult; şi mulţi alţi semeni de-ai lui înaripaţi, care de luni de zile erau parte integrantă a peisajului şi a societăţii care îl popula, lipseau şi ei, şi părea că rândurile se subţiază pe zi ce trece. Şobolanul, un fin observator al înaripatelor, văzu că acestea, cu fiecare zi ce se scurgea, se îndreptau tot mai mult către sud; şi chiar şi noaptea, atunci când stătea întins în pat, putea să distingă, trecând prin întunericul de deasupra sa, fâlfâitul unor aripi ce nu mai aveau astâmpăr şi se grăbeau să răspundă acelei chemări poruncitoare.

Casa de vacanţă a Mamei Natură are şi ea sezonul ei ca orice hotel. Şi când oaspeţii încep să-şi facă bagajele, să achite nota de

seats at the *table-d'hôte* shrink pitifully at each succeeding meal; as suites of rooms are closed, carpets taken up, and waiters sent away; those boarders who are staying on, *en pension*, until the next year's full re-opening, cannot help being somewhat affected by all these flittings and farewells, this eager discussion of plans, routes, and fresh quarters, this daily shrinkage in the stream of comradeship. One gets unsettled, depressed, and inclined to be querulous. Why this craving for change? Why not stay on quietly here, like us, and be jolly? You don't know this hotel out of the season, and what fun we have among ourselves, we fellows who remain and see the whole interesting year out. All very true, no doubt, the others always reply; we quite envy you—and some other year perhaps—but just now we have engagements—and there's the bus at the door—our time is up! So they depart, with a smile and a nod, and we miss them, and feel resentful. The Rat was a self-sufficing sort of animal, rooted to the land, and, whoever went, he stayed; still, he could not help noticing what was in the air, and feeling some of its

plată şi să plece unul câte unul, iar locurile în sala de mese se reduc simţitor, şi parcă fiecare nouă masă e tot mai tristă, când camerele sunt închise, covoarele adunate şi chelnerii trimişi pe la casele lor, atunci cei care rămân, cei care stau până în anul următor, la deschiderea unui nou sezon, nu pot asista indiferenţi la toate aceste plecări şi îmbrăţişări de rămas-bun, la discuţiile despre planurile de călătorie, despre noi meleaguri şi noi locuinţe, la continua micşorare a cercului de prieteni.

Parcă devii agitat şi nu-ţi găseşti locul, te deprimi şi începi să fii irascibil. De ce să-şi dorească cineva schimbarea cu tot dinadinsul? De ce să nu rămână aici, ca mulţi alţii, să ducă o viaţă tihnită în continuare şi să se bucure de ea? Cei ce pleacă habar n-au cum e casa aceasta de vacanţă în afara sezonului, şi cum ne distrăm noi, cei care rămânem, şi cum ne luăm rămas bun de la anul care se sfârşeşte. E perfect adevărat, ni se răspunde; vă invidiem şi, poate că la un moment dat, într-un alt an, o să rămânem şi noi, dar acum avem alte aranjamente—şi autobuzul ne aşteaptă—e timpul să o luăm din loc! Aşa că pleacă, cu zâmbetul pe buze şi salutându-ne din mers, şi nouă ne e dor de ei, şi murim de ciudă.

Şobolanul era un animal independent şi stăpân pe sine,

influence in his bones.

It was difficult to settle down to anything seriously, with all this flitting going on. Leaving the water-side, where rushes stood thick and tall in a stream that was becoming sluggish and low, he wandered country-wards, crossed a field or two of pasturage already looking dusty and parched, and thrust into the great sea of wheat, yellow, wavy, and murmurous, full of quiet motion and small whisperings. Here he often loved to wander, through the forest of stiff strong stalks that carried their own golden sky away over his head—a sky that was always dancing, shimmering, softly talking; or swaying strongly to the passing wind and recovering itself with a toss and a merry laugh. Here, too, he had many small friends, a society complete in itself, leading full and busy lives, but always with a spare moment to gossip, and exchange news with a visitor. To-day, however, though they were civil enough,

puternic legat de meleagurile natale, şi indiferent cine pleca, el rămânea pe loc; totuşi, acest dor de ducă ce plutea prin văzduh nu trecu neobservat nici chiar pe lângă el, ba mai mult, începu să-i pătrundă în oase.

Cu toate plecările astea succedându-se zi şi noapte, parcă era şi greu să te apuci serios de vreo treabă. Îndepărtându-se de malul râului, unde rogozul des stătea neclintit în apa tot mai puțin adâncă şi tot mai mâloasă cu fiecare zi, Şobolanul rătăci aiurea, străbătu vreo două ogoare cu otavă, deja uscată şi plină de praf, apoi se avântă în marea de aur a lanului de grâu, care se unduia şi foşnea şi murmura uşor în adierea lină a verii.

De multe ori îi făcuse plăcere să hoinărească pe-aici, prin pădurea aceasta de spice semețe care se uneau într-un fel de cer auriu chiar deasupra lui, un cer aflat într-un neîncetat dans, într-un tremur uşor, murmurând liniştit şi dulce; sau dacă era vânt, aplecându-se şi clătinându-se cu putere în toate părțile, într-un chicot zglobiu. Aici în lan avea o sumedenie de prieteni mititei, o comunitate bine închegată, cu o viață plină şi ocupată, dar întotdeauna gata să găsească o clipă liberă ca să stea la bârfă sau la taclale cu oricine simțea plăcerea să le facă o vizită.

the field-mice and harvest mice seemed preoccupied. Many were digging and tunnelling busily; others, gathered together in small groups, examined plans and drawings of small flats, stated to be desirable and compact, and situated conveniently near the Stores. Some were hauling out dusty trunks and dress-baskets, others were already elbow-deep packing their belongings; while everywhere piles and bundles of wheat, oats, barley, beech-mast and nuts, lay about ready for transport.

"Here's old Ratty!" they cried as soon as they saw him. "Come and bear a hand, Rat, and don't stand about idle!"

"What sort of games are you up to?" said the Water Rat severely. "You know it isn't time to be thinking of winter quarters yet, by a long way!"

"O yes, we know that," explained a field-mouse rather shamefacedly; "but it's always as well to be in good time, isn't it? We really must get all the furniture and baggage and stores moved out of this before those horrid machines begin clicking round the fields; and then, you

Totuşi, astăzi, deşi erau în general foarte primitori, şoarecii de câmp păreau foarte prinşi de treabă. Unii dintre ei săpau cu râvnă nişte tuneluri; alții, adunați în grupuri mici, studiau nişte schițe ale unor locuințe, plănuite să fie mici şi îngrămădite şi aşezate strategic, lângă Cămări. Alții cărau cufere prăfuite şi coşuri, iar alții erau ocupați până peste cap cu împachetatul lucrurilor; în vremea asta, peste tot stăteau grămezi de grâu, ovăz, orz, jir şi nuci, pregătite pentru transport.

—Hei, uite-l pe Şobo!, strigară ei de cum îl văzură. Hai, vino şi dă-ne o mână de ajutor, Şobolanule, nu sta aşa cu mâinile-n sân!

—Ce mai puneți la cale?, întrebă Şobolanul cam răstit. Doar nu vă gândiți deja la locuințele de iarnă; frigul e încă departe!

—Ei, da, ştim că mai e mult până la iarnă, explică, un pic cam ruşinat, un şoarece de câmp. Dar nu strică să te pregăteşti din vreme, nu-i aşa? Nu de alta, da' trebuie să mutăm de-aici toată mobila, şi bagajele şi toate proviziile, până nu dau peste noi maşinile alea oribile care o să-nceapă să zdrăngăne pe câmp; şi ştii

know, the best flats get picked up so quickly nowadays, and if you're late you have to put up with *anything*; and they want such a lot of doing up, too, before they're fit to move into. Of course, we're early, we know that; but we're only just making a start."

"O, bother starts," said the Rat. "It's a splendid day. Come for a row, or a stroll along the hedges, or a picnic in the woods, or something."

"Well, I *think* not *to-day*, thank you," replied the field-mouse hurriedly. "Perhaps some other day—when we've more *time*—"

The Rat, with a snort of contempt, swung round to go, tripped over a hat-box, and fell, with undignified remarks.

"If people would be more careful," said a field-mouse rather stiffly, "and look where they're going, people wouldn't hurt themselves—and forget themselves. Mind that hold-all, Rat! You'd better sit down somewhere. In an hour or two we may be more free to attend to you."

doar cât de repede trebuie să te mişti ca să pui mâna pe o casă bună în ziua de azi, că dacă nu te grăbeşti, trebuie să te mulțumeşti cu ce s-o găsi; şi pe lângă asta, mai e atâta de amenajat şi de curățat înainte să te poți muta. Da, ştiu că ne-am apucat cam devreme de treabă; da' e doar începutul.

—O, mai dă-l încolo de început!, spuse Şobolanul. E o zi superbă. Mai bine hai să ne plimbăm cu barca sau să dăm o raită prin tufişuri, sau să mergem la un picnic în pădure sau să facem orice altceva.

—Păi cred că azi nu se poate, răspunse în grabă şoarecele de câmp, dar mulțumesc de invitație.

Poate altădată, când o să avem ceva mai mult timp.

Fornăind cu dispreț, Şobolanul făcu stânga-mprejur, hotărât să plece, călcă peste o cutie de pălării şi căzu, ceea ce îl făcu să mârâie nişte remarci nu tocmai demne de statutul lui.

—Unii ar trebui să fie mai atenți, spuse, destul de înțepat, un şoarece de câmp, şi să se uite pe unde calcă şi-atunci n-o să-şi mai piardă capul şi nici n-o să-şi julească genunchii. Fii atent la rucsacul ăla, Şobolanule! Mai bine te-ai aşeza un pic. Poate că peste vreo două ore n-o să mai fim chiar aşa de ocupați şi o să stăm un pic şi

"You won't be 'free' as you call it, much this side of Christmas, I can see that," retorted the Rat grumpily, as he picked his way out of the field.

He returned somewhat despondently to his river again—his faithful, steady-going old river, which never packed up, flitted, or went into winter quarters.

In the osiers which fringed the bank he spied a swallow sitting. Presently it was joined by another, and then by a third; and the birds, fidgeting restlessly on their bough, talked together earnestly and low.

"What, *already*," said the Rat, strolling up to them. "What's the hurry? I call it simply ridiculous."

"O, we're not off yet, if that's what you mean," replied the first swallow. "We're only making plans and arranging things. Talking it over, you know—what route we're taking this year, and where we'll stop, and so on. That's half the fun!"

"Fun?" said the Rat; "now that's just what I don't understand. If you've *got* to leave this pleasant place, and

cu tine.

—Ba o să fiți tot așa de ocupați până la Crăciun, după cât îmi dau eu seama, răspunse morocănos Șobolanul, pregătindu-se să părăsească lanul de grâu.

Și, destul de abătut, se întoarse la râul său credincios și statornic, la râul care nu-și făcea niciodată bagajele și nu dădea bir cu fugiții ca să-și caute locuință pentru iarnă.

Undeva între sălciile ce mărgineau malul, zări o rândunică. Imediat i se alătură o alta, și apoi încă una. Și toate trei, cuprinse de neastâmpăr, începură să vorbească la modul foarte serios:

—Cum adică? Așa repede?, întrebă Șobolanul, îndreptându-se către ele. Da' ce atâta grabă? Sunteți de-a dreptul ridicole!

—Păi încă nu plecăm, dacă asta credeai, răspunse prima rândunică. Doar facem planuri și punem la punct câteva detalii. Ne gândeam pe unde să mergem anul acesta, unde să facem popasuri, lucruri de genul ăsta. Și astea fac parte din distracție.

—Distracție?, întrebă Șobolanul. Nu știu cum să spun, da' eu nu prea-nțeleg. Adică plecați din locurile astea frumoase, lăsați în

your friends who will miss you, and your snug homes that you've just settled into, why, when the hour strikes I've no doubt you'll go bravely, and face all the trouble and discomfort and change and newness, and make believe that you're not very unhappy. But to want to talk about it, or even think about it, till you really need—"

"No, you don't understand, naturally," said the second swallow. "First, we feel it stirring within us, a sweet unrest; then back come the recollections one by one, like homing pigeons. They flutter through our dreams at night, they fly with us in our wheelings and circlings by day. We hunger to inquire of each other, to compare notes and assure ourselves that it was all really true, as one by one the scents and sounds and names of long-forgotten places come gradually back and beckon to us."

"Couldn't you stop on for just this year?" suggested the Water Rat, wistfully. "We'll all do our best to make you feel at home. You've no idea what good times we have here, while you are far away."

urmă prieteni cărora o să le fie dor de voi, vă părăsiți căsuțele confortabile în care abia v-ați acomodat, doar ca să înfruntați, cu curaj, nu mă-ndoiesc, tot felul de primejdii, de lucruri noi şi neprevăzute şi toate neplăcerile călătoriei, doar aşa, pentru că simțiți voi că a sosit momentul, şi vreți ca eu să cred că nu vă doare sufletul? Nu pricep cum puteți vorbi, sau cum vă puteți gândi la asemenea lucruri, cu mult înainte să...

—Păi fireşte că nu pricepi, spuse a doua rândunică. În primul rând, trebuie să ştii că ne cuprinde un fel de nelinişte dulce, care ne dă ghes; şi mai apoi ne năpădesc amintirile, una câte una, vin aşa, ca porumbeii călători. Fâlfâie noaptea prin visele noastre şi ne însoțesc ziua, când ne rotim în zbor prin văzduh. Şi ardem de nerăbdare să ne întâlnim unele cu altele, să depănăm amintiri şi să redeşteptăm în noi, pe rând, mirosuri, sunete şi nume de locuri demult uitate, care parcă ne cheamă, de undeva de departe.

—Şi n-ați putea să rămâneți, măcar un an?, încercă să le ademenească Şobolanul, pe un ton melancolic. O să facem tot ce ne stă în puteri ca să vă simțiți ca acasă. Nici nu vă trece prin cap cât de bine ne distrăm noi aici, în vreme ce voi sunteți aşa de departe.

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

"I tried 'stopping on' one year," said the third swallow. "I had grown so fond of the place that when the time came I hung back and let the others go on without me. For a few weeks it was all well enough, but afterwards, O the weary length of the nights! The shivering, sunless days! The air so clammy and chill, and not an insect in an acre of it! No, it was no good; my courage broke down, and one cold, stormy night I took wing, flying well inland on account of the strong easterly gales. It was snowing hard as I beat through the passes of the great mountains, and I had a stiff fight to win through; but never shall I forget the blissful feeling of the hot sun again on my back as I sped down to the lakes that lay so blue and placid below me, and the taste of my first fat insect! The past was like a bad dream; the future was all happy holiday as I moved southwards week by week, easily, lazily, lingering as long as I dared, but always heeding the call! No, I had had my warning; never again did I think of disobedience."

— Am încercat „să rămân" într-un an, spuse cea de-a treia rândunică. Începusem să îndrăgesc aşa de tare aceste locuri, că atunci când a sosit ceasul plecării le-am lăsat pe celelalte să pornească fără mine. Timp de câteva săptămâni a fost bine, dar după aia, ce nopți lungi şi plictisitoare! Ce zile friguroase şi lipsite de soare! Şi aerul era atât de rece şi de umed, şi nici urmă de insectă cât vedeai cu ochii! N-a fost bine deloc; mi-a pierit imediat curajul de-a mai continua, aşa că într-o noapte vântoasă şi rece mi-am luat zborul spre continent, purtată de rafalele ce veneau dinspre est. Când am ajuns la trecătorile dintre munți ningea îngrozitor, dar m-am luptat din răsputeri şi am răzbit; dar n-o să uit cât oi trăi sentimentul acela sublim pe care l-am avut atunci când am simțit iar soarele încălzindu-mi trupul în timp ce coboram cu iuțeală spre lacurile ce se întindeau albastre şi liniştite dedesubt; n-o să uit nici gustul minunat al primei insecte grase pe care am întâlnit-o! Trecutul era ca un vis urât; viitorul se întrezărea ca o vacanță plină de fericire, tot mai apropiată, pe măsură ce înaintam către sud, uşor, lin, lenevind ori de câte ori îmi permitea timpul, dar urmând chemarea. Nu, acum sunt pățită; de-atunci n-am mai încercat niciodată să mă opun legilor firii.

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

"Ah, yes, the call of the South, of the South!" twittered the other two dreamily. "Its songs, its hues, its radiant air! O, do you remember—" and, forgetting the Rat, they slid into passionate reminiscence, while he listened fascinated, and his heart burned within him. In himself, too, he knew that it was vibrating at last, that chord hitherto dormant and unsuspected. The mere chatter of these southern-bound birds, their pale and second-hand reports, had yet power to awaken this wild new sensation and thrill him through and through with it; what would one moment of the real thing work in him—one passionate touch of the real southern sun, one waft of the authentic odour? With closed eyes he dared to dream a moment in full abandonment, and when he looked again the river seemed steely and chill, the green fields grey and lightless. Then his loyal heart seemed to cry out on his weaker self for its treachery.

"Why do you ever come back, then, at all?" he demanded of the swallows jealously. "What do you find to attract you in this poor drab little country?"

—A, da, chemarea sudului, a sudului!, ciripiră celelalte două, visătoare. Sudul plin de cântări, de culori şi de strălucire! O, vă mai amintiţi—şi, uitând cu desăvârşire de Şobolan, rândunelele alunecară pe aripile amintirilor, în timp ce el asculta fascinat, cu sufletul mistuindu-se de un dor neştiut. Simţea, în sfârşit, că vibrează şi în el acea coardă până acum adormită şi nedescoperită. Simpla sporovăială a acestor păsărele iubitoare ale sudului, relatările lor dezlânate şi vagi, avură destulă putere să trezească în el această nouă simţire năvalnică ce-i dădea necontenit fiori; păi şi-atunci, oare, ce efect ar avea asupra lui sudul adevărat—atingerea pătimaşă a soarelui, şi boarea înmiresmată a văzduhului de pe acele meleaguri? Cu ochii închişi, îndrăzni să se lase o clipă purtat de visare, iar când deschise ochii şi privi în jur, râul i se păru încremenit şi rece, iar câmpurile verzi deveniră gri şi întunecate. Şi deodată simţi cum i se frânge inima de amar şi de sentimentul că el, Şobolanul, e o fiinţă trădătoare şi nerecunoscătoare.

—Şi-atunci de ce vă mai întoarceţi aici?, le întrebă el, înciudat, pe rândunele, Ce vă atrage în colţul ăsta prăfuit de lume?

"And do you think," said the first swallow, "that the other call is not for us too, in its due season? The call of lush meadow-grass, wet orchards, warm, insect-haunted ponds, of browsing cattle, of haymaking, and all the farm-buildings clustering round the House of the perfect Eaves?"

"Do you suppose," asked the second one, "that you are the only living thing that craves with a hungry longing to hear the cuckoo's note again?"

"In due time," said the third, "we shall be home-sick once more for quiet water-lilies swaying on the surface of an English stream. But to-day all that seems pale and thin and very far away. Just now our blood dances to other music."

They fell a-twittering among themselves once more, and this time their intoxicating babble was of violet seas, tawny sands, and lizard-haunted walls.

Restlessly the Rat wandered off once more, climbed the slope that rose gently from the north bank of the river, and lay looking out towards the great ring of Downs that

— Păi crezi că nu simțim şi o altă chemare, atunci când vine momentul întoarcerii?, spuse prima rândunică. Chemarea pajiştilor cu iarbă grasă, a livezilor răcoroase, a iazurilor calde pe deasupra cărora roiesc insectele, a vitelor care pasc, a fânului şi a ogoarelor semănate ce înconjoară Casa cu Streşini Desăvârşite?

— Crezi, întrebă a doua, că tu eşti singura vietuitoare ce tânjeşte să mai audă o dată glasul frumos al cucului?

— La timpul potrivit, spuse şi cea de-a treia, ni se face iarăşi dor de nuferii tăcuți ce se leagănă pe oglinda unei ape englezeşti. Dar acum, toate aceste lucruri ni se par neclare, palide şi îndepărtate. Acum sufletele ne dănțuiesc pe o cu totul altă muzică.

Şi, cu glasuri ademenitoare, începură iar să pălăvrăgească între ele, de data aceasta despre mări violete, nisipuri roşietice şi ziduri brăzdate de şopârle.

Foarte neliniştit, Şobolanul îşi reluă hoinăreala, urcă panta ce se ridica uşor pe malul de nord al râului şi rămase nemişcat să privească spre şirul de dealuri care-l împiedica să vadă mai departe,

barred his vision further southwards—his simple horizon hitherto, his Mountains of the Moon, his limit behind which lay nothing he had cared to see or to know. To-day, to him gazing South with a new-born need stirring in his heart, the clear sky over their long low outline seemed to pulsate with promise; to-day, the unseen was everything, the unknown the only real fact of life. On this side of the hills was now the real blank, on the other lay the crowded and coloured panorama that his inner eye was seeing so clearly. What seas lay beyond, green, leaping, and crested! What sun-bathed coasts, along which the white villas glittered against the olive woods! What quiet harbours, thronged with gallant shipping bound for purple islands of wine and spice, islands set low in languorous waters!

He rose and descended river-wards once more; then changed his mind and sought the side of the dusty lane. There, lying half-buried in the thick, cool under-hedge tangle that bordered it, he could muse on the metalled road and all the wondrous world that it led to; on all the

spre miazăzi, acel lanț care-i fusese până azi orizont de netrecut, o graniță dincolo de care nu era nimic ce ar fi putut să-i trezească interesul. Astăzi, uitându-se către sud, cu acest dor nou născându-i-se în suflet, i se păru că cerul senin ce se desfăşura peste coama scundă a dealurilor, era încărcat de promisiuni; astăzi, necunoscutul i se părea singura certitudine, singurul lucru pentru care merita să trăiască. De partea aceasta a dealurilor, unde se afla el, era acum adevăratul gol, iar de cealaltă parte se întindea o privelişte plină de viață şi de culoare, pe care ochiul său lăuntric o vedea limpede. Şi ce mări erau acolo, verzi şi brăzdate de valuri mari şi înspumate! Ce țărmuri scăldate în soare, pline de vile albe strălucind pe fundalul livezilor de măslini! Ce porturi liniştite, înțesate de vapoare elegante gata de plecare spre acele insule bogate în vinuri şi mirodenii, insule aflate în ape line şi nezbuciumate!

Se ridică şi coborî iar către râu; apoi se răzgândi şi porni către drumeagul plin de praf. Acolo, stând pe jumătate îngropat în iarba deasă şi rece de pe marginea lui, căzu pe gânduri şi visă la drumul asfaltat şi la toată lumea cea minunată spre care ducea el; şi la toți călătorii care l-au străbătut, şi la aventurile prin care-au trecut, şi la

wayfarers, too, that might have trodden it, and the fortunes and adventures they had gone to seek or found unseeking—out there, beyond—beyond!

Footsteps fell on his ear, and the figure of one that walked somewhat wearily came into view; and he saw that it was a Rat, and a very dusty one. The wayfarer, as he reached him, saluted with a gesture of courtesy that had something foreign about it—hesitated a moment—then with a pleasant smile turned from the track and sat down by his side in the cool herbage. He seemed tired, and the Rat let him rest unquestioned, understanding something of what was in his thoughts; knowing, too, the value all animals attach at times to mere silent companionship, when the weary muscles slacken and the mind marks time.

The wayfarer was lean and keen-featured, and somewhat bowed at the shoulders; his paws were thin and long, his eyes much wrinkled at the corners, and he wore small gold ear rings in his neatly-set well-shaped ears. His knitted jersey was of a faded blue, his breeches, patched and stained, were based on a blue foundation, and his

cum au pornit ei în căutarea norocului, şi cum l-au găsit, acolo, departe, departe!

Auzi paşi, şi figura unui drumeț cam obosit îi apăru înaintea ochilor; şi văzu că şi acela era un Şobolan, şi încă unul foarte plin de praf. Când ajunse în dreptul lui, drumețul salută într-un mod foarte curtenitor, un mod oarecum străin Şobolanului, stătu o clipă în cumpănă, apoi, cu un zâmbet fermecător pe chip, se abătu din drumul lui şi se aşeză lângă Şobolan, în iarba răcoroasă. Părea epuizat, şi Şobolanul îl lăsă să-şi tragă sufletul fără să-i pună vreo întrebare, înțelegând oarecum la ce se gândea; ştia doar cât preț pun uneori animalele pe o companie tăcută, mai ales când le lasă puterile şi nu mai pot nici măcar să gândească de oboseală.

Drumețul era uscățiv şi cu fața osoasă şi un pic adus de umeri; avea labele subțiri şi lungi, foarte multe riduri la colțul ochilor, şi purta nişte cercei mici de aur în urechile frumoase şi îngrijite. Jerseul tricotat de pe el era de un albastru şters, iar pantalonii, peticiți şi pătați, erau tot albaştri. Puținul pe care îl avea, era legat într-o bocceluță făcută dintr-o batistă albastră.

small belongings that he carried were tied up in a blue cotton handkerchief.

When he had rested awhile the stranger sighed, snuffed the air, and looked about him.

"That was clover, that warm whiff on the breeze," he remarked; "and those are cows we hear cropping the grass behind us and blowing softly between mouthfuls. There is a sound of distant reapers, and yonder rises a blue line of cottage smoke against the woodland. The river runs somewhere close by, for I hear the call of a moorhen, and I see by your build that you're a freshwater mariner. Everything seems asleep, and yet going on all the time. It is a goodly life that you lead, friend; no doubt the best in the world, if only you are strong enough to lead it!"

"Yes, it's *the* life, the only life, to live," responded the Water Rat dreamily, and without his usual whole-hearted conviction.

"I did not say exactly that," replied the stranger cautiously; "but no doubt it's the best. I've tried it, and I know. And because I've just tried it—six months of it—and

După ce se odihni o vreme, străinul oftă, adulmecă aerul şi privi în jur.

—Ăsta-i trifoi—boarea asta călduță care se simte-n aer, observă el; şi în spatele nostru se aud nişte vaci păscând iarbă şi fornăind uşor înainte să mai smulgă un smoc de verdeață. Se aude şi sunetul depărtat al unor cosaşi şi acolo se ridică un firişor albăstrui de fum de la o colibă, conturându-se clar pe fundalul verde al pădurii. Râul curge undeva pe-aproape, pentru că aud strigătul unei găinuşe de baltă, şi văd, după constituția ta, că eşti marinar. Toate par adormite, şi totuşi pulsează de viață. Se vede treaba că duci o viață tare frumuşică aici, prietene; o viață prima-ntâia—putere să ai s-o poți duce!

—Într-adevăr e o viață nemaipomenită, singura ce merită trăită, răspunse Şobolanul visător, şi fără convingerea pe care o avea de obicei.

—Nu asta am vrut să spun, răspunse străinul cu prudență, dar fără-ndoială că e prima-ntâia. Am încercat-o şi eu, aşa că ştiu. Şi tocmai pentru că am încercat-o—timp de şase luni—şi pentru că

know it's the best, here am I, footsore and hungry, tramping away from it, tramping southwards, following the old call, back to the old life, *the* life which is mine and which will not let me go."

"Is this, then, yet another of them?" mused the Rat. "And where have you just come from?" he asked. He hardly dared to ask where he was bound for; he seemed to know the answer only too well.

"Nice little farm," replied the wayfarer, briefly. "Upalong in that direction—" he nodded northwards. "Never mind about it. I had everything I could want—everything I had any right to expect of life, and more; and here I am! Glad to be here all the same, though, glad to be here! So many miles further on the road, so many hours nearer to my heart's desire!"

His shining eyes held fast to the horizon, and he seemed to be listening for some sound that was wanting from that inland acreage, vocal as it was with the cheerful music of pasturage and farmyard.

"You are not one of *us*," said the Water Rat, "nor yet

ştiu că e fără cusur, iată-mă aici, frânt de oboseală şi lihnit de foame, lăsând totul în urmă şi mergând către sud, urmând binecunoscuta chemare spre viața care mă atrage şi mă înrobeşte definitiv şi la care nu o să renunț niciodată.

—Şi tu eşti unul din ăia?, se miră Şobolanul. Şi de unde ziceai că vii?, întrebă el. Nici nu îndrăznea să întrebe încotro merge; de altfel ştia prea bine care e răspunsul.

—De la o fermă mititică, răspunse scurt drumețul. E în partea aia—arătă el cu capul către nord.

Da' ce mai contează? Aveam de toate acolo, tot ce-mi poftea inima; şi totuşi, iată-mă! Nici nu ştii ce mă bucur că am plecat! Cu cât mai departe de fermă, cu atât mai aproape de visul meu!

Ochii lui strălucitori se uitau țintă la orizont, iar el părea că ascultă un anume sunet care lipsea din peisajul acela rural, de altfel foarte plin de muzica veselă a vieții fremătătoare de pe ogoare şi de la ferme.

—Tu nu eşti unul de-al nostru, spuse Şobolanul. Nu eşti nici

a farmer; nor even, I should judge, of this country."

"Right," replied the stranger. "I'm a seafaring rat, I am, and the port I originally hail from is Constantinople, though I'm a sort of a foreigner there too, in a manner of speaking. You will have heard of Constantinople, friend? A fair city and an ancient and glorious one. And you may have heard, too, of Sigurd, King of Norway, and how he sailed thither with sixty ships, and how he and his men rode up through streets all canopied in their honour with purple and gold; and how the Emperor and Empress came down and banqueted with him on board his ship. When Sigurd returned home, many of his Northmen remained behind and entered the Emperor's body-guard, and my ancestor, a Norwegian born, stayed behind too, with the ships that Sigurd gave the Emperor. Seafarers we have ever been, and no wonder; as for me, the city of my birth is no more my home than any pleasant port between there and the London River. I know them all, and they know me. Set me down on any of their quays or foreshores, and I am home again."

fermier, şi nici măcar, cred eu, din țara asta.

— Ai dreptate, răspunse străinul. Sunt navigator de fapt, iar portul din care mă trag este Constantinopole, deşi sunt străin şi de locurile acelea, ca să zic aşa. Ai auzit de Constantinopole, nu-i aşa? Un oraş mândru şi străvechi şi plin de glorie. Şi poate că ai auzit şi de Sigurd, regele Norvegiei, şi cum s-a dus el pân-acolo cu şaizeci de corăbii, şi cum el şi oamenii lui au mers călare pe străzile acoperite cu aur şi purpură în onoarea lor; şi cum Împăratul şi Împărăteasa au venit la bordul corabiei sale să benchetuiască. Când Sigurd s-a-ntors acasă, mare parte din oamenii lui au rămas la Constantinopole şi au intrat în garda de corp a Împăratului; şi un strămoş de-al meu, norvegian la origine, a rămas şi el, odată cu navele pe care Sigurd i le-a dăruit Împăratului. Noi am fost navigatori din tată-n fiu, şi nici nu-i de mirare; cât despre mine, oraşul în care m-am născut nu mi-e casă mai mult decât orice alt port aflat între Constantinopole şi Tamisa. Le ştiu pe toate, şi ele mă ştiu pe mine. Lasă-mă pe cheiul sau țărmul oricăruia dintre ele, şi o să mă simt acasă.

"I suppose you go great voyages," said the Water Rat with growing interest. "Months and months out of sight of land, and provisions running short, and allowanced as to water, and your mind communing with the mighty ocean, and all that sort of thing?"

"By no means," said the Sea Rat frankly. "Such a life as you describe would not suit me at all. I'm in the coasting trade, and rarely out of sight of land. It's the jolly times on shore that appeal to me, as much as any seafaring. O, those southern seaports! The smell of them, the riding-lights at night, the glamour!"

"Well, perhaps you have chosen the better way," said the Water Rat, but rather doubtfully. "Tell me something of your coasting, then, if you have a mind to, and what sort of harvest an animal of spirit might hope to bring home from it to warm his latter days with gallant memories by the fireside; for my life, I confess to you, feels to me to-day somewhat narrow and circumscribed."

"My last voyage," began the Sea Rat, "that landed

—Presupun că faci călătorii foarte lungi, spuse Şobolanul plin de interes. Luni la rând fără să vezi vreun petic de pământ, cu proviziile pe terminate şi bând apă cu porția, dar trăind la unison cu oceanul cel atotputernic, nu-i aşa?

—Nici vorbă, răspunse Navigatorul. O astfel de viață nu mi s-ar potrivi deloc. Eu mă ocup cu negoțul prin porturi, aşa că rareori sunt departe de uscat. Mie îmi place viața pe țărm la fel de mult ca cea pe mare. O, când mă gândesc la porturile din sud! La mirosul lor, la luminile de pe vase, la toată strălucirea!

—Atunci poate că ai apucat-o pe drumul cel bun, spuse Şobolanul, nu fără o oarecare îndoială în glas. Povesteşte-mi ceva despre viața pe care o duci în porturi, dacă nu te deranjează, şi despre ce minunății poate să aducă de-acolo un animal cu scaun la cap, ca să-i încălzească mai apoi zilele petrecute la gura sobei, când nu-i mai rămâne decât mirajul amintirilor; pentru că, îți spun sincer, mi se pare că viața mea e în momentul de față cam limitată şi lipsită de perspectivă.

—Ultima călătorie în care-am fost, începu Navigatorul, şi

me eventually in this country, bound with high hopes for my inland farm, will serve as a good example of any of them, and, indeed, as an epitome of my highly-coloured life. Family troubles, as usual, began it. The domestic storm-cone was hoisted, and I shipped myself on board a small trading vessel bound from Constantinople, by classic seas whose every wave throbs with a deathless memory, to the Grecian Islands and the Levant. Those were golden days and balmy nights! In and out of harbour all the time—old friends everywhere—sleeping in some cool temple or ruined cistern during the heat of the day—feasting and song after sundown, under great stars set in a velvet sky! Thence we turned and coasted up the Adriatic, its shores swimming in an atmosphere of amber, rose, and aquamarine; we lay in wide landlocked harbours, we roamed through ancient and noble cities, until at last one morning, as the sun rose royally behind us, we rode into Venice down a path of gold. O, Venice is a fine city, wherein a rat can wander at his ease and take his pleasure! Or, when weary of wandering, can sit at the edge of the

care m-a adus până pe meleagurile acestea, unde am venit plin de speranțe să-mi clădesc o frumoasă viață la fermă, oglindeşte fidel traiul meu din cale-afară de pitoresc.

Totul a pornit, ca de obicei, de la probleme de familie. Furtuna conjugală era în toi, aşa că m-am îmbarcat pe o corabie mică ce transporta mărfuri şi care pleca din Constantinopole, urmând să străbată binecunoscutele mări încărcate de istorie pururea vie, spre insulele greceşti şi spre Levant. Ce zile de aur şi ce nopți de basm am trăit eu atunci! Mă opream prin porturi, întâlneam prieteni vechi, ziua mă ascundeam de arşiță ca să trag un pui de somn în vreun templu răcoros sau vreun bazin în paragină, petreceam şi cântam după lăsarea serii sub cerul înstelat întins deasupra noastră ca un baldachin de catifea! De-acolo ne-am întors şi am ancorat pe țărmurile Adriaticii celei scăldate în ambră, acvamarin şi trandafiri înmiresmați; poposeam în porturi largi şi ferite de furia valurilor, hoinăream prin oraşe străvechi mustind de noblețe, până când, într-o dimineață, după ce soarele s-a ridicat regeşte deasupra noastră, pe o fâşie aurie de apă scăldată în raze, am intrat în Veneția. O, Veneția e un oraş fără seamăn, unde orice şobolan poate hoinări în voie şi se poate distra pe cinste. Şi atunci

Grand Canal at night, feasting with his friends, when the air is full of music and the sky full of stars, and the lights flash and shimmer on the polished steel prows of the swaying gondolas, packed so that you could walk across the canal on them from side to side! And then the food—do you like shell-fish? Well, well, we won't linger over that now."

He was silent for a time; and the Water Rat, silent too and enthralled, floated on dream-canals and heard a phantom song pealing high between vaporous grey wave-lapped walls.

"Southwards we sailed again at last," continued the Sea Rat, "coasting down the Italian shore, till finally we made Palermo, and there I quitted for a long, happy spell on shore. I never stick too long to one ship; one gets narrow-minded and prejudiced. Besides, Sicily is one of my happy hunting-grounds. I know everybody there, and their ways just suit me. I spent many jolly weeks in the island, staying with friends upcountry. When I grew restless again I took advantage of a ship that was trading

când se satură de plimbare, poate petrece noaptea pe marginea Marelui Canal, benchetuind cu prietenii, căci văzduhul e plin de muzică şi cerul plin de stele, iar luminile pâlpâie şi strălucesc la prora oțelită a gondolelor legănate de ape şi aşa de înghesuite că ai putea să traversezi canalul trecând de pe una pe alta, fără să cobori! Şi mâncarea—îți plac scoicile? Da' mai bine să trecem la alt subiect.

Drumețul tăcu o vreme; Şobolanul, tăcut şi el şi vrăjit de-a binelea, plutea pe canale de vis şi asculta cântecul unei năluci ce răsuna sus, între nişte ziduri cenuşii şi vaporoase, bătute de valuri.

—Apoi am pornit iar spre sud, continuă Navigatorul, plutind în josul coastei italiene, până am ajuns la Palermo, unde m-am oprit pentru a petrece o lungă vacanță de vis. Nu stau niciodată prea mult pe un vas; simt că mi se încețoşează mintea şi mă umplu de prejudecăți. Şi, în afară de asta, Sicilia e unul din locurile mele preferate pentru vânătoare. Îi cunosc pe toți cei de-acolo şi ne potrivim de minune. Am petrecut săptămâni întregi pe insulă, şi am stat în oraşe fără ieşire la mare, simțindu-mă grozav de bine cu amicii mei de acolo. Când mi-am dat seama că nu-mi mai găsesc

to Sardinia and Corsica; and very glad I was to feel the fresh breeze and the sea-spray in my face once more."

"But isn't it very hot and stuffy, down in the—hold, I think you call it?" asked the Water Rat.

The seafarer looked at him with the suspicion of a wink. "I'm an old hand," he remarked with much simplicity. "The captain's cabin's good enough for me."

"It's a hard life, by all accounts," murmured the Rat, sunk in deep thought.

"For the crew it is," replied the seafarer gravely, again with the ghost of a wink.

"From Corsica," he went on, "I made use of a ship that was taking wine to the mainland. We made Alassio in the evening, lay to, hauled up our wine-casks, and hove them overboard, tied one to the other by a long line. Then the crew took to the boats and rowed shorewards, singing as they went, and drawing after them the long bobbing procession of casks, like a mile of porpoises. On the sands they had horses waiting, which dragged the casks up the

locul pe uscat, am profitat de o navă care transporta mărfuri în Sardinia şi Corsica; şi-am respirat iar cu nesaț briza proaspătă şi umedă a mării.

—Da' nu te înăbuşi acolo jos în—cum îi spune—în cală?, întrebă Şobolanul.

Navigatorul se uită la el cu neîncredere.

—Eu sunt o persoană cu experiență, spuse el scurt. Stau în cabina căpitanului.

—Oricum, pare să fie o viață grea, murmură Şobolanul, căzut pe gânduri.

—E grea pentru echipaj, răspunse foarte serios navigatorul, trăgându-i uşor cu ochiul.

Din Corsica, spuse el mai departe, am luat o corabie care ducea vin pe continent. Seara am ajuns la Alassio, am oprit corabia, am trecut toate butoaiele cu vin peste bord şi le-am legat unul de altul în şir. Apoi echipajul s-a urcat în bărci şi a început să vâslească spre țărm cântând şi trăgând după sine tot şiragul acela plutitor de butoaie ce semăna cu un banc de delfini. Pe plajă aşteptau caii; şi într-un huruit şi un zdrăngănit teribil, aceştia au tras butoaiele la deal, pe străzile abrupte ale acelui orăşel de provincie. Când şi

steep street of the little town with a fine rush and clatter and scramble. When the last cask was in, we went and refreshed and rested, and sat late into the night, drinking with our friends, and next morning I took to the great olive-woods for a spell and a rest. For now I had done with islands for the time, and ports and shipping were plentiful; so I led a lazy life among the peasants, lying and watching them work, or stretched high on the hillside with the blue Mediterranean far below me. And so at length, by easy stages, and partly on foot, partly by sea, to Marseilles, and the meeting of old shipmates, and the visiting of great ocean-bound vessels, and feasting once more. Talk of shell-fish! Why, sometimes I dream of the shell-fish of Marseilles, and wake up crying!"

"That reminds me," said the polite Water Rat; "you happened to mention that you were hungry, and I ought to have spoken earlier. Of course, you will stop and take your mid-day meal with me? My hole is close by; it is some time past noon, and you are very welcome to whatever there is."

ultimul butoi a fost dus unde trebuia, am mers să ne tragem sufletul şi să ne refacem forțele, aşa că am stat până noaptea târziu şi am băut ca-ntre prieteni; iar dimineață, m-am dus la livezile de măslini să-mi clătesc ochii şi să lenevesc o vreme. Mă săturasem deja de atâtea insule, de porturi şi de corăbii; un timp am dus o viață de trântor printre țărani, stând lungit toată ziua şi uitându-mă la ei cum munceau sau privind de pe deal Mediterana albastră ce se întindea în depărtare. Şi încet, încet, când pe uscat, când pe corabie, am ajuns la Marsilia, unde am întâlnit vechi camarazi, am dat câte-o raită pe la bordul marilor corăbii cu destinații spre cealaltă parte a oceanului şi am petrecut iar în cântec şi-n voie bună. Că tot vorbeam de scoici! Câteodată, când îmi aduc aminte de scoicile de Marsilia, mai că-mi vine să plâng de poftă!

— Că veni vorba de mâncare, spuse amabil Şobolanul, parcă mai devreme spuneai că ți-e foame şi s-ar fi cuvenit să te întreb dacă nu vrei să guşti ceva. Sunt sigur că n-o să mă refuzi şi o să vii pe la mine să prânzim împreună. Casa mea e pe-aproape; e trecut deja de ora prânzului, aşa că eşti binevenit la mine la masă.

"Now I call that kind and brotherly of you," said the Sea Rat. "I was indeed hungry when I sat down, and ever since I inadvertently happened to mention shell-fish, my pangs have been extreme. But couldn't you fetch it along out here? I am none too fond of going under hatches, unless I'm obliged to; and then, while we eat, I could tell you more concerning my voyages and the pleasant life I lead—at least, it is very pleasant to me, and by your attention I judge it commends itself to you; whereas if we go indoors it is a hundred to one that I shall presently fall asleep."

"That is indeed an excellent suggestion," said the Water Rat, and hurried off home. There he got out the luncheon-basket and packed a simple meal, in which, remembering the stranger's origin and preferences, he took care to include a yard of long French bread, a sausage out of which the garlic sang, some cheese which lay down and cried, and a long-necked straw-covered flask wherein lay bottled sunshine shed and garnered on far Southern slopes. Thus laden, he returned with all speed, and

—Eşti cât se poate de amabil, spuse Navigatorul. Mi-era foame într-adevăr când m-am aşezat aici şi de câte ori s-a întâmplat să aduc vorba de scoici, stomacul mi-a chiorăit teribil. Dar n-ai putea să aduci ceva de-ale gurii aici? Nu prea îmi face plăcere să stau între patru pereți dacă nu-i neapărat nevoie; şi în timp ce mâncăm, o să-ți mai povestesc una, alta despre călătoriile pe care le-am făcut şi despre viața nemaipomenită pe care am dus-o—mie, cel puțin, îmi face plăcere să istorisesc toate astea, şi, după câte văd eu, cred că şi ție îți place; da' dacă mergem în casă, sută-n mie că adorm buştean.

—E o idee extraordinară, spuse Şobolanul, şi o zbughi către casă. Acolo, scoase din dulap coşul de picnic şi puse în el o gustare uşoară, în care, aducându-şi aminte de originea şi preferințele străinului, avu grijă să includă o baghetă franțuzească, un cârnăcior cu o amețitoare aromă de usturoi, o bucată de brânză, la care numai dacă te uitai îți lăsa gura apă, şi o sticlă cu gâtul lung şi acoperit cu rafie, în care era adunat însuşi soarele sudului în licoarea parfumată dinăuntru. Încărcat cu aceste bunătăți, Şobolanul se întoarse în goana mare şi roşi de plăcere la cuvintele elogioase ale

blushed for pleasure at the old seaman's commendations of his taste and judgment, as together they unpacked the basket and laid out the contents on the grass by the roadside.

The Sea Rat, as soon as his hunger was somewhat assuaged, continued the history of his latest voyage, conducting his simple hearer from port to port of Spain, landing him at Lisbon, Oporto, and Bordeaux, introducing him to the pleasant harbours of Cornwall and Devon, and so up the Channel to that final quayside, where, landing after winds long contrary, storm-driven and weather-beaten, he had caught the first magical hints and heraldings of another Spring, and, fired by these, had sped on a long tramp inland, hungry for the experiment of life on some quiet farmstead, very far from the weary beating of any sea.

Spellbound and quivering with excitement, the Water Rat followed the Adventurer league by league, over stormy bays, through crowded roadsteads, across harbour bars on a racing tide, up winding rivers that hid their busy

navigatorului, vis-a-vis de gusturile lui fine, atunci când deschiseră coşul şi aşezară bucatele pe iarbă, la marginea drumului.

De îndată ce îşi mai potoli foamea, Navigatorul continuă să depene povestea ultimei lui călătorii, purtându-l pe Şobolan din port în port până în Spania, debarcându-l apoi la Lisabona, la Porto şi la Bordeaux, arătându-i apoi frumoasele porturi din Cornwall şi Devon, şi în cele din urmă trecându-l peste Canalul Mânecii şi lăsându-l pe țărmul pe care, după vânturi potrivnice, furtuni şi valuri uriaşe, Navigatorul simțise chemările magice ale unei altfel de primăveri,şi, înflăcărat de o nouă dorință, se grăbise să le întâmpine, departe de nemărginirea apei, la o fermă liniştită din inima țării.

Fascinat şi încântat la culme, Şobolanul îl urmă pe Navigator pas cu pas în periplul lui, prin golfuri bătute de furtuni, pe corăbii înțesate de călători şi de marfă, peste bancuri mari de nisip aduse de maree puternice şi înspumate, pe râuri şerpuitoare, ce te

little towns round a sudden turn; and left him with a regretful sigh planted at his dull inland farm, about which he desired to hear nothing.

By this time their meal was over, and the Seafarer, refreshed and strengthened, his voice more vibrant, his eye lit with a brightness that seemed caught from some far-away sea-beacon, filled his glass with the red and glowing vintage of the South, and, leaning towards the Water Rat, compelled his gaze and held him, body and soul, while he talked. Those eyes were of the changing foam-streaked grey-green of leaping Northern seas; in the glass shone a hot ruby that seemed the very heart of the South, beating for him who had courage to respond to its pulsation. The twin lights, the shifting grey and the steadfast red, mastered the Water Rat and held him bound, fascinated, powerless. The quiet world outside their rays receded far away and ceased to be. And the talk, the wonderful talk flowed on—or was it speech entirely, or did it pass at times into song—chanty of the sailors weighing the dripping anchor, sonorous hum of the shrouds in a tearing North-

surprind cu câte un orăşel ascuns după fiecare cot; îl lăsă mai apoi cu un oftat, la ferma lui amărâtă, despre care nu voia să audă nimic.

Odată cu prânzul, fu gata şi istorisirea aventurilor pe mare, iar Navigatorul, însufleţit de forţe proaspete şi având în ochi o lucire ce părea adusă de undeva de la vreun far depărtat, îşi umplu paharul cu vinul roşu şi limpede al sudului, şi, aplecându-se spre Şobolan şi privindu-l fix în ochi, îi vorbi cu un glas mai puternic decât înainte. Ochii lui aveau acea culoare schimbătoare, gri-verzuie, a mărilor agitate din nord; în pahar însă, lucea o licoare rubinie ce părea că este însăşi inima sudului, bătând pentru cel ce avea curaj să răspundă pulsaţiilor ei. Cele două lumini gemene—griul schimbător şi roşul aprins, puseră stăpânire pe Şobolan şi îl ţinură sub vraja lor, vlăguit şi într-o stare de absolută uimire. Lumea tăcută de dincolo de puterea razelor roşii şi gri părea să dispară cu totul. Şi povestea aceea, povestea aceea minunată se revărsa necontenit, fie că era o simplă relatare, fie că, în răstimpuri, se transforma în cântec; să fi fost un cântec pe care-l cântă marinarii atunci când ridică din valuri uriaşa ancoră, un zumzet sonor al pânzelor şi al sarturilor ridicate în vânt, o baladă a pescarilor ce-şi

Easter, ballad of the fisherman hauling his nets at sundown against an apricot sky, chords of guitar and mandoline from gondola or caique? Did it change into the cry of the wind, plaintive at first, angrily shrill as it freshened, rising to a tearing whistle, sinking to a musical trickle of air from the leech of the bellying sail? All these sounds the spellbound listener seemed to hear, and with them the hungry complaint of the gulls and the sea-mews, the soft thunder of the breaking wave, the cry of the protesting shingle. Back into speech again it passed, and with beating heart he was following the adventures of a dozen seaports, the fights, the escapes, the rallies, the comradeships, the gallant undertakings; or he searched islands for treasure, fished in still lagoons and dozed day-long on warm white sand. Of deep-sea fishings he heard tell, and mighty silver gatherings of the mile-long net; of sudden perils, noise of breakers on a moonless night, or the tall bows of the great liner taking shape overhead through the fog; of the merry home-coming, the headland rounded, the harbour lights opened out; the groups seen dimly on the quay, the cheery

ridică năvoadele pline, atunci când soarele apune pe un cer de culoarea piersicii sau acorduri de chitară şi mandolină venind dintr-o gondolă sau o luntre turcească? Sau poate era adierea vântului, la început tânguioasă, apoi mai ascuţită pe măsură ce se înteţea, transformându-se într-un şuierat strident, şi mai apoi stingându-se într-un fluierat subţire strecurat printre pânzele umflate? Şobolanul părea că aude toate aceste sunete ca în transă, şi, odată cu ele, îi mai răsunau în urechi şi ţipătul pescăruşilor şi albatroşilor înfometaţi, şi tunetul surd al valurilor spărgându-se de ţărm, şi plesnetul sonor al pietrelor şlefuite de ape.

Navigatorul începu să vorbească din nou, iar Şobolanul, cu sufletul la gură, îl urma în fiece port, îl însoţea în încăierări şi escapade, în ieşirile cu vechii lui camarazi, în aventurile galante; îi era alături când căuta comori pe insule depărtate, când pescuia în lagune liniştite şi moţăia cât era ziua de lungă pe nisipuri albe şi calde. Îl auzi vorbind despre cum pescuia în largul mării şi despre cum scotea din apă năvodul uriaş încărcat cu peşti argintii; despre primejdii ivite la tot pasul, despre tâlhari ce dădeau târcoale în nopţi fără lună sau despre prora înaltă a pachebotului conturându-se de sub pătura groasă de ceaţă; despre bucuria întoarcerii acasă,

hail, the splash of the hawser; the trudge up the steep little street towards the comforting glow of red-curtained windows.

când se zărea pământul de la distanță şi se vedeau în depărtare luminile portului; despre oameni plimbându-se pe faleză, despre salutul lor vesel de bun-venit şi despre plescăitul parâmei lăsate în apă; despre urcuşul pe o străduță abruptă ce duce către licărirea liniştitoare a unor ferestre cu draperii roşii.

Lastly, in his waking dream it seemed to him that the Adventurer had risen to his feet, but was still speaking, still holding him fast with his sea-grey eyes.

Şi, în starea de visare în care era, i se păru că Aventurierul s-a ridicat în picioare, vorbind încă şi țintuindu-l cu ochii aceia de culoarea mării.

"And now," he was softly saying, "I take to the road again, holding on southwestwards for many a long and dusty day; till at last I reach the little grey sea town I know so well, that clings along one steep side of the harbour. There through dark doorways you look down flights of stone steps, overhung by great pink tufts of valerian and ending in a patch of sparkling blue water. The little boats that lie tethered to the rings and stanchions of the old sea-wall are gaily painted as those I clambered in and out of in my own childhood; the salmon leap on the flood tide, schools of mackerel flash and play past quay-sides and foreshores, and by the windows the great vessels glide,

—Şi-acum, spuse încet Navigatorul, o pornesc iar la drum şi o s-o țin o bună bucată de vreme tot spre sud-vest; asta până o să ajung la orăşelul acela maritim pe care îl cunosc ca-n palmă şi care se află pe un povârniş ce are la poale portul. De-acolo de sus te poți uita în jos, din pasaje întunecoase, la treptele de piatră deasupra cărora atârnă smocuri mari şi roz de valeriană şi la capătul cărora se întind petice de apă albastră şi cristalină. Bărcile ce stau priponite de coloanele vechiului dig sunt vopsite în culori vii, ca acelea în care obişnuiam să mă plimb când eram copil; în timpul fluxului somonii sar dintre valuri, iar bancurile de scrumbii țâşnesc ca nişte fulgere lucitoare pe lângă faleză; de la ferestre vezi cum plutesc corăbiile, zi şi noapte, spre dana portului sau spre nemărginirea de ape.

night and day, up to their moorings or forth to the open sea. There, sooner or later, the ships of all seafaring nations arrive; and there, at its destined hour, the ship of my choice will let go its anchor. I shall take my time, I shall tarry and bide, till at last the right one lies waiting for me, warped out into mid-stream, loaded low, her bowsprit pointing down harbour. I shall slip on board, by boat or along hawser; and then one morning I shall wake to the song and tramp of the sailors, the clink of the capstan, and the rattle of the anchor-chain coming merrily in. We shall break out the jib and the foresail, the white houses on the harbour side will glide slowly past us as she gathers steering-way, and the voyage will have begun! As she forges towards the headland she will clothe herself with canvas; and then, once outside, the sounding slap of great green seas as she heels to the wind, pointing South!

"And you, you will come too, young brother; for the days pass, and never return, and the South still waits for you. Take the adventure; heed the call, now ere the irrevocable moment passes! 'Tis but a banging of the door

În portul acela sosesc vase din toată lumea; şi tot acolo, o să ridice ancora la timpul potrivit şi vasul pe care o să mă îmbarc eu. N-o să mă grăbesc, o să aştept cât o fi nevoie până o să apară şi corabia potrivită, gata de plecare, cu încărcătură puțină şi cu bompresul îndreptat spre port. O să mă strecor la bord cu barca sau cățărându-mă pe parâmă; şi apoi, într-o bună zi, o să mă trezesc în cântecul şi tropotul marinarilor, în zăngănitul cabestanului şi în clinchetul vesel al lanțului ce va ridica ancora din valuri. O să întindem trinca în vânt, căsuțele albe din port vor trece încet pe lângă noi pe măsură ce corabia va prinde viteză şi aventura va începe! Şi în drumul ei spre largul mării, corabia se va îmbrăca toată în pânze; şi vom auzi iar plesnetul apei verzui, însoțindu-ne către sud!

Şi o să vii şi tu, prietene; pentru că timpul trece şi nu se mai întoarce niciodată, iar sudul te aşteaptă încă. Ascultă chemarea Marii Aventuri şi porneşte în întâmpinarea ei, acum, până nu trece momentul prielnic! Închide uşa în urma ta şi intră voios şi fără nici

behind you, a blithesome step forward, and you are out of the old life and into the new! Then some day, some day long hence, jog home here if you will, when the cup has been drained and the play has been played, and sit down by your quiet river with a store of goodly memories for company. You can easily overtake me on the road, for you are young, and I am ageing and go softly. I will linger, and look back; and at last I will surely see you coming, eager and light-hearted, with all the South in your face!"

The voice died away and ceased as an insect's tiny trumpet dwindles swiftly into silence; and the Water Rat, paralysed and staring, saw at last but a distant speck on the white surface of the road.

Mechanically he rose and proceeded to repack the luncheon-basket, carefully and without haste. Mechanically he returned home, gathered together a few small necessaries and special treasures he was fond of, and put them in a satchel; acting with slow deliberation, moving about the room like a sleep-walker; listening ever with parted lips. He swung the satchel over his shoulder,

o grijă în această nouă viață! Şi pe urmă, într-o bună zi, cine ştie când, poate când o să te saturi de umblat prin lume, întoarce-te acasă dacă vrei, aşează-te aici lângă râul tău cu desaga doldora de amintiri frumoase. O să m-ajungi uşor, pentru că eşti tânăr, iar eu îmbătrânesc şi merg încet. Eu o să mă mai opresc din când în când să mă uit în urmă; şi la un moment dat o să te văd venind, dornic şi plin de însuflețire, gata să cucereşti tot sudul!

Vocea i se stinse încet, aşa cum se stinge în depărtări zumzăitul unei insecte, pentru ca apoi să se lase liniştea; iar Şobolanul, încremenit şi cu privirea fixă, văzu în cele din urmă o pată mică depărtându-se pe suprafața alburie a drumului.

Se ridică fără să-şi dea seama şi începu să-şi strângă lucrurile şi să le bage înapoi în coşul de picnic, domol şi fără grabă. Tot fără să-şi dea seama se duse acasă, luă câteva lucruri strict necesare şi câteva obiecte dragi lui şi le puse într-un rucsăcel; făcu toate astea cu mişcări încete, ca un somnambul, şi pândind fiece zgomot cu urechile ciulite. Aruncă rucsăcelul pe umăr, alese un toiag solid să-i fie sprijin la drum lung, şi, fără să se grăbească, dar şi fără să

carefully selected a stout stick for his wayfaring, and with no haste, but with no hesitation at all, he stepped across the threshold just as the Mole appeared at the door.

"Why, where are you off to, Ratty?" asked the Mole in great surprise, grasping him by the arm.

"Going South, with the rest of them," murmured the Rat in a dreamy monotone, never looking at him. "Seawards first and then on shipboard, and so to the shores that are calling me!"

He pressed resolutely forward, still without haste, but with dogged fixity of purpose; but the Mole, now thoroughly alarmed, placed himself in front of him, and looking into his eyes saw that they were glazed and set and turned a streaked and shifting grey—not his friend's eyes, but the eyes of some other animal! Grappling with him strongly he dragged him inside, threw him down, and held him.

The Rat struggled desperately for a few moments, and then his strength seemed suddenly to leave him, and he lay still and exhausted, with closed eyes, trembling.

şovăie, păşi peste prag exact în momentul în care Cârtiţă apăru la uşă.

—Unde ai pornit-o aşa, Şobo?, întrebă Cârtiţă cu surprindere, prinzându-l de braţ.

—Merg în sud, cu toţi ceilalţi, murmură Şobolanul visător, fără ca măcar să se uite la el. Merg mai întâi spre mare, apoi mă îmbarc pe o corabie şi ea mă va duce spre ţărmurile care mă cheamă!

Înaintă cu hotărâre, fără să se grăbească, dar cu îndârjirea citindu-i-se pe faţă. Cârtiţă însă, de-a dreptul îngrijorat, se aşeză în calea lui, şi, privindu-l drept în ochi, văzu că aceştia erau sticloşi, ficşi şi coloraţi într-un fel de gri cu striaţii—şi nu erau ochii aceia pe care-i ştia, ci ochii unui alt animal. Luptându-se cu el din răsputeri îl trase înăuntru, îl culcă la pământ şi îl ţinu aşa un timp.

Şobolanul se zbătu cu disperare câteva clipe, apoi, brusc, forţele părură să-l lase şi rămase nemişcat şi epuizat, cu ochii închişi şi tremurând din toate încheieturile. Cârtiţă îl ajută să se ridice şi îl

Presently the Mole assisted him to rise and placed him in a chair, where he sat collapsed and shrunken into himself, his body shaken by a violent shivering, passing in time into an hysterical fit of dry sobbing. Mole made the door fast, threw the satchel into a drawer and locked it, and sat down quietly on the table by his friend, waiting for the strange seizure to pass. Gradually the Rat sank into a troubled doze, broken by starts and confused murmurings of things strange and wild and foreign to the unenlightened Mole; and from that he passed into a deep slumber.

Very anxious in mind, the Mole left him for a time and busied himself with household matters; and it was getting dark when he returned to the parlour and found the Rat where he had left him, wide awake indeed, but listless, silent, and dejected. He took one hasty glance at his eyes; found them, to his great gratification, clear and dark and brown again as before; and then sat down and tried to cheer him up and help him to relate what had happened to him.

Poor Ratty did his best, by degrees, to explain

aşeză pe un scaun, unde Şobolanul rămase aşa, fără vlagă, şi cu mintea în altă parte, tremurând puternic şi fiind apoi cuprins de un acces de plâns fără lacrimi. Cârtiță încuie uşa, băgă rucsăcelul într-un sertar şi îl ferecă acolo, apoi se aşeză tăcut lângă prietenul său, aşteptând ca acestuia să-i treacă ciudata criză ce îl apucase. Treptat, Şobolanul fu cuprins de un somn agitat, întrerupt de tresăriri şi şoapte confuze despre lucruri bizare şi total străine pentru neştiutorul Cârtiță; apoi însă, se linişti şi adormi adânc.

Foarte neliniştit, Cârtiță îl lăsă pe Şobolan pentru moment şi se apucă să facă una, alta prin casă; când se întoarse în salonaş, începuse deja să se-ntunece, dar îl găsi pe Şobolan acolo unde îl lăsase, treaz, e drept, însă apatic, tăcut şi foarte abătut. Aruncă o privire fugară la ochii lui; şi erau, spre marea lui mulțumire, limpezi şi întunecați şi cafenii, aşa cum îi ştia el; şi atunci se aşeză şi încercă să-l înveselească şi-l rugă să-i spună ce i se întâmplase.

Bietul Şobolan se strădui cât putu să explice toată tărăşenia

things; but how could he put into cold words what had mostly been suggestion? How recall, for another's benefit, the haunting sea voices that had sung to him, how reproduce at second-hand the magic of the Seafarer's hundred reminiscences? Even to himself, now the spell was broken and the glamour gone, he found it difficult to account for what had seemed, some hours ago, the inevitable and only thing. It is not surprising, then, that he failed to convey to the Mole any clear idea of what he had been through that day.

To the Mole this much was plain: the fit, or attack, had passed away, and had left him sane again, though shaken and cast down by the reaction. But he seemed to have lost all interest for the time in the things that went to make up his daily life, as well as in all pleasant forecastings of the altered days and doings that the changing season was surely bringing.

Casually, then, and with seeming indifference, the Mole turned his talk to the harvest that was being gathered in, the towering wagons and their straining teams, the

prin care trecuse; dar cum era să redea prin cuvinte ceea ce fusese, în mare parte, simțire? Cum să-i înfățişeze vocile părelnice ale mării, pe care le auzise cântându-i în urechi cu numai câteva ore în urmă, cum să descrie sutele de aventuri pline de magie ale Navigatorului? Chiar şi pentru el vraja dispăruse şi strălucirea se estompase şi îi era greu să povestească ceea ce, cu câteva ore în urmă, i se păruse singurul adevăr şi unicul lucru posibil în viața lui.

Nu-i de mirare că nu reuşi cu nici un chip să-l facă pe Cârtiță să înțeleagă, măcar în parte, prin ce trecuse el în ziua aceea.

Pentru Cârtiță un lucru era clar: atacul acela, sau criza, sau ce-o fi fost, trecuse, iar Şobolanul îşi venise în fire, deşi era vădit afectat şi deprimat din pricina celor întâmplate. Şi părea că, cel puțin pentru moment, îşi pierduse total interesul pentru lucrurile din viața de zi cu zi sau pentru toate acele activități plăcute ce aveau să vină odată cu noul anotimp.

Pe nesimțite, şi cu o aparentă nepăsare, Cârtiță schimbă subiectul şi se apucă să vorbească despre recoltă, despre carele semețe cu provizii şi despre vitele înhămate la ele, care trăgeau din

growing ricks, and the large moon rising over bare acres dotted with sheaves. He talked of the reddening apples around, of the browning nuts, of jams and preserves and the distilling of cordials; till by easy stages such as these he reached midwinter, its hearty joys and its snug home life, and then he became simply lyrical.

By degrees the Rat began to sit up and to join in. His dull eye brightened, and he lost some of his listening air.

Presently the tactful Mole slipped away and returned with a pencil and a few half-sheets of paper, which he placed on the table at his friend's elbow.

"It's quite a long time since you did any poetry," he remarked. "You might have a try at it this evening, instead of—well, brooding over things so much. I've an idea that you'll feel a lot better when you've got something jotted down—if it's only just the rhymes."

The Rat pushed the paper away from him wearily,

răsputeri încărcătura, despre căpițele de fân ce se înălțau pretutindeni, şi despre luna rotundă şi mare ce se ridica peste câmpurile goale şi presărate pe ici, pe colo cu snopi de paie. Vorbi despre merele coapte şi roşii, despre nucile maronii, despre dulcețuri şi distilarea băuturilor; şi aşa, cu paşi mărunți, ajunse la miezul iernii, la toate bucuriile pe care acest anotimp avea să le aducă, la viața retrasă şi tihnită de lângă vatră, şi atunci deveni, pur şi simplu, liric.

Încet, încet, Şobolanul începu să-şi vină în fire şi chiar să participe la discuție. Ochii lui mohorâți începură să strălucească, iar aerul apatic începu să-i dispară de pe chip.

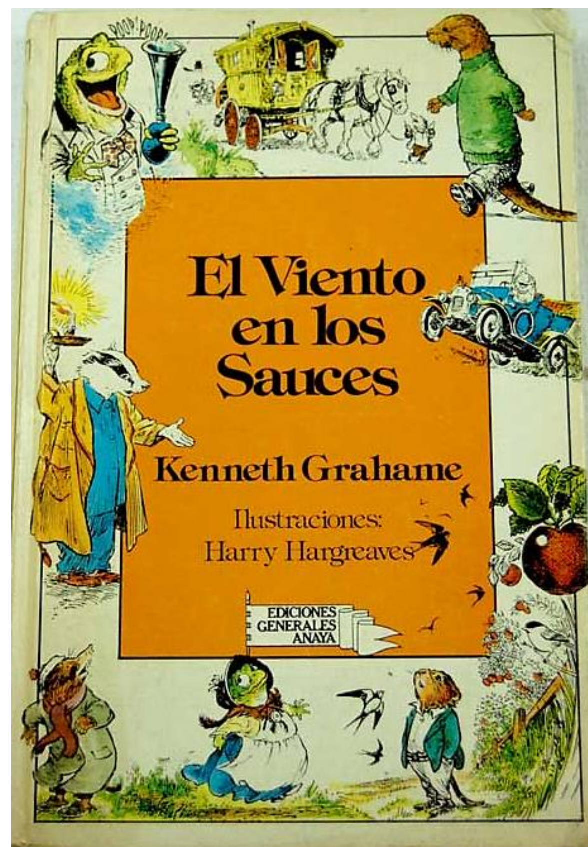
Cârtiță dispăru un moment şi apoi reveni de îndată, înarmat cu un creion şi câteva jumătăți de coală de hârtie, pe care le puse pe masă lângă prietenul său.

—De mult n-ai mai compus vreo poezie, spuse el. Ce-ar fi să încerci să scrii una chiar în astă seară; mai bine decât să stai aşa pe gânduri fără rost. Mă prind că o să te simți cu mult mai bine după ce o să pui ceva pe hârtie, fie chiar şi câteva încercări de rime.

Şobolanul împinse hârtia la o parte plictisit, dar Cârtiță avu

but the discreet Mole took occasion to leave the room, and when he peeped in again some time later, the Rat was absorbed and deaf to the world; alternately scribbling and sucking the top of his pencil. It is true that he sucked a good deal more than he scribbled; but it was joy to the Mole to know that the cure had at least begun.

grijă să iasă din cameră cu discreție, şi, când se uită pe furiş înăuntru, ceva mai târziu, văzu că Şobolanul era rupt de lumea asta şi se afla în plin elan creator: făcea din când în când câte o însemnare, apoi se oprea şi se mai gândea, ronțăind capătul creionului. E drept că mai mult ronțăia decât scria, dar era o adevărată fericire pentru Cârtiță să ştie că prietenul său începuse deja să se vindece.

Contemporary
Literature Press

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

X

The Further Adventures of Toad

The front door of the hollow tree faced eastwards, so Toad was called at an early hour; partly by the bright sunlight streaming in on him, partly by the exceeding

X

Alte aventuri ale Broscoiului

Ieşirea din scorbură era orientată spre est, aşa că Broscoiul fu trezit foarte devreme; în parte de lumina strălucitoare a soarelui care se revărsa pe trupul lui, în parte de faptul că îi

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

coldness of his toes, which made him dream that he was at home in bed in his own handsome room with the Tudor window, on a cold winter's night, and his bed-clothes had got up, grumbling and protesting they couldn't stand the cold any longer, and had run downstairs to the kitchen fire to warm themselves; and he had followed, on bare feet, along miles and miles of icy stone-paved passages, arguing and beseeching them to be reasonable. He would probably have been aroused much earlier, had he not slept for some weeks on straw over stone flags, and almost forgotten the friendly feeling of thick blankets pulled well up round the chin.

Sitting up, he rubbed his eyes first and his complaining toes next, wondered for a moment where he was, looking round for familiar stone wall and little barred window; then, with a leap of the heart, remembered everything—his escape, his flight, his pursuit; remembered, first and best thing of all, that he was free!

Free! The word and the thought alone were worth fifty blankets. He was warm from end to end as he thought

înghețaseră grozav degetele de la picioare, ceea ce îl făcu să viseze că era acasă în pat, în dormitorul lui elegant cu ferestre în stil Tudor, şi era o noapte rece de iarnă, iar aşternutul de sub el se trezise, bodogănind şi mormăind că nu mai poate de frig, şi alergase jos în bucătărie să se încălzească lângă sobă; şi atunci coborî şi el, cu picioarele goale, şi merse aşa kilometri buni prin pasaje pavate cu piatră rece ca gheața, luându-se la harță cu ele şi implorându-le să se poarte mai rezonabil. Probabil că s-ar fi trezit chiar şi mai devreme, dacă n-ar fi dormit aşa de multe săptămâni pe paie aşezate pe dale de piatră, ce l-au făcut să uite, aproape, senzația plăcută pe care o dau păturile groase trase până la bărbie.

Ridicându-se, îşi frecă mai întâi ochii şi apoi degetele amorțite, se întrebă o clipă unde se află şi chiar se uită în jur după zidul de piatră şi gratiile atât de familiare; apoi avu un fel de tresărire, şi îşi aduse aminte de toate pățaniile prin care trecuse—evadarea, fuga, urmărirea; dar mai întâi de toate îşi aduse aminte de cel mai frumos lucru din lume, şi anume că era liber!

Liber! Cuvântul în sine şi gândul că era cu adevărat liber făceau mai mult decât cincizeci de pături. Amintirea lumii din

of the jolly world outside, waiting eagerly for him to make his triumphal entrance, ready to serve him and play up to him, anxious to help him and to keep him company, as it always had been in days of old before misfortune fell upon him. He shook himself and combed the dry leaves out of his hair with his fingers; and, his toilet complete, marched forth into the comfortable morning sun, cold but confident, hungry but hopeful, all nervous terrors of yesterday dispelled by rest and sleep and frank and heartening sunshine.

He had the world all to himself, that early summer morning. The dewy woodland, as he threaded it, was solitary and still: the green fields that succeeded the trees were his own to do as he liked with; the road itself, when he reached it, in that loneliness that was everywhere, seemed, like a stray dog, to be looking anxiously for company. Toad, however, was looking for something that could talk, and tell him clearly which way he ought to go. It is all very well, when you have a light heart, and a clear conscience, and money in your pocket, and nobody scouring the country for

afara închisorii îl încălzi pe dată, şi ştia că această lume îl aşteaptă să-şi facă intrarea triumfală, că e gata să-i cadă la picioare şi să-i cânte în strună, că arde de nerăbdare să-i vină în ajutor şi să-i țină tovărăşie, aşa cum o făcuse mai demult, înainte ca nenorocirea să se abată asupra lui. Se scutură şi îşi dădu jos din păr frunzele uscate; după ce îşi termină toaleta, ieşi în soarele plăcut al dimineții, cam înghețat de frig, dar încrezător, lihnit de foame, dar plin de speranțe, simțind că toată spaima de ieri se risipeşte, alungată fiind de un somn bun şi de lumina clară şi reconfortantă a soarelui.

În dimineața aceasta de vară avea senzația că toată lumea e a lui. Iarba înrourată pe care călca era neatinsă şi mută; câmpurile verzi de după copaci erau acum ale lui şi numai ale lui; chiar şi drumul, atunci când ajunse la el, părea, în singurătatea care se întindea pretutindeni, că vrea companie, asemeni unui câine de pripas. Broscoiul căuta însă pe cineva cu care putea vorbi, şi care să-i spună clar pe unde s-o apuce. E foarte simplu s-o iei pe unde-ți vine, când ai inima uşoară, şi conştiința curată, şi bani în buzunar, şi nu răscoleşte nimeni țara în lung şi-n lat ca să te prindă şi să te bage iar la răcoare, dar în situația de față nu se putea.

you to drag you off to prison again, to follow where the road beckons and points, not caring whither. The practical Toad cared very much indeed, and he could have kicked the road for its helpless silence when every minute was of importance to him.

Broscoiul, care era o persoană practică şi cu capul pe umeri, nu putea să meargă la voia întâmplării, mai ales că fiecare minut era de o importanță covârşitoare pentru el.

The reserved rustic road was presently joined by a shy little brother in the shape of a canal, which took its hand and ambled along by its side in perfect confidence, but with the same tongue-tied, uncommunicative attitude towards strangers. “Bother them!” said Toad to himself. “But, anyhow, one thing’s clear. They must both be coming *from* somewhere, and going *to* somewhere. You can’t get over that, Toad, my boy!” So he marched on patiently by the water’s edge.

Drumul cel tăcut pe care mergea era însoțit de un fârtat al lui, de un fel de canal, care înainta şi el agale, foarte încrezător în însoțitorul său, dar la fel de necomunicativ şi de rezervat față de străini. „Mai dă-i încolo!”, îşi spuse Broscoiul. „Dar, oricum, un lucru e clar. Ăştia doi vin de undeva şi merg undeva. Nu se poate altfel!” Aşa că merse mai departe, răbdător, pe marginea apei.

Round a bend in the canal came plodding a solitary horse, stooping forward as if in anxious thought. From rope traces attached to his collar stretched a long line, taut, but dipping with its stride, the further part of it dripping pearly drops. Toad let the horse pass, and stood waiting for what the fates were sending him.

De undeva de după un cot al canalului veni un cal singuratic, târşâindu-şi copitele şi încovoindu-se ca şi cum ar fi fost împovărat de gânduri. De unul din hățurile pe care le avea prinse în jurul grumazului era atârnată o funie, bine întinsă, dar care se bălăbănea în timpul mersului, şi de pe care se prelingeau picături sidefii. Broscoiul lăsă calul să treacă şi rămase în mijlocul

With a pleasant swirl of quiet water at its blunt bow the barge slid up alongside of him, its gaily painted gunwale level with the towing-path, its sole occupant a big stout woman wearing a linen sun-bonnet, one brawny arm laid along the tiller.

"A nice morning, ma'am!" she remarked to Toad, as she drew up level with him.

"I dare say it is, ma'am!" responded Toad politely, as he walked along the tow-path abreast of her. "I dare it *is* a nice morning to them that's not in sore trouble, like what I am. Here's my married daughter, she sends off to me post-haste to come to her at once; so off I comes, not knowing what may be happening or going to happen, but fearing the worst, as you will understand, ma'am, if you're a mother, too. And I've left my business to look after itself—I'm in the washing and laundering line, you must know, ma'am—and I've left my young children to look after themselves, and a more mischievous and troublesome set of young imps

drumului, aşteptând să vadă ce s-o mai întâmpla.

Creând un vârtej înspumat cu prora ei greoaie în oglinda liniştită a apei, şi venind în urma calului care o trăgea din răsputeri, o şalupă trecu pe lângă el, având copastia cea viu colorată scufundată la acelaşi nivel cu drumeagul pe care înainta calul, iar ca unic pasager, o femeie solidă care purta o bonetă de pânză pe cap, şi care, cu un braț vânjos, ținea cu putere cârma.

—Ziua bună, cumătră!, i se adresă ea Broscoiului când ajunse în dreptul lui.

—Bună să fie şi pentru dumneata!, răspunse politicos Broscoiul, mergând de-a lungul parâmei, în rând cu femeia. Şi ar fi şi mai bună dacă n-ar fi atâtea necazuri pe capul meu. De pildă fiică-mea, care s-a măritat cu ceva vreme în urmă, îmi scrie mai deunăzi să merg grabnic la ea; aşa că plec, fără să ştiu măcar de ce mă cheamă, dar cu inima cât un purice şi gândindu-mă la ce-i mai rău; înțelegi dumneata ce-i în sufletul meu dacă eşti şi dumneata mamă. Şi mi-am lăsat treburile de izbelişte—vezi dumneata, eu mă ocup cu spălatul rufelor—şi mi-am lăsat şi copilaşii singuri acasă, şi dac-ai şti ce obraznici sunt şi câtă bătaie de cap am cu ei; şi mi-am pierdut şi toți banii, şi m-am rătăcit, şi cine mai ştie ce s-

doesn't exist, ma'am; and I've lost all my money, and lost my way, and as for what may be happening to my married daughter, why, I don't like to think of it, ma'am!"

"Where might your married daughter be living, ma'am?" asked the barge-woman.

"She lives near to the river, ma'am," replied Toad. "Close to a fine house called Toad Hall, that's somewheres hereabouts in these parts. Perhaps you may have heard of it."

"Toad Hall? Why, I'm going that way myself," replied the barge-woman. "This canal joins the river some miles further on, a little above Toad Hall; and then it's an easy walk. You come along in the barge with me, and I'll give you a lift."

She steered the barge close to the bank, and Toad, with many humble and grateful acknowledgments, stepped lightly on board and sat down with great satisfaction. "Toad's luck again!" thought he. "I always come out on top!"

"So you're in the washing business, ma'am?" said the

a întâmplat şi cu fiică-mea!

— Da' pe unde locuieşte fiica dumitale?, întrebă femeia de pe şalupă.

— Lângă râu, răspunse Broscoiul. Aproape de o casă mare, căreia i se mai zice şi Conacul Broscoiului şi care e şi ea prin partea locului. Poate că ai auzit de ea.

— Conacul Broscoiului? Păi şi eu tot într-acolo merg, spuse femeia. Canalul ăsta se varsă în râu ceva mai încolo, un pic mai sus de Conacul Broscoiului. Poţi să mergi de-acolo pe jos. Hai, urcă-n şalupă şi te duc eu.

Femeia aduse şalupa la mal, iar Broscoiul, după ce mulţumi de mai multe ori şi afişă pe chip un aer de umilă recunoştinţă, urcă în ambarcaţiune şi se aşeză plin de satisfacţie. „Norocul meu!", îşi zise el în gând. „Întotdeauna mă descurc cum nu se poate mai bine!"

— Va să zică eşti spălătoreasă, spuse politicoasă femeia, în

barge-woman politely, as they glided along. "And a very good business you've got too, I dare say, if I'm not making too free in saying so."

"Finest business in the whole country," said Toad airily. "All the gentry come to me—wouldn't go to any one else if they were paid, they know me so well. You see, I understand my work thoroughly, and attend to it all myself. Washing, ironing, clear-starching, making up gents' fine shirts for evening wear—everything's done under my own eye!"

"But surely you don't *do* all that work yourself, ma'am?" asked the barge-woman respectfully.

"O, I have girls," said Toad lightly: "twenty *girls* or thereabouts, always at work. But you know what girls are, ma'am! Nasty little hussies, that's what I call 'em!"

"So do I, too," said the barge-woman with great heartiness. "But I dare say you set yours to rights, the idle trollops! And are you very fond of washing?"

"I love it," said Toad. "I simply dote on it. Never so

timp ce şalupa plutea liniştită pe apă. Cred că-i o meserie bună, nu?

—Cea mai bună din câte există, zise Broscoiul dintr-o suflare. Toată lumea bună vine la mine—nu s-ar duce la alta pentru nimic în lume, că doar pe mine mă ştiu că-s femeie serioasă. Vezi dumneata, eu îmi fac treaba ca la carte, nu aşa, de mântuială. Spăl, calc, apretez, pregătesc cămăşile domnilor pentru ocazii speciale—le fac pe toate cum nu se poate mai bine.

—Doar nu faci toată treaba asta de una singură, întrebă cu amabilitate femeia.

—O, dar am nişte fete care lucrează pentru mine, răspunse fără să stea pe gânduri Broscoiul. Vreo douăzeci, sau cam aşa ceva, şi muncitoare de ți-e mai mare dragul. Da' ştii dumneata cum sunt fetele! Se poartă ca nişte țațe.

—Mie-mi spui, zise femeia cu însuflețire. Da' nu mă-ndoiesc că dumneata ştii cum să le struneşti pe ale dumitale! Şi îți place mult să speli rufe?

—La nebunie, spuse Broscoiul. Cea mai mare fericire

happy as when I've got both arms in the wash-tub. But, then, it comes so easy to me! No trouble at all! A real pleasure, I assure you, ma'am!"

"What a bit of luck, meeting you!" observed the barge-woman, thoughtfully. "A regular piece of good fortune for both of us!"

"Why, what do you mean?" asked Toad, nervously.

"Well, look at me, now," replied the barge-woman. "*I* like washing, too, just the same as you do; and for that matter, whether I like it or not I have got to do all my own, naturally, moving about as I do. Now my husband, he's such a fellow for shirking his work and leaving the barge to me, that never a moment do I get for seeing to my own affairs. By rights he ought to be here now, either steering or attending to the horse, though luckily the horse has sense enough to attend to himself. Instead of which, he's gone off with the dog, to see if they can't pick up a rabbit for dinner somewhere. Says he'll catch me up at the next lock. Well, that's as may be—I don't trust him, once he gets off with that dog, who's worse than he is. But meantime, how am I to get

pentru mine e să mă aflu cu mâinile în albie. Şi mai e şi o treabă pe care o fac cu plăcere. Şi nu-i greu deloc, ba aş zice că e floare la ureche.

—Ce noroc pe capul meu că te-am întâlnit, spuse femeia cu precauție în glas. Mare noroc pentru amândouă, aş zice.

—Cum adică?, întrebă temător Broscoiul.

—Păi, fii atentă aici, răspunse femeia. Şi mie îmi place să spăl rufe, aşa cum îți place şi ție; dar, problema e că eu trebuie să mă descurc singură cu toate, şi să mai fac şi drumurile astea cu şalupa de colo-colo; iar bărbată-miu se cam dă înapoi de la muncă şi mă lasă cu toate pe cap, iar eu nu mai am vreme să-mi văd de ale mele. La drept vorbind, el ar trebui să fie aici în clipa asta; ar trebui să fie ori la cârmă, ori să vadă de cal, deşi, din fericire, calul are destulă minte să-şi poarte el singur de grijă. În loc să-şi vadă de treburi, bărbată-miu a plecat cu câinele la vânătoare să prindă un iepure pentru cină. Zice că mă prinde din urmă la cotul următor. Oricum, n-am încredere-n el; odată ce pleacă cu câinele, pe care nu poți să pui bază chiar deloc, s-a zis, nu te mai poți aştepta să-ți dea vreo mână de ajutor. Şi în cazul ăsta, eu ce mă fac

on with my washing?"

"O, never mind about the washing," said Toad, not liking the subject. "Try and fix your mind on that rabbit. A nice fat young rabbit, I'll be bound. Got any onions?"

"I can't fix my mind on anything but my washing," said the barge-woman, "and I wonder you can be talking of rabbits, with such a joyful prospect before you. There's a heap of things of mine that you'll find in a corner of the cabin. If you'll just take one or two of the most necessary sort—I won't venture to describe them to a lady like you, but you'll recognise them at a glance—and put them through the wash-tub as we go along, why, it'll be a pleasure to you, as you rightly say, and a real help to me. You'll find a tub handy, and soap, and a kettle on the stove, and a bucket to haul up water from the canal with. Then I shall know you're enjoying yourself, instead of sitting here idle, looking at the scenery and yawning your head off."

cu atâtea rufe de spălat?

—O, nu-ți mai bate capul, spuse Broscoiul, încercând să schimbe vorba. Mai bine gândeşte-te la iepure. Parcă văd că o să aducă ditamai iepurele fraged şi gras. Dacă ai avea şi niscai vin prin cămară... ce mai sos ar ieşi!

—Nu pot să mă gândesc la nimic altceva, în afară de rufele alea, spuse femeia, şi mă mir că îți stă mintea la iepuri când ştii ce plăcere ți-ar face să mă ajuți la spălat. Dacă te duci în cabină, o să găseşti într-un colț o grămadă de haine de-ale mele. Şi dacă eşti atât de amabilă—mai ales că te dai în vânt după o astfel de treabă—te rog să alegi din grămada aia ce crezi dumneata că e mai de trebuință—n-o să mă apuc să-ți înşir acum cu de-amănuntul, că doar şi dumneata ştii la ce mă refer—şi pune-le-n albie, şi, în timp ce eu te duc cu şalupa, dumneata spală, ca să-mi mai uşurezi şi mie munca şi să petreci dimineața într-un chip cât mai plăcut. O să găseşti acolo şi o albie, şi săpun, şi un cazan pe sobă, şi o găleată cu care să scoți apă din râu. În felul ăsta o să fiu şi eu împăcată că te simți cât se poate de bine aici şi că nu stai cu mâinile-n sân, doar zgâindu-ți ochii la câmpii şi păduri şi murind de plictiseală.

"Here, you let me steer!" said Toad, now thoroughly frightened, "and then you can get on with your washing your own way. I might spoil your things, or not do 'em as you like. I'm more used to gentleman's things myself. It's my special line."

"Let you steer?" replied the barge-woman, laughing. "It takes some practice to steer a barge properly. Besides, it's dull work, and I want you to be happy. No, you shall do the washing you are so fond of, and I'll stick to the steering that I understand. Don't try and deprive me of the pleasure of giving you a treat!"

Toad was fairly cornered. He looked for escape this way and that, saw that he was too far from the bank for a flying leap, and sullenly resigned himself to his fate. "If it comes to that," he thought in desperation, "I suppose any fool can *wash*!"

He fetched tub, soap, and other necessaries from the cabin, selected a few garments at random, tried to recollect what he had seen in casual glances through laundry windows, and set to.

—Hei, lasă-mă pe mine să duc şalupa!, spuse Broscoiul îngrozit de-a dreptul. Aşa o să poţi dumneata să speli hainele alea în felul dumitale. Eu s-ar putea să nu mă descurc şi să nu spăl aşa cum îţi place. Eu sunt obişnuită mai mult cu haine bărbăteşti. De fapt în asta sunt eu expertă.

—Să te las să duci şalupa?, zise râzând femeia. Dar e nevoie de experienţă ca să conduci o ambarcaţiune aşa cum trebuie. Şi, de altfel, e o treabă tare plicticoasă, iar eu vreau ca dumneata să te simţi cât se poate de bine. Nu, mai bine mergi să speli, că tot îţi place la nebunie, iar eu o să stau aici la cârmă. Nu încerca să mă împiedici să te tratez aşa cum se cuvine.

Broscoiul se simţea încolţit. Încercă să găsească o scăpare într-un fel sau altul, văzu că se afla prea departe de mal ca să sară de pe şalupă, şi se resemnă bosumflat, acceptându-şi soarta.

„Dacă-i vorba pe-aşa", îşi spuse el în gând, „mă gândesc că tot prostul poate să spele nişte haine."

Luă albia, săpunul şi alte lucruri trebuincioase din cabină, apucă nişte haine la întâmplare, încercă să-şi aducă aminte ce văzuse pe la spălătorii în cele câteva ocazii când se nimerise pe acolo, şi se puse pe treabă.

A long half-hour passed, and every minute of it saw Toad getting crosser and crosser. Nothing that he could do to the things seemed to please them or do them good. He tried coaxing, he tried slapping, he tried punching; they smiled back at him out of the tub unconverted, happy in their original sin. Once or twice he looked nervously over his shoulder at the barge-woman, but she appeared to be gazing out in front of her, absorbed in her steering. His back ached badly, and he noticed with dismay that his paws were beginning to get all crinkly. Now Toad was very proud of his paws. He muttered under his breath words that should never pass the lips of either washerwomen or Toads; and lost the soap, for the fiftieth time.

Trecu o jumătate de oră, dar Broscoiul devenea tot mai nervos cu fiecare minut. Parcă nimic din ce făcea nu era de vreun folos rufelor. Încercă să le ia cu frumosul, să le ia la palme, să le ia, în cele din urmă, la pumni; dar ele îi zâmbeau din albie fără să se lase convinse, fericite, aşa, în starea aceea în care se găseau. O dată sau de două ori se uită peste umăr la femeia de la cârmă, dar părea că ea era absorbită de ceea ce vedea în faţă şi de şalupa ei. Spatele îl durea îngrozitor şi remarcă plin de disperare că pielea de pe degete începuse să se încreţească. Trebuie să vă spun că Broscoiul era foarte mândru de labele sale. Aşa că mormăi nişte cuvinte care n-ar trebui să iasă din gura unei spălătorese, şi nici măcar din gura unui Broscoi; şi pierdu şi săpunul pentru a cincisprezecea oară.

A burst of laughter made him straighten himself and look round. The barge-woman was leaning back and laughing unrestrainedly, till the tears ran down her cheeks.

"I've been watching you all the time," she gasped. "I thought you must be a humbug all along, from the conceited way you talked. Pretty washerwoman you are! Never

Un hohot de râs îl făcu să-şi îndrepte şalele şi să privească în jur. Femeia se lăsase pe spate, cuprinsă de un râs nestăpânit, care o făcuse să lăcrimeze.

—M-am uitat la tine tot timpul, zise ea printre hohote. M-am gândit eu că trebuie să fii vreun şarlatan, după felul îngâmfat în care ai vorbit. Ce mai spălătoreasă, n-am ce zice. Pun rămăşag

washed so much as a dish-clout in your life, I'll lay!"

Toad's temper, which had been simmering viciously for some time, now fairly boiled over, and he lost all control of himself.

"You common, low, *fat* barge-woman!" he shouted; "don't you dare to talk to your betters like that! Washerwoman indeed! I would have you to know that I am a Toad, a very well-known, respected, distinguished Toad! I may be under a bit of a cloud at present, but I will *not* be laughed at by a barge-woman!"

The woman moved nearer to him and peered under his bonnet keenly and closely. "Why, so you are!" she cried. "Well, I never! A horrid, nasty, crawly Toad! And in my nice clean barge, too! Now that is a thing that I will *not* have."

She relinquished the tiller for a moment. One big, mottled arm shot out and caught Toad by a fore-leg, while the other gripped him fast by a hind-leg. Then the world turned suddenly upside down, the barge seemed to flit

că n-ai spălat nici măcar o cârpă de vase în toată viața ta!

Broscoiul, care de ceva vreme fierbea în sinea lui, simți acum că dă pe-afară de-a binelea şi îşi pierdu controlul cu totul.

—Să nu îndrăzneşti să-mi vorbeşti mie aşa, mie, care sunt mai presus de tine, grăsană josnică de doi bani ce eşti, strigă el. Chiar sunt spălătoreasă! Şi să ştii că sunt o Broască foarte cunoscută, respectată şi cu un caracter remarcabil! Şi chiar dacă sunt într-o situație mai delicată în momentul de față, n-o să-ți permit dumitale, o simplă şalupărească, să râzi de mine!

Femeia se apropie mai mult de el şi se uită cu luare aminte sub boneta lui.

—Măi să fie!, țipă ea. Păi tu chiar eşti broască. N-aş fi crezut nici în ruptul capului! Da' chiar eşti o broască urâtă, scârboasă şi afurisită! Şi pe deasupra te mai afli şi la mine în barcă! Pe asta chiar că n-o să o înghit!

Lăsă cârma pentru un moment şi întinse o mână pistruiată ca să-l înşface pe Broscoi de unul din brațe, în vreme ce cu cealaltă mână îl apucă de unul din picioare. În clipa aceea, lumea se întoarse deodată cu susul în jos, şalupa păru că se ridică uşor către

lightly across the sky, the wind whistled in his ears, and Toad found himself flying through the air, revolving rapidly as he went.

The water, when he eventually reached it with a loud splash, proved quite cold enough for his taste, though its chill was not sufficient to quell his proud spirit, or slake the heat of his furious temper. He rose to the surface spluttering, and when he had wiped the duck-weed out of his eyes the first thing he saw was the fat barge-woman looking back at him over the stern of the retreating barge and laughing; and he vowed, as he coughed and choked, to be even with her.

He struck out for the shore, but the cotton gown greatly impeded his efforts, and when at length he touched land he found it hard to climb up the steep bank unassisted. He had to take a minute or two's rest to recover his breath; then, gathering his wet skirts well over his arms, he started to run after the barge as fast as his legs would carry him, wild with indignation, thirsting for revenge.

The barge-woman was still laughing when he drew up level with her. "Put yourself through your mangle,

cer, vântul începu să-i şuiere în urechi, iar Broscoiul se trezi zburând prin văzduh, rotindu-se cu rapiditate.

Apa, atunci când într-un final căzu în ea cu un pleoscăit, se dovedi a fi destul de rece pentru gustul său, deşi răceala ei nu fu suficientă ca să-i înăbuşe mândria, sau ca să-i astâmpere spiritul încins şi furia. Se ridică la suprafaţă împroşcând enervat, şi, după ce îşi şterse de pe ochi lintiţa, primul lucru pe care îl văzu, fu şalupăreasa, care se uita la el peste pupa navei, râzând în hohote; şi atunci, printre icnete şi accese de tuse, se jură să se răzbune.

Înotă către ţărm, deşi cu mare greutate, căci rochia de stambă îl stânjenea din cale-afară, şi, când în sfârşit ajunse la mal, îi fu destul de greu să iasă din apă fără să se ţină de ceva. Trebui să stea pe loc vreo două minute ca să-şi tragă sufletul; apoi, ridicându-şi fusta udă leoarcă, începu să alerge de mama focului după şalupă, înfuriat la culme şi copleşit de sete de răzbunare.

Şalupăreasa râdea încă atunci când Broscoiul ajunse din urmă ambarcaţiunea:

washerwoman," she called out, "and iron your face and crimp it, and you'll pass for quite a decent-looking Toad!"

Toad never paused to reply. Solid revenge was what he wanted, not cheap, windy, verbal triumphs, though he had a thing or two in his mind that he would have liked to say. He saw what he wanted ahead of him. Running swiftly on he overtook the horse, unfastened the tow-rope and cast off, jumped lightly on the horse's back, and urged it to a gallop by kicking it vigorously in the sides. He steered for the open country, abandoning the tow-path, and swinging his steed down a rutty lane. Once he looked back, and saw that the barge had run aground on the other side of the canal, and the barge-woman was gesticulating wildly and shouting, "Stop, stop, stop!" "I've heard that song before," said Toad, laughing, as he continued to spur his steed onward in its wild career.

The barge-horse was not capable of any very sustained effort, and its gallop soon subsided into a trot, and its trot into an easy walk; but Toad was quite contented with

—Bagă-te în uscătorul de rufe, spălătoreaso, strigă ea, şi apoi calcă-ți fața şi împătureşte-o frumos, şi-o să devii precis o broască prezentabilă!

Broscoiul nu se sinchisi să răspundă. Voia o răzbunare adevărată, nu vreo victorie ieftină şi care să zboare ca vorba-n vânt, deşi îi veniră ceva replici în minte, pe care tare ar fi dorit să i le spună. Deodată văzu în fața lui exact ce-i trebuia. Alergând cât îl țineau picioarele, ajunse la cal, îi desfăcu funia cu care trăgea de şalupă, îi sări în spate şi porni la galop lovind animalul cu picioarele. Părăsi malul apei şi o luă pe un drumeag prăfuit.

Când se uită în urmă, văzu că şalupa se înțepenise în malul celălalt al canalului, iar femeia gesticula şi striga din toți rărunchii „Opreşte-te! Opreşte-te! Opreşte-te!"

—Vezi să nu!, răspunse Broscoiul printre hohote de râs, în timp ce continua să dea pinteni calului, care fugea ca mânat de streche.

Curând însă, animalul fu cuprins de oboseală, nefiind în stare de cine ştie ce performanță, aşa că galopul se transformă în trap, iar trapul în mers la pas; dar Broscoiul era foarte mulțumit

this, knowing that he, at any rate, was moving, and the barge was not. He had quite recovered his temper, now that he had done something he thought really clever; and he was satisfied to jog along quietly in the sun, steering his horse along by-ways and bridle-paths, and trying to forget how very long it was since he had had a square meal, till the canal had been left very far behind him.

He had travelled some miles, his horse and he, and he was feeling drowsy in the hot sunshine, when the horse stopped, lowered his head, and began to nibble the grass; and Toad, waking up, just saved himself from falling off by an effort. He looked about him and found he was on a wide common, dotted with patches of gorse and bramble as far as he could see. Near him stood a dingy gipsy caravan, and beside it a man was sitting on a bucket turned upside down, very busy smoking and staring into the wide world. A fire of sticks was burning near by, and over the fire hung an iron pot, and out of that pot came forth bubblings and gurglings, and a vague suggestive steaminess. Also smells—warm,

chiar şi aşa, fiind conştient că măcar era în mişcare, în timp ce şalupa stătea pe loc. Şi furia i se mai domolise acum, că făcuse ceva atât de inteligent; se simțea bine aşa, mergând liniştit sub căldura plăcută a soarelui şi profitând de toate drumeagurile lăturalnice pe care le întâlnea. Toate astea îl făceau să mai uite că nu mai mâncase bine de destul de multă vreme, dar fu mulțumit să vadă că râulețul pe care plutise cu şalupa rămăsese demult în urmă.

Merse aşa, călare, kilometri buni, iar soarele fierbinte îl moleşi de tot. La un moment dat calul se opri, îşi aplecă grumazul şi începu să pască uşor; iar Broscoiul, tresărind, reuşi ca prin urechile acului să nu cadă de pe spatele animalului. Se uită în jur şi văzu că se afla pe un islaz întins, presărat cu petice de grozamă şi cu ruguri de mure. În apropiere se zărea o căruță țigănească destul de prăfuită, iar lângă ea un bărbat şedea pe o găleată întoarsă cu fundul în sus, fumând de zor şi zgâindu-se în gol. Lângă el ardea un foc de surcele, iar deasupra focului atârna un ceaun; din ceaun se auzeau bolboroselile unei fierturi şi ieşea un firişor subțirel de abur. Şi ce mirosuri se simțeau! Calde, bogate şi de toate felurile—mirosuri ce se împleteau şi se contopeau într-o

rich, and varied smells—that twined and twisted and wreathed themselves at last into one complete, voluptuous, perfect smell that seemed like the very soul of Nature taking form and appearing to her children, a true Goddess, a mother of solace and comfort. Toad now knew well that he had not been really hungry before. What he had felt earlier in the day had been a mere trifling qualm. This was the real thing at last, and no mistake; and it would have to be dealt with speedily, too, or there would be trouble for somebody or something. He looked the gipsy over carefully, wondering vaguely whether it would be easier to fight him or cajole him. So there he sat, and sniffed and sniffed, and looked at the gipsy; and the gipsy sat and smoked, and looked at him.

Presently the gipsy took his pipe out of his mouth and remarked in a careless way, "Want to sell that there horse of yours?"

Toad was completely taken aback. He did not know that gipsies were very fond of horse-dealing, and never missed an opportunity, and he had not reflected that

mireasmă unică şi completă şi ademenitoare, ca însăşi sufletul diafan al Naturii, care prinde trup şi se înfăţişează fiilor săi, ca o adevărată zeiţă, o mamă aducătoare de alinare şi mângâiere.

Broscoiul îşi dădu pe dată seama că foamea lui era uriaşă, şi că ce simţise mai devreme nu fusese decât o vagă senzaţie, o gâdilătură, o presimţire. Ceea ce simţea acum era foamea adevărată, foamea cea mare ce îl subjugase definitiv; şi ştia că trebuie astâmpărată cu repeziciune, altfel nu mai răspundea de faptele sale. Se uită cu atenţie la ţigan, întrebându-se dacă era mai nimerit să îl înfrunte sau să se dea bine pe lângă el. Aşa că rămase acolo, adulmecând încontinuu şi uitându-se fix la ţigan; iar ţiganul şedea şi fuma, holbându-se la Broscoi.

După un timp, ţiganul îşi scoase pipa din gură şi spuse aşa, într-o doară:

—Nu vrei să vinzi calul ăla?

Broscoiul fu luat prin surprindere. El nu ştia că ţiganii se dădeau în vânt după negoţul cu cai, şi profitau de orice ocazie în acest sens, şi nici nu-i trecu prin cap că o căruţă trebuie să se mişte

caravans were always on the move and took a deal of drawing. It had not occurred to him to turn the horse into cash, but the gipsy's suggestion seemed to smooth the way towards the two things he wanted so badly—ready money, and a solid breakfast.

"What?" he said, "me sell this beautiful young horse of mine? O, no; it's out of the question. Who's going to take the washing home to my customers every week? Besides, I'm too fond of him, and he simply dotes on me."

"Try and love a donkey," suggested the gipsy. "Some people do."

"You don't seem to see," continued Toad, "that this fine horse of mine is a cut above you altogether. He's a blood horse, he is, partly; not the part you see, of course—another part. And he's been a Prize Hackney, too, in his time—that was the time before you knew him, but you can still tell it on him at a glance, if you understand anything about horses. No, it's not to be thought of for a moment. All the same, how much might you be disposed to offer me for this beautiful

de colo-colo, şi, în consecinţă, era nevoie de un cal care să o tragă. Nu-i trecuse prin minte nici că ar putea să vândă calul pe bani, dar sugestia ţiganului părea să netezească drumul spre ce îi era Broscoiului mai de trebuinţă în momentul ăsta—bani peşin şi o masă copioasă.

—Cum?, spuse el. Adică să vând eu aşa o frumuseţe de cal? Nici vorbă; exclus să fac aşa ceva.

—Dacă-l vând, cine o să care rufele clienţilor săptămână de săptămână? Şi în plus, ţin mult prea mult la el, iar el e nebun după mine.

—Păi ia-ţi mai bine un măgar, sugeră ţiganul. Unii se ataşează foarte bine şi de măgari.

—Cred că nu înţelegi, continuă Broscoiul, că acest cal minunat e mai presus de tine. E un cal pursânge, pe jumătate; nu jumătatea pe care o vezi, bineînţeles, ci o alta. Şi a câştigat şi premii la viaţa lui—e drept, cu ceva vreme în urmă—dar dacă te uiţi bine la el înţelegi ce vreau să spun. Poţi imediat să-ţi dai seama că e un cal ales, dacă te pricepi cât de cât la cai. Nu, nici nu mă gândesc să-l vând. Şi totuşi, cam cât ai fi dispus să-mi oferi pentru calul ăsta tânăr şi frumos?

young horse of mine?”

The gipsy looked the horse over, and then he looked Toad over with equal care, and looked at the horse again. “Shillin’ a leg,” he said briefly, and turned away, continuing to smoke and try to stare the wide world out of countenance.

“A shilling a leg?” cried Toad. “If you please, I must take a little time to work that out, and see just what it comes to.”

He climbed down off his horse, and left it to graze, and sat down by the gipsy, and did sums on his fingers, and at last he said, “A shilling a leg? Why, that comes to exactly four shillings, and no more. O, no; I could not think of accepting four shillings for this beautiful young horse of mine.”

“Well,” said the gipsy, “I’ll tell you what I will do. I’ll make it five shillings, and that’s three-and-sixpence more than the animal’s worth. And that’s my last word.”

Then Toad sat and pondered long and deeply. For he was hungry and quite penniless, and still some way—he knew not how far—from home, and enemies might still be

Țiganul se uită la cal, apoi se uită la Broscoi cu aceeaşi băgare de seamă, apoi iar la cal. Un şiling de picior, spuse el scurt, după care se întoarse şi continuă să tragă din pipă şi să se holbeze în gol.

—Un şiling de picior?, țipă Broscoiul. Dacă nu-i cu supărare, lasă-mă să mă gândesc un pic, să văd ce înseamnă.

Se dădu jos de pe cal şi îl lăsă să pască, apoi se aşeză lângă țigan şi începu să adune pe degete, iar în cele din urmă spuse:

—Un şiling de picior? Păi asta face exact patru şilingi, nici mai mult, nici mai puțin. A, nu! Nici nu mă gândesc să vând frumusețea asta de cal pe patru şilingi.

—Păi uite cum facem, spuse țiganul. Îți dau cinci şilingi, adică un şiling mai mult decât valorează animalul. Şi ăsta e ultimul meu cuvânt.

Broscoiul se gândi intens ce să facă. Îi era foame şi era lefter, şi se afla destul de departe—nu ştia exact cât—de căsuța lui, iar duşmanii puteau să fie încă pe urmele lui.

looking for him. To one in such a situation, five shillings may very well appear a large sum of money. On the other hand, it did not seem very much to get for a horse. But then, again, the horse hadn't cost him anything; so whatever he got was all clear profit. At last he said firmly, "Look here, gipsy! I tell you what we will do; and this is my last word. You shall hand me over six shillings and sixpence, cash down; and further, in addition thereto, you shall give me as much breakfast as I can possibly eat, at one sitting of course, out of that iron pot of yours that keeps sending forth such delicious and exciting smells. In return, I will make over to you my spirited young horse, with all the beautiful harness and trappings that are on him, freely thrown in. If that's not good enough for you, say so, and I'll be getting on. I know a man near here who's wanted this horse of mine for years."

The gipsy grumbled frightfully, and declared if he did a few more deals of that sort he'd be ruined. But in the end he lugged a dirty canvas bag out of the depths of his trouser pocket, and counted out six shillings and sixpence into Toad's paw. Then he disappeared into the caravan for

Pentru oricine aflat în această situație, cinci şilingi pot părea o sumă relativ mare. Pe de altă parte, calul sigur făcea mai mulți bani. Dar nici nu-l costase nimic; aşa că, oricât de puțin ar fi obținut pe el, tot ieşea în câştig. În cele din urmă spuse hotărât:

—Ia ascultă, țigane! Uite cum facem; şi de data asta, eu am ultimul cuvânt. O să-mi dai şase şilingi şi şase bănuți, şi în plus, o să-mi mai dai câtă mâncare o să pot mânca, la o masă bineînțeles, din ceaunul ăla de-acolo, din care ies nişte arome aşa de apetisante şi de îmbătătoare. Eu o să-ți dau în schimb calul meu tânăr şi foarte iute, împreună cu tot harnaşamentul de pe el, inclus în preț. Şi dacă nu ți se pare destul de avantajos, atunci eu îmi iau tălpăşița. Ştiu pe cineva pe-aici care de ani de zile mă roagă să-i vând calul ăsta.

Țiganul mormăi printre dinți şi spuse că dacă ar mai face câteva afaceri de felul ăsta, ar rămâne fără bani. Dar în cele din urmă scoase un săculeț murdar de pânză din buzunarul pantalonilor şi îi numără Broscoiului în palmă şase şilingi şi şase bănuți.

an instant, and returned with a large iron plate and a knife, fork, and spoon. He tilted up the pot, and a glorious stream of hot, rich stew gurgled into the plate. It was, indeed, the most beautiful stew in the world, being made of partridges, and pheasants, and chickens, and hares, and rabbits, and peahens, and guinea-fowls, and one or two other things. Toad took the plate on his lap, almost crying, and stuffed, and stuffed, and stuffed, and kept asking for more, and the gipsy never grudged it him. He thought that he had never eaten so good a breakfast in all his life.

When Toad had taken as much stew on board as he thought he could possibly hold, he got up and said good-bye to the gipsy, and took an affectionate farewell of the horse; and the gipsy, who knew the riverside well, gave him directions which way to go, and he set forth on his travels again in the best possible spirits. He was, indeed, a very different Toad from the animal of an hour ago. The sun was

Apoi dispăru pentru o clipă sub coviltirul căruței și se întoarse de acolo cu o farfurie mare de tablă, un cuțit, o furculiță şi o lingură. Ridică puțin capacul ceaunului şi lăsă să curgă în farfurie un şuvoi încântător de tocană fierbinte şi foarte consistentă. Şi era, într-adevăr, cea mai grozavă tocană din câte s-au făcut vreodată pe pământ: avea în ea carne de potârniche, de fazan, de pui, de iepure, de păun, de bibilică şi de încă unul sau două animale pe care Broscoiul nu putu să le identifice.

Broscoiul îşi puse farfuria în poală aproape plângând de bucurie, şi începu să înfulece şi să se îndese cu mâncare, şi apoi să mai ceară o porție, şi încă o porție, iar țiganul nu se împotrivi deloc. Parcă niciodată în viața lui nu avusese parte de un mic dejun aşa de gustos.

După ce broscoiul se îndopă cu tocană până simți că pocneşte, se ridică, îşi luă rămas bun de la țigan şi se despărți de cal într-un mod cât se poate de afectuos; iar țiganul, care cunoştea ținutul ca-n palmă, îi spuse pe unde s-o apuce, iar Broscoiul îşi luă tălpăşița cuprins de bună dispoziție. Şi, într-adevăr, se simțea acum de o mie de ori mai bine decât se simțise cu o oră în urmă. Soarele strălucea cu putere, hainele i se uscaseră aproape de tot,

shining brightly, his wet clothes were quite dry again, he had money in his pocket once more, he was nearing home and friends and safety, and, most and best of all, he had had a substantial meal, hot and nourishing, and felt big, and strong, and careless, and self-confident.

As he tramped along gaily, he thought of his adventures and escapes, and how when things seemed at their worst he had always managed to find a way out; and his pride and conceit began to swell within him. "Ho, ho!" he said to himself, as he marched along with his chin in the air, "what a clever Toad I am! There is surely no animal equal to me for cleverness in the whole world! My enemies shut me up in prison, encircled by sentries, watched night and day by warders; I walk out through them all, by sheer ability coupled with courage. They pursue me with engines, and policemen, and revolvers; I snap my fingers at them, and vanish, laughing, into space. I am, unfortunately, thrown into a canal by a woman fat of body and very evil-minded. What of it? I swim ashore, I seize her horse, I ride off in triumph, and I sell the horse for a whole pocketful of money

avea iar bani în buzunar, se afla aproape de casă, de prieteni şi de un trai tihnit şi sigur, şi, ce era şi mai important, mâncase pe săturate din tocana aceea caldă şi consistentă, iar acum se simțea plin de energie, încrezător în sine şi , în plus, n-avea nici o grijă.

Şi pe când mergea aşa cu inima tresăltându-i de bucurie, îi trecură prin minte toate aventurile şi întâmplările pe muchie de cuțit prin care trecuse, şi cum reuşise el să iasă din încurcătură ori de câte ori se aflase la ananghie şi situația părea fără ieşire; atunci parcă nu-şi mai încăpea în piele de mândru ce era.

„Grozavă treabă!" îşi spuse el, păşind țanțoş şi cu pieptul înainte. „Ce Broscoi isteț sunt eu! În mod sigur nu mai există nici un animal aşa de deştept ca mine pe fața pământului! Am fost băgat la închisoare, înconjurat de paznici, supravegheat zi şi noapte de gardieni; am trecut de toți numai datorită istețimii şi curajului meu. M-a urmărit cu locomotiva o ceată întreagă de polițişti înarmați cu pistoale; şi eu, râzându-le-n nas, am dispărut cât ai zice peşte, şi nici că m-au mai prins. Apoi, spre ghinionul meu, am fost aruncat în apă de o femeie grasă şi hapsână. Şi ce? Am mers înot până la mal, i-am furat calul, am încălecat pe el şi

and an excellent breakfast! Ho, ho! I am The Toad, the handsome, the popular, the successful Toad!” He got so puffed up with conceit that he made up a song as he walked in praise of himself, and sang it at the top of his voice, though there was no one to hear it but him. It was, perhaps, the most conceited song that any animal ever composed.

am pornit triumfător la galop; apoi am vândut calul pe o sumă frumuşică de bani şi am şi mâncat cum nu se poate mai bine! Grozavă treabă! Doar sunt Broscoiul cel atât de bine cunoscut de toți, Broscoiul cel chipeş şi mereu încununat de succes!” Şi se înfoie aşa de tare în sinea lui, şi se simți aşa de mândru, încât născoci un cântec de laudă, pe care se apucă să îl cânte în gura mare, deşi nu era nici țipenie pe drum să-l audă. Şi se prea poate ca acest cântec să fi fost cel mai plin de lăudăroşenie din câte au compus vreodată animalele pe fața pământului.

“The world has held great Heroes,
As history-books have showed;
But never a name to go down to fame
Compared with that of Toad!
“The clever men at Oxford
Know all that there is to be knowed.
But they none of them know one half as much
As intelligent Mr Toad!
“The animals sat in the Ark and cried,
Their tears in torrents flowed.

Mulți eroi au fost pe lume
Cum prin cronici am citit
Dar nimeni cu-aşa renume
Ca Broscoiul cel iubit.
Savanții de pe la Oxford
Sunt deştepți nevoie-mare
Dar Broscoiul cel isteț
Îi întrece,-aşa se pare.
Şi pe a lui Noe Arcă
Lacrimile-au curs şuvoi

Who was it said, 'There's land ahead?'
  Encouraging Mr Toad!
"The army all saluted
  As they marched along the road.
Was it the King? Or Kitchener?
  No. It was Mr Toad.
"The Queen and her Ladies-in-waiting
  Sat at the window and sewed.
She cried, 'Look! Who's that *handsome* man?'
  They answered, 'Mr Toad.'"

There was a great deal more of the same sort, but too dreadfully conceited to be written down. These are some of the milder verses.

He sang as he walked, and he walked as he sang, and got more inflated every minute. But his pride was shortly to have a severe fall.

After some miles of country lanes he reached the high

Şi cine a dat de veste, că pământu-aproape este?
  Desigur, Domnul Broscoi.
Când soldaţii defilează
  Şi ţin mâna la chipiu
Pe cine salută oare?
  Pe Broscoi, cu toţii ştiu.
Chiar regina cu-ale sale mândre doamne de onoare
  Când ţesea goblenuri scumpe la fereastră în castel
A strigat: „Ia uite-acolo!
  Cine-i domnu-acela chipeş?"
„Domn' Broscoi" i se răspunse, „E Broscoiul, e chiar el."

Şi mai cântă câteva cântece de felul acesta, dar mult prea pline de lăudăroşenie ca să poată fi aşternute pe hârtie. Trebuie să vă spun că cele scrise mai sus sunt nimica toată pe lângă ce versuri pline de infatuare a mai născocit Broscoiul.

Şi cânta, şi mergea, şi se umfla tot mai tare în pene. Dar soarta avea să-i dea o palmă zdravănă cât de curând, o palmă care să-i mai taie din mândria asta din cale afară de mare.

După ce străbătu un număr parcă nesfârşit de uliţe de ţară,

road, and as he turned into it and glanced along its white length, he saw approaching him a speck that turned into a dot and then into a blob, and then into something very familiar; and a double note of warning, only too well known, fell on his delighted ear.

"This is something like!" said the excited Toad. "This is real life again, this is once more the great world from which I have been missed so long! I will hail them, my brothers of the wheel, and pitch them a yarn, of the sort that has been so successful hitherto; and they will give me a lift, of course, and then I will talk to them some more; and, perhaps, with luck, it may even end in my driving up to Toad Hall in a motor-car! That will be one in the eye for Badger!"

He stepped confidently out into the road to hail the motor-car, which came along at an easy pace, slowing down as it neared the lane; when suddenly he became very pale, his heart turned to water, his knees shook and yielded under him, and he doubled up and collapsed with a sickening pain in his interior. And well he might, the unhappy animal; for

ajunse într-un final la şosea. Şi, privind în zare, văzu cum venea spre el un fel de punct, care se transformă mai apoi într-o pată, ca să devină în cele din urmă o imagine foarte familiară lui; şi îi ajunse la urechi sunetul atât de bine cunoscut al unui claxon de maşină.

—Iată adevărata aventură!, spuse Broscoiul debordând de entuziasm. Iată viața adevărată, iată lumea din care am lipsit eu şi care mi-a dus atât de tare dorul! Vă salut, maeştri ai volanului şi confrați ai mei întru această pasiune; veniți să ascultați o poveste plină de fapte eroice! O să-i rog, desigur, să mă ia cu ei în maşină, şi poate, cine ştie, o să-mi fac intrarea triumfală la conac într-o maşină, dacă şi călătorii aceia se îndreaptă într-acolo. Asta o să-l lase cu gura căscată pe Bursuc, sunt sigur!

Şi Broscoiul se aşeză încrezător în mijlocul drumului, bucuros să întâmpine maşina care venea agale, încetinind pe măsură ce se apropia de uliță; deodată simți că i se înmoaie picioarele, că îi tremură genunchii şi că se învârte pământul cu el, şi în cele din urmă se chirci şi căzu pe caldarâm străfulgerat de o durere cruntă pe care o simțea în toate mădularele; şi nici nu e de

the approaching car was the very one he had stolen out of the yard of the Red Lion Hotel on that fatal day when all his troubles began! And the people in it were the very same people he had sat and watched at luncheon in the coffee-room!

He sank down in a shabby, miserable heap in the road, murmuring to himself in his despair, "It's all up! It's all over now! Chains and policemen again! Prison again! Dry bread and water again! O, what a fool I have been! What did I want to go strutting about the country for, singing conceited songs, and hailing people in broad day on the high road, instead of hiding till nightfall and slipping home quietly by back ways! O hapless Toad! O ill-fated animal!"

The terrible motor-car drew slowly nearer and nearer, till at last he heard it stop just short of him. Two gentlemen got out and walked round the trembling heap of crumpled misery lying in the road, and one of them said, "O dear! this is very sad! Here is a poor old thing—a washerwoman apparently—who has fainted in the road! Perhaps she is

mirare că fu cuprins de o astfel de sfârşeală, pentru că maşina ce se apropia era chiar aceea pe care o furase el din curtea hanului „La leul roşu", în acea zi fatidică în care au început toate necazurile lui. Şi călătorii din maşină nu erau alții decât cei pe care îi privise luându-şi prânzul în sala de mese a hanului.

Se ghemui deznădăjduit în mijlocul drumului, murmurând plin de disperare: „S-a zis cu mine de data asta! S-a terminat! Mă aşteaptă iar lanțurile şi polițiştii! Şi închisoarea! Pâinea uscată şi apa! Ce prost am putut să fiu! La ce m-am apucat eu să mă înfoi ca un cocoş şi să cânt în gura mare şi să mă laud, şi să mă aşez în mijlocul drumului să fac cu mâna ziua în amiaza mare, în loc să mă ascund până la căderea nopții şi să mă furişez apoi spre casă pe drumuri lăturalnice? Nenorocitul de mine! Ce soartă crudă mi-a fost dat să trăiesc!"

Înspăimântătoarea maşină se apropia din ce în ce mai mult, până ce o auzi oprindu-se lângă el. Din ea coborâră doi domni care se apucară să se învârtă în jurul bietului broscoi făcut ghemotoc în mijlocul drumului şi tremurând ca varga. Unul din domni spuse:

—O, Doamne! Ce nenorocire! Ce ființă bătută de soartă—

overcome by the heat, poor creature; or possibly she has not had any food to-day. Let us lift her into the car and take her to the nearest village, where doubtless she has friends."

They tenderly lifted Toad into the motor-car and propped him up with soft cushions, and proceeded on their way.

When Toad heard them talk in so kind and sympathetic a way, and knew that he was not recognised, his courage began to revive, and he cautiously opened first one eye and then the other.

"Look!" said one of the gentlemen, "she is better already. The fresh air is doing her good. How do you feel now, ma'am?"

"Thank you kindly, Sir," said Toad in a feeble voice, "I'm feeling a great deal better!" "That's right," said the gentleman. "Now keep quite still, and, above all, don't try to talk."

"I won't," said Toad. "I was only thinking, if I might sit on the front seat there, beside the driver, where I could

pare-se că-i o spălătoreasă—şi uite că a leşinat pe şosea! Poate că a doborât-o căldura, biata de ea; sau poate că n-a pus bucățică în gură, sărmana! Hai să o luăm în maşină şi să o ducem până în satul vecin, unde nu mă-ndoiesc că are pe cineva apropiat.

Cei doi îl ridicară cu grijă pe Broscoi şi îl duseră în maşină, unde îl puseră între perne moi şi se pregătiră de plecare.

Când Broscoiul îi auzi vorbind cu atâta blândețe şi îşi dădu seama că nu fusese recunoscut, prinse iar curaj, şi mai întâi deschise încet un ochi, apoi pe celălalt.

—Ia uite!, spuse unul dintre domni, a şi început să-şi revină. Aerul ăsta proaspăt face minuni. Cum vă mai simțiți, doamnă?

—Mii de mulțumiri, domnule, răspunse Broscoiul cu o voce stinsă, mă simt cu mult mai bine!

—Excelent! Acum stați liniştită, şi, mai ales nu vorbiți.

—N-o să vorbesc, zise Broscoiul. Mă gândeam doar dacă n-aş putea să stau pe locul din față, acolo lângă şofer, ca să respir

get the fresh air full in my face, I should soon be all right again."

"What a very sensible woman!" said the gentleman. "Of course you shall." So they carefully helped Toad into the front seat beside the driver, and on they went again.

Toad was almost himself again by now. He sat up, looked about him, and tried to beat down the tremors, the yearnings, the old cravings that rose up and beset him and took possession of him entirely.

"It is fate!" he said to himself. "Why strive? Why struggle?" and he turned to the driver at his side.

"Please, Sir," he said, "I wish you would kindly let me try and drive the car for a little. I've been watching you carefully, and it looks so easy and so interesting, and I should like to be able to tell my friends that once I had driven a motor-car!"

The driver laughed at the proposal, so heartily that the gentleman inquired what the matter was. When he heard, he said, to Toad's delight, "Bravo, ma'am! I like your spirit. Let her have a try, and look after her. She won't do

din plin aerul ăsta proaspăt şi rece pe care-l simt venind din goana maşinii. Cred că aşa o să-mi revin şi mai repede.

—Ce idee grozavă!, spuse unul din domni. Cum de nu m-am gândit! Aşa că îl duseră cu grijă pe Broscoi pe locul din faţă, lângă şofer, şi merseră mai departe.

Broscoiul îşi recăpătase forţele aproape în totalitate. Se ridică în capul oaselor, privi în jur şi se luptă să-şi stăpânească impulsul şi dorinţa chinuitoare de a se repezi la volan, căci se simţi iar năpădit de o poftă mai veche, renăscută.

—E mâna destinului!, îşi zise el în gând. De ce să mă chinui? De ce să mă lupt? Şi se întoarse deodată către şofer.

—Vă rog mult, spuse el, fiţi amabil şi lăsaţi-mă să încerc şi eu să conduc maşina un pic. M-am uitat la dumneavoastră şi pare să fie tare interesant şi destul de uşor şi mi-ar plăcea teribil să le pot spune prietenilor că odată am condus şi eu o maşină!

Şoferul râse când auzi această propunere, şi râse cu aşa o poftă, că domnii din maşină fură curioşi să ştie care era pricina. Când auziră, spre marea încântare a Broscoiului, îi răspunseră:

—Felicitări, doamnă! Sunteţi o femeie pe cinste! Ia las-o să

any harm."

Toad eagerly scrambled into the seat vacated by the driver, took the steering-wheel in his hands, listened with affected humility to the instructions given him, and set the car in motion, but very slowly and carefully at first, for he was determined to be prudent.

The gentlemen behind clapped their hands and applauded, and Toad heard them saying, "How well she does it! Fancy a washerwoman driving a car as well as that, the first time!"

Toad went a little faster; then faster still, and faster.

He heard the gentlemen call out warningly, "Be careful, washerwoman!" And this annoyed him, and he began to lose his head.

The driver tried to interfere, but he pinned him down in his seat with one elbow, and put on full speed. The rush

încerce şi ai grijă să nu păţească ceva. La urma urmei, ce rău poate să facă?

Cu mare nerăbdare, Broscoiul se aşeză în locul şoferului, apucă volanul, ascultă cu prefăcută luare-aminte instrucţiunile ce i se dădură şi puse maşina în mişcare; porni domol, pentru că era hotărât să conducă prudent şi prevăzător de această dată.

Cei doi domni de pe bancheta din spate aplaudară entuziasmaţi şi Broscoiul îi auzi exclamând

„Ce bine conduce! N-am mai întâlnit vreodată o spălătoreasă care să fie şi o şoferiţă aşa de pricepută! Şi dacă te gândeşti că e prima dată în viaţă când face aşa ceva!"

Broscoiul mări puţin viteza; apoi merse din ce în ce mai repede.

Îi auzi pe cei doi domni avertizându-l „Fii atentă, spălătoreaso!", şi lucrul ăsta îl înfurie în aşa măsură, că începu să se zăpăcească.

Şoferul încercă să intervină, dar Broscoiul îl înghionti cu cotul şi mări şi mai tare viteza. Aerul rece ce-l izbea în faţă,

of air in his face, the hum of the engines, and the light jump of the car beneath him intoxicated his weak brain. “Washerwoman, indeed!” he shouted recklessly. “Ho! ho! I am the Toad, the motor-car snatcher, the prison-breaker, the Toad who always escapes! Sit still, and you shall know what driving really is, for you are in the hands of the famous, the skilful, the entirely fearless Toad!”

With a cry of horror the whole party rose and flung themselves on him. “Seize him!” they cried, “seize the Toad, the wicked animal who stole our motor-car! Bind him, chain

bâzâitul motorului şi zgâlţâiala aceea plăcută a maşinii, toate îi învăluiră creierul într-un fel de beţie.

—Care spălătoreasă?, strigă el plin de cutezanţă. Ha, ha ,ha! Nu sunt altul decât Broscoiul, hoţul de maşini, evadatul, Broscoiul care scapă mereu cu faţa curată din toate belelele! Fiţi cu luare-aminte şi o să vedeţi ce înseamnă să conduci cu adevărat; lăsaţi-vă în voia faimosului Broscoi, cel priceput şi fără frică!

Ţipând îngroziţi, cei trei bărbaţi se ridicară şi se aruncară asupra lui.

—Puneţi mâna pe el!, strigară ei. Puneţi mâna pe ticălosul

him, drag him to the nearest police station! Down with the desperate and dangerous Toad!”

Alas! They should have thought, they ought to have been more prudent, they should have remembered to stop the motor-car somehow before playing any pranks of that sort. With a half-turn of the wheel the Toad sent the car crashing through the low hedge that ran along the roadside. One mighty bound, a violent shock, and the wheels of the car were churning up the thick mud of a horse-pond.

Toad found himself flying through the air with the strong upward rush and delicate curve of a swallow. He liked the motion, and was just beginning to wonder whether it would go on until he developed wings and turned into a Toad-bird, when he landed on his back with a thump, in the soft, rich grass of a meadow. Sitting up, he could just see the motor-car in the pond, nearly submerged; the gentlemen and the driver, encumbered by their long coats, were floundering helplessly in the water.

care ne-a furat maşina! Legaţi-l, puneţi-l în lanţuri, băgaţi-l după gratii! Daţi-i nenorocitului pedeapsa pe care o merită pentru mârşăviile lui!

Dar vai! Ar fi trebuit să se gândească un pic înainte să se arunce pe el, ar fi trebuit să facă ceva şi să oprească maşina. Căci Broscoiul răsuci volanul cu putere şi intră cu o izbitură drept în tufişurile de pe marginea drumului. Urmară apoi un salt şi o hurducătură puternică, şi maşina ajunse cu roţile în mâlul gros al unui iaz pentru adăpat caii.

Broscoiul se trezi zburând prin aer, şi, spre uimirea lui, se pomeni ridicându-se în văzduh într-un iureş nebun, şi mai apoi îndreptându-se în picaj spre pământ, cu răsucirea delicată a unei rândunici. Începu să-i placă tare mult această mişcare şi chiar începuse să se întrebe dacă nu cumva avea să o ţină tot aşa până ce o să-i crească aripi şi o să se preschimbe într-un Broscoi zburător, când, deodată ateriză pe spate cu o bufnitură, direct în iarba grasă şi moale de pe păşune. Se ridică în şezut şi văzu maşina, aproape în întregime scufundată în iaz; cei doi domni împreună cu şoferul, încercau din răsputeri să se menţină la

He picked himself up rapidly, and set off running across country as hard as he could, scrambling through hedges, jumping ditches, pounding across fields, till he was breathless and weary, and had to settle down into an easy walk. When he had recovered his breath somewhat, and was able to think calmly, he began to giggle, and from giggling he took to laughing, and he laughed till he had to sit down under a hedge. "Ho! ho!" he cried, in ecstasies of self-admiration. "Toad again! Toad, as usual, comes out on the top! Who was it got them to give him a lift? Who managed to get on the front seat for the sake of fresh air? Who persuaded them into letting him see if he could drive? Who landed them all in a horse-pond? Who escaped, flying gaily and unscathed through the air, leaving the narrow-minded, grudging, timid excursionists in the mud where they should rightly be? Why, Toad, of course; clever Toad, great Toad, *good* Toad!"

Then he burst into song again, and chanted with

suprafața apei, împiedicați fiind de pardesiele lor lungi.

Broscoiul se ridică iute şi o luă la sănătoasa de-i sfârâiau călcâiele, nemaivăzând pe unde calcă, izbindu-se şi agățându-se de tufişuri, sărind peste şanțuri şi gropi, călcând peste arături, până simți că-şi dă duhul de oboseală şi fu nevoit să se oprească şi s-o pornească în pas mai domol. După ce-şi trase sufletul un pic şi fu în stare să gândească cu mintea limpede, începu să chicotească, şi mai apoi să râdă în hohote, şi râse, şi râse, până ce se prăbuşi într-un tufiş, stors de puteri. „Ha, ha, ha!", hohotea el extaziat şi foarte mândru de sine.

„Te pui cu Broscoiul? Broscoiul o scoate întotdeauna la capăt! Cine i-a dus de nas pe ăia doi, de l-au luat cu maşina? Cine i-a făcut să-l lase pe scaunul din față ca să respire aer curat? Cine i-a convins să-l lase să conducă? Cine i-a băgat de-a dreptul în iaz? Cine a scăpat cu bine din această pățanie, zburând vioi prin văzduh, şi i-a lăsat pe prostănacii ăia roşi de invidie în noroi, acolo unde, nu mă-ndoiesc, s-ar şi cuveni să stea? Păi cine, dacă nu Broscoiul; Broscoiul cel isteț, Broscoiul cel iscusit, Broscoiul cel grozav!"

Şi se puse iar pe cântat, din toți rărunchii:

uplifted voice—

“The motor-car went Poop-poop-poop,
As it raced along the road.
Who was it steered it into a pond?
Ingenious Mr Toad!

O, how clever I am! How clever, how clever, how very clev—”

A slight noise at a distance behind him made him turn his head and look. O horror! O misery! O despair!

About two fields off, a chauffeur in his leather gaiters and two large rural policemen were visible, running towards him as hard as they could go!

Poor Toad sprang to his feet and pelted away again, his heart in his mouth. “O, my!” he gasped, as he panted along, “what an *ass* I am! What a *conceited* and heedless ass! Swaggering again! Shouting and singing songs again! Sitting still and gassing again! O my! O my! O my!”

Brr-um, brr-um, mergea maşina
Pe şosea în goana mare.
Cine-a dus-o într-un iaz?
Domn’ Broscoi, că-i cel mai tare!

„Ah, ce deştept sunt! Ce deştept, ce deştept, cât de extraordinar de deş...”

Un zgomot uşor, iscat ceva mai departe în spatele lui, îl făcu să se întoarcă şi să se uite. Sfinţi atotputernici din ceruri! Soartă nemiloasă şi tristă!

La o oarecare distanţă, se zăreau un şofer cu pantaloni de piele şi două matahale de poliţişti, ce veneau spre el în goana mare.

Bietul Broscoi sări în picioare şi o luă la sănătoasa, cu inima bătându-i mai să-i spargă pieptul.

„Vai de mine şi de mine!”, se văită el gâfâind în timp ce fugea, „cât de prost pot să fiu! Cât de prost şi de plin de aere! Auzi, să strig eu şi să cânt iar în gura mare! Să fac aşa pe grozavul şi să trăncănesc vrute şi nevrute fără păsare! Vai mie! Vai mie! Vai mie!”

He glanced back, and saw to his dismay that they were gaining on him. On he ran desperately, but kept looking back, and saw that they still gained steadily. He did his best, but he was a fat animal, and his legs were short, and still they gained. He could hear them close behind him now. Ceasing to heed where he was going, he struggled on blindly and wildly, looking back over his shoulder at the now triumphant enemy, when suddenly the earth failed under his feet, he grasped at the air, and, splash! he found himself head over ears in deep water, rapid water, water that bore him along with a force he could not contend with; and he knew that in his blind panic he had run straight into the river!

He rose to the surface and tried to grasp the reeds and the rushes that grew along the water's edge close under the bank, but the stream was so strong that it tore them out of his hands. "O my!" gasped poor Toad, "if ever I steal a motor-car again! If ever I sing another conceited song"—then down he went, and came up breathless and spluttering. Presently he saw that he was approaching a big dark hole in

Se uită în urma lui, şi, spre marea lui dezamăgire, văzu că cei trei câştigau teren. În timp ce alerga cuprins de disperare şi privea într-una în spate, urmăritorii lui se apropiau vertiginos. Broscoiul gonea cât putea el de repede, dar fiind un animal grăsun cu picioare scurte, nu putea face față celor ce veneau după el. iar ei mai că-i suflau în ceafă. Şi fără să-i pese încotro se îndreaptă, porni nebuneşte şi orbeşte înainte, uitându-se peste umăr la triumfătorii lui duşmani, când, deodată, simți că se afundă în pământ; se sforță să se țină la suprafață dând disperat din mâini, dar, bâldâbâc, se pomeni scufundat într-o apă adâncă, o apă ce curgea repede la vale luându-l şi pe el într-un iureş căruia nu i se putea împotrivi; şi deşi îl copleşise panica, ştia cu certitudine că nimerise drept în râu!

Se ridică la suprafața apei şi încercă să se prindă de trestiile şi de stuful ce creşteau de-a lungul malului, dar curentul era aşa de puternic, încât i le smulse din mâini. „Vai, vai, vai!", icni bietul Broscoi, „în viața mea n-am să mai fur vreo maşină! În viața mea n-o să mă mai fălesc aşa în gura mare"—şi se duse iar la fund, apoi scoase iar capul, abia mai suflând şi împroşcând de mama focului. În clipa următoare văzu cum se apropia de o gaură mare

the bank, just above his head, and as the stream bore him past he reached up with a paw and caught hold of the edge and held on. Then slowly and with difficulty he drew himself up out of the water, till at last he was able to rest his elbows on the edge of the hole. There he remained for some minutes, puffing and panting, for he was quite exhausted.

As he sighed and blew and stared before him into the dark hole, some bright small thing shone and twinkled in its depths, moving towards him. As it approached, a face grew up gradually around it, and it was a familiar face!

Brown and small, with whiskers.
Grave and round, with neat ears and silky hair.

It was the Water Rat!

şi neagră, aflată în mal, undeva deasupra capului; din goana curentului, se prinse cu un braț de marginea ei şi se ținu bine. Şi încet-încet, luptându-se din răsputeri, se târî afară din apă, până reuşi să se sprijine pe coate la marginea acelei găuri. Rămase acolo câteva minute gâfâind, căci era de-a dreptul stors de puteri.

Şi cum se uita el aşa în bezna aceea dinaintea lui, suspinând şi trăgându-şi sufletul, zări undeva în adâncuri ceva mic şi strălucitor, ceva ce licărea şi se îndrepta spre el. Şi treptat-treptat, Broscoiul zări şi o fețişoară conturându-se în jurul acelui licăr, şi spre marea lui bucurie, era o față cunoscută!

Micuță, maronie şi cu mustăți.

Rotundă şi serioasă, cu nişte urechi ascuțite şi acoperită de blană mătăsoasă.

Era Şobolanul!

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

XI

"Like Summer Tempests Came His Tears"

The Rat put out a neat little brown paw, gripped Toad firmly by the scruff of the neck, and gave a great hoist and a pull; and the water-logged Toad came up slowly but surely

XI

Și lacrimile îi curgeau șuvoi

Şobolanul scoase la iveală o lăbuță maronie foarte delicată, îl înşfăcă bine pe Broscoi de ceafă apoi îl săltă şi-l trase cu putere înăuntru; iar Broscoiul ud leoarcă se vârî încet dar

over the edge of the hole, till at last he stood safe and sound in the hall, streaked with mud and weed, to be sure, and with the water streaming off him, but happy and high-spirited as of old, now that he found himself once more in the house of a friend, and dodgings and evasions were over, and he could lay aside a disguise that was unworthy of his position and wanted such a lot of living up to.

"O, Ratty!" he cried. "I've been through such times since I saw you last, you can't think! Such trials, such sufferings, and all so nobly borne! Then such escapes, such disguises, such subterfuges, and all so cleverly planned and carried out: Been in prison—got out of it, of course! Been thrown into a canal—swam ashore! Stole a horse—sold him for a large sum of money! Humbugged everybody—made 'em all do exactly what I wanted! Oh, I *am* a smart Toad, and no mistake! What do you think my last exploit was? Just hold on till I tell you—"

"Toad," said the Water Rat, gravely and firmly, "you go off upstairs at once, and take off that old cotton rag that

sigur în vizuină, ajunse în vestibul teafăr şi nevătămat, sau, mai bine zis, înnămolit şi plin de alge şi buruieni şi cu apa şiroindu-i pe trup, dar fericit şi bine dispus ca în vremurile bune, ştiind că se află în casa unui prieten, că poate da uitării şmecheriile şi tertipurile de tot soiul şi că se poate dezbăra de costumația aceea nedemnă de el, pentru a-şi relua viața conformă cu aşteptările sale.

—Vai, Şobo!, strigă el. Am îndurat atâtea de când ne-am despărțit, că nici nu-ți poți închipui!

Ce suferințe, ce chinuri, şi pe toate le-am înfruntat cu demnitate! Şi cum am scăpat de primejdii, cum m-am deghizat, cum m-am furişat şi am ticluit fiece plan! Am fost şi la închisoare—dar am evadat, bineînțeles! Am fost aruncat într-un râu—şi-am înotat până la mal! Am furat un cal—apoi l-am vândut pentru o grămadă de bani! I-am dus pe toți de nas şi toți au dansat după cum le-am cântat eu! Fără doar şi poate că sunt un Broscoi din cale-afară de isteț! Şi ghici care a fost ultima mea ispravă? Stai să vezi...

—Broscoiule, spuse Şobolanul cu un aer grav, du-te imediat sus şi scoate de pe tine cârpa aia veche şi urâtă, care

looks as if it might formerly have belonged to some washerwoman, and clean yourself thoroughly, and put on some of my clothes, and try and come down looking like a gentleman if you *can*; for a more shabby, bedraggled, disreputable-looking object than you are I never set eyes on in my whole life! Now, stop swaggering and arguing, and be off! I'll have something to say to you later!"

Toad was at first inclined to stop and do some talking back at him. He had had enough of being ordered about when he was in prison, and here was the thing being begun all over again, apparently; and by a Rat, too! However, he caught sight of himself in the looking-glass over the hat-stand, with the rusty black bonnet perched rakishly over one eye, and he changed his mind and went very quickly and humbly upstairs to the Rat's dressing-room. There he had a thorough wash and brush-up, changed his clothes, and stood for a long time before the glass, contemplating himself with pride and pleasure, and thinking what utter idiots all the people must have been to have ever mistaken him for one moment for a washerwoman.

arată ca şi cum ar fi a unei spălătorese, spală-te bine, îmbracă-te cu nişte haine de-ale mele şi fă în aşa fel încât să arăţi cum se cuvine; în viaţa mea n-am mai văzut o vietate mai zdrenţăroasă, mai jalnică şi mai respingătoare decât eşti tu acum! Aşa că nu te mai umfla-n pene şi nu mai trăncăni, şi du-te să faci ce ţi-am spus! Mai târziu vreau să stăm de vorbă!

Broscoiul fu mai întâi tentat să-i întoarcă vorba Şobolanului. Se săturase să i se dea ordine când fusese în temniţă, şi acum, după toate aparenţele, se vedea silit să o ia de la capăt; şi cine se trezea să-l ia pe el de sus — un Şobolan!

Dar îşi zări chipul în oglinda de deasupra stativului cu pălării, văzu boneta neagră şi ponosită pusă şmechereşte pe-o sprânceană, şi-şi dădu seama că era mai cuminte să-l asculte pe Şobolan, aşa că urcă umil în garderoba acestuia. Acolo se spălă temeinic şi se perie, îşi schimbă hainele, apoi se privi îndelung în oglindă, mândru şi mulţumit, şi mirându-se cât de proşti fuseseră toţi că l-au luat drept spălătoreasă.

By the time he came down again luncheon was on the table, and very glad Toad was to see it, for he had been through some trying experiences and had taken much hard exercise since the excellent breakfast provided for him by the gipsy. While they ate Toad told the Rat all his adventures, dwelling chiefly on his own cleverness, and presence of mind in emergencies, and cunning in tight places; and rather making out that he had been having a gay and highly-coloured experience. But the more he talked and boasted, the more grave and silent the Rat became.

When at last Toad had talked himself to a standstill, there was silence for a while; and then the Rat said, "Now, Toady, I don't want to give you pain, after all you've been through already; but, seriously, don't you see what an awful ass you've been making of yourself? On your own admission you have been hand-cuffed, imprisoned, starved, chased, terrified out of your life, insulted, jeered at, and ignominiously flung into the water—by a woman, too! Where's the amusement in that? Where does the fun come in? And all

Când coborî, prânzul era pe masă, ceea ce îl bucură din cale-afară pe Broscoi, pentru că, de când primise de la ţigan acel mic dejun îmbelşugat, fusese nevoit să treacă prin mai multe încercări grele, care-l sleiseră de puteri. În timpul mesei, Broscoiul îi povesti Şobolanului toate câte i se întâmplaseră, insistând în primul rând pe isteţimea sa, pe prezenţa de spirit de care dăduse dovadă în momentele grele, pe iscusinţa lui atunci când fusese la strâmtoare; mai sublinie că toate aceste păţanii fuseseră un prilej de veselie, şi o mare plăcere pentru el. Dar cu cât vorbea şi se lăuda mai mult Broscoiul, cu atât mai serios devenea Şobolanul.

Când în sfârşit Broscoiul îşi termină de depănat păţaniile, timp de câteva clipe se aşternu liniştea, apoi Şobolanul spuse:

—Uite ce e, Broscoiule, nu vreau să te întristez, după tot ce-ai pătimit; dar hai s-o spunem pe-a dreaptă, nu crezi că te-ai făcut de râs şi că te-ai purtat ca un prost? Ţi s-au pus cătuşe, ai fost dus la răcoare, înfometat, urmărit, băgat în sperieţi, insultat, batjocorit, şi, spre ruşinea ta, azvârlit în apă—şi de către cine, de o femeie! Ce ţi se pare aşa de amuzant în toate

because you must needs go and steal a motor-car. You know that you've never had anything but trouble from motor-cars from the moment you first set eyes on one. But if you *will* be mixed up with them—as you generally are, five minutes after you've started—why *steal* them? Be a cripple, if you think it's exciting; be a bankrupt, for a change, if you've set your mind on it: but why choose to be a convict? When are you going to be sensible and think of your friends, and try and be a credit to them? Do you suppose it's any pleasure to me, for instance, to hear animals saying, as I go about, that I'm the chap that keeps company with gaol-birds?"

Now, it was a very comforting point in Toad's character that he was a thoroughly good-hearted animal, and never minded being jawed by those who were his real friends. And even when most set upon a thing, he was always able to see the other side of the question. So although, while the Rat was talking so seriously, he kept saying to himself mutinously, "But it *was* fun, though! Awful fun!" and making strange suppressed noises inside him, k-i-ck-ck-ck, and poop-p-p, and

astea? Unde e, de fapt, distracția de care vorbeşti atâta? Şi toate pentru că ți s-a năzărit să furi o maşină. Doar ştii că n-ai avut decât necazuri de pe urma maşinilor, din momentul în care ai pus ochii pe un asemenea obiect. Păi dacă dai de bucluc, aşa cum se întâmplă de obicei, nici cinci minute după ce pui mâna pe o maşină, atunci de ce să mai furi? Schilodeşte-te, dacă aşa crezi tu că e mai interesant; rămâi lefter, dacă aşa ții cu tot dinadinsul; dar de ce vrei neapărat să încalci legea? Când o să-ți vină mintea la cap şi o să te gândeşti şi la prietenii tăi, când o să le arăți că se pot baza pe tine? Crezi că mie-mi place, de exemplu, să aud alte animale spunând pe la colțuri că m-am înhăitat cu un puşcăriaş?

Norocul Broscoiului că era un animal de treabă care nu se supăra atunci când îi făceau morală cei mai buni prieteni. Şi chiar şi atunci când era luat cu asalt, vedea întotdeauna partea bună a lucrurilor. Aşa că, deşi Şobolanul era foarte grav, Broscoiul repeta cu încăpățânare: „Şi totuşi m-am distrat! M-am distrat de minune!". Şi tot pufnea şi icnea şi țâțâia înăbuşit, de parcă ar fi destupat nişte sticle cu sifon; totuşi, când Şobolanul termină ce avea de spus, Broscoiul scoase un suspin

other sounds resembling stifled snorts, or the opening of soda-water bottles, yet when the Rat had quite finished, he heaved a deep sigh and said, very nicely and humbly, "Quite right, Ratty! How *sound* you always are! Yes, I've been a conceited old ass, I can quite see that; but now I'm going to be a good Toad, and not do it any more. As for motor-cars, I've not been at all so keen about them since my last ducking in that river of yours. The fact is, while I was hanging on to the edge of your hole and getting my breath, I had a sudden idea—a really brilliant idea—connected with motor-boats—there, there! don't take on so, old chap, and stamp, and upset things; it was only an idea, and we won't talk any more about it now. We'll have our coffee, *and* a smoke, and a quiet chat, and then I'm going to stroll quietly down to Toad Hall, and get into clothes of my own, and set things going again on the old lines. I've had enough of adventures. I shall lead a quiet, steady, respectable life, pottering about my property, and improving it, and doing a little landscape gardening at times. There will always be a bit of dinner for my friends when they come to see me; and I shall keep a pony-chaise to jog about the country in,

adânc, şi spuse, foarte supus:

—Aşa e, Şobolanule, ai dreptate! Ca întotdeauna, de altfel! Da, am fost un mare prost, dar de-acum o să mă cuminţesc, şi n-o să mai fac din astea niciodată. Cât despre maşini, parcă nu m-am mai dat în vânt după ele de când am căzut în râu. Drept să spun, în timp ce mă agăţasem de marginea vizuinii tale ca să-mi trag sufletul, mi-a trecut brusc prin cap o idee nemaipomenită, despre bărci cu motor. Hai, nu te bosumfla aşa, prietene, şi nu încerca să te împotriveşti deja; era doar o idee, şi promit că nici n-o să mai vorbim despre ea. O să ne bem cafeaua, o să fumăm şi o să sporovăim aici vrute şi nevrute, şi apoi o să o pornesc agale spre Conac, o să mă îmbrac cu nişte haine de-ale mele, şi lucrurile o să intre pe făgaşul lor bine cunoscut. Mi-au ajuns aventurile până peste cap. O să duc o viaţă liniştită, decentă şi paşnică, o să-mi fac de lucru pe la mine pe-acasă, o să mă ocup de amenajări, de grădinărit, o să cultiv plante ornamentale; o să ofer întotdeauna o gustărică prietenilor mei atunci când o să vină la mine în vizită; şi o să-mi iau o trăsurică trasă de ponei ca să mă plimb prin sat ca în vremurile bune, înainte să mă prostesc

just as I used to in the good old days, before I got restless, and wanted to *do* things."

"Stroll quietly down to Toad Hall?" cried the Rat, greatly excited. "What are you talking about? Do you mean to say you haven't *heard*?"

"Heard what?" said Toad, turning rather pale. "Go on, Ratty! Quick! Don't spare me! What haven't I heard?"

"Do you mean to tell me," shouted the Rat, thumping with his little fist upon the table, "that you've heard nothing about the Stoats and Weasels?"

"What, the Wild Wooders?" cried Toad, trembling in every limb. "No, not a word! What have they been doing?"

"—And how they've been and taken Toad Hall?" continued the Rat.

Toad leaned his elbows on the table, and his chin on his paws; and a large tear welled up in each of his eyes, overflowed and splashed on the table, plop! plop!

"Go on, Ratty," he murmured presently; "tell me all. The worst is over. I am an animal again. I can bear it."

de cap şi să mă apuc de tot felul de aiureli.

—Să mergi agale la conac?, ţipă Şobolanul ca scos din minţi. Vrei să spui că n-ai auzit?

—Ce să aud?, spuse Broscoiul devenind dintr-o dată alb la faţă. Spune, Şobolanule! Spune repede! Nu-mi ascunde nimic! Ce trebuia să aud?

—Nu-mi spune că nu ştii, strigă Şobolanul bătând cu pumnii lui mici în masă, nu-mi spune că nu ştii ce-au făcut hermelinele şi nevăstuicile!

—Ce? Sălbăticiunile alea?, ţipă Broscoiul tremurând. Nu, nu ştiu nimic! Ce-au făcut?

—Nu ştii că au pus gheara pe Conac?, spuse mai departe Şobolanul.

Broscoiul îşi aşeză coatele pe masă şi îşi sprijini bărbia în palme; două lacrimi mari îi apărură în colţul ochilor, se prelinseră pe faţă şi apoi căzură cu zgomot pe masă.

—Spune Şobolanule, murmură el, spune-mi tot. Ce-i mai rău, mi-ai spus deja. Doar sunt animal, pot să suport.

"When you—got—into that—that—trouble of yours," said the Rat, slowly and impressively; "I mean, when you—disappeared from society for a time, over that misunderstanding about a—a machine, you know—"

Toad merely nodded.

"Well, it was a good deal talked about down here, naturally," continued the Rat, "not only along the riverside, but even in the Wild Wood. Animals took sides, as always happens. The River-bankers stuck up for you, and said you had been infamously treated, and there was no justice to be had in the land nowadays. But the Wild Wood animals said hard things, and served you right, and it was time this sort of thing was stopped. And they got very cocky, and went about saying you were done for this time! You would never come back again, never, never!"

Toad nodded once more, keeping silence.

"That's the sort of little beasts they are," the Rat went on. "But Mole and Badger, they stuck out, through thick and thin, that you would come back again soon, somehow. They

—Când ai intrat în ... ăăă ... în buclucul acela, zise Şobolanul încet şi profund impresionat, vreau să spun ... ăăă ... când ai dispărut temporar din societate, din cauza unei neînțelegeri asupra unei ... ăăă ... asupra unei maşini—înțelegi tu—

Broscoiul încuviință uşor.

—Ei bine, atunci s-a vorbit mult pe tema asta, fireşte, şi nu numai pe râu, dar chiar şi în Pădurea Sălbatică. Unii au fost de partea ta, alții însă nu, ca de obicei. Cei de pe râu au ținut cu tine, spunând că ai fost tratat într-un mod scandalos şi că nu se mai face dreptate aşa cum se cuvine în țara asta. Dar animalele din Pădure au rostit lucruri grele, au spus că aşa-ți trebuie şi că era şi timpul să te pună cineva la punct. Şi s-au bătut cu pumnu-n piept zicând că de data asta ți-ai găsit naşul. Că n-o să te mai întorci niciodată şi că până aici ți-a fost!

Broscoiul încuviință din nou, în tăcere.

—Aşa sunt ei, meschini şi cârtitori, continuă Şobolanul. Dar Cârtiță şi Bursuc au susținut sus şi tare că o să vii înapoi, într-un fel sau altul. Nu ştiau să spună cum, dar ziceau că o să

didn't know exactly how, but somehow!"

Toad began to sit up in his chair again, and to smirk a little.

"They argued from history," continued the Rat. "They said that no criminal laws had ever been known to prevail against cheek and plausibility such as yours, combined with the power of a long purse. So they arranged to move their things in to Toad Hall, and sleep there, and keep it aired, and have it all ready for you when you turned up. They didn't guess what was going to happen, of course; still, they had their suspicions of the Wild Wood animals. Now I come to the most painful and tragic part of my story. One dark night—it was a *very* dark night, and blowing hard, too, and raining simply cats and dogs—a band of weasels, armed to the teeth, crept silently up the carriage-drive to the front entrance. Simultaneously, a body of desperate ferrets, advancing through the kitchen-garden, possessed themselves of the backyard and offices; while a company of skirmishing stoats who stuck at nothing occupied the conservatory and the billiard-room, and held the French windows opening on to the

vii.

Broscoiul se îndreptă de spate şi zâmbi din colţul gurii.

—Au adus argumente din istorie şi drept, continuă Şobolanul. Au spus că nici o lege nu a triumfat vreodată în faţa neobrăzării şi puterii tale de convingere, mai ales că eşti şi gros la pungă. Aşa că s-au gândit să-şi ducă lucrurile la Conac şi să doarmă acolo, să aerisească şi să păstreze totul în ordine până aveai să te întorci tu. Nici prin cap nu le-a trecut ce avea să se întâmple, deşi aveau îndoielile lor cu privire la animalele din Pădure. Şi-acum ajung la cea mai dureroasă şi mai îngrozitoare parte a relatării mele.

Într-o noapte neagră—era foarte întuneric afară şi sufla tare vântul şi ploua cu găleata—o ceată de nevăstuici, înarmate până în dinţi, s-au furişat prin spatele casei până la intrarea principală. În acelaşi timp, un grup de dihori întărâtaţi la culme, au intrat prin grădiniţa de legume şi au pus stăpânire pe curtea din spate şi pe dependinţe; în vremea asta, o clică de hermeline nebune de furie şi care nu ţineau seama de nimic, au luat cu asalt sera şi sala de biliard şi au blocat uşa care dă spre

lawn.

"The Mole and the Badger were sitting by the fire in the smoking-room, telling stories and suspecting nothing, for it wasn't a night for any animals to be out in, when those bloodthirsty villains broke down the doors and rushed in upon them from every side. They made the best fight they could, but what was the good? They were unarmed, and taken by surprise, and what can two animals do against hundreds? They took and beat them severely with sticks, those two poor faithful creatures, and turned them out into the cold and the wet, with many insulting and uncalled-for remarks!"

Here the unfeeling Toad broke into a snigger, and then pulled himself together and tried to look particularly solemn.

"And the Wild Wooders have been living in Toad Hall ever since," continued the Rat; "and going on simply anyhow! Lying in bed half the day, and breakfast at all hours, and the place in such a mess (I'm told) it's not fit to be seen! Eating your grub, and drinking your drink, and making bad jokes

peluză.

Cârtiță și Bursuc stăteau la gura sobei în salonaș, sporovăind și netrecându-le prin cap așa o grozăvie, pentru că vremea era așa de rea că nu-ți venea să dai nici un câine afară; dintr-odată, bestiile alea însetate de sânge au doborât ușile și s-au năpustit asupra lor din toate părțile. Săracii s-au opus atât cât le-a stat în puteri, dar ce puteau să facă? Nu aveau arme, au fost luați prin surprindere, și cum să lupte doi contra unei mulțimi așa de mari? După ce i-au bătut cu bețele, i-au aruncat afară în frig și pe deasupra i-au mai și ocărât și i-au făcut în toate felurile, sărmanii!

De data asta, nesimțitorul Broscoi se apucă să râdă pe înfundate, dar imediat adoptă o mină solemnă și cât se poate de serioasă.

—Și de-atunci Sălbăticiunile alea stau în Conac și nici că au de gând să plece de-acolo!, spuse în continuare Șobolanul. Trândăvesc în pat până la prânz, iau masa când se nimerește și am auzit că au făcut așa o harababură și o dezordine pe-acolo că ți-e și frică să te uiți. Au halit și au băut tot ce s-a putut găsi

about you, and singing vulgar songs, about—well, about prisons and magistrates, and policemen; horrid personal songs, with no humour in them. And they're telling the tradespeople and everybody that they've come to stay for good."

"O, have they!" said Toad getting up and seizing a stick. "I'll jolly soon see about that!"

"It's no good, Toad!" called the Rat after him. "You'd better come back and sit down; you'll only get into trouble."

But the Toad was off, and there was no holding him. He marched rapidly down the road, his stick over his shoulder, fuming and muttering to himself in his anger, till he got near his front gate, when suddenly there popped up from behind the palings a long yellow ferret with a gun.

"Who comes there?" said the ferret sharply.

"Stuff and nonsense!" said Toad, very angrily. "What do you mean by talking like that to me? Come out of that at once or I'll—"

The ferret said never a word, but he brought his gun up to his shoulder. Toad prudently dropped flat in the road, and

prin cămară sau pivniță şi fac întruna glume proaste despre tine, cântă melodii vulgare despre—cum să-ți spun—despre închisori, judecători şi polițişti; nişte cântece oribile, total lipsite de umor. Şi spun neguțătorilor şi tuturor celor care trec pe-acolo că au de gând să rămână în casa ta pentru totdeauna.

—Nu zău!, spuse Broscoiul sărind de pe scaun şi înşfăcând un băț. Mai vedem noi dacă e chiar aşa!

—N-are rost, Broscoiule!, strigă Şobolanul. Mai bine vino înapoi şi stai jos aici dacă nu vrei s-o pățeşti.

Dar Broscoiul o şi tulise şi nu era chip să-l prinzi. O luă la picior pe stradă, cu bățul pe umăr, bombănind şi fierbând de mânie, şi ajunse la poarta din fața a Conacului; dintr-o dată, de după grilaj, se iți un dihor lungan şi gălbejit, înarmat cu o puşcă.

—Cine-i acolo?, întrebă cu asprime dihorul.

—Ciocu' mic!, strigă Broscoiul înfuriat la culme. Cum îți permiți să-mi vorbeşti în felul ăsta? Ieşi imediat afară sau o să...

Dihorul nu mai spuse nimic, ci îşi puse puşca în poziție de tragere. Broscoiul se aruncă la pământ şi poc!, un glonț îi

Bang! a bullet whistled over his head.

The startled Toad scrambled to his feet and scampered off down the road as hard as he could; and as he ran he heard the ferret laughing and other horrid thin little laughs taking it up and carrying on the sound.

He went back, very crestfallen, and told the Water Rat.

"What did I tell you?" said the Rat. "It's no good. They've got sentries posted, and they are all armed. You must just wait."

Still, Toad was not inclined to give in all at once. So he got out the boat, and set off rowing up the river to where the garden front of Toad Hall came down to the water-side.

Arriving within sight of his old home, he rested on his oars and surveyed the land cautiously. All seemed very peaceful and deserted and quiet. He could see the whole front of Toad Hall, glowing in the evening sunshine, the pigeons settling by twos and threes along the straight line of the roof; the garden, a blaze of flowers; the creek that led up to the boat-house, the little wooden bridge that crossed it; all tranquil,

şuieră pe deasupra capului.

Mort de frică, Broscoiul sări în picioare şi o luă la sănătoasa de-i sfârâiau călcâiele; în spatele lui dihorul râdea, acompaniat de alte voci subţiri şi nesuferite.

Broscoiul se întoarse foarte abătut în vizuină şi îi povesti totul Şobolanului.

—Ce ţi-am spus eu?, zise Şobolanul. N-are nici un rost. Au santinele şi sunt înarmaţi până-n dinţi. Trebuie să ai răbdare.

Totuşi, Broscoiului nu-i venea să cedeze chiar aşa de uşor. Aşa că scoase barca şi porni pe râu în sus spre locul unde grădina Conacului cobora înspre malul apei.

Când ajunse în dreptul casei sale, se sprijini de vâsle ca să-şi tragă un pic sufletul şi cercetă împrejurimile cu atenţie. Totul părea să fie cufundat în linişte şi pace. De acolo de unde era putea să vadă întreaga faţadă a Conacului strălucind în lumina soarelui ce se pregătea să apună şi porumbeii aşezaţi câte doi sau câte trei de-a lungul acoperişului; vedea şi grădina ca o mare de flori; şi golfuleţul ce ducea spre ponton, şi podeţul

uninhabited, apparently waiting for his return. He would try the boat-house first, he thought. Very warily he paddled up to the mouth of the creek, and was just passing under the bridge, when ... *Crash!*

A great stone, dropped from above, smashed through the bottom of the boat. It filled and sank, and Toad found himself struggling in deep water. Looking up, he saw two stoats leaning over the parapet of the bridge and watching him with great glee. "It will be your head next time, Toady!" they called out to him. The indignant Toad swam to shore, while the stoats laughed and laughed, supporting each other, and laughed again, till they nearly had two fits—that is, one fit each, of course.

The Toad retraced his weary way on foot, and related his disappointing experiences to the Water Rat once more.

"Well, *what* did I tell you?" said the Rat very crossly. "And, now, look here! See what you've been and done! Lost me my boat that I was so fond of, that's what you've done! And simply ruined that nice suit of clothes that I lent you! Really, Toad, of all the trying animals—I wonder you manage

de lemn ce se arcuia peste el; toate erau tăcute, părăsite parcă, aşteptându-l să se întoarcă acasă. O să încerce mai întâi hangarul cu bărci, se gândi Broscoiul. Foarte precaut, vâsli până la golfuleț şi vru să o ia pe sub pod; deodată însă ... trosc!

Un pietroi venind de deasupra trecu fix prin fundul bărcii. Barca se umplu cu apă şi se scufundă, iar Broscoiul se trezi dând din mâini şi din picioare în râul adânc. Când se uită în sus, văzu două hermeline aplecându-se peste balustrada podețului şi privindu-l amuzate la culme.

—Data viitoare o să-ți cadă în cap, Broscoiule!, strigară ele. Înciudat, Broscoiul înotă către mal, iar hermelinele rămaseră acolo să râdă de el, şi râdeau de se țineau cu mâinile de burtă—fiecare de burta ei, se înțelege.

Broscoiul porni anevoie la drum, de data asta pe jos, şi îi povesti iar Şobolanului tristele întâmplări prin care trecuse.

—Păi ce ți-am spus eu?, zise Şobolanul supărat. Dă-o-ncolo de treabă! Uite ce-ai făcut! Mi-ai pierdut barca la care țineam atâta! Şi ai distrus şi costumul ăla frumos pe care ți l-am împrumutat! Pe cuvântul meu, Broscoiule, nu ştiu cum de te mai înghit prietenii; ăia pe care-i mai ai! Zău că nu ştiu!

to keep any friends at all!"

The Toad saw at once how wrongly and foolishly he had acted. He admitted his errors and wrong-headedness and made a full apology to Rat for losing his boat and spoiling his clothes. And he wound up by saying, with that frank self-surrender which always disarmed his friends' criticism and won them back to his side, "Ratty! I see that I have been a headstrong and a wilful Toad! Henceforth, believe me, I will be humble and submissive, and will take no action without your kind advice and full approval!"

"If that is really so," said the good-natured Rat, already appeased, "then my advice to you is, considering the lateness of the hour, to sit down and have your supper, which will be on the table in a minute, and be very patient. For I am convinced that we can do nothing until we have seen the Mole and the Badger, and heard their latest news, and held conference and taken their advice in this difficult matter."

"Oh, ah, yes, of course, the Mole and the Badger," said Toad, lightly. "What's become of them, the dear fellows? I had

Broscoiul înţelese că se purtase prosteşte şi că fusese extrem de nechibzuit. Îşi recunoscu greşelile, admise că era un încurcă-lume şi îşi ceru scuze că prăpădise barca şi că făcuse praf costumul. În final spuse, cu acea aură de vinovăţie care-i dezarma întotdeauna pe prietenii săi şi-i făcea să fie de partea lui:

—Dragă Şobo! Ştiu că am fost căpos şi îndărătnic! Dar de-acum încolo, crede-mă, o să fiu ascultător, n-o să mai fac nimic fără să-ţi cer ţie sfatul şi până n-o să fii tu de acord!

—Dacă aşa stă treaba, spuse cu blândeţe Şobolanul, cuprins deja de dorinţa de împăcare, atunci te sfătuiesc, având în vedere ora târzie, să te aşezi la masă şi să iei cina, pe care o s-o aduc într-o clipă, şi mai ales să ai răbdare. Pentru că am convingerea că nu vom putea face nimic până nu vom fi discutat şi cu Bursucul sau Cârtiţă. Ei ne vor spune ultimele noutăţi, vom face o întrunire şi vom asculta şi sfatul lor în aceste împrejurări dificile.

—Ah, da, bineînţeles, Bursucul şi Cârtiţă, spuse Broscoiul ceva mai vesel. Ce mai fac, dragii de ei? Aproape că

forgotten all about them."

"Well may you ask!" said the Rat reproachfully. "While you were riding about the country in expensive motor-cars, and galloping proudly on blood-horses, and breakfasting on the fat of the land, those two poor devoted animals have been camping out in the open, in every sort of weather, living very rough by day and lying very hard by night; watching over your house, patrolling your boundaries, keeping a constant eye on the stoats and the weasels, scheming and planning and contriving how to get your property back for you. You don't deserve to have such true and loyal friends, Toad, you don't, really. Some day, when it's too late, you'll be sorry you didn't value them more while you had them!"

"I'm an ungrateful beast, I know," sobbed Toad, shedding bitter tears. "Let me go out and find them, out into the cold, dark night, and share their hardships, and try and prove by—Hold on a bit! Surely I heard the chink of dishes on a tray! Supper's here at last, hooray! Come on, Ratty!"

The Rat remembered that poor Toad had been on prison fare for a considerable time, and that large allowances

uitasem complet de ei.

—Bine că ți-ai adus aminte!, zise Şobolanul plin de reproş. În vreme ce tu te lăfăiai în maşini de lux sau călăreai țanțoş cai pur-sânge şi te înfruptai din prea plinul pământului, sărmanii tăi prieteni stăteau sub cerul liber, indiferent de vreme, trăind pe sponci şi dormind pe apucate, ca să-ți păzească prețiosul Conac, să facă rondul în jurul lui şi să fie cu ochii pe nevăstuici şi pe hermeline, gândindu-se şi muncindu-şi mintea cum şi ce să facă să pună mâna iar pe casa ta. Nu meriți să ai aşa nişte prieteni devotați şi credincioşi, Broscoiule, zău că nu meriți. Într-o zi, când o să fie poate prea târziu, o să-ți pară rău că nu i-ai apreciat mai mult atunci când îi aveai alături!

—Sunt un animal nerecunoscător, ştiu bine, suspină Broscoiul, vărsând lacrimi amare. O să merg afară în frig şi beznă să-i caut şi să le fiu alături, şi o să vadă toți că—hei!, dar parcă se aude clinchet de vase! E gata cina! Ura! Haide, Şobo!

Şobolanul îşi aminti că bietul Broscoi stătuse la închisoare destul de multă vreme, aşa că trebuia să-i treacă cu

had therefore to be made. He followed him to the table accordingly, and hospitably encouraged him in his gallant efforts to make up for past privations.

They had just finished their meal and resumed their arm-chairs, when there came a heavy knock at the door.

Toad was nervous, but the Rat, nodding mysteriously at him, went straight up to the door and opened it, and in walked Mr Badger.

He had all the appearance of one who for some nights had been kept away from home and all its little comforts and conveniences. His shoes were covered with mud, and he was looking very rough and touzled; but then he had never been a very smart man, the Badger, at the best of times. He came solemnly up to Toad, shook him by the paw, and said, “Welcome home, Toad! Alas! what am I saying? Home, indeed! This is a poor home-coming. Unhappy Toad!” Then he turned his back on him, sat down to the table, drew his chair up, and helped himself to a large slice of cold pie.

Toad was quite alarmed at this very serious and portentous style of greeting; but the Rat whispered to him,

vederea anumite ciudățenii. Îl urmă deci la masă, şi îl invită cu multă amabilitate să ia din toate şi să dea uitării privațiunile la care fusese supus.

Abia terminară de mâncat şi îşi reluară locurile în fotolii, când auziră un ciocănit puternic în uşă.

Broscoiul deveni agitat, dar Şobolanul, uitându-se conspirativ la el, se îndreptă spre uşă şi o deschise, lăsându-l să intre pe dl. Bursuc.

Acesta avea aerul unuia care n-a mai dat de câteva nopți pe-acasă, şi căruia i-au lipsit confortul şi intimitatea propriului cămin. Ghetele îi erau acoperite cu noroi, iar el arăta extrem de ciufulit şi de nearanjat; bine, nici nu era Bursucul o persoană elegantă, nici măcar atunci când i-o cereau împrejurările. Veni înspre Broscoi cu o mină gravă, dădu laba cu el şi spuse:

—Bine-ai venit acasă, Broscoiule! Vai! Dar ce spun! Bietul de tine, că nu se poate spune că ai venit acasă!

Apoi Bursucul se întoarse cu spatele, se aşeză la masă şi luă o felie mare de plăcintă rece.

Broscoiul se arătă îngrijorat de felul acesta serios şi neobişnuit în care îl salutase Bursucul; dar Şobolanul îi spuse

"Never mind; don't take any notice; and don't say anything to him just yet. He's always rather low and despondent when he's wanting his victuals. In half an hour's time he'll be quite a different animal."

So they waited in silence, and presently there came another and a lighter knock. The Rat, with a nod to Toad, went to the door and ushered in the Mole, very shabby and unwashed, with bits of hay and straw sticking in his fur.

"Hooray! Here's old Toad!" cried the Mole, his face beaming. "Fancy having you back again!" And he began to dance round him. "We never dreamt you would turn up so soon! Why, you must have managed to escape, you clever, ingenious, intelligent Toad!"

The Rat, alarmed, pulled him by the elbow; but it was too late. Toad was puffing and swelling already.

"Clever? O, no!" he said. "I'm not really clever, according to my friends. I've only broken out of the strongest prison in England, that's all! And captured a railway train and

în şoaptă:

—Nu-i nimic. Fă-te că nu observi; şi nu spune încă nimic; aşa e el, deprimat şi prost dispus atunci când îi e dor de vizuină. Stai liniştit, peste o jumătate de oră o să fie cu totul altul.

Aşteptară aşadar în tăcere şi curând auziră un alt ciocănit în uşă, dar de data asta ceva mai uşor. Şobolanul, aruncându-i iar priviri pline de semnificație Broscoiului, merse la uşă şi îl pofti înăuntru pe Cârtiță, care era foarte ponosit şi nespălat, cu fire de paie şi de fân atârnate de blană.

—Ura! Iată-l pe Broscoi!, țipă Cârtiță cu fața radiindu-i de bucurie. Ce bine că te-ai întors! Şi începu să danseze în jurul lui. Nu ne-a trecut prin cap că o să revii aşa de curând! Se vede treaba că ai evadat, isteț şi descurcăreț cum te ştiu!

Alarmat, Şobolanul îi dădu un ghiont; dar prea târziu; Broscoiul şi începuse să se umfle în pene şi să facă pe grozavul.

—Isteț? Ah, nu!, spuse el. Nu sunt deloc isteț, dacă ar fi să mă iau după ce spun prietenii. N-am făcut altceva, decât să evadez din cea mai bine ferecată închisoare din Anglia, nimic

escaped on it, that's all! And disguised myself and gone about the country humbugging everybody, that's all! O, no! I'm a stupid ass, I am! I'll tell you one or two of my little adventures, Mole, and you shall judge for yourself!"

"Well, well," said the Mole, moving towards the supper-table; "supposing you talk while I eat. Not a bite since breakfast! O my! O my!" And he sat down and helped himself liberally to cold beef and pickles.

Toad straddled on the hearth-rug, thrust his paw into his trouser-pocket and pulled out a handful of silver. "Look at that!" he cried, displaying it. "That's not so bad, is it, for a few minutes' work? And how do you think I done it, Mole? Horse-dealing! That's how I done it!"

"Go on, Toad," said the Mole, immensely interested.

"Toad, do be quiet, please!" said the Rat. "And don't you egg him on, Mole, when you know what he is; but please tell us as soon as possible what the position is, and what's best to be done, now that Toad is back at last."

mai mult! După care am sărit într-un tren şi am şters putina, atât şi nimic mai mult! Şi m-am deghizat şi am umblat prin tot ţinutul trăgându-i pe sfoară pe toţi, atât şi nimic mai mult! Ah, nu! Sunt un pămpălău, asta sunt! Stai să-ţi spun ce-am făcut şi prin ce-am trecut, dragul meu Cârtiţă, şi o să judeci tu însuţi!

— Bine, bine, spuse Cârtiţă îndreptându-se către masă, povesteşte-mi în timp ce iau o gustare. N-am pus nimic în gură de azi dimineaţă. Simt că leşin de foame! Aşadar Cârtiţă se aşeză şi se servi, după pofta inimii, cu friptură rece şi murături.

Broscoiul se tolăni pe covoraşul din faţa sobei, îşi vârî o labă în buzunarul pantalonilor şi scoase o mână de monede.

— Ia uite aici!, strigă el arătând banii. Nu-i deloc rău, dacă stai să te gândeşti că i-am câştigat în doar câteva minute, nu? Şi cum crezi că am făcut rost de ei, Cârtiţă? Am vândut un cal! Aşa i-am câştigat!

— Zi-i înainte, Broscoiule, spuse Cârtiţă plin de interes.

— Te rog să taci, Broscoiule, spuse Şobolanul. Şi tu nu-i mai da apă la moară, mai ales că ştii bine cu cine ai de-a face. Mai bine zi-ne cum stau lucrurile, şi ce-i de făcut, având în vedere că Broscoiul s-a întors în sfârşit.

"The position's about as bad as it can be," replied the Mole grumpily; "and as for what's to be done, why, blest if I know! The Badger and I have been round and round the place, by night and by day; always the same thing. Sentries posted everywhere, guns poked out at us, stones thrown at us; always an animal on the look-out, and when they see us, my! how they do laugh! That's what annoys me most!"

"It's a very difficult situation," said the Rat, reflecting deeply. "But I think I see now, in the depths of my mind, what Toad really ought to do. I will tell you. He ought to—"

"No, he oughtn't!" shouted the Mole, with his mouth full. "Nothing of the sort! You don't understand. What he ought to do is, he ought to—"

"Well, I shan't do it, anyway!" cried Toad, getting excited. "I'm not going to be ordered about by you fellows! It's my house we're talking about, and I know exactly what to do, and I'll tell you. I'm going to—"

By this time they were all three talking at once, at the top of their voices, and the noise was simply deafening, when a thin, dry voice made itself heard, saying, "Be quiet at once,

—Lucrurile stau cât se poate de prost, răspunse Cârtiță supărat; şi să mă bată Dumnezeu dacă ştiu ce-i de făcut! Bursucul şi cu mine am dat târcoale casei zi şi noapte; dar e mereu la fel. Peste tot santinele, puşti îndreptate spre noi, şi când ne văd aruncă cu pietre; tot timpul e cineva de pază, iar când dau cu ochii de noi, vai Doamne, ce mai râs îi apucă! Asta mă enervează cel mai mult!

—Într-adevăr, e o situație foarte delicată, spuse Şobolanul, adâncit în gânduri. Dar cred că acuma ştiu ce ar trebui să facă Broscoiul. Stai să-ți spun. Ar trebui...

—Ba nu, n-ar trebui!, strigă Cârtiță cu gura plină. În nici un caz! Se vede treaba că nu pricepi nimic! Eu cred că Broscoiul ar trebui...

—Ba n-ar trebui nimic!, țipă Broscoiul, surescitat. N-o să-mi dați voi ordine! E casa mea şi ştiu eu mai bine ce să fac. Fiți atenți aici! O să...

Şi se apucară să vorbească toți o dată, strigând din toate puterile, făcând o hărmălaie de nedescris, până ce o voce stinsă şi subțirică grăi:

all of you!" and instantly every one was silent.

It was the Badger, who, having finished his pie, had turned round in his chair and was looking at them severely. When he saw that he had secured their attention, and that they were evidently waiting for him to address them, he turned back to the table again and reached out for the cheese. And so great was the respect commanded by the solid qualities of that admirable animal, that not another word was uttered, until he had quite finished his repast and brushed the crumbs from his knees. The Toad fidgeted a good deal, but the Rat held him firmly down.

When the Badger had quite done, he got up from his seat and stood before the fireplace, reflecting deeply. At last he spoke.

"Toad," he said severely. "You bad, troublesome little animal! Aren't you ashamed of yourself? What do you think your father, my old friend, would have said if he had been here to-night, and had known of all your goings on?"

Toad, who was on the sofa by this time, with his legs

—Tăceți toți, imediat! Şi în acel moment nu se mai auzi nici musca.

Era Bursucul, care, terminându-şi plăcinta, se întorsese cu fața spre ei şi îi privea cu severitate. Când văzu că toți erau cu ochii ațintiți spre el şi că aşteptau încremeniți să le spună ceva, se întoarse iar cu fața spre masă şi întinse mâna după nişte brânză. Şi aşa de respectat şi de impunător era venerabilul Bursuc, încât nimeni nu mai rosti nici măcar un cuvințel până ce acesta nu termină de mâncat şi de scuturat firimiturile de pe genunchi. Broscoiul se foi destul de mult, dar Şobolanul îl ținu din scurt.

După ce termină, Bursucul se ridică de pe scaun şi se postă în fața sobei, căzut pe gânduri. În cele din urmă vorbi:

—Broscoiule, zise el cu severitate. Animal rău şi obraznic ce eşti! Nu ți-e ruşine de ce-ai făcut?

Ce crezi că ar spune tatăl tău, vechiul meu prieten, dacă ar fi aici cu noi şi ar şti de câte prostii ai fost în stare?

Broscoiul, care acum şedea pe canapea, cu picioarele

up, rolled over on his face, shaken by sobs of contrition.

"There, there!" went on the Badger, more kindly. "Never mind. Stop crying. We're going to let bygones be bygones, and try and turn over a new leaf. But what the Mole says is quite true. The stoats are on guard, at every point, and they make the best sentinels in the world. It's quite useless to think of attacking the place. They're too strong for us."

"Then it's all over," sobbed the Toad, crying into the sofa cushions. "I shall go and enlist for a soldier, and never see my dear Toad Hall any more!"

"Come, cheer up, Toady!" said the Badger. "There are more ways of getting back a place than taking it by storm. I haven't said my last word yet. Now I'm going to tell you a great secret."

Toad sat up slowly and dried his eyes. Secrets had an immense attraction for him, because he never could keep one, and he enjoyed the sort of unhallowed thrill he experienced

ridicate, se prăbuşi cu fața în perne, scuturat de suspine şi cuprins de remuşcare.

—Gata, gata!, spuse Bursucul ceva mai blând. Lasă, nu mai plânge! Ce-a fost, a trecut. Hai să vedem ce-i de făcut acum. Cârtiță are perfectă dreptate. Hermelinele sunt cu ochii în patru şi nu le poți păcăli cu nici un chip. Nici nu poate fi vorba să le atacăm. Sunt prea multe şi prea puternice pentru noi.

—Atunci nu ne rămâne nimic de făcut, se miorlăi Broscoiul, cu nasul în pernele canapelei. O să mă duc să mă înrolez în armată şi n-o să-mi mai văd niciodată Conacul meu iubit!

—Hai, vino-ți în fire, Broscoiule!, zise Bursucul. Sunt mai multe moduri prin care putem pune mâna pe conac, nu trebuie neapărat să-l luăm cu asalt. Încă n-am terminat tot ce-am avut de spus. Acum ascultați aici. O să vă împărtăşesc un mare secret.

Broscoiul se ridică încet şi se şterse la ochi. Secretele de orice fel îl atrăgeau teribil, mai ales pentru că nu era niciodată în stare să păstreze vreunul, şi îi plăcea nespus de mult

when he went and told another animal, after having faithfully promised not to.

“There—is—an—underground—passage,” said the Badger, impressively, “that leads from the river-bank, quite near here, right up into the middle of Toad Hall.”

“O, nonsense! Badger,” said Toad, rather airily. “You’ve been listening to some of the yarns they spin in the public-houses about here. I know every inch of Toad Hall, inside and out. Nothing of the sort, I do assure you!”

“My young friend,” said the Badger, with great severity, “your father, who was a worthy animal—a lot worthier than some others I know—was a particular friend of mine, and told me a great deal he wouldn’t have dreamt of telling you. He discovered that passage—he didn’t make it, of course; that was done hundreds of years before he ever came to live there—and he repaired it and cleaned it out, because he thought it might come in useful some day, in case of trouble or danger; and he showed it to me. ‘Don’t let my son know about it,’ he said. ‘He’s a good boy, but very light and volatile

senzația aceea de lucru nepermis pe care o avea atunci când dezvăluia vreo taină, după ce promisese solemn că n-o să o facă.

—Există un pasaj subteran, spuse conspirativ Bursucul, un pasaj care porneşte de la malul râului, de undeva din apropiere, şi merge exact până sub Conacul Broscoiului.

—Aiurea!, spuse Broscoiul nepăsător. Ai ascultat poveştile şi bazaconiile care se spun prin cârciumile de prin partea locului. Cunosc Conacul ăla ca pe propriul meu buzunar şi nu există aşa ceva, te asigur!

—Dragul meu prieten, zise Bursucul extrem de serios, tatăl tău, care era un animal venerabil—cu mult mai venerabil decât alți cunoscuți de-ai mei—îmi era prieten apropiat, şi mi-a împărtăşit multe lucruri pe care nici prin gând nu i-a trecut să ți le spună şi ție. El însuşi a descoperit acel pasaj—deşi nu el l-a făcut, se-nțelege; a fost construit cu sute de ani înainte ca el să se stabilească aici, iar el l-a reparat şi l-a curățat, gândindu-se că va fi de folos într-o bună zi, în caz de pericol; şi mi l-a arătat mie. „Nu-i zice fiului meu despre el”, m-a rugat tatăl tău. „E băiat bun, dar cam uşuratic şi nu-şi poate ține gura. Dar

in character, and simply cannot hold his tongue. If he's ever in a real fix, and it would be of use to him, you may tell him about the secret passage; but not before.'"

The other animals looked hard at Toad to see how he would take it. Toad was inclined to be sulky at first; but he brightened up immediately, like the good fellow he was.

"Well, well," he said; "perhaps I am a bit of a talker. A popular fellow such as I am—my friends get round me—we chaff, we sparkle, we tell witty stories—and somehow my tongue gets wagging. I have the gift of conversation. I've been told I ought to have a *salon*, whatever that may be. Never mind. Go on, Badger. How's this passage of yours going to help us?"

"I've found out a thing or two lately," continued the Badger. "I got Otter to disguise himself as a sweep and call at the back-door with brushes over his shoulder, asking for a job. There's going to be a big banquet to-morrow night. It's somebody's birthday—the Chief Weasel's, I believe—and all the weasels will be gathered together in the dining-hall, eating

dacă se va afla vreodată la ananghie şi crezi că pasajul acesta îi va fi de folos, atunci poţi să-i spui; dar nu mai devreme."

Şobolanul şi Cârtiţă erau cu ochii aţintiţi la Broscoi, curioşi cât de bine o să-i cadă vestea. La început, Broscoiul se bosumflă; dar faţa i se lumină imediat.

—Mda, se prea poate să fiu ceva mai vorbăreţ decât alţii. Mai ales că am şi foarte mare priză la orişicine îmi iese în cale—prietenii trec pe la mine, sporovăim, trăncănim vrute şi nevrute, spunem glume—şi nu ştiu cum fac, că mi se dezleagă limba. Am darul conversaţiei. Mi s-a spus că ar trebui să ţin un salon, deşi habar n-am ce-nseamnă asta. Oricum, nu contează. Zi mai departe, Bursucule. Cum crezi că o să ne fie de folos galeria asta subterană de care pomeneai?

—Am făcut niscai descoperiri în ultima vreme, continuă Bursucul. L-am pus pe Vidră să se deghizeze în coşar şi să meargă la Conac, echipat cu nişte perii, să ceară de lucru. Mâine seară o să fie o mare petrecere la tine acasă. E ziua cuiva—a şefului nevăstuicilor, am impresia—şi vor veni toate nevăstuicile în sufragerie ca să bea, să mănânce şi să se desfete,

and drinking and laughing and carrying on, suspecting nothing. No guns, no swords, no sticks, no arms of any sort whatever!"

"But the sentinels will be posted as usual," remarked the Rat.

"Exactly," said the Badger; "that is my point. The weasels will trust entirely to their excellent sentinels. And that is where the passage comes in. That very useful tunnel leads right up under the butler's pantry, next to the dining-hall!"

"Aha! that squeaky board in the butler's pantry!" said Toad. "Now I understand it!"

"We shall creep out quietly into the butler's pantry—" cried the Mole.

"—with our pistols and swords and sticks—" shouted the Rat.

"—and rush in upon them," said the Badger.

"—and whack 'em, and whack 'em, and whack 'em!" cried the Toad in ecstasy, running round and round the room, and jumping over the chairs.

fără ca măcar să bănuiască ce ne trece nouă prin cap. Şi n-o să aibă nici puşti, nici săbii, nici ciomege, nici un fel de arme.

—Da, dar santinelele vor fi pe poziții, ca de obicei, zise Şobolanul.

—Exact, răspunse Bursucul; tocmai aici voiam să ajung. Nevăstuicile se vor baza numai şi numai pe agilele lor santinele. Tocmai de-aia e aşa de grozav pasajul subteran, pentru că duce exact sub cămăruța valetului, adică taman lângă sufragerie!

—Aha, acum înțeleg eu de ce e o scândură care scârțâie în duşumeaua din camera valetului, spuse Broscoiul.

—O să ne furişăm uşurel în casă..., spuse entuziasmat Cârtiță.

—... înarmați cu pistoale, săbii şi ciomege..., strigă Şobolanul.

—... şi o să năvălim peste ei..., adăugă Bursucul.

—... şi o să-i batem, de o să le sară capacele şi o să le sune apa-n cap!, strigă Broscoiul în culmea fericirii, alergând de colo-colo prin cameră şi sărind peste scaune.

"Very well, then," said the Badger, resuming his usual dry manner, "our plan is settled, and there's nothing more for you to argue and squabble about. So, as it's getting very late, all of you go right off to bed at once. We will make all the necessary arrangements in the course of the morning to-morrow."

Toad, of course, went off to bed dutifully with the rest—he knew better than to refuse—though he was feeling much too excited to sleep. But he had had a long day, with many events crowded into it; and sheets and blankets were very friendly and comforting things, after plain straw, and not too much of it, spread on the stone floor of a draughty cell; and his head had not been many seconds on his pillow before he was snoring happily. Naturally, he dreamt a good deal; about roads that ran away from him just when he wanted them, and canals that chased him and caught him, and a barge that sailed into the banqueting-hall with his week's washing, just as he was giving a dinner-party; and he was alone in the secret passage, pushing onwards, but it twisted and turned round and shook itself, and sat up on its end; yet somehow, at

— Atunci ne-am înțeles, spuse foarte serios Bursucul, pe tonul lui obişnuit. Totul e stabilit şi deci nu mai aveți de ce să vă certați şi să vă luați la harță. Şi pentru că acum e deja foarte târziu, mergeți imediat la culcare. Vom face alte pregătiri mâine dimineață.

Broscoiul merse şi el la culcare ca toți ceilalți, ştiind că trebuie să se arate ascultător, deşi nu avea deloc chef să doarmă. Dar avusese o zi grea, plină de felurite pățanii, iar cearşafurile şi pătura erau nespus de ademenitoare şi de plăcute în comparație cu paiele aspre aruncate cu zgârcenie pe dalele de piatră ale temniței friguroase; şi abia puse capul pe pernă, că se şi apucă de sforăit. Bineînțeles că avu o sumedenie de vise; despre drumuri care îi fugeau de sub picioare atunci când voia să o apuce pe ele, despre râuri care-l urmăreau şi în cele din urmă îl prindeau, despre o şalupă ce plutea prin sufrageria Conacului, încărcată cu rufe nespălate şi întrerupând o petrecere dată chiar de el; mai visă că se afla singur în galeria aceea secretă şi că voia să meargă prin ea, dar aceasta se tot răsucea, se contorsiona şi se cutremura şi se aşeza

the last, he found himself back in Toad Hall, safe and triumphant, with all his friends gathered round about him, earnestly assuring him that he really was a clever Toad.

He slept till a late hour next morning, and by the time he got down he found that the other animals had finished their breakfast some time before. The Mole had slipped off somewhere by himself, without telling any one where he was going to. The Badger sat in the arm-chair, reading the paper, and not concerning himself in the slightest about what was going to happen that very evening. The Rat, on the other hand, was running round the room busily, with his arms full of weapons of every kind, distributing them in four little heaps on the floor, and saying excitedly under his breath, as he ran, "Here's-a-sword-for-the-Rat, here's-a-sword-for-the-Mole, here's-a-sword-for-the-Toad, here's-a-sword-for-the-Badger! Here's-a-pistol-for-the-Rat, here's-a-pistol-for-the-Mole, here's-a-pistol-for-the-Toad, here's-a-pistol-for-the-Badger!" And so on, in a regular, rhythmical way, while the four little heaps gradually grew and grew.

cu susul în jos; cumva-cumva, ajunse în cele din urmă iar la Conac, teafăr şi nevătămat, înconjurat de prieteni, care-i spuseră că, fără îndoială, era un Broscoi din cale-afară de deştept.

Dormi până târziu, şi, pe când îşi făcu şi el apariția, îşi dădu seama că ceilalți terminaseră deja micul dejun de ceva vreme. Cârtiță plecase undeva singur, fără să le spună celorlalți unde anume. Bursucul era cufundat în fotoliu şi citea gazeta, fără să-i pese nici cât negru sub unghie de ce avea să se întâmple în acea seară. Şobolanul însă alerga de colo până colo prin cameră, ocupat până peste cap, cu brațele pline de arme de tot felul, pe care le sorta şi le împărțea în patru grămezi diferite, murmurând entuziasmat: „O sabie pentru Şobo, o sabie pentru Cârtiță, o sabie pentru Broscoi! Un pistol pentru Şobo, un pistol pentru Cârtiță, un pistol pentru Broscoi!" Şi tot alergând încoace şi încolo în ritmul ăsta săltăreț, făcea grămăjoarele acelea să crească pe negândite.

"That's all very well, Rat," said the Badger presently, looking at the busy little animal over the edge of his newspaper; "I'm not blaming you. But just let us once get past the stoats, with those detestable guns of theirs, and I assure you we shan't want any swords or pistols. We four, with our sticks, once we're inside the dining-hall, why, we shall clear the floor of all the lot of them in five minutes. I'd have done the whole thing by myself, only I didn't want to deprive you fellows of the fun!"

"It's as well to be on the safe side," said the Rat reflectively, polishing a pistol-barrel on his sleeve and looking along it.

The Toad, having finished his breakfast, picked up a stout stick and swung it vigorously, belabouring imaginary animals. "I'll learn 'em to steal my house!" he cried. "I'll learn 'em, I'll learn 'em!"

"Don't say 'learn 'em,' Toad," said the Rat, greatly shocked. "It's not good English."

"What are you always nagging at Toad for?" inquired

—Nu mă-nțelege greşit, Şobolanule, spuse Bursucul uitându-se peste ziar la neobositul său prieten. Îți admir osteneala, dar după ce o să trecem de hermelinele alea nesuferite şi de puştile lor, o să vezi că n-o să avem nevoie nici de săbii, nici de pistoale. Odată ajunşi în sufragerie, o să ne fie suficiente doar nişte ciomege, ca să-i dăm pe toți afară cât ai bate din palme. Am mai făcut odată treaba asta singur, dar nu vreau să vă lipsesc pe voi de o astfel de distracție!

—Paza bună trece primejdia rea, spuse Şobolanul gânditor, lustruind țeava unui pistol cu mâneca şi uitându-se lung la ea.

Broscoiul, după ce termină de mâncat, înşfăcă un ciomag viguros şi începu să-l agite cu putere în toate părțile, ca şi cum ar fi lovit nişte animale imaginare.

—O să-i învăț io minte să mai pună gheara pe casa mea!, strigă el. O să-i învăț io minte! O să-i învăț io minte!

—Nu mai spune „io", Broscoiule, interveni indignat Şobolanul. Nu aşa se vorbeşte corect.

—Ce te tot iei de Broscoi?, întrebă destul de iritat

the Badger, rather peevishly. "What's the matter with his English? It's the same what I use myself, and if it's good enough for me, it ought to be good enough for you!"

"I'm very sorry," said the Rat humbly. "Only I *think* it ought to be 'teach 'em,' not 'learn 'em.'"

"But we don't *want* to teach 'em," replied the Badger. "We want to learn 'em—*learn* 'em, learn 'em! And what's more, we're going to *do* it, too!"

"Oh, very well, have it your own way," said the Rat. He was getting rather muddled about it himself, and presently he retired into a corner, where he could be heard muttering, "Learn 'em, teach 'em, teach 'em, learn 'em!" till the Badger told him rather sharply to leave off.

Presently the Mole came tumbling into the room, evidently very pleased with himself. "I've been having such fun!" he began at once; "I've been getting a rise out of the stoats!"

"I hope you've been very careful, Mole?" said the Rat anxiously.

"I should hope so, too," said the Mole confidently. "I

Bursucul. De ce zici că nu vorbeşte corect? Păi tot aşa vorbesc şi io, şi nu-nțeleg de ce faci atâta caz pentru un cuvânt.

—Scuză-mă, spuse spăsit Şobolanul. Dar cred că ar trebui să se spună „îi învăț eu minte", nu „îi învăț io minte".

—Ba îi învăț io minte, răspunse apăsat Bursucul. Îi învăț io minte! Şi, dacă vrei să ştii, chiar o să-i învăț!

—Bine, bine, zi cum vrei, răspunse Şobolanul, care se zăpăcise rău de tot şi se băgă într-un colț, unde se apucă să mormăie înfundat „eu, io, eu , io!", până ce Bursucul îi spuse cu asprime s-o lase baltă.

În clipa următoare, Cârtiță se năpusti val-vârtej în cameră, arătând foarte mulțumit de sine.

—Ce m-am mai distrat!, spuse el. Le-am tras pe sfoară pe hermelinele alea nesuferite!

—Sper că n-ai făcut vreo boacănă, zise Şobolanul impacientat.

—N-ai nici o grijă, răspunse Cârtiță foarte sigur pe sine.

got the idea when I went into the kitchen, to see about Toad's breakfast being kept hot for him. I found that old washerwoman-dress that he came home in yesterday, hanging on a towel-horse before the fire. So I put it on, and the bonnet as well, and the shawl, and off I went to Toad Hall, as bold as you please. The sentries were on the look-out, of course, with their guns and their 'Who comes there?' and all the rest of their nonsense. 'Good morning, gentlemen!' says I, very respectful. 'Want any washing done to-day?' They looked at me very proud and stiff and haughty, and said, 'Go away, washerwoman! We don't do any washing on duty.' 'Or any other time?' says I. Ho, ho, ho! Wasn't I *funny*, Toad?"

"Poor, frivolous animal!" said Toad, very loftily. The fact is, he felt exceedingly jealous of Mole for what he had just done. It was exactly what he would have liked to have done himself, if only he had thought of it first, and hadn't gone and overslept himself.

"Some of the stoats turned quite pink," continued the Mole, "and the Sergeant in charge, he said to me, very short,

Ideea mi-a venit când m-am dus la bucătărie să-i încălzesc mâncarea Broscoiului. Am dat peste rochia aia veche de spălătoreasă cu care a venit el îmbrăcat ieri. Era atârnată pe un stativ în fața sobei. M-am îmbrăcat cu ea, mi-am pus şi boneta şi şalul şi m-am dus la Conac. Santinelele erau, bineînțeles, la datorie, cu puştile pregătite. Au întrebat, ca de obicei, „cine-i acolo?" şi au mai spus încă nişte aiureli de-ale lor. „Bună dimineața, domniile voastre!", am spus eu cu politețe. „Azi ce mai aveți de spălat?" S-au uitat la mine de sus, cu o mutră foarte înțepată, şi mi-au zis „Hai pleacă, spălătoreaso! Nu spălăm nimic în timpul serviciului." „Atunci, poate, altă dată?", zic eu. Ha-ha-ha! Ce zici, Broscoiule, nu-i aşa că le-am dat peste nas?

—Mare scofală, zise Broscoiul cu aroganță. Dar de fapt era extrem de invidios pe prietenul lui. Şi lui i-ar fi plăcut să se distreze aşa copios, şi acum îi părea rău că nu avusese el primul ideea asta grozavă şi că dormise toată dimineața.

—Câteva hermeline, din albe ce erau, s-au făcut de-a dreptul roşii de enervare, zise Cârtiță mai departe, iar

he said, 'Now run away, my good woman, run away! Don't keep my men idling and talking on their posts.' 'Run away?' says I; 'it won't be me that'll be running away, in a very short time from now!'"

"O *Moly*, how could you?" said the Rat, dismayed.

The Badger laid down his paper.

"I could see them pricking up their ears and looking at each other," went on the Mole; "and the Sergeant said to them, 'Never mind *her*; she doesn't know what she's talking about.'"

"'O! don't I?' said I. 'Well, let me tell you this. My daughter, she washes for Mr Badger, and that'll show you whether I know what I'm talking about; and *you'll* know pretty soon, too! A hundred bloodthirsty badgers, armed with rifles, are going to attack Toad Hall this very night, by way of the paddock. Six boatloads of Rats, with pistols and cutlasses, will come up the river and effect a landing in the garden; while a picked body of Toads, known as the Die-hards, or the Death-or-Glory Toads, will storm the orchard and carry everything before them, yelling for vengeance. There won't be much left

sergentul aflat în post mi-a spus iute: „Hai, duduie, du-te! Nu ne mai ține la taclale; acum suntem ocupate." „Să plec?", zic eu, „nu peste mult timp, nu eu o să fiu aia care-o să plece!"

—Vai, Cârtiță, cum ai putut să faci una ca asta?, spuse Şobolanul, dezamăgit.

Bursucul lăsă ziarul din mână.

—Le-am văzut cum îşi ciuleau urechile şi se uitau una la alta, continuă Cârtiță; şi sergentul a mai zis: „N-o luați în seamă; vorbeşte gura fără ea."

—Zău?, zic eu. Fiți atente aici: fiică-mea spală pentru Dl. Bursuc şi de la ea ştiu unele lucruri; şi o să ştiți şi voi, cât de curând! O sută de bursuci cătrăniți, înarmați cu puşti, o să vină în noaptea asta şi o să atace Conacul. Şase bărci pline cu şobolani înarmați cu pistoale şi hangere o să vină pe râu până în dreptul grădinii; şi o trupă întreagă de broscoi, cunoscuți sub numele de Nemuritorii, sau Broscoii Glorioşi Până La Moarte, vor lua cu asalt livada, vor răsturna totul în cale şi se vor răzbuna. Aşa că nu va mai rămâne mare lucru de spălat pe aici, cel puțin în ce vă priveşte; mai bine spălați voi putina cât

of you to wash, by the time they've done with you, unless you clear out while you have the chance!' Then I ran away, and when I was out of sight I hid; and presently I came creeping back along the ditch and took a peep at them through the hedge. They were all as nervous and flustered as could be, running all ways at once, and falling over each other, and every one giving orders to everybody else and not listening; and the Sergeant kept sending off parties of stoats to distant parts of the grounds, and then sending other fellows to fetch 'em back again; and I heard them saying to each other, 'That's just like the weasels; they're to stop comfortably in the banqueting-hall, and have feasting and toasts and songs and all sorts of fun, while we must stay on guard in the cold and the dark, and in the end be cut to pieces by bloodthirsty Badgers!'"

"Oh, you silly ass, Mole!" cried Toad, "You've been and spoilt everything!"

"Mole," said the Badger, in his dry, quiet way, "I perceive you have more sense in your little finger than some other animals have in the whole of their fat bodies. You have

încă mai puteți! Pe urmă am șters-o, și după ce m-am îndepărtat destul, m-am ascuns; m-am furișat apoi pe lângă șanț și am mai tras din când în când cu ochiul la Conac, din tufișuri. Se vede treaba că intraseră toți în panică pe-acolo, că alergau în toate părțile și se ciocneau unii de alții, strigau, dădeau ordine, dar nimeni nu asculta pe nimeni; iar sergentul tot trimitea grupuri-grupuri de hermeline peste tot prin curte și pe urmă îi punea pe alții să le-aducă înapoi; și tot spuneau „Păi da, tipic pentru nevăstuici; ele o să stea comod în salon, o să bea și o să mănânce, o să petreacă de mama focului, iar noi o să trebuiască să stăm de pază în frig și în întuneric, ca să ne prindă bursucii și să ne facă harcea-parcea!"

—Vai, vai, că nătărău mai ești!, strigă Broscoiul. Ai fost acolo și ai stricat totul!

—Dragă Cârtiță, începu Bursucul, pe un ton domol și reținut, cred că ai mai multă minte în degetul mic, decât au alții în tot corpul lor gras și butucănos. Te-ai descurcat grozav de

managed excellently, and I begin to have great hopes of you. Good Mole! Clever Mole!”

The Toad was simply wild with jealousy, more especially as he couldn’t make out for the life of him what the Mole had done that was so particularly clever; but, fortunately for him, before he could show temper or expose himself to the Badger’s sarcasm, the bell rang for luncheon.

It was a simple but sustaining meal—bacon and broad beans, and a macaroni pudding; and when they had quite done, the Badger settled himself into an arm-chair, and said, “Well, we’ve got our work cut out for us to-night, and it will probably be pretty late before we’re quite through with it; so I’m just going to take forty winks, while I can.” And he drew a handkerchief over his face and was soon snoring.

The anxious and laborious Rat at once resumed his preparations, and started running between his four little heaps, muttering, “Here’s-a-belt-for-the-Rat, here’s-a-belt-for-the-Mole, here’s-a-belt-for-the-Toad, here’s-a-belt-for-the-

bine, şi cred că de-acum mă pot baza pe agerimea şi pe isteţimea ta. Bine! Bine lucrat!

Broscoiul se simţea ros de gelozie până-n măduva oaselor, mai ales pentru că nu-şi dădea seama cu nici un chip ce anume făcuse Cârtiţă ca să fie aşa de lăudat pentru isteţimea lui; dar, din fericire pentru el, înainte să-şi iasă din fire şi să fie ţinta ironiilor Bursucului, se auzi clopoţelul care anunţa prânzul.

Prânzul se dovedi a fi o masă simplă, dar consistentă—costiţă cu fasole şi budincă de tăiţei. După ce terminară de mâncat, Bursucul se aşeză pe un fotoliu şi spuse:

—După cât se pare, ne-aşteaptă o treabă grea în seara asta, şi nu cred că o s-o terminăm chiar aşa de repede; aşa că eu o să trag un pui de somn.

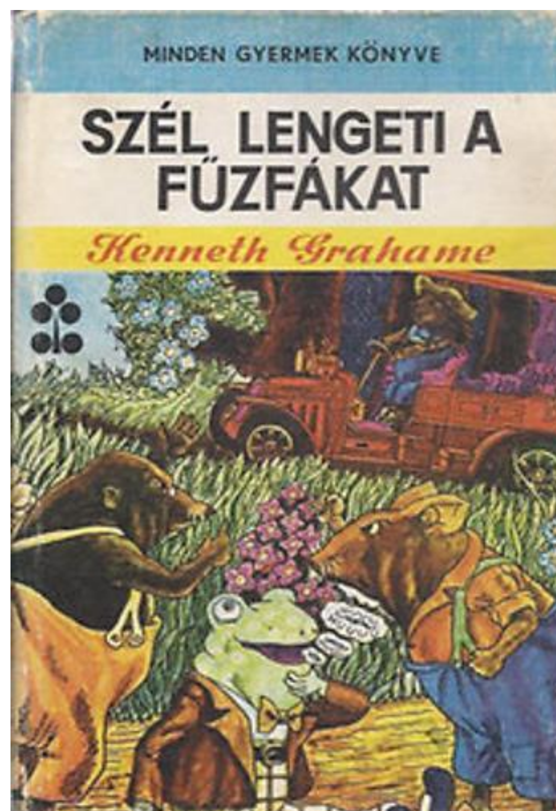
Şi îşi aşeză o batistă pe faţă, iar nu peste multă vreme se puse pe sforăit.

Şobolanul însă, cuprins de zel şi de nerăbdare, reluă pregătirile pentru marea aventură, şi se apucă iar să alerge între cele patru grămezi de arme, murmurând: „O centură pentru Şobo, o centură pentru Cârtiţă, o centură pentru

Badger!" and so on, with every fresh accoutrement he produced, to which there seemed really no end; so the Mole drew his arm through Toad's, led him out into the open air, shoved him into a wicker chair, and made him tell him all his adventures from beginning to end, which Toad was only too willing to do. The Mole was a good listener, and Toad, with no one to check his statements or to criticise in an unfriendly spirit, rather let himself go. Indeed, much that he related belonged more properly to the category of what-might-have-happened-had-I-only-thought-of-it-in-time-instead-of-ten-mintes-afterwards. Those are always the best and the raciest adventures; and why should they not be truly ours, as much as the somewhat inadequate things that really come off?

Broscoi, o centură pentru Bursuc!" Şi continuă aşa, tot scoţând la iveală câte o nouă armă, şi părând că n-o să termine niciodată.

Prin urmare, Cârtiţă îl luă pe Broscoi de braţ, îl conduse afară, îl invită să se aşeze pe un fotoliu de răchită şi îl puse să povestească, de-a fir-a-păr, toate peripeţiile prin care trecuse; iar Broscoiul nu se lăsă mult rugat, căci abia aştepta să-şi istorisească păţaniile. Cârtiţă se dovedi a fi un public de nota zece, iar Broscoiul, neavând pe nimeni alături care să-i conteste sau să-i critice relatările, dădu frâu liber imaginaţiei. Şi într-adevăr, cea mai mare parte din cele povestite erau mai degrabă ceea ce ar fi putut să se întâmple dacă i-ar fi picat fisa la timp şi nu la zece minute după ce faptul a fost consumat. Dar ce frumos sunau aventurile astea! Şi, la urma urmelor, de ce n-am considera că ăsta-i adevărul adevărat, şi nu ceea ce s-a întâmplat în realitate?

MINDEN GYERMEK KÖNYVE
SZÉL LENGETI A FŰZFÁKAT
Kenneth Grahame

Contemporary
Literature Press

XII

The Return of Ulysses

When it began to grow dark, the Rat, with an air of excitement and mystery, summoned them back into the parlour, stood each of them up alongside of his little heap, and

XII

Reîntoarcerea lui Ulise

Când începu să se întunece, Şobolanul, însufleţit de entuziasm şi de sentimentul că stăpâneşte un mare mister, îi chemă pe toţi în salonaş, îi puse să stea fiecare în dreptul unei

proceeded to dress them up for the coming expedition. He was very earnest and thorough-going about it, and the affair took quite a long time. First, there was a belt to go round each animal, and then a sword to be stuck into each belt, and then a cutlass on the other side to balance it. Then a pair of pistols, a policeman's truncheon, several sets of handcuffs, some bandages and sticking-plaster, and a flask and a sandwich-case. The Badger laughed good-humouredly and said, "All right, Ratty! It amuses you and it doesn't hurt me. I'm going to do all I've got to do with this here stick." But the Rat only said, "*Please*, Badger. You know I shouldn't like you to blame me afterwards and say I had forgotten *anything*!"

When all was quite ready, the Badger took a dark lantern in one paw, grasped his great stick with the other, and said, "Now then, follow me! Mole first, 'cos I'm very pleased with him; Rat next; Toad last. And look here, Toady! Don't

grămezi de arme, şi se apucă să-i echipeze aşa cum se cuvine pentru marea expediție la care aveau să ia parte. Pentru că trata această îndeletnicire cu cea mai mare seriozitate, dură destul de mult până duse totul la bun sfârşit. Mai întâi trebui să-l încingă pe fiecare cu câte o centură, apoi să înfigă o sabie de o parte, şi un hanger, pentru echilibru, de cealaltă.

Pe urmă dădu fiecăruia câte două pistoale, un baston de polițist, vreo câteva cătuşe, nişte bandaje şi nişte plasturi, un bidon cu apă şi o caserolă cu sandvişuri. Bursucul se puse pe râs şi zise:

—Cum vrei tu, Şobo! Dacă ție aşa-ți face plăcere, nu văd care-ar fi problema. Da' eu o să mă descurc doar cu ciomagul ăsta.

—Te rog, Bursucule, spuse Şobolanul, nu te opune! Ştii că nu-mi place să dai vina pe mine după aceea şi să-mi reproşezi că cine ştie ce am uitat.

Când totul fu aproape gata, Bursucul luă un felinar într-o lăbuță, cu cealaltă înşfăcă ciomagul lui mare, şi apoi spuse:

—Acum luați-vă după mine! Mai întâi să vină Cârtița, pentru că sunt foarte mulțumit de el; după el Şobolanul;

you chatter so much as usual, or you'll be sent back, as sure as fate!"

The Toad was so anxious not to be left out that he took up the inferior position assigned to him without a murmur, and the animals set off. The Badger led them along by the river for a little way, and then suddenly swung himself over the edge into a hole in the river bank, a little above the water. The Mole and the Rat followed silently, swinging themselves successfully into the hole as they had seen the Badger do; but when it came to Toad's turn, of course he managed to slip and fall into the water with a loud splash and a squeal of alarm. He was hauled out by his friends, rubbed down and wrung out hastily, comforted, and set on his legs; but the Badger was seriously angry, and told him that the very next time he made a fool of himself he would most certainly be left behind.

So at last they were in the secret passage, and the cutting-out expedition had really begun!

It was cold, and dark, and damp, and low, and narrow, and poor Toad began to shiver, partly from dread of what

Broscoiul să rămână la urmă. Şi ascultă-mă bine, Broscoiule! Dacă te-apuci de trăncănit aşa cum faci tu de obicei, o să te trimit înapoi! Vorbesc foarte serios!

Broscoiului îi era aşa de frică să nu fie lăsat pe dinafară, că se mulțumi chiar şi cu faptul că avea să rămână la coadă şi nu mai suflă o vorbă. Şi cei trei porniră la drum. Bursucul îi duse o vreme pe lângă râu, apoi, pe neaşteptate, coborî într-o gaură aflată în mal, imediat deasupra apei. Cârtiță şi Şobolan îl urmară tăcuți şi intrară şi ei în gaura aceea, aşa cum făcuse Bursucul; Broscoiul însă încurcă lucrurile ca întotdeauna, alunecă, făcu bâldâbâc în apă şi orăcăi îngrozit. Fu scos afară de prietenii săi, masat pe spate şi pe piept în mare grabă, îmbărbătat şi pus pe picioare; Bursucul, pe care incidentul acesta îl supărase destul de tare, îi spuse că dacă mai avea să-şi dea în petic o singură dată, o să-l trimită acasă.

În cele din urmă ajunseră în galeria secretă, gata de marea aventură!

Era frig, întuneric şi umed, iar pasajul era strâmt şi cu tavanul jos, aşa că bietul Broscoi începu să tremure, pe de o

might be before him, partly because he was wet through. The lantern was far ahead, and he could not help lagging behind a little in the darkness. Then he heard the Rat call out warningly, "*Come* on, Toad!" and a terror seized him of being left behind, alone in the darkness, and he "came on" with such a rush that he upset the Rat into the Mole, and the Mole into the Badger, and for a moment all was confusion. The Badger thought they were being attacked from behind, and, as there was no room to use a stick or a cutlass, drew a pistol, and was on the point of putting a bullet into Toad. When he found out what had really happened he was very angry indeed, and said, "Now this time that tiresome Toad *shall* be left behind!"

But Toad whimpered, and the other two promised that they would be answerable for his good conduct, and at last the Badger was pacified, and the procession moved on; only this time the Rat brought up the rear, with a firm grip on the

parte de spaimă, pe de altă parte pentru că era ud leoarcă. Felinarul era tocmai în față, la Bursuc, aşa că Broscoiul rămânea tot timpul în urmă, în întuneric şi nu prea vedea pe unde calcă. Deodată îl auzi pe Şobolan strigând la el amenințător: „Hai odată, Broscoiule!", şi atunci îl cuprinse groaza că o să-l lase acolo, singur în bezna aceea cumplită. De frică, iuți pasul aşa de tare, încât căzu grămadă peste Şobolan, care se răsturnă şi el peste Cârtiță, iar acesta din urmă peste Bursuc; timp de o clipă fură toți cuprinşi de zăpăceală şi nu ştiură ce să mai facă. Bursucul crezu că erau atacați din spate şi, neavând destul spațiu ca să mânuiască hangerul sau ciomagul, scoase repede pistolul şi era cât pe-aci să tragă un glonț în Broscoi. Când pricepu ce se întâmplase de fapt, se supără peste măsură şi zise:

— Cred că asta pune capac la toate. Ar fi mult mai bine să-l lăsăm aici pe Broscoi! E de-a dreptul exasperant!

Dar Broscoiul începu să se smiorcăie, iar ceilalți doi promiseră că o să aibă ei grijă ca Broscoiul să se poarte cum se cuvine, aşa că Bursucul se lăsă în cele din urmă înduplecat şi procesiunea se puse iarăşi în mişcare; numai că de data asta

shoulder of Toad.

So they groped and shuffled along, with their ears pricked up and their paws on their pistols, till at last the Badger said, "We ought by now to be pretty nearly under the Hall."

Then suddenly they heard, far away as it might be, and yet apparently nearly over their heads, a confused murmur of sound, as if people were shouting and cheering and stamping on the floor and hammering on tables. The Toad's nervous terrors all returned, but the Badger only remarked placidly, "They *are* going it, the weasels!"

The passage now began to slope upwards; they groped onward a little further, and then the noise broke out again, quite distinct this time, and very close above them. "Ooo-ray-oo-ray-oo-ray-ooray!" they heard, and the stamping of little feet on the floor, and the clinking of glasses as little fists pounded on the table. "*What* a time they're having!" said the Badger. "Come on!" They hurried along the passage till it

trecu Şobolanul la urmă şi-l apucă zdravăn de umăr pe Broscoi.

Aşadar continuară să bâjbâie prin tunelul întunecos, cu urechile ciulite şi cu labele pe pistoale, până când, în sfârşit, Bursucul spuse:

—Cred că de-acum ar trebui să fim destul de aproape de Conac.

Şi dintr-odată auziră, undeva în depărtare, deşi părea că zgomotul vine de deasupra lor, un fel de murmur confuz, ca şi cum mai multe persoane țipau, chiuiau, băteau cu pumnii în mese şi tropăiau pe podele. Broscoiul fu din nou cuprins de panică, dar Bursucul spuse pe un ton sec:

„Ia auziți-le, astea-s nevăstuicile!"

Deodată galeria începu să urce; cei patru mai bâjbâiră un pic prin întuneric, până când zgomotul izbucni din nou, de data asta foarte limpede, şi chiar deasupra lor.

„Ura-ura-ura-uraaa!", se auziră de sus strigăte, tropăit de lăbuțe şi zornăit de vase. „Da' ştiu că se distrează!", spuse Bursucul. „Haideți!".

came to a full stop, and they found themselves standing under the trap-door that led up into the butler's pantry.

Such a tremendous noise was going on in the banqueting-hall that there was little danger of their being overheard. The Badger said, "Now, boys, all together!" and the four of them put their shoulders to the trap-door and heaved it back. Hoisting each other up, they found themselves standing in the pantry, with only a door between them and the banqueting-hall, where their unconscious enemies were carousing.

The noise, as they emerged from the passage, was simply deafening. At last, as the cheering and hammering slowly subsided, a voice could be made out saying, "Well, I do not propose to detain you much longer"—(great applause)—"but before I resume my seat"—(renewed cheering)—"I should like to say one word about our kind host, Mr Toad. We all know Toad!"—(great laughter)—"*Good* Toad, *modest* Toad, *honest* Toad!" (shrieks of merriment).

Şi o luară în sus prin galerie, până aceasta se înfundă şi cei patru se treziră stând sub o trapă ce dădea în odaia valetului.

Şi aşa o hărmălaie era în sufragerie, că era puțin probabil să-i audă cineva că intră în casă. Bursucul zise: „Acuma, băieți, hai toți deodată!" şi cei patru se împinseră cu umerii în trapă şi o ridicară. Se strecurară în odaie şi îşi dădură seama că doar o uşă îi mai despărțea de salonul unde duşmanii lor chefuiau fără să aibă habar de ce-i aşteaptă.

Gălăgia era de-a dreptul asurzitoare. În cele din urmă, chiuiturile şi tropăiturile se stinseră, şi se făcu auzită o voce:

—Nu vreau să vă răpesc prea mult din prețiosul timp—aplauze—dar înainte să mă aşez—urale—aş dori să spun două vorbe în onoarea prea amabilei noastre gazde, Dl. Broscoi. Şi îl cunoaşteți cu toții pe Dl. Broscoi!—hohote de râs—pe Broscoiul cel bun, cel modest şi foarte cinstit!—chiote de veselie.

"Only just let me get at him!" muttered Toad, grinding his teeth.

"Hold hard a minute!" said the Badger, restraining him with difficulty. "Get ready, all of you!"

"—Let me sing you a little song," went on the voice, "which I have composed on the subject of Toad"—(prolonged applause).

Then the Chief Weasel—for it was he—began in a high, squeaky voice—

"Toad he went a-pleasuring

Gaily down the street—"

The Badger drew himself up, took a firm grip of his stick with both paws, glanced round at his comrades, and cried—

"The hour is come! Follow me!"

And flung the door open wide.

My!

What a squealing and a squeaking and a screeching filled the air!

Well might the terrified weasels dive under the tables

—Stați că-i arăt eu lui, acuş-acuş!, pufni Broscoiul scrâşnind din dinți.

—Ai un pic de răbdare!, spuse Bursucul, ținându-l cu greu să nu dea buzna în salon. Fiți toți gata de atac!

—Dați-mi voie să vă cânt un cântecel, continuă vocea, un cântecel pe care l-am compus în cinstea Broscoiului—aplauze prelungite.

Şi Şeful Nevăstuicilor—pentru că el era cel care vorbea—începu să cânte cu o voce subțire şi pițigăiată:

Mergea Broscoiu-n pas vioi

Pe drum la plimbărică—

Bursucul scoase pieptul înainte, apucă ciomagul cu putere cu amândouă labele, se uită la camarazii lui şi strigă:

—A sosit clipa cea mare! Urmați-mă!

Şi dădu uşa de perete.

Dar vai!

Ce chițăituri şi chiote şi zbierete îi auziră urechile!

Şi degeaba se băgară nevăstuicile moarte de frică pe sub

and spring madly up at the windows! Well might the ferrets rush wildly for the fireplace and get hopelessly jammed in the chimney! Well might tables and chairs be upset, and glass and china be sent crashing on the floor, in the panic of that terrible moment when the four Heroes strode wrathfully into the room! The mighty Badger, his whiskers bristling, his great cudgel whistling through the air; Mole, black and grim, brandishing his stick and shouting his awful war-cry, "A Mole! A Mole!" Rat, desperate and determined, his belt bulging with weapons of every age and every variety; Toad, frenzied with excitement and injured pride, swollen to twice his ordinary size, leaping into the air and emitting Toad-whoops that chilled them to the marrow! "Toad he went a-pleasuring!" he yelled. "*I'll* pleasure 'em!" and he went straight for the Chief Weasel. They were but four in all, but to the panic-stricken weasels the hall seemed full of monstrous animals, grey, black, brown and yellow, whooping and flourishing enormous cudgels; and they broke and fled with squeals of terror and dismay, this way and that, through the windows, up the chimney, anywhere to get out of reach of

mese şi săriră ca din puşcă pe fereastră! Degeaba se năpustiră dihorii spre şemineu şi se îmbulziră pe horn în sus!

Degeaba răsturnară mesele şi scaunele, în zadar sparseră paharele şi farfuriile, panicaţi de furia celor patru eroi ce năvăliseră în cameră: Bursucul—vânjos, cu mustăţile zburlite şi cu bâta vâjâindu-i prin aer; Cârtiţă—înverşunat şi negru de supărare, rotindu-şi ciomagul şi dând glas unui cutremurător strigăt de luptă, „La ataaac! La ataaac!"; Şobolanul—crunt şi îndârjit, cu centura înţesată de arme de toate felurile şi din toate timpurile; Broscoiul—cuprins de frenezie şi cu mândria rănită, de două ori mai umflat decât de obicei, săltând de colo colo şi scoţând nişte orăcăieli de-ţi îngheţa sângele-n vine! „Mergea Broscoiu-n pas vioi?", striga el „Vă arăt eu pas vioi!" Şi merse drept către Şeful Nevăstuicilor.

Erau doar patru, dar nevăstuicilor înnebunite de groază li se părea că sufrageria era plină de animale monstruoase, gri, negre, galbene şi maro, răcnind şi rotind prin aer ciomege uriaşe; aşa că, schelălăind înspăimântate, se făcură nevăzute într-o clipă, care pe unde nimeri—pe fereastră, pe horn în sus,

those terrible sticks.

The affair was soon over. Up and down, the whole length of the hall, strode the four Friends, whacking with their sticks at every head that showed itself; and in five minutes the room was cleared. Through the broken windows the shrieks of terrified weasels escaping across the lawn were borne faintly to their ears; on the floor lay prostrate some dozen or so of the enemy, on whom the Mole was busily engaged in fitting handcuffs. The Badger, resting from his labours, leant on his stick and wiped his honest brow.

"Mole," he said, "you're the best of fellows! Just cut along outside and look after those stoat-sentries of yours, and see what they're doing. I've an idea that, thanks to you, we shan't have much trouble from *them* to-night!"

The Mole vanished promptly through a window; and the Badger bade the other two set a table on its legs again, pick up knives and forks and plates and glasses from the *débris* on the floor, and see if they could find materials for a supper. "I

pe unde nu puteau să le-ajungă ciomegele acelea îngrozitoare.

Harababura se sfârşi repede.

Cei patru Prieteni se apucară să patruleze de colo-colo prin cameră, şi cum vedeau vreun cap ițindu-se din cine ştie ce cotlon, cum îl păleau cu ciomegele; în cinci minute în cameră nu se mai găsi nici urmă de nevăstuică. Doar prin ferestrele sparte se mai auzea slab câte un țipăt răzleț al vreunui animal ce fugea îngrozit pe peluză; pe podea mai zăceau încă vreo zece nevăstuici încremenite de spaimă, cărora Cârtiță le punea conştiincios cătuşe. Bursucul îşi trăgea sufletul rezemat în ciomag, şi-şi ştergea fruntea asudată.

—Cârtiță, spuse el, fii bun cum eşti tu de obicei! Ia du-te afară şi vezi dacă mai sunt acolo hermelinele alea care stăteau de pază şi vino să-mi spui ce fac. Mi-ai dat o idee şi, dacă o punem în practică, n-aş crede că o să avem prea multă bătaie de cap cu ele.

Cârtiță dispăru numaidecât pe fereastră; iar Bursucul îi rugă pe ceilalți doi să pună una din mese la locul ei, să ridice de pe jos, dintre dărâmături, cuțitele şi furculițele, farfuriile şi paharele, şi să vadă dacă s-o găsi ceva ca să încropească o

want some grub, I do," he said, in that rather common way he had of speaking. "Stir your stumps, Toad, and look lively! We've got your house back for you, and you don't offer us so much as a sandwich."

Toad felt rather hurt that the Badger didn't say pleasant things to him, as he had to the Mole, and tell him what a fine fellow he was, and how splendidly he had fought; for he was rather particularly pleased with himself and the way he had gone for the Chief Weasel and sent him flying across the table with one blow of his stick. But he bustled about, and so did the Rat, and soon they found some guava jelly in a glass dish, and a cold chicken, a tongue that had hardly been touched, some trifle, and quite a lot of lobster salad; and in the pantry they came upon a basketful of French rolls and any quantity of cheese, butter, and celery. They were just about to sit down when the Mole clambered in through the window, chuckling, with an armful of rifles.

"It's all over," he reported. "From what I can make out, as soon as the stoats, who were very nervous and jumpy

gustare.

—Simt nevoia să înfulec ceva, spuse el sec, aşa cum vorbea de obicei. Dă-i bătaie Broscoiule, ce stai cu mâinile-n sân? Adică noi ți-am recuperat casa şi tu nu ne oferi nici măcar un sandviş?

Broscoiul se simți lezat că Bursucul nu-i făcuse şi lui măcar un compliment, aşa cum îi făcuse lui Cârtiță; nu-i spusese nici măcar că se luptase bine şi că era o persoană pe care te puteai baza; mai ales că el se simțea foarte mulțumit de treaba pe care-o făcuse, de felul în care îl înhățase pe Şeful Nevăstuicilor şi-l pălise cu bâta, aşa de tare, că zburase de-a dreptul peste masă. Dar se puse pe treabă împreună cu Şobolanul, şi imediat găsiră nişte gem de guave într-un vas de sticlă, nişte pui rece, o limbă cu sos care aproape că nu fusese atinsă, nişte tort şi destul de multă salată de homar; în cămară dădură peste un coş plin cu baghete, ceva brânză, unt şi țelină. Erau pe punctul de a se aşeza, când Cârtiță intră pe fereastră, chicotind, şi cu brațele pline de puşti.

—Gata, zise el. Din câte-mi dau seama, când hermelinele, care erau deja destul de agitate şi de întoarse pe

already, heard the shrieks and the yells and the uproar inside the hall, some of them threw down their rifles and fled. The others stood fast for a bit, but when the weasels came rushing out upon them they thought they were betrayed; and the stoats grappled with the weasels, and the weasels fought to get away, and they wrestled and wriggled and punched each other, and rolled over and over, till most of 'em rolled into the river! They've all disappeared by now, one way or another; and I've got their rifles. So *that's* all right!"

"Excellent and deserving animal!" said the Badger, his mouth full of chicken and trifle. "Now, there's just one more thing I want you to do, Mole, before you sit down to your supper along of us; and I wouldn't trouble you only I know I can trust you to see a thing done, and I wish I could say the same of every one I know. I'd send Rat, if he wasn't a poet. I want you to take those fellows on the floor there upstairs with you, and have some bedrooms cleaned out and tidied up and made really comfortable. See that they sweep *under* the beds, and put clean sheets and pillow-cases on, and turn down one corner of the bed-clothes, just as you know it ought to be done;

dos, au auzit țipetele, schelălăiturile şi tărăboiul din sufragerie, o parte şi-au azvârlit cât colo puştile şi au tulit-o. Celelalte au mai stat un pic pe poziții, dar când au văzut cum veneau nevăstuicile către ele, val-vârtej, au crezut că e vreo trădare la mijloc; aşa că s-au luat la harță unele cu altele, şi-au tras pumni şi palme, s-au îmbrâncit şi s-au dus de-a berbeleacul până ce au căzut în râu! Au spălat putina toate, care cum a putut, iar eu le-am luat puştile! Şi cu asta, basta!

—Eşti un animal de toată isprava!, spuse Bursucul, cu gura plină de carne şi tort. Un singur lucru mai vreau de la tine, Cârtiță, înainte să vii şi tu să stai cu noi la masă; nu te-aş mai deranja dacă n-aş şti că mă pot baza pe deplin pe tine, şi tare aş vrea să pot spune acelaşi lucru şi despre alții pe care-i cunosc. L-aş trimite pe Şobolan, da' e prea poetic. Aşa că fă bine şi ia-i tu pe indivizii ăia care zac pe-acolo pe jos, du-i sus şi pune-i să facă ordine şi curățenie prin dormitoare şi să le facă locuibile. Vezi să măture şi sub paturi, să pună aşternuturi curate, şi să îndoaie un colț al cuverturii după ce termină, aşa, ca la carte; şi să pună în fiecare cameră un lighean cu apă

and have a can of hot water, and clean towels, and fresh cakes of soap, put in each room. And then you can give them a licking a-piece, if it's any satisfaction to you, and put them out by the back-door, and we shan't see any more of *them*, I fancy. And then come along and have some of this cold tongue. It's first rate. I'm very pleased with you, Mole!"

The good-natured Mole picked up a stick, formed his prisoners up in a line on the floor, gave them the order "Quick march!" and led his squad off to the upper floor. After a time, he appeared again, smiling, and said that every room was ready and as clean as a new pin. "And I didn't have to lick them, either," he added. "I thought, on the whole, they had had licking enough for one night, and the weasels, when I put the point to them, quite agreed with me, and said they wouldn't think of troubling me. They were very penitent, and said they were extremely sorry for what they had done, but it was all the fault of the Chief Weasel and the stoats, and if ever they could do anything for us at any time to make up, we had only got to mention it. So I gave them a roll a-piece, and let them out at the back, and off they ran, as hard as they could!"

fierbinte, prosoape curate şi câte un săpun nou. Şi pe urmă poţi să-i baţi prieteneşte pe umăr, dacă vrei tu, să-i dai afară pe uşa din dos şi să nu-i mai prindem pe-aici niciodată. Dup-aia hai cu noi să iei o îmbucătură din limba asta cu sos. E delicioasă. Ai făcut o treabă grozavă, măi Cârtiţă!

Bunul Cârtiţă luă un ciomag de pe jos, îşi puse ostaticii să stea în şir indian, le ordonă: „Înainte marş!", şi îi conduse la etaj. După un timp reapăru, zâmbitor, şi spuse că toate camerele erau în ordine şi cum nu se poate mai curate.

—Şi nici măcar n-a mai trebuit să-i bat prieteneşte pe umăr, adăugă el, M-am gândit că le-a ajuns câtă bătaie au încasat mai devreme, şi după ce le-am pus în vedere că nu mai au ce căuta pe aici, s-au arătat întru totul de acord şi au promis că n-o să ne mai deranjeze. S-au căit şi au zis că le pare nespus de rău pentru ce au făcut, dar că a fost vina Şefului Nevăstuicilor şi a hermelinelor, şi că oricând, dacă va fi nevoie, o să facă orice ca să se revanşeze şi să ne fie pe plac. Aşa că le-am dat câte o chiflă şi le-am poftit afară pe uşa din dos, pe unde au luat-o la picior cât au putut de repede.

Then the Mole pulled his chair up to the table, and pitched into the cold tongue; and Toad, like the gentleman he was, put all his jealousy from him, and said heartily, “Thank you kindly, dear Mole, for all your pains and trouble to-night, and especially for your cleverness this morning!” The Badger was pleased at that, and said, “There spoke my brave Toad!” So they finished their supper in great joy and contentment, and presently retired to rest between clean sheets, safe in Toad’s ancestral home, won back by matchless valour, consummate strategy, and a proper handling of sticks.

Cârtiță își trase apoi scaunul lângă masă și se repezi la limba cu sos.; iar Broscoiul, dovedindu-se un adevărat domn, ținu invidia pentru sine și spuse plin de mărinimie:

—Îți mulțumesc din suflet, iubite Cârtiță, pentru toată bătaia de cap pe care ai fost nevoit s-o înduri astă seară, și mai ales pentru istețimea de care ai dat dovadă de dimineață!

Satisfăcut de cele auzite, Bursucul zise:

—Bravo, Broscoiule, așa te vreau!

Așa că cina se termină într-o atmosferă de mare veselie, și cei patru prieteni se retraseră în cele din urmă în culcușuri, simțindu-se în deplină siguranță în bătrâna reședință a Broscoiului, redobândită datorită unei vitejii fără seamăn, unui plan fără cusur și îndemânării perfecte în mânuirea ciomegelor.

The following morning, Toad, who had overslept himself as usual, came down to breakfast disgracefully late, and found on the table a certain quantity of egg-shells, some fragments of cold and leathery toast, a coffee-pot three-fourths empty, and really very little else; which did not tend to improve his temper, considering that, after all, it was his own

A doua zi de dimineață, Broscoiul, care dormise până târziu, cum îi stătea lui în obicei, veni la micul dejun la o oră rușinos de înaintată și găsi pe masă o mulțime de coji de ouă, niște bucăți reci și uscate de pâine prăjită, un ceainic de cafea aproape gol și în rest mai nimic; priveliștea aceasta nu avu darul să-l binedispună deloc, mai ales că, până una-alta, asta

house. Through the French windows of the breakfast-room he could see the Mole and the Water Rat sitting in wicker chairs out on the lawn, evidently telling each other stories; roaring with laughter and kicking their short legs up in the air. The Badger, who was in an arm-chair and deep in the morning paper, merely looked up and nodded when Toad entered the room. But Toad knew his man, so he sat down and made the best breakfast he could, merely observing to himself that he would get square with the others sooner or later. When he had nearly finished, the Badger looked up and remarked rather shortly: “I’m sorry, Toad, but I’m afraid there’s a heavy morning’s work in front of you. You see, we really ought to have a Banquet at once, to celebrate this affair. It’s expected of you—in fact, it’s the rule.”

“O, all right!” said the Toad, readily. “Anything to oblige. Though why on earth you should want to have a Banquet in the morning I cannot understand. But you know I do not live to please myself, but merely to find out what my

era casa lui. Prin uşa care dădea spre peluză îi văzu pe Cârtiţă şi pe Şobolan cufundaţi în fotoliile de răchită, sporovăind, de bună seamă; râdeau în hohote şi îşi bălăbăneau picioarele în aer.

Bursucul, care stătea şi el pe un fotoliu, adâncit în gazeta de dimineaţă, abia dacă ridică privirea către Broscoi, când acesta îşi făcu apariţia.

Broscoiul ştia însă cu cine are de-a face, aşa că se puse pe treabă şi pregăti cel mai straşnic mic dejun de care era el în stare, zicându-şi în sinea lui că până la urmă tot o să o scoată la capăt şi o să se pună de acord cu ceilalţi. Când masa fu aproape gata, Bursucul se uită la el şi spuse:

—Îmi pare rău, Broscoiule, dar tare mă tem că te-aşteaptă o dimineaţă plină. Să ştii că trebuie să dăm repede-repede o petrecere în cinstea celor întâmplate aseară. Şi lumea aşteaptă—ştii tu, aşa-i obiceiul.

—A, bine!, răspunse prompt Broscoiul. Nici o supărare, dacă aşa se face. Deşi, pentru nimic în lume nu pot să-nţeleg, de ce să vrea cineva să ţină o petrecere dimineaţa! Dar, oricum, ştii bine, dragă Bursucule, că eu nu trăiesc pentru propria-mi

friends want, and then try and arrange it for 'em, you dear old Badger!"

"Don't pretend to be stupider than you really are," replied the Badger, crossly; "and don't chuckle and splutter in your coffee while you're talking; it's not manners. What I mean is, the Banquet will be at night, of course, but the invitations will have to be written and got off at once, and you've got to write 'em. Now, sit down at that table—there's stacks of letter-paper on it, with 'Toad Hall' at the top in blue and gold—and write invitations to all our friends, and if you stick to it we shall get them out before luncheon. And *I'll* bear a hand, too, and take my share of the burden. *I'll* order the Banquet."

"What!" cried Toad, dismayed. "Me stop indoors and write a lot of rotten letters on a jolly morning like this, when I want to go around my property, and set everything and everybody to rights, and swagger about and enjoy myself! Certainly not! I'll be—I'll see you—Stop a minute, though! Why, of course, dear Badger! What is my pleasure or

plăcere, ci ca să le fiu pe plac prietenilor mei şi să le stau în orice moment la dispoziție!

—Nu face pe prostul, te rog, zise enervat Bursucul. Şi nu mai bombăni cu nasul în ceaşcă în timp ce vorbim; e lipsă de bun simț. De fapt petrecerea va fi diseară, dar invitațiile trebuie scrise şi expediate cât mai repede, şi e treaba ta să le scrii. Acum ia loc la masă—uite acolo un teanc de foi cu antetul „Conacul Broscoiului", acela albastru cu auriu—şi fă bine şi scrie invitații pentru toți prietenii; iar dacă te ții de treabă cum se cuvine, o să le putem expedia înainte de prânz. Şi o să dau şi eu o mână de ajutor, ca să nu cadă toate pe capul tău. O să mă ocup eu de organizare.

—Cum!, țipă Broscoiul, dezamăgit. Adică să stau în casă şi să scriu nişte scrisori imbecile, într-o dimineață splendidă cum e asta, în loc să mă plimb pe moşie şi să pun totul în ordine, şi să lenevesc şi să mă simt bine? Nici pomeneală! O să—O să mai—Stai aşa un pic! A, păi cum să nu, dragă Bursucule! Plăcerea mea nici nu mai contează atunci când vine

convenience compared with that of others! You wish it done, and it shall be done. Go, Badger, order the Banquet, order what you like; then join our young friends outside in their innocent mirth, oblivious of me and my cares and toils. I sacrifice this fair morning on the altar of duty and friendship!"

The Badger looked at him very suspiciously, but Toad's frank, open countenance made it difficult to suggest any unworthy motive in this change of attitude. He quitted the room, accordingly, in the direction of the kitchen, and as soon as the door had closed behind him, Toad hurried to the writing-table. A fine idea had occurred to him while he was talking. He *would* write the invitations; and he would take care to mention the leading part he had taken in the fight, and how he had laid the Chief Weasel flat; and he would hint at his adventures, and what a career of triumph he had to tell about; and on the fly-leaf he would set out a sort of a programme of entertainment for the evening—something like this, as he sketched it out in his head:—

Speech ……………….. By Toad.

vorba de bucuria celor din jur! Poți să fii sigur că o să fac întocmai cum îmi spui. Hai, Bursucule, ocupă-te de banchet şi fă cum îți place; pe urmă du-te afară lângă ceilalți doi şi lăfăiți-vă în pace, fără să vă pese nici cât negru sub unghie de mine, de grijile şi de osteneala mea. Voi sacrifica dimineața asta frumoasă pe altarul datoriei şi prieteniei!

Bursucul se uită la el plin de suspiciune, dar chipul senin şi plin de sinceritate al Broscoiului nu lăsa să se vadă nici un motiv nedemn care să-i fi pricinuit această schimbare de atitudine. Ieşi din cameră, o luă spre bucătărie, şi de îndată ce uşa se închise în urma lui, Broscoiul se repezi la masa de scris.

Îi venise o idee grozavă. Da, avea să scrie invitațiile! Şi, mai mult, o să aibă grijă să menționeze cum a condus el însuşi lupta, şi cum l-a snopit pe Şeful Nevăstuicilor; şi o să facă aluzie şi la aventurile prin care a trecut şi din care a ieşit întotdeauna triumfător; şi o să adauge şi un fel de program de divertisment—şi îşi şi făcu o schiță în minte—ceva de genul ăsta:

DISCURS.................................. BROSCOIUL

(There will be other speeches by Toad during the evening.)

Address …………………… By Toad

Synopsis—Our Prison System—the Waterways of Old England—Horse-dealing, and how to deal—Property, its rights and its duties—Back to the Land—A Typical English Squire.

Song …………………………By Toad.

(Composed by himself.)

Other Compositions ………By Toad

will be sung in the course of the evening by the…… Composer.

The idea pleased him mightily, and he worked very hard and got all the letters finished by noon, at which hour it was reported to him that there was a small and rather bedraggled weasel at the door, inquiring timidly whether he could be of any service to the gentleman. Toad swaggered out

(Vor fi mai multe discursuri ale Broscoiului de-a lungul serii.)

CUVÂNTARE ....BROSCOIUL

SCURTĂ PREZENTARE—Sistemul penitenciar—Căile navigabile ale bătrânei noastre patrii—Cum să vinzi un cal şi cum să te târguieşti—Proprietatea, drepturi şi îndatoriri—Înapoi la moşie—Boiernaşul englez.

CÂNTEC.......................................BROSCOIUL

(Compoziție proprie)

ALTE COMPOZIȚII .... BROSCOIUL

Vor fi interpretate în cursul serii de către ... compozitor.

Ideea care îi venise îl mulțumi pe Broscoi nespus de mult, aşa că lucră cu râvnă şi până la prânz toate scrisorile fură gata. Când termină, i se transmise că era la uşă o nevăstuică mică şi destul de jigărită, care întreba cu sfiiciune dacă putea să le fie de vreun folos domnilor care locuiau acolo. Broscoiul

and found it was one of the prisoners of the previous evening, very respectful and anxious to please. He patted him on the head, shoved the bundle of invitations into his paw, and told him to cut along quick and deliver them as fast as he could, and if he liked to come back again in the evening, perhaps there might be a shilling for him, or, again, perhaps there mightn't; and the poor weasel seemed really quite grateful, and hurried off eagerly to do his mission.

When the other animals came back to luncheon, very boisterous and breezy after a morning on the river, the Mole, whose conscience had been pricking him, looked doubtfully at Toad, expecting to find him sulky or depressed. Instead, he was so uppish and inflated that the Mole began to suspect something; while the Rat and the Badger exchanged significant glances.

As soon as the meal was over, Toad thrust his paws deep into his trouser-pockets, remarked casually, "Well, look after yourselves, you fellows! Ask for anything you want!" and was swaggering off in the direction of the garden, where he wanted to think out an idea or two for his coming speeches,

merse țanțoş până afară şi observă că era unul din prizonierii serii trecute, care se purta cu mult respect, dornic să fie pe plac.

Îl mângâie pe cap, îi trânti în brațe mormanul de invitații şi îi spuse să grăbească pasul şi să le distribuie cât de repede poate, iar dacă voia, putea să vină înapoi mai pe seară, că s-o găsi vreun şiling să-i răsplătească osteneala, sau poate nu, cine ştie! Iar biata nevăstuică se arătă foarte recunoscătoare şi se grăbi să-şi ducă la îndeplinire misiunea.

Când celelalte animale se întoarseră acasă la ora prânzului, foarte bine dispuse şi odihnite după o dimineață petrecută pe râu, Cârtiță, care avea mustrări de conştiință, se uită cam îndoit la Broscoi, aşteptându-se să-l vadă morocănos şi deprimat. Dar, din contră, Broscoiul părea aşa de plin de sine şi de țanțoş, că bietul Cârtiță intră numaidecât la idei, iar Bursucul şi Şobolanul se uitară unul la altul cu subînțeles.

Imediat după masă, Broscoiul îşi băgă ambele labe în buzunarele pantalonilor şi zise aşa, într-o doară:

—Simțiți-vă ca acasă, dragilor! Faceți ce poftiți!

Apoi o şterse înspre grădină ca să se gândească în linişte la ce avea să spună în discursuri, când, deodată, Şobolanul îl

when the Rat caught him by the arm.

Toad rather suspected what he was after, and did his best to get away; but when the Badger took him firmly by the other arm he began to see that the game was up. The two animals conducted him between them into the small smoking-room that opened out of the entrance-hall, shut the door, and put him into a chair. Then they both stood in front of him, while Toad sat silent and regarded them with much suspicion and ill-humour.

"Now, look here, Toad," said the Rat. "It's about this Banquet, and very sorry I am to have to speak to you like this. But we want you to understand clearly, once and for all, that there are going to be no speeches and no songs. Try and grasp the fact that on this occasion we're not arguing with you; we're just telling you."

Toad saw that he was trapped. They understood him, they saw through him, they had got ahead of him. His pleasant dream was shattered.

"Mayn't I sing them just one *little* song?" he pleaded piteously.

apucă de braț.

Broscoiul ghici cam ce voia prietenul său şi încercă din răsputeri să scape din strânsoare; dar când şi Bursucul îl înşfăcă tare de celălalt braț, începu să priceapă că jocul se sfârşise. Cei doi îl duseră aşa până în micul fumoar de lângă intrarea principală, închiseră uşa şi îl aşezară pe un scaun. Apoi se aşezară în fața lui, timp în care Broscoiul îi privea în tăcere, suspicios şi prost dispus.

—Uite ce e, Broscoiule, spuse Şobolanul. Despre petrecere vreau să vorbim şi îmi pare rău că trebuie să ți-o spun în felul ăsta. Dar am vrea să-ți fie foarte clar, o dată pentru totdeauna, că n-o să fie nici discursuri, nici cântece. Încearcă să n-o iei ca pe o dojană, ci ca pe un simplu sfat.

Broscoiul se simți prins în capcană. Îl citeau ca pe o carte deschisă, vedeau prin el şi erau cu un pas înaintea lui. Visul cel minunat pe care-l avea începu să se destrame.

—Da' n-aş putea să cânt măcar un cântecel?, se rugă el pe un ton tânguios.

"No, not *one* little song," replied the Rat firmly, though his heart bled as he noticed the trembling lip of the poor disappointed Toad. "It's no good, Toady; you know well that your songs are all conceit and boasting and vanity; and your speeches are all self-praise and—and—well, and gross exaggeration and—and—"

"And gas," put in the Badger, in his common way.

"It's for your own good, Toady," went on the Rat. "You know you *must* turn over a new leaf sooner or later, and now seems a splendid time to begin; a sort of turning-point in your career. Please don't think that saying all this doesn't hurt me more than it hurts you."

Toad remained a long while plunged in thought. At last he raised his head, and the traces of strong emotion were visible on his features. "You have conquered, my friends," he said in broken accents. "It was, to be sure, but a small thing that I asked—merely leave to blossom and expand for yet one more evening, to let myself go and hear the tumultuous applause that always seems to me—somehow—to bring out

—Nu, nici măcar un cântecel, răspunse ferm Şobolanul, deşi i se sfâşie inima când văzu cum îi tremură buza bietului Broscoi. N-are rost, Broscoiule; ştii prea bine că toate cântecele tale sunt pline de lăudăroşenie şi că atunci când ții discursuri nu faci altceva decât să-ți dai aere, şi … şi să te umfli-n pene, şi … şi …

—Şi să tot spui vrute şi nevrute, adăugă Bursucul, în felul lui obişnuit.

—E spre binele tău, Broscoiule, continuă Şobolanul. Ştii doar că mai devreme sau mai târziu va trebui să-ntorci foaia şi să te schimbi, şi asta e o ocazie cum nu se poate mai bună; un fel de piatră de hotar a destinului. Şi să nu-ți închipui că toate astea nu mă îndurerează şi pe mine la fel de mult ca pe tine.

Broscoiul rămase multă vreme adâncit în gânduri. În cele din urmă îşi ridică privirea, lăsând să i se vadă pe chip urmele emoțiilor puternice care îl copleşiseră.

—M-ați învins, prieteni, spuse el cu o voce stinsă. Nu v-am cerut, dacă-mi dați voie să spun, decât un lucru infim, adică să mai fac şi eu pe grozavul măcar o singură seară, să fiu în centrul atenției şi să mă las purtat de aplauzele tumultoase

my best qualities. However, you are right, I know, and I am wrong. Henceforth I will be a very different Toad. My friends, you shall never have occasion to blush for me again. But, O dear, O dear, this is a hard world!"

And, pressing his handkerchief to his face, he left the room, with faltering footsteps.

"Badger," said the Rat, "I feel like a brute; I wonder what *you* feel like?"

"O, I know, I know," said the Badger gloomily. "But the thing had to be done. This good fellow has got to live here, and hold his own, and be respected. Would you have him a common laughing-stock, mocked and jeered at by stoats and weasels?"

"Of course not," said the Rat. "And, talking of weasels, it's lucky we came upon that little weasel, just as he was setting out with Toad's invitations. I suspected something from what you told me, and had a look at one or two; they were simply disgraceful. I confiscated the lot, and the good Mole is now sitting in the blue *boudoir*, filling up plain, simple invitation cards."

care, mi se pare mie, m-au pus întotdeauna în valoare. Dar, oricum, cred că aveți dreptate. De acum încolo o să mă schimb. O să vedeți, prieteni, de-acum înainte nu veți mai roşi niciodată din pricina mea. Vai, vai, vai, ce soartă necruțătoare!

Şi, ştergându-şi fața cu batista, părăsi camera cu paşi şovăielnici.

— Bursucule, spuse Şobolanul, mă simt ca un călău; tu nu te simți la fel?

— Ba da, spuse mohorât Bursucul. Dar trebuia s-o facem şi pe-asta. Broscoiul va locui aici şi va trebui să-şi câştige respectul celorlalți. Vrei să ajungă paiața tuturor, să râdă de el şi să-l ia în batjocură nevăstuicile şi hermelinele?

— Sigur că nu, spuse Şobolanul. Şi, dacă tot veni vorba de nevăstuici, ce noroc pe capul nostru că am dat peste nevăstuica aia jigărită, tocmai când voia să plece cu invitațiile Broscoiului. Am bănuit eu ceva, din ce mi-ai spus mai devreme, şi mi-am aruncat privirea pe vreo două invitații; erau pur şi simplu respingătoare. Le-am luat pe toate, iar Cârtiță şade acum la masă în budoarul albastru şi scrie invitații

obişnuite.

At last the hour for the banquet began to draw near, and Toad, who on leaving the others had retired to his bedroom, was still sitting there, melancholy and thoughtful. His brow resting on his paw, he pondered long and deeply. Gradually his countenance cleared, and he began to smile long, slow smiles. Then he took to giggling in a shy, self-conscious manner. At last he got up, locked the door, drew the curtains across the windows, collected all the chairs in the room and arranged them in a semicircle, and took up his position in front of them, swelling visibly. Then he bowed, coughed twice, and, letting himself go, with uplifted voice he sang, to the enraptured audience that his imagination so clearly saw:

Toad's Last Little Song
The Toad—came—home!
There was panic in the parlours and howling in the halls,
There was crying in the cow-sheds and shrieking in the

Ora banchetului se apropia cu repeziciune, iar Broscoiul, care, după ce îi lăsase în fumoar pe prietenii lui, se retrăsese în dormitor, stătea pur şi simplu copleşit de melancolie şi amărăciune. Cu fruntea odihnindu-i-se pe braţ, căzuse pradă unor gânduri foarte profunde. Încet, încet, chipul i se însenină şi începu chiar să zâmbească un pic. Apoi se puse pe chicotit, timid şi rezervat.

În cele din urmă se ridică, încuie uşa, trase draperiile pe geamuri, adună toate scaunele din cameră şi le aranjă în semicerc, se aşeză în faţa lor şi scoase mult pieptul înainte. Făcu o plecăciune, tuşi de două ori şi începu să cânte cu voce piţigăiată către un public cuprins de extaz, aşa cum îl născocise mintea lui.

ULTIMUL CÂNTECEL AL BROSCOIULUI
Broscoiul se întoarse!
Ce panică-n vestibul, ce urlete-n odaie
Ce plânsete în grajd şi ţipete în baie
Când Domn' Broscoi se-ntoarse!

stalls,
When the Toad—came—home!
When the Toad—came—home!
There was smashing in of window and crashing in of door,
There was chivvying of weasels that fainted on the floor,
When the Toad—came—home!
Bang! go the drums!
The trumpeters are tooting and the soldiers are saluting,
And the cannon they are shooting and the motor-cars are hooting,
As the—Hero—comes!
Shout—Hoo-ray!
And let each one of the crowd try and shout it very loud,
In honour of an animal of whom you're justly proud,
For it's Toad's—great—day!

Când Domn' Broscoi se-ntoarse!
Ce zornăit de geamuri, ce pocnete de uşi trântite,
Schelălăit de nevăstuici, căzând de pumni lovite,
Când Domn' Broscoi se-ntoarse!
Bum! Tobele să bată!
Trompetele să cânte, claxoanele să sune,
Soldații să salute şi tunuri mari să tune!
Și tunurile tună și mașinile răsună
Eroul vine, iată!
Strigați cu toții „Ura!".
Broscoiu-i cel mai tare!
Strigați cu toată forța, strigați din toți rărunchii,
Cinstiți-l pe acela de care sunteți mândri,
E ziua lui cea mare!

He sang this very loud, with great unction and expression; and when he had done, he sang it all over again.

Then he heaved a deep sigh; a long, long, long sigh.

Then he dipped his hairbrush in the water-jug, parted his hair in the middle, and plastered it down very straight and sleek on each side of his face; and, unlocking the door, went quietly down the stairs to greet his guests, who he knew must be assembling in the drawing-room.

All the animals cheered when he entered, and crowded round to congratulate him and say nice things about his courage, and his cleverness, and his fighting qualities; but Toad only smiled faintly, and murmured, "Not at all!" Or, sometimes, for a change, "On the contrary!" Otter, who was standing on the hearthrug, describing to an admiring circle of friends exactly how he would have managed things had he been there, came forward with a shout, threw his arm round Toad's neck, and tried to take him round the room in triumphal progress; but Toad, in a mild way, was rather snubby to him, remarking gently, as he disengaged himself, "Badger's was the master mind; the Mole and the Water Rat

Cântă din toată inima, cu o voce puternică şi foarte multă expresivitate; iar după ce termină, mai cântă o dată.

Apoi suspină adânc; adânc de tot.

Pe urmă înmuie peria de păr în ligheanul cu apă, îşi făcu o carare pe mijlocul capului şi îşi pieptănă părul astfel încât să-i stea drept şi foarte lipit de țeastă; şi, după ce descuie uşa, coborî tăcut scările gata să-şi salute musafirii, care mai mult ca sigur că se adunaseră deja în salonaş.

Toate animalele îl aclamară când îşi făcu apariția şi se îngrămădiră în jurul lui ca să-l felicite şi să-i laude curajul, istețimea şi calitățile de bun luptător; Broscoiul, însă, doar zâmbea slab şi murmura „A, nicidecum!", sau „Ba din contră!". Vidră, care stătea pe covoraşul de lângă şemineu explicându-le prietenilor cum ar fi făcut el dacă ar fi fost în locul Broscoiului, izbucni dintr-odată, îşi încolăci brațele în jurul Broscoiului şi încercă să-l ia pe sus şi să-l plimbe prin cameră ca pe un erou; dar Broscoiul, privindu-l într-un fel umil şi blajin, îi spuse, în timp ce încerca să se desprindă din îmbrățişare:

—Bursucul a fost capul răutăților; Cârtiță şi Şobolan au

bore the brunt of the fighting; I merely served in the ranks and did little or nothing." The animals were evidently puzzled and taken aback by this unexpected attitude of his; and Toad felt, as he moved from one guest to the other, making his modest responses, that he was an object of absorbing interest to every one.

The Badger had ordered everything of the best, and the banquet was a great success. There was much talking and laughter and chaff among the animals, but through it all Toad, who of course was in the chair, looked down his nose and murmured pleasant nothings to the animals on either side of him. At intervals he stole a glance at the Badger and the Rat, and always when he looked they were staring at each other with their mouths open; and this gave him the greatest satisfaction. Some of the younger and livelier animals, as the evening wore on, got whispering to each other that things were not so amusing as they used to be in the good old days; and there were some knockings on the table and cries of "Toad! Speech! Speech from Toad! Song! Mr Toad's song!" But

dus greul în luptă; eu doar am dat o mână de ajutor pe ici, pe colo, de fapt n-am făcut mai nimic."

Animalele erau încurcate şi luate prin surprindere de neaşteptata atitudine a Broscoiului; iar Broscoiul simțea, pe măsură ce se ducea de la un oaspete la altul ca să dea răspunsuri pline de modestie, că era în centrul atenției şi captiva pe toată lumea.

Bursucul comandase cele mai bune bucate şi banchetul se dovedi un mare succes. Animalele sporovăiră mult, râseră şi glumiră, dar Broscoiul, care, desigur, se afla pe locul de onoare, ținu privirea în jos şi murmură tot felul de amabilități şi banalități în dreapta şi-n stânga, către animalele din jurul lui. Din când în când arunca priviri fugare către Bursuc şi Şobolan, şi, de fiecare dată când se uita la ei, aceştia se holbau unul la altul cu gurile căscate; iar lucrul acesta îl umplea pe Broscoi de o uriaşă satisfacție.

O parte dintre animalele mai tinere şi cu mai multă poftă de viață începură să şuşotească pe la colțuri că lucrurile nu mai aveau aşa haz ca pe vremuri; ba unele se apucară chiar să bată cu pumnii în mese şi să strige „Să vorbească Broscoiul!

Toad only shook his head gently, raised one paw in mild protest, and, by pressing delicacies on his guests, by topical small-talk, and by earnest inquiries after members of their families not yet old enough to appear at social functions, managed to convey to them that this dinner was being run on strictly conventional lines.

He was indeed an altered Toad!

After this climax, the four animals continued to lead their lives, so rudely broken in upon by civil war, in great joy and contentment, undisturbed by further risings or invasions. Toad, after due consultation with his friends, selected a handsome gold chain and locket set with pearls, which he dispatched to the gaoler's daughter, with a letter that even the Badger admitted to be modest, grateful, and appreciative; and the engine-driver, in his turn, was properly thanked and compensated for all his pains and trouble. Under severe compulsion from the Badger, even the barge-woman was, with some trouble, sought out and the value of her horse discreetly made good to her; though Toad kicked terribly at

Vrem un discurs! Vrem cântece! Să cânte Broscoiul!" Dar Broscoiul doar dădea uşor din cap în semn că „nu" şi ridica o labă în semn de protest; şi, adresându-le oaspeţilor tot felul de politeţuri, şi flecărind şi bârfind, şi întrebându-i ce mai fac cei rămaşi acasă din pricină că nu erau destul de copţi ca să apară în societate, le dădu tuturor de înţeles că dineul de faţă nu avea să iasă din tiparul convenţional.

Aveau în mijlocul lor un cu totul alt Broscoi!

După această însemnată întâmplare, cele patru animale îşi continuară traiul de zi cu zi în fericire şi bună înţelegere, şi, chiar dacă războiul civil intră în mod grosolan şi neaşteptat şi în vieţile lor, alte răzmeriţe nu le-au mai tulburat liniştea.

Şi, după ce s-a sfătuit cu prietenii săi, Broscoiul a cumpărat un lănţişor de aur cu medalion cu perlă, pe care l-a trimis fiicei temnicerului, împreună cu o scrisoare, pe care chiar şi Bursucul a apreciat-o ca fiind plină de modestie, recunoştinţă şi bună-cuviinţă; iar mecanicul de locomotivă a primit şi el, la rândul lui, mulţumiri şi scuze pentru toate necazurile şi neplăcerile pricinuite.

Obligat de Bursuc, Broscoiul o căută chiar şi pe

this, holding himself to be an instrument of Fate, sent to punish fat women with mottled arms who couldn't tell a real gentleman when they saw one. The amount involved, it was true, was not very burdensome, the gipsy's valuation being admitted by local assessors to be approximately correct.

Sometimes, in the course of long summer evenings, the friends would take a stroll together in the Wild Wood, now successfully tamed so far as they were concerned; and it was pleasing to see how respectfully they were greeted by the inhabitants, and how the mother-weasels would bring their young ones to the mouths of their holes, and say, pointing, "Look, baby! There goes the great Mr Toad! And that's the gallant Water Rat, a terrible fighter, walking along o' him! And yonder comes the famous Mr Mole, of whom you so often have heard your father tell!" But when their infants were fractious and quite beyond control, they would quiet them by telling how, if they didn't hush them and not fret them, the

şalupăreasă, şi, deşi o găsi destul de greu, o despăgubi discret pentru calul furat, chiar dacă de această dată se cam codi, susținând că nu fusese decât o unealtă a destinului, menită să pedepsească femeile grase cu brațe pline de pistrui, care nu-şi dădeau seama că aveau de-a face cu un adevărat gentilom atunci când întâlneau unul. Suma în cauză nu era cine ştie ce, căci țiganul apreciase destul de corect prețul calului, după cum fură de părere nişte evaluatori profesionişti.

Din când în când, în timpul serilor lungi de vară, cei patru prieteni făceau câte o plimbare prin Pădurea Sălbatică, pe care o cunoşteau acum ca pe propriul buzunar; şi era o adevărată plăcere să vadă cum îi salutau toți plini de respect şi cum nevăstuicile îşi aduceau puii la gura vizuinelor ca să le spună: „Uite, puiu' mamii, uite-l pe Domnul Broscoi cel iscusit!

Şi uite-l alături de el şi pe fermecătorul Şobolan, un neînfricat luptător!

Şi iată-l acolo şi pe renumitul Domn Cârtiță, despre care v-a vorbit atât de mult tatăl vostru!" Iar atunci când micuții pui de nevăstuică erau din cale-afară de năzuroşi sau neastâmpărați, mamele lor îi puneau la punct spunându-le că

terrible grey Badger would up and get them. This was a base libel on Badger, who, though he cared little about Society, was rather fond of children; but it never failed to have its full effect.

dacă nu se potolesc, o să vină Bursucul cel grozav să-i ia şi să-i bage în sac.

Desigur, asta era o exagerare în ceea ce-l privea pe Bursuc, care, deşi nu prea dădea doi bani pe Lume şi Societate, îndrăgea foarte mult copiii; şi, cu toate astea, ameninţarea avea întotdeauna efectul dorit.

Contemporary
Literature Press

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

Contemporary Literature Press

http://editura.mttlc.ro/

The online Publishing House of the University of Bucharest

Lidia Vianu
and
George Sandulescu
wish you

**Merry Christmas
and
A Happy New Year!**

CONTEMPORARY LITERATURE PRESS
The online Publishing House of the University of Bucharest
Editura pentru studiul limbii engleze prin literatură
Lidia Vianu, Director
George Sandulescu, Executive Advisor
UNIVERSITATEA DIN BUCUREȘTI
BRITISH COUNCIL
INSTITUTUL CULTURAL ROMÂN

2016

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2016

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015